

Thương Ly

Contents

Thương Ly	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	7
4. Chương 04	10
5. Chương 05	12
6. Chương 06	16
7. Chương 07	19
8. Chương 08	22
9. Chương 09	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	43
16. Chương 16.1	46
17. Chương 16.2	49
18. Chương 17	54
19. Chương 18	58
20. Chương 19	62
21. Chương 20	65
22. Chương 21	71
23. Chương 22.1	75
24. Chương 22.2	78
25. Chương 23	82
26. Chương 24	84
27. Chương 25	90
28. Chương 26	92
29. Chương 27.1	94
30. Chương 27.2	98
31. Chương 28	103
32. Chương 29	106
33. Chương 30	110
34. Chương 31	112
35. Chương 32	115
36. Chương 33	117
37. Chương 34	121
38. Chương 35	123
39. Chương 36	125
40. Chương 37	127
41. Chương 38	129

42. Chương 39	133
43. Chương 40	135
44. Chương 41.1	139
45. Chương 41.2	142
46. Chương 41.3	144
47. Chương 42	147
48. Chương 43	150
49. Chương 44	152
50. Chương 45	154
51. Lời Tác Giả (End)	156

Thương Ly

Giới thiệu

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4 Em có nghe rạo rức,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-ly>

1. Chương 01

Chương 1: Mỉm cười Thanh triều.

Năm Khang Hy thứ hai mươi ba.

Mỹ Ly quỳ trên thềm đá hán bạch ngọc trước Từ Ninh cung, đầu cúi gằm.

Trời âm u tựa hồ sắp mưa, bầu không khí ẩm ướt, nhưng hoa trong vườn thì lại tươi thắm khác thường. Nàng rụt rè hít một hơi. Thơm quá! Đã hai năm ròng nàng không được thưởng thức hoa. Ở An Ninh điện đồ nát thê lương chỉ có toàn cỏ dại và bồ công anh tẻ nhạt, vào tiết xuân ẩm áp, nàng thích gom những đóa bồ công anh hình cầu, ngồi trên thềm đá tróc lở trước điện mà thổi từng bông một, những tán dù nhỏ ấy liền nương làn gió dịu dàng bay đi. Tự do!

Cầm lòng không đậu, nàng đảo mắt ngắm những sắc màu diễm lệ kia. Hoa lá đẹp dễ và cả Từ Ninh cung nguy nga trước mặt đều có phần xa lạ với nàng, như thể lần gần nhất nhìn thấy chúng cũng là chuyện từ kiếp trước.

Sắp sụp mắt về, nàng vô tình nhận ra bốn thị nữ đứng trước cửa cung đang nhìn mình với ánh mắt kỳ quái. Nàng thoáng mỉm cười với họ, quả nhiên họ đều ngó lảng. Hai năm nay, nàng đã quen rồi, quen với những ánh mắt khinh thường, đồng thời học được cách biểu lộ cảm kích trước sự thương hại. Cảm kích sự thương hại... thật ra là một chuyện rất khó khăn, nhưng khi nàng có thể từng từng đón nhận ánh mắt thương hại của kẻ khác thì người thấy lúng túng đã không phải là nàng nữa rồi.

Có tiếng cười khe khẽ, mấy người đàn bà bước ra khỏi Từ Ninh cung. Người tiễn chân họ là đại cô cô Ngọc An, hầu cận của thái hoàng thái hậu, đủ thấy địa vị của họ không phải tầm thường. Mấy đôi giày đế bôn tinh xảo dừng lại bên nàng một thoáng rồi đi tiếp, Mỹ Ly nghe thấy một giọng nói dịu trẻ trung hỏi khẽ: “Cô ta chính là Cách Cách thảm hại từng cười ngựa giẫm chết người đấy phải không?” “Ừ.” Người trả lời hẳn là ngạch nương của cô nàng. Dù sao cũng thuộc dạng từng trải, bà ta chỉ đáp cộc lốc một tiếng như thế rồi thúc giục: “Ra ngoài hăng nói.”

Cách Cách thảm hại? Nói rất chính xác. Mỹ Ly nhếch môi, nàng thật thảm hại, nhưng không phải do vụ cười ngựa giẫm chết người giữa phố. Từ khi a mã ngạch nương qua đời và gia sản lọt cả vào tay cữu cữu, nàng đã thường xuyên ném mùi thảm hại rồi. Nhưng vì non dại vô tri, nàng chỉ biết dùng thái độ đáo để ngang ngược để nhấn mạnh địa vị, nhấn mạnh huyết thống của mình, không để thiên hạ có ấn tượng rằng mình lụn bại. Đúng là lừa mình dối người! Nàng cố nén nụ cười tự giễu, vì đã nghe thấy tiếng Ngọc An cô cô gọi vào gặp lão tổ tông.

Nàng vẫn không ngẩng đầu, không dám ngẩng đầu. Đối với nàng, bà già hiền từ ngồi trên sập gụ kia vừa xa lạ vừa đáng sợ. Bà ta có thể luôn miệng nói yêu thương nàng, sủng ái nàng, nhưng cũng có thể mặc nàng chịu cảnh giam cầm trong lãnh cung suốt mấy năm trời mà không ngó ngang thăm hỏi. Nàng vẫn tin tưởng mình xuất thân từ tộc Khoa Nhĩ Thấm[1] ít nhiều cũng có thể coi là cháu gái bên ngoài của đương kim thái hoàng thái hậu, nhưng qua sự kiện đó, nàng đã hiểu thế nào là tình đời đen bạc rồi.

[1]. Túc Horquin, một bộ tộc Mông Cổ.

“Mỹ Ly...” Lão tổ tông im lặng một lúc mới cất tiếng gọi nàng, giọng nghèn nghẹn.

“Có nô tỳ.” Nàng vui vẻ ứng tiếng, đúng nề nếp quy củ. Hiếu Trang lại im lặng, đây quả thật là tiểu cô nương ngổ ngáo chẳng biết trời cao đất rộng năm nào đấy ư?

“Người ngẩng đầu lên!” “Dạ.” Nàng ngoan ngoãn vâng lời, từ từ ngẩng đầu.

“Ôi!” Hiếu Trang thở dài, đưa khăn chấm nước mắt ứa ra. Mỹ Ly hơi xua quấy phá đến mức khiến bà vừa thương vừa giận. Mỹ Ly bây giờ ngoan ngoãn đến mức khiến bà vừa thương vừa xót.

“Mỹ Ly của ta lớn rồi, xinh đẹp thế này rồi!” Xinh đẹp? Mỹ Ly hơi nhếch mép. Chắc lão tổ tông an ủi nàng đây! Xinh đẹp và nàng đã không ăn nhập với nhau từ lâu rồi. Chưa nói đến cuộc sống kham khổ suốt hai năm qua... Nàng bắt giác nhìn xuống cánh tay trái. Vì chuyện tấn kiến lão tổ tông, một thái giám lạ mặt đã mang cho nàng bộ y phục này. Bên dưới chất vải tạm coi như sang trọng là vết sẹo xấu xí nằm cách cổ tay hai tấc, nếu lão tổ tông trông thấy, liệu có còn khen nàng nữa chẳng? Nàng tự nhìn kỹ cũng cảm thấy chán ghét ghê sợ nữa là.

“Trận hỏa hoạn làm người hải hùng lắm phải không?” Lòng Hiếu Trang tràn đầy chua xót, không phải bà tuyệt tình bỏ rơi đứa bé này, đạo ấy hoàng thượng nổi cơn thịnh nộ vì chuyện của Mỹ Ly, để hoàng thượng không giáng nàng làm thứ dân, bà đã phải hứa sẽ không ngó ngang đến nàng trong suốt thời gian cấm cố. Hoàng thượng ghét tính ngông cuồng của Mỹ Ly, muốn nàng thật sự nếm mùi đau khổ để sửa tật xấu ngày trước. Kỳ thực, miễn là bà muốn, không cần bà đích thân ra mặt, chỉ cần sai một hầu cận có thể diện đến An Ninh điện dặn dò một câu, Mỹ Ly sẽ không phải chịu khổ đến vậy, nhưng bà cũng muốn thừa dịp giúp đứa nhỏ này hiểu rõ tình đời ảm lạnh, mài mòn những góc cạnh trong tính cách đi, sau này mới an ổn tìm được cuộc sống có bến đỗ hạnh phúc. Mỹ Ly là quý tộc sa sút, nhà mẹ đẻ không có thế lực, thêm vào tính tình kiêu căng ngông ngáo, trượng phu làm sao thương yêu, cha mẹ chồng và chị em dâu làm sao bao dung cho được? Thuốc đắng dã tật, tuy phải ép tiểu cô nương tình nghịch ngày thơ biến thành bộ dạng thế này, nhưng đối với tương lai chưa hẳn là chuyện không tốt.

“Phiền lão tổ tông lo lắng, Mỹ Ly vẫn ổn.” Nàng bình tĩnh đáp.

Trận hỏa hoạn ấy... Quanh An Ninh điện chính là “Vườn bà góa” của Tử Cẩm Thành, rất nhiều phi tần tiền triều không con cái không thế lực, phạm tội hoặc thất sủng đều bị giam lỏng ở đây. Một lão thái phi nửa đêm trở dậy thấp hương cúng Phật, mất lửa châm lửa phải màn trướng, lại thêm gió xuân khô nóng tạt vào dẫn đến hỏa hoạn lớn, thiêu trụi mấy cung điện và hoa viên kề bên. Nàng còn nhớ đội trưởng cấm vệ dẫn quân đến dập lửa đã lớn giọng trách móc nội giám vì sao lại để người thấp hương giữa đêm. Tay đội trưởng đó chắc chắn là người mới, hẳn không biết rằng tòa thành chết chóc giữa Tử Cẩm Thành này, chẳng

có ban ngày lẫn ban đêm, mà chỉ có cô đơn và tuyệt vọng, chỉ có thống khổ và bơ vơ. Đến người để tâm sự cũng không có, bao nhiêu lời ấp ủ chỉ biết nói với Phật tổ.

“Coi như chuyện tái ông mất ngựa. Hoàng thượng hạ chỉ, An Ninh điện đã thiêu hủy, muốn xây lại cũng tốn thời gian, nên cho người về nhà trước hạn.”

“Tạ long ân của hoàng thượng, tạ ân điển của lão tổ tông,” Mỹ Ly thận trọng hồi đáp. Lễ nghi của nàng quá chu đáo, khiến mắt Hiếu Trang tối lại, “Đứng lên đi! Trong hơn hai năm người không về nhà, Tĩnh Hiền đã giúp thu hồi đất đai cho Khiêm vương phủ rồi.” Thấy mắt Mỹ Ly lóe lên, Hiếu Trang hời hợt dừng lời, thở ra một hơi, “Người về nhà xem sao, nghỉ ngơi mấy ngày rồi vào cung gặp ta.”

“Dạ.” Mỹ Ly nhún mình vâng lệnh.

Nàng những tưởng nghe đến tên y thì tim không còn nhói đau nữa, hiện thời mới biết là chưa được. Thật tức cười, người đã ra khỏi cơn mộng mê si dại từ lâu, sao trái tim vẫn ì trệ như vậy! Nàng lùi xuống vài bước, đang chuẩn bị xoay người rời đi thì Hiếu Trang gọi giật nàng lại, “Mỹ Ly, có oán hoàng thượng, oán lão tổ tông không?”

Nghe vậy nàng đứng thẳng người, đáp lời không hề do dự: “Không ạ!”

“Vậy ư?” Hiếu Trang ngẩng nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi cúi xuống, hàng mi dài cong rủ thấp, thái độ chân thành đầm ấm.

“Lão tổ tông! Hai năm nay nô tỳ sống một mình trong thâm cung, tĩnh tâm đọc kinh lễ Phật, vỡ lẽ rất nhiều đạo lý thuở nhỏ không hiểu. Nô tỳ chân thành cảm tạ hoàng thượng và lão tổ tông. Nỗi khổ Mỹ Ly phải chịu chẳng đáng kể gì so với lão bà mất mạng và gia đình mất người thân vì Mỹ Ly năm xưa. Hồi ấy dấu hoàng thượng có bắt Mỹ Ly thường mệnh thì cũng là đúng lẽ, Mỹ Ly hết sức cảm kích trước ơn tái tạo của hoàng thượng và lão tổ tông.”

“Trầm hy vọng người nói thật lòng.” Giọng lạnh lùng, trấn tĩnh của Khang Hy từ cửa truyền vào, lời chưa dứt, người đã đến nơi. Mỹ Ly vội quỳ xuống hành đại lễ, Khang Hy sốt ruột ngăn lại.

“Miễn đi.” Y tiến tới ngồi xuống mép sập. Hiếu Trang mắng yêu vì sao không sai người truyền lời, Khang Hy mỉm cười với bà rồi nghiêm mặt quay sang Mỹ Ly, “Nếu người thật sự nghĩ được như vậy thì hơn hai năm sống ở lãnh cung coi như không uống phí.” “Dạ.” Mỹ Ly cúi đầu đáp. “Về đi, sau này gắng mà sống cho tử tế.” Mỹ Ly cung kính lùi xuống, sống cho tử tế, sống cho tử tế, lời huấn thị mà nàng phải nghe nhiều nhất trong đời chính là câu đó.

Ra khỏi cửa, nàng không ngờ còn một người đứng ngoài hành lang. Y đứng xoay người ra sáng, vì sập bóng nên không rõ mặt, nhưng nàng cúi ngay đầu xuống. Khỏi cần nhìn cũng biết là ai. Sau bao nhiêu năm tương tư khắc khoải, hình dáng y đã in sâu vào tâm khảm nàng, sâu đến mức chính nàng cũng không xua tan được. Tim nhói lên hỗn loạn, chỉ trong tích tắc. Nàng đứng lại nhún mình hành lễ theo đúng phép tắc, hiện giờ y là vương gia, nàng là cách cách phẩm cấp thấp nhất, theo đúng quy củ lễ ra còn phải quỳ xuống dập đầu.

“Miễn lễ,” Tĩnh Hiền lạnh lùng nói. Hai năm không gặp, giọng y càng thêm cao ngạo, uy thế lẫm lẫm, không hổ là Khánh thân vương dòng dõi tông thất, quyền cao chức trọng, uy danh lừng lẫy.

Nàng lùi lại hai bước, chuẩn bị xoay người. “Xe ngựa nhà người đợi ngoài Tây Hoa môn.”

Hai năm nay, y hiếm khi nhớ tới nàng, có nhớ tới cũng chỉ cảm thấy vô cùng khoái trá khi thoát khỏi những trò quấy rối vô vọng của nàng. Nghe nói nàng được thả khỏi cung trước hạn, y mau chóng hình dung đủ loại phản ứng của nàng khi tái ngộ, hoặc là tức giận đùng đùng mắng y năm ấy tuyệt tình tuyệt nghĩa cương quyết thỉnh cầu hoàng đế phạt nàng thật nặng, hoặc là dai như đĩa xôi dính chặt lấy y. Nào ngờ nàng lại điềm nhiên như vậy. Y hối hận vì trót nói thêm với nàng một câu không cần thiết, đang sợ nàng tái phát si mê, thì nàng lại chỉ mỉm cười bình thản. Tim hắn bất thần se lại. Nàng có thể mỉm cười ư? Người con gái từng giở đủ trò đùa bốn giận hờn với y, nay lại mỉm cười lãnh đạm như vậy. Y đột ngột phát hiện ra ký ức mình chẳng hề lưu giữ nụ cười của nàng. Tĩnh Hiền lạnh nhạt ngấm ngấm Mỹ Ly, nét cười của nàng, thật ra... rất đẹp!

2. Chương 02

Chương 2: Về nhà

Mỹ Ly rón rén đi từng bước một trên lối hẹp giữa hai bờ tường cung điện, chỉ sợ hễ thả lỏng là mất kiềm chế, là sẽ vấp chân lên cổ mà chạy. Hai năm rồi, nàng không hề bước ra khỏi khoảng sân cũ nát của An Ninh điện.

Ngoài Tây Hoa môn có một người. Mỹ Ly dừng chân, không muốn để họ nhìn thấy bộ dạng nôn nóng mất kiểm soát của mình.

“Mỹ Ly...” Người đó gọi tên nàng, khê khàng như tiếng thổ dài. Mỹ Ly ngạc nhiên nhìn kỹ, hóa ra là Tử Úc, trông khác trước nhiều quá. Nàng không nén được cười. “Nàng không nén được cười à?”

Hai năm nay xảy ra bao nhiêu chuyện, còn ai giữ được diện mạo thời niên thiếu nữa chứ? Tử Úc cũng quan sát nàng. Qua ánh mắt kinh ngạc ấy, Mỹ Ly biết gã cũng như nàng, đang cảm khái trước những thay đổi mà tháng năm đem lại. Rõ ràng là từng thân thiết, mà bất thần không biết nói gì.

Khoảng lặng, khiến quá khứ họ hằng mong quên lãng cứ hiện về tâm khảm như thể mới xảy ra đây thôi. Thuở ấy mọi người đều còn nhỏ. Ngạch nương qua đời sớm, Mỹ Ly gần như không nhớ rõ diện mạo của bà. Đến khi cả bà cũng qua đời, nàng được lão tổ tông đón vào cung nuôi dưỡng. Dầu kẻ cận lão tổ tông, nàng vẫn linh cảm được sự khinh thường của người khác. Nàng xuất thân trong một vương phủ đã sa sút, chỗ dựa duy nhất chính là lòng thương hại của lão tổ tông. Chỉ có Tử Tình tỷ tỷ là chân thành tử tế với nàng, bao nhiêu năm qua, nàng cũng chỉ có mình Tử Tình tỷ tỷ là bằng hữu. Tử Úc trước mặt nàng đây, cao gầy tuấn tú, đường nét không đối khác quá nhiều, nhưng khí độ riêng có của kẻ cầm quyền đã thay thế về ngày ngộ thời thiếu niên. Mỹ Ly không bao giờ quên chính Tử Tình, Tử Úc đã cứu nàng thoát khỏi đám đông phần nộ vào ngày nàng cười ngửa gây họa, và cũng không quên được cảm giác an toàn khó tả khi nằm sấp trên tấm lưng gầy còn chưa vững chãi của Tử Úc. Suốt một thời gian dài, người trong cung say sưa bàn tán về Tử Tình và Thừa Nghị. Ban đầu Mỹ Ly nức nở khóc lóc, nhưng về sau chỉ hờ hững lắng nghe, bởi câu chuyện được nhắc đi nhắc lại quá nhiều lần, nỗi thống khổ đầu lớn cách mấy cũng khó sâu sắc mãi. Hơn nữa, đám người bàn tán hào hứng mê mải kia chỉ coi đó như một huyền thoại, chứ làm sao thấu hiểu nỗi bi ai của Thừa Nghị và Tử Tình? Có lẽ bọn họ cần bản chẳng thêm quan tâm, chỉ đem ra kể như chuyện trà dư tửu hậu mà thôi. Khi đến kinh thành bàn việc hòa hảo, tiểu vương gia Chuẩn Cát Nhĩ liền phải lòng Tử Tình. Hoàng thượng cân nhắc rồi chấp nhận lời cầu hôn của tiểu vương gia. Thừa Nghị xưa nay vốn luôn lấy đại cục làm trọng, bấy giờ bỗng thay đổi hẳn thái độ. Muốn đưa Tử Tình bỏ trốn mà thất bại, y bắt đồ bán tên giết chết Tử Tình. Tình yêu mặn nồng lãng mạn không ngờ lại kết cục một cách ngang trái giằng vò đến thế. Tiểu vương gia phần nộ quay về Chuẩn Cát Nhĩ, từ đó bắt hòa với Đại Thanh. Thừa Nghị mất đi Tử Tình, bị biếm về trông lăng cho tổ tiên, sống nốt ngày tàn như xác không hồn.

Mỹ Ly không muốn nhớ lại nữa, bèn chủ động mở lời, “Huynh và Nhược Vũ thành thân rồi sao?”

Tử Úc dường như cũng đang đắm chìm trong hồi ức, ngờ ngác gật đầu, “Thành thân hơn một năm rồi.”

Mỹ Ly tủm tỉm cười, cô bé Nhược Vũ nhỏ xíu thường chạy theo đuôi nàng và Tử Tình tỷ tỷ năm xưa nay cũng đã theo chồng, ai bảo hai năm chỉ là thoáng chốc trong cả đời người chứ? Tử Úc muốn nói gì đó để xoa dịu nỗi chua chát trong buổi trùng phùng, bèn gượng gạo chuyển đề tài, “Nghe nói hôm nay muội về nhà, Nhược Vũ đặc biệt theo ta vào cung gặp muội. À, đang nói chuyện với quân gia nhà muội ở ngoài cửa đấy!”

Mỹ Ly thấy sống mũi cay cay, cuối cùng cảm lòng không đậu, chạy vụt qua ngưỡng cửa có vệ binh đứng gác, rồi khỏi Tử Cẩm thành đã cầm giữ nàng hơn hai năm trời. Nhược Vũ đứng quay lưng về phía nàng, đang nói chuyện với Hải thúc. Hải thúc nhìn thấy nàng trước, liền biến sắc, khuôn mặt già nua rúm cả lại vì cảm xúc đột ngột, “Cách cách!” Lão không kể gì nghi lễ, dang tay đón Mỹ Ly đang chạy ồa tới, ôm chặt nàng vào lòng. “Hải thúc!” Mỹ Ly cũng ôm chặt lấy lão. Nàng mở còi từ nhỏ, Hải thúc tuy là gia nhân nhưng đã chính tay vượt bao khó khăn quần bách nuôi nấng nàng từ nhỏ đến lớn, thân thiết còn hơn ruột thịt.

“Con à... con chịu khổ rồi!” Hải thúc ghen ngào nói, nước mắt đầm đìa. Nhược Vũ cũng đưa khăn lụa chấm nước mắt lia lịa, không nỡ nhìn hai người tiếp tục khóc lóc, bèn bước tới khuyên nhủ: “Mỹ Ly! Hải thúc! Hôm nay là ngày vui, sao lại khóc lóc mãi như thế?”

Hải thúc cũng biết mình thất thố, đỡ Mỹ Ly đứng thẳng rồi hắng giọng nói: “Cách cách! Hai năm nay phủ nhà chúng ta được phu phụ Tử Úc bồi lặc chiếu cố đủ đường. Hai vị thật tử tế lắm!”

Mỹ Ly hiểu rõ, Khiêm vương phủ vốn đã vắng vẻ, thêm nỗi nàng phạm tội bị giam cầm khiến người ngoài e sợ lánh tránh. Sau khi Tử Tình tỷ tỷ qua đời, Tử Úc và Nhược Vũ có đến thăm nàng hai lần, rồi có lẽ là bị “khuyên nhủ” nên không tới thêm lần nào nữa. Tấm lòng đưa than sưởi trong ngày tuyết rơi ấy, nàng quả thật không biết báo đáp thế nào. Nàng rờn rờn lệ, mấp máy môi nhìn Nhược Vũ, cuối cùng vẫn không thể thốt lời cảm ơn, bởi một câu “đa tạ” là quá đỗi nhỏ nhoi hời hợt. Nhược Vũ cũng chẳng muốn nàng tỏ lòng cảm kích, bèn giục nàng lên xe, khuyên nhủ: “Mau về nhà đi. Mai mốt muội sẽ đến thăm tỷ!”

Mỹ Ly ngồi trên xe ngựa, nôn nóng vén rèm, thém thường nhìn ra phố phường phồn hoa huyên náo cùng người đi lại tấp nập. Từng mảnh ký ức về lãnh cung diễu qua rõ rệt trong lòng nàng, khiến cảnh thịnh vượng sầm uất trước mắt chẳng khác nào ảo ảnh giữa sa mạc. Nước mắt bất thần trào ra, tiếng nói cười rộn rã đây kia khiến nỗi cô đơn đã nén sâu trong cốt tủy lại được thể òa vỡ, cảm giác còn khó chịu hơn lúc bị giam trong Tử Cẩm Thành. Vương phủ cách hoàng thành không xa, chẳng mấy chốc nàng đã về lại gia viên cách biệt suốt hai năm ròng.

Hải thúc dừng xe ngựa trước cổng chính, hai mươi mấy người hầu trong vương phủ lũ lượt quỳ trước cửa nghênh tiếp tiểu chủ nhân. Mỹ Ly ngó nghiêng nhìn khắp phủ đệ. Đây là nơi nàng sinh ra và lớn lên, so với lúc nàng rời đi, tòa nhà được tu sửa đàng hoàng hơn trước. Cổng chính và tường bao đều được chỉnh trang sơn phết, tuy không giấu hết vết hằn năm tháng nhưng cũng không đổ nát như ngày trước nữa. Nàng lại nhìn kỹ từng người hầu hạ ra nghênh đón, có người quen mặt, cũng có kẻ mới đến. Hải thúc hạ giọng bẩm báo với nàng, hai năm nay thu được thuế đất, đời sống ở Khiêm vương phủ thoải mái hơn trước khá nhiều.

“Hải thúc, đợi con thay y phục rồi cùng đi thăm gia đình lão bà bà nhé!” Tuy đã phải bồi thường bằng chính tự do của mình, nhưng nàng vẫn hối hận sâu sắc. Nàng ngắm y phục lão tổ tông ban cho, nhận ra mình thay đổi thật rồi. Đồ thẩm thế này, đúng màu sắc mà trước kia nàng thích nhất, nhưng giờ mặc vào, vẻ tươi tắn rực rỡ của nó lại khiến nàng mất hết cả tự nhiên. “Ồ, không cần đâu. Tĩnh Hiền vương gia cho nhà đó rất nhiều bạc, để bọn họ về quê an cư lạc nghiệp lâu rồi.”

Mỹ Ly nghe xong ngẩn người, hồi trước Hải thúc ghét Tĩnh Hiền lắm lắm, bởi y làm nàng mất mặt. Không phải y làm nàng mất mặt, nàng cười nhạt nghĩ bụng, mà chính nàng cứ trơ trên bầm riết lấy y. Hiện giờ y giúp nàng thu hồi gia sản, giải quyết thỏa đáng hậu quả do nàng gây ra, khiến Hải thúc hoàn toàn thay đổi thái độ, lúc trước hết “tên tiểu tử thú vị Tĩnh Hiền” lại “ta biết nó từ nhỏ đến lớn”, giờ lão cũng gọi là vương gia một cách cung kính như ai. Những việc y làm đây, coi như bồi thường cho nàng thì phải? Thật ra không cần thiết, y vốn không hề mắc nợ gì nàng. “Ừm, thế thì thôi.”

Nàng chậm rãi gật đầu, “Con hơi mệt rồi.”

“À, vậy mau về phòng nghỉ nào!” Hải thúc tút tút xua bọn người hầu ai lo việc nấy, rồi cùng một tiểu a hoàn lạ mắt đi trước dẫn đường. Tiểu a hoàn tên là Giang Liễu, mới mười hai tuổi, do Hải thúc mua về hôm nghe nói nàng sắp được thả. Giang Liễu lanh lợi chăm chỉ, song còn non nớt nên cung cách chưa được tự nhiên đường hoàng. Phòng nàng vẫn y như cũ, chỉ khác là được giữ gìn ngăn nắp sạch sẽ, chăn nệm cũng mới tinh.

Mỹ Ly nhẹ nhàng nằm xuống, êm quá, đã lâu lắm rồi nàng không nằm nệm vừa mềm vừa ấm thế này. Nàng nhắm mắt, nhưng không sao ngủ được. Phần khởi... có, chưa xót... cũng có, nhưng nhiều nhất là hoang mang. Lúc ở An Ninh điện, nàng khổ sở chịu đựng giày vò, chỉ mong sớm được ra khỏi nắm mộ người sống đó, giờ đã thoát rồi, nàng lại chẳng biết mình nên trông đợi điều gì, mong muốn điều gì cả. Nếu như... Khóe mắt cay xè, nước mắt lặng lẽ chảy xuống má.

Nếu như còn ai chịu cưới nàng, nhất định nàng sẽ nâng niu quý trọng, nàng muốn có thân nhân, muốn có hài tử, nàng không muốn tiếp tục cô đơn nữa, vì nàng quá hiểu sự đáng sợ của nỗi cô đơn rồi. Hiềm nỗi, còn có người chịu cưới nàng sao?

3. Chương 03

Chương 3: Chuyện cũ

Gối nhồi bã trà hoa cúc, tỏa mùi đượm ngấm ngấm, Mỹ Ly hít sâu một hơi rồi chậm chậm mở to mắt. Đúng rồi, đây chính là mùi hương mà Tĩnh Hiền ưa thích. Ngày trước, y thích thứ gì thì nàng cũng thích thứ đó. Nàng lẳng lẳng ngẩng tấm màn che giường đã rung rúc. Ở chốn riêng hoa mộng của Mỹ Ly thời thiếu nữ, hồi ức thật dễ ulla về. Chỗ nào cũng có dấu ấn của Tĩnh Hiền, y thích vân mây, thích hoa sen, Mỹ Ly của tuổi mười ba liền dùng chúng lấp đầy cả khuê phòng.

Ánh nền từ mù soi lên bức thêu hoa sen. Treo trên tường suốt ba năm, mặt tranh đã phủ đầy bụi, nhưng chỉ thêu hảo hạng vẫn còn óng ả đẹp mắt. Bức tranh thêu này... Nàng cau mày, chắc là do Tử Tình tỷ tỷ giữ lại giúp nàng. Nàng nhớ rất rõ, ngày hôm đó nàng đã đặt nó lên bồn hoa nhỏ ở hành lang Từ Ninh cung, bởi vì lúc ấy, lần đầu tiên nàng ý thức được rằng mình không đủ khả năng sở hữu một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo đến thế. Tranh rất tinh tế, thêu thùa theo phong cách Tô Châu. Ánh nền mờ mờ như vậy mà vẫn thấy rõ làn nước bập bênh, hoa sen tú lệ linh động. Lúc đưa cho nàng, lão tổ tông còn phải luyên tiết, thở dài nói đây là tác phẩm cuối cùng của Đỗ Nguyệt, một danh gia phường thêu Tô Châu, tặng nàng làm của hồi môn thì thật ưỡn quá!

Bấy giờ nàng chưa biết thưởng thức tác phẩm tuyệt đẹp này, chỉ thấy hoa sen tinh xảo, tưởng tượng sẽ được y khen vài câu nên mới cầm lấy ngắm nghía, nghe đến chữ “hồi môn” thì càng vui vẻ ra mặt, chạy lại bên lão tổ tông, lắc lắc tay bà hấp tấp hỏi: “Lão tổ tông, khi nào thì định ngày cưới cho con và Tĩnh Hiền ca ca vậy?”

Hạ nhân đứng quanh, ai cũng bật cười khê, tiếng cười chứa đầy ngụ ý. Hiếu Trang bắt lực, đành trừng mắt nhìn nàng: “Con gái con đứa, chẳng biết mắc cỡ là gì!” Con bé Mỹ Ly này thật khờ, thích Tĩnh Hiền là đuổi theo thổ lộ hết cả gan ruột khiến ai nấy đều hay, chẳng chừa ỉnh một đường lui nào cả. Tĩnh Hiền tính tình như vậy, không phải là đối tượng phù hợp cho Mỹ Ly, nhưng hiện giờ cả kinh thành đều biết Mỹ Ly cách cách đã tuyên bố rõ ràng, rằng không lấy ai hết ngoài Khánh vương gia. Thân làm lão tổ tông như bà mà cũng khó lòng xoay chuyển.

“Lão tổ tông, lát nữa Tĩnh Hiền ca ca đến thỉnh an, người nói với huynh ấy nhé!” Mỹ Ly không để vào tai lời trách móc của Hiếu Trang, chỉ một mực kỳ kèo. Chẳng mấy khi lão tổ tông trực tiếp đã động tới hôn sự của nàng, đương nhiên phải nắm lấy cơ hội chứ!

“Ôi, nha đầu nhà người...” Mỹ Ly làm nũng cười hì hì, “Lão tổ tông, tặng cho con nhiều của hồi môn một chút nhé!”

Hiếu Trang trừng mắt nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng mới mắng một câu: “Hài tử, người thật là...” Tĩnh Hiền từ ngoài tiến vào tiểu hoa sảnh, thấy cung nữ thái giám cứ nhìn mình mà cười túm túm, y cau mày. Khó cần đoán nữa, tình huống tương tự y gặp nhiều lắm rồi, chắc chắn là nha đầu Mỹ Ly lại nói bậy nói bạ trước mặt lão tổ tông, biến y thành trò cười trong mắt mọi người. Lúc bái kiến lão tổ tông, quả nhiên nhìn thấy Mỹ Ly cười đắc ý ngồi ngay bên cạnh, sắc mặt Tĩnh Hiền bất giác lại lạnh thêm mấy phần. Sao lão tổ tông cứ vẫn vợ những chuyện tầm phào mãi thế? Mỹ Ly nóng ruột, lén giật tay áo Hiếu Trang. Vào đề đi thôi!

Hiếu Trang mặt không đổi sắc phẩy tay nàng ra, tiếp tục nghe Tĩnh Hiền kể chuyện mới lạ trong kinh. Mắt thấy Tĩnh Hiền đứng dậy cáo từ, Mỹ Ly quả thực không còn cố kỵ được gì nữa, nhảy xuống sập, giậm chân trách móc: “Lão tổ tông!”

Tĩnh Hiền nhú mày, rảo bước nhanh hơn. Mỹ Ly cuống quýt trông theo, giậm chân bình bịch chực gọi y lại, nhưng sợ lão tổ tông không đồng ý. “Nha đầu, nói chuyện xử sự phải biết xem sắc mặt của người khác mới được.”

Mỹ Ly mở to mắt, ngẩn người nửa hiểu nửa không. Hiếu Trang thở dài, Mỹ Ly còn nhỏ, tính tình lại bông bột, muốn về làm vợ người ta còn phải học nhiều, phải thay đổi nhiều lắm, cha mẹ nàng qua đời sớm, ai có thể rút ruột rút gan chỉ dẫn cho nàng những thủ đoạn tâm cơ mà nữ nhân cần có đây?

“Mỹ Ly, chuyện chỉ hôn không thể vội vàng được. Tùy tiện nói ra nhờ Tĩnh Hiền cương quyết từ chối thì bản cung cũng không tiện ép buộc, bởi ép buộc là sẽ căng thẳng lắm. Nói chuyện xử sự phải biết chọn thời cơ, xem...”

Mỹ Ly sợ Tĩnh Hiền đi xa thì không đuổi kịp, hoảng hốt đến nỗi chẳng còn lòng dạ đâu nghe lời khuyên bảo của Hiếu Trang, nửa hiểu nửa không gật đầu lia lịa, ngắt ngang lời bà: “Biết rồi, biết rồi, tức là phải mở lời cách nào đó để Tĩnh Hiền ca ca không từ chối chứ gì? Vậy để con đi nói với huynh ấy.”

Hiếu Trang chưa kịp giữ lại, Mỹ Ly đã nhanh chân lao vọt ra. May quá, Tĩnh Hiền mới rời khỏi vườn thôi, nàng còn thấy vạt áo y thấp thoáng ngoài khuôn cửa. “Tĩnh Hiền ca ca, Tĩnh Hiền ca ca!” Nàng thở hồng hộc đuổi theo, Tĩnh Hiền chân không dừng bước, đầu cũng chẳng ngoái lại. Cuối cùng nàng đuổi kịp y, níu chặt tay y kéo y đứng lại, há hốc miệng thở lấy hơi, hồi lâu sau mới thốt lên lời, “Cho huynh biết một tin tốt này, lão tổ tông muốn chỉ hôn cho chúng ta!”

Vẻ mặt Tĩnh Hiền vốn đã chẳng vui vẻ gì, nay đột ngột sa sầm. Y lạnh lùng quan sát khuôn mặt ửng hồng nửa vì hoan hỉ, nửa do chạy nhanh của nàng. Nhận ra ánh nhìn chăm chú ấy, nàng cười lấy lòng, ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt y, đôi mắt lấp lánh đầy chờ mong. “Người vui lắm hả?” Bỗng sinh ác tâm, y nhướn mày hỏi.

Mỹ Ly cười híp cả mắt, “Đúng rồi!” Nàng gật đầu thật mạnh, thái độ y còn khả quan hơn cả dự tính của nàng, xem ra hôm nay nói chuyện này với y là rất đúng lúc.

“Muội cũng biết huynh đường đường là Khánh vương gia, gả cho huynh thì không thể xuề xòa quá được.” Tự mình khôn khéo, nàng bắt đầu tính toán của nả với y, “Muội gả cho huynh rồi, cữu cữu sẽ không tiện chiếm đoạt điền sản nhà muội nữa, chỉ vậy thôi thì thu nhập mỗi năm cũng không ít đâu. Lão tổ tông còn hứa cho thêm của hồi môn...”

Tĩnh Hiền cười nhạt nhìn bộ dạng xoe tay đếm tiền của nàng, mắt tràn ngập khinh bỉ. “Xem ra người uống công vui vẻ rồi.” Sợ nàng không đủ đau lòng, y cố ý dùng giọng thật mỉa mai. Y hết chịu nổi cảnh nàng tự tung tự tác, khiến cả kinh thành biết y dính vào sao chổi xui xẻo, đường đường Khánh vương gia lại trở thành đầu đề chuyện phiếm nơi quán trà quán rượu, thật là muối mặt!

“Đừng nói đến gia sản khánh kiệt chẳng bỏ để mất ấy, dầu người sở hữu toàn bộ của nả trong thiên hạ thì sao? Ta ghét người vẫn cứ là ghét người, lấy ai cũng được, chỉ là không thêm lấy người thôi!” Bầu nhiệt tình lập tức tan vỡ tan tành dưới mấy lời nói nặng, Mỹ Ly ngăn người nhìn Tĩnh Hiền, dường như chẳng hiểu y nói gì. Tĩnh Hiền không buồn lắng nghe thêm nữa, quay người rời đi. Thân ảnh y biến mất ở khúc quanh đằng sau cung tường, Mỹ Ly mới định thần, mắt nhói đau, lệ tuôn giàn giụa. Lời lẽ của Tĩnh Hiền ca ca quả là khiến người ta đau lòng!

Nàng đưa tay áo lau nước mắt, hèn gì hôm nay lão tổ tông không chịu nói chuyện chỉ hôn với y, xem ra tâm trạng của y đang rất tệ! Chẳng hay trên triều có chuyện gì không vui? Lẽ ra nàng nên ngoan ngoãn nghe lời lão tổ tông mới phải. Nàng bỗng cảm thấy may mắn, may mà lão tổ tông anh minh nhận ra Tĩnh Hiền hôm nay bực bội, tránh nhắc đến chuyện chỉ hôn, nếu không bị y cương quyết cự tuyệt thì mọi chuyện hỏng bét hết. Những lời y nói, chẳng qua chỉ là lời lẽ lúc giận thôi chứ gì? Nếu đang vui vẻ thì không đời nào y làm nàng tổn thương đến vậy.

Mỹ Ly cau mày, khi buồn bực, nàng thích nhất đi ra chốn đông người, ngắm hàng hóa mới mẻ, mua vài ba thứ lặt vặt, tự nhiên là phần chán lên thôi. Nàng hít sâu một hơi, lau mặt lần nữa, xác định không còn dấu vết khóc lóc mới co giò chạy, đuổi theo Tĩnh Hiền bấy giờ đã ra đến cửa hồng.

Nàng gọi y, cố nắn giọng thật ngọt ngào, hy vọng khiến y cảm thấy thoải mái, “Tĩnh Hiền ca ca, đi với muội đến chỗ này đi!” Nàng thân thiết kéo tay y, nhưng bị y hăm hực né tránh. Ánh mắt y nhìn nàng đầy vẻ chán ghét, bực bội, thậm chí y còn hừ một tiếng khinh bỉ, chẳng ngại thị vệ canh cửa dòm ngó, mà hỏi thẳng thừng: “Người có biết xấu hổ là gì không?”

“Tĩnh Hiền ca ca...” Nàng tủi thân nhìn y, miệng méo xệch, “Đi với muội nào, đi rồi huynh sẽ vui lên thôi mà.”

Tĩnh Hiền mất kiên nhẫn, phẩy tay bỏ đi, lạnh lùng buông thõng một câu “Có người thì ta vui không nói!” và chuyển hướng về phía Dưỡng Tâm điện.

Chỉ đến chỗ hoàng thượng thì nha đầu này mới thôi đeo bám, cho y được yên tĩnh đôi chút. Mỹ Ly cắn môi, làm sao đây? Bên ngoài cửa hông chợt có tiếng ngựa hí, Mỹ Ly nhướng mày. Chẳng ai được quyền dừng ngựa ở đây ngoài Tĩnh Hiên và Thừa Nghị cả. Nàng chạy vội ra xem, quả nhiên buộc chỗ trụ đá là con tuần mã mà Tĩnh Hiên mới mua. Đây là giống ngựa quý hiếm, Tĩnh Hiên ca ca quý như châu báu, nàng cướp lấy cưỡi đi, nhất định y sẽ sốt ruột đuổi theo. Đắc ý vì nghĩ ra kế hay, Mỹ Ly quên hết nỗi khổ sở này giờ, giả vờ làm rớt ngọc bội tùy thân, gọi tên giám mã đến giúp nàng tìm. Nhân lúc hấn không để ý, nàng rảo bước chạy tới tháo cương, chạt vật leo lên lưng con ngựa cao lớn. Quả xứng danh thần câu, chạy nước kiệu cũng nhanh như bay. Mỹ Ly cười ha hả thúc ngựa phóng thẳng về phía đường Cổ Lâu. Cưỡi trên lưng tuần mã, nàng cực kỳ hưng phấn, liên tục vung roi quất ngựa. Gió vù vù như thổi tan mọi chuyện không vui khi này, lát nữa đây Tĩnh Hiên ca ca bắt kịp, nhất định nàng sẽ bám lấy y đi dạo hết cả đường Cổ Lâu, chọc cho y vui vẻ thoải mái.

Ngựa phóng càng lúc càng nhanh, khiến người hai bên đường nháo nhác nhảy tránh, tiếng mắng chửi càng lúc càng ồn ào. Bấy giờ Mỹ Ly mới nhận ra hành động phóng ngựa bằng bằng giữa đường phồn hoa là hết sức điên cuồng, bèn kéo cương toan giảm tốc độ. Có lẽ việc nàng gây náo loạn đường phố đã khiến mọi người bất mãn, một kẻ ranh mãnh nào đó đem quăng viên pháo xuống dưới bụng ngựa, tiếng pháo bất ngờ nổ vang làm con ngựa kinh sợ. Đang thuận đà phóng như bay, nó càng thêm tăng tốc. Mỹ Ly kinh hãi tái mét cả mặt, nàng gồng sức kéo cương nhưng không còn kiểm soát được ngựa nữa. Và khi thấy lão bà bà cùng đứa cháu gái nhỏ ở giữa đường, và họ không kịp né nàng, thì đã quá trễ! Tim như muốn vỡ tan mà người đành bất lực! Nàng chỉ đành trợ khác, hai mắt đờ đẫn, mặc cho vó trước của con ngựa quý hiếm vùng tái ngoại đập lên người lão bà bà. Ai nấy rú lên sợ hãi, nhưng nàng không thốt được tiếng nào.

Giữa bao âm thanh hỗn tạp, nàng nghe rõ mồn một tiếng vó ngựa đập xuống thân người, tiếng xương vỡ thịt tan, máu bắn tung tóe! Rõ đến mức bao năm sau nhớ lại vẫn còn văng vẳng bên tai. Tiếp theo đó mọi việc trở nên mơ mơ hồ hồ. Tử Tình và Tử Úc vô tình đi ngang đưa nàng về nhà. Mấy tên thị vệ hung hãn bắt nàng giải vào cung. Nàng không nhớ rõ chi tiết nữa, chỉ còn vài ba vết sẹo lưu trong ký ức. Cho đến khi nhìn thấy y tại tiểu viện ở Từ Ninh cung...

Bao nhiêu hoảng sợ và hối hận chợt vỡ òa trước khuôn mặt tuần tú lạnh lùng. Không thềm bận tâm đến thái độ bàng quang ấy, nàng vùng khỏi thị vệ nhào vào lòng y. “Tĩnh Hiên ca ca... muội sợ...” Nàng níu chặt lấy vạt áo khoác bằng gấm của y. Tĩnh Hiên không đáp lời. Ngày thường không nề hà vì những chuyện nhỏ nhặt, nàng đã dùng đến câu này không biết bao nhiêu lần, nhiều đến mức y chẳng còn thấy động tâm. Y không xác định được là nàng thực sự sợ hãi hối hận, hay chỉ là muốn y thông cảm.

Mỹ Ly nhận ra, hai tay y lạnh lùng buông thong, không định ôm nàng an ủi. Nhưng nàng vẫn khao khát hơi ấm của y, y không lại gần, nàng càng siết chặt tay quanh thắt lưng y. Lúc trước, vì chuyện nhỏ nhặt nàng cũng làm nũng lải nhải nửa ngày trời, nhưng hiện giờ, nàng chỉ biết ôm ghì lấy y mà máy móc lặp lại: “Muội sợ...” Nàng giết người rồi, nàng hại chết lão bà bà, nàng thật sự rất sợ hãi. Chắc cảm nhận được cơn run rẩy của nàng, Tĩnh Hiên không đẩy nàng ra như ngày thường, bao lời trách móc cũng nén lại trong lòng.

“Buông tay, ta phải đi gặp hoàng thượng.” Giọng nói tuyệt vọng của nàng khiến tim y nhói đau. Nhưng y biết, nếu rủ lòng thương, y phải trả giá rất đắt! “Tĩnh Hiên ca ca, giúp muội đi.” Mỹ Ly áp mặt vào vạt áo sang trọng của Tĩnh Hiên. Thái độ lãnh đạm dứt khoát ở con người này thường khiến nàng đau đớn, nhưng giờ lại là chỗ dựa duy nhất của nàng.

Y đủ sức và dễ dàng xua đuổi nỗi sợ hãi đang nghiền nát nàng đây. Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Tĩnh Hiên cũng đẩy nàng ra, “Tự lo lấy thân đi!” Y rảo bước vào điện, không buồn nhìn nàng một lần. Nàng dõi theo bóng y, nước mắt lưng tròng. Tĩnh Hiên ca ca luôn tỏ ra khô khan lạnh lùng với nàng, nhưng nàng tin tưởng, vào thời điểm khó khăn nhất y sẽ cứu nàng, nàng không biết vì sao, chỉ biết y sẽ cứu nàng, nhất định sẽ cứu!

Lúc nàng tràn đầy chờ mong và tín nhiệm chờ y ngoài cửa, thì trong kia y nghiêm ngặt từ chối lời ám chỉ tứ hôn của lão tổ tông, y nói: “Mỹ Ly cách cách ngày thường kiêu căng ngạo mạn, chẳng sớm thì muộn cũng gây họa. Huống hồ chuyện này xảy ra ngay giữa chợ đông chốn kinh thành, nếu triều đình không nghiêm khắc xử lý sẽ khiến bách tính bất mãn, gây ảnh hưởng lớn đến danh dự hoàng gia.” Lúc rụt rè vào điện, Mỹ Ly vẫn luôn miệng giải thích với hoàng thượng rằng mình không cố ý.

Tử Tình tỷ tỷ và Tử Úc được triệu tới cũng làm chứng cho nàng, nàng cứ nghĩ hoàng đế biểu ca sẽ cho nàng

đường sống, và Tĩnh Hiền ca ca sẽ che chở cho nàng. Nàng còn lên đưa mắt nhìn y ra dấu cảm kích. Lúc nhận bản án ba năm cầm cố, nàng còn nghĩ hoàng thượng biểu ca chỉ nhất thời giận dữ nên chưa ai khuyên được, chứ đâu biết kẻ đẩy nàng đến An Ninh điện ảm đạm cóm nắng chính là Tĩnh Hiền ca ca, con người mà nàng gửi trọn lòng tin tưởng. Ra khỏi cửa, mấy tên thái giám nghiêm mặt thúc giục nàng đi đến An Ninh điện. Nàng khựng lại, rút tấm thêu hoa sen ra khỏi ngực, lúc trước nàng định chọc cho y vui vẻ rồi sẽ đem khoe với y. Giờ thì nàng nhẹ nhàng đặt bức tranh thêu lên bực hoa nơi hành lang, nàng không thể dùng đến nó nữa rồi... Lúc nàng khổ sở cầu xin hoàng thượng, Tĩnh Hiền chỉ thờ ơ lạnh nhạt, chẳng thèm nói giúp nàng một câu, chẳng dành cho nàng dấu một ánh mắt an ủi. Đối với y mà nói, nỗi sợ hãi của nàng chẳng đáng một xu. Hai năm nay nàng đã thấm thía sâu sắc sự thực này. Trong cơn khiếp đảm, nàng chờ y đến thăm, khao khát dù chỉ một biểu tình thương xót. Nhưng không, tất cả những điều y dành cho nàng là cái nhúm mày lúc nghe tuyên án.

4. Chương 04

Chương 4: Bãi săn

Nghe Giang Liễu hốt hoảng gọi ra ngoài tiếp chỉ, cơn khủng hoảng bất giác ập đến với Mỹ Ly, chẳng lẽ hoàng thượng hối hận rồi? Lại muốn bắt nàng trở về?

Thái giám ngoài cửa cao giọng thúc giục, nghe có phần bực bội: “Mỹ Ly cách cách, mau nhận ý chỉ!”

Mỹ Ly chậm rãi duỗi bàn tay siết chặt, ra khỏi phòng tiếp chỉ. May quá, chỉ là ý chỉ, nàng cụp mắt cung kính quỳ xuống, dấu là thánh chỉ bắt quay về thì nàng trốn được sao? Dù phúc hay họa, nàng đều không có quyền lựa chọn, thậm chí còn không có cách nào tránh né. Nàng chỉ có thể quỳ xuống nghe theo.

Nội dung rất ngắn gọn, cách cách tôn quý nào nhận được ý chỉ này, hôm sau phải theo thái hoàng thái hậu và hoàng hậu ra bãi tây thành xem săn bắn. Mỹ Ly gơ tay quá đầu tiếp lấy ý chỉ.

Vậy mà nói là để cho nàng nghỉ ngơi mấy ngày. Ý bề trên là thế này đây, cho người sống thì người sống, bắt người chết thì người phải chết, cần bản chẳng quan tâm đến cảm nhận của người.

Thái giám đi rồi, Hải thúc cao hứng hết sức, luôn miệng xuýt xoa ơn trên cao dày, lão tổ tông còn nhớ đến cách cách nhà mình, rồi hấp tấp tìm thợ khéo đến may gấp trang phục đi săn cho Mỹ Ly. Cuộc săn mùa xuân sắp đến, chuyện này tổ chức ngoài thành chủ yếu là để tìm kiếm các thanh niên tài俊. Nhiều năm nay, hoạt động săn bắn thao luyện như vậy chẳng khác gì hội coi mắt, những kẻ vốn không dễ dàng gặp nhau giờ đều tụ tập ở một chỗ. Phúc tấn vương phi đương nhiên là mở to mắt xem thiếu gia nhà nào anh tuấn thần vũ xứng đôi với con gái mình. Cách cách tiểu thư thì còn hưng phấn hơn nữa, chỉ cần nhìn thấy nhiều nam nhân tuấn tú cưỡi ngựa tỉ thí cùng lúc, cũng đủ mộng mơ bồi hồi thức trắng mấy đêm liền. Nàng cũng đã từng hưng phấn, từng hy vọng đến điên cuồng.

Chỉ để thu hút ánh mắt của y nơi bãi săn, nàng phái Hải thúc, thậm chí còn đích thân đến tận nhà cữu cữu đòi ngân lượng để may trang phục săn bắn. Nàng cố ý gây chuyện nơi bãi săn, hy vọng y tới xử lý, dấu mắng nàng vài ba câu cũng được, ít nhất y có thể nhìn thấy nàng vì y mà ăn mặc chải chuốt, chỉ mình nàng biết được những trang phục đẹp để ấy được đổi bằng bao nhiêu lời trách móc và xem thường. Nàng không có mẫu thân, không có ma ma như mẫu trung thành, mọi thứ nàng nỗ lực có được đều dựa vào chính mình, kể cả xô lỗ tai...

Bởi vì thành quả không đơn giản, nàng càng hy vọng nhận được lời khen của Tĩnh Hiền, nhưng y thần nhiên nhìn nàng, chẳng buồn nhận xét đẹp xấu, nàng phải đuổi theo, bám lấy y, quay ngựa trước sau, bướng bỉnh hỏi y: “Tĩnh Hiền ca ca, hôm nay muội đẹp không?”

Nhiệt tình thiếu nữ giờ đã cạn kiệt, đã tiêu tan hết nơi An Ninh điện lạnh lùng. Trạng thái si mê ngày cũ với Tĩnh Hiền, lúc trước tưởng là trong sáng ngây thơ, giờ nàng cảm thấy trọn lẫn rất nhiều toan tính đời thường. Nàng thực lòng yêu Tĩnh Hiền sao? Nàng yêu bề ngoài tuấn tú không chút tì vết của y, yêu địa vị cao quý hiên hách của y, chỉ cần gả cho y thì đời nàng sẽ không còn khốn khó khổ cực nữa. Nhưng nàng có yêu bản thân y hay không? Trừ bề ngoài mê hồn, vẻ cao quý lạnh lùng đầy khí phách, nàng có yêu trái tim của y không? Trái tim y... nàng đã bao giờ chạm được vào đó chưa? Đã bao giờ y để nàng tiếp cận trái tim y chưa? Tất cả mọi thứ, chẳng qua chỉ là hy vọng và đam mê nông cạn của thiếu nữ.

Thử ầy, nàng biết gì về tình yêu cơ chứ? Hai năm trước, nàng cứ tưởng là mình khôn khéo sành sỏi lắm rồi, thật tức cười! Nàng nghĩ chỉ cần gả cho Tĩnh Hiên là nàng an toàn, ổn thỏa, không còn bị người đời khinh thường, nhưng nàng không buồn nghĩ, Tĩnh Hiên cưới nàng thì có lợi gì? Lúc đầu, nàng thương tâm tuyệt vọng trước sự bạc bẽo của y, dẫu y không muốn cưới nàng cũng không cần lạnh lùng để nghị phạt nặng nàng, thái hoàng thái hậu cũng đứng ra cương quyết bảo vệ nàng rồi, y vẫn không buông tha, hại nàng phải sống trong lãnh cung còn tệ hơn ngục giam suốt ba năm.

Dần dần nàng không còn trách y nữa. Nếu y không làm vậy, lão tổ tông sẽ ép gả nàng cho y, nên trước tiên y phải tự bảo vệ mình thôi. Mỗi lần nàng tự vấn lương tâm, đối với y, nàng là gì đây? Câu trả lời đều là: Chướng ngại! Nếu không xảy ra chuyện của Thừa Nghị ca ca, Tĩnh Hiên sẽ là phò mã của Chuẩn Cát Nhĩ! Y sẽ cưới công chúa Mông Cổ quyền quý cao sang, giàu có một phương. Còn nàng, Thư Mục Lộc Mỹ Ly có gì chứ? Cách cách trắng tay mồ côi cha mẹ, của hồi môn chẳng đáng là bao, đến hoàng đế biểu ca cũng không ưa nổi, may mà lão phật gia thương hại, hy vọng nàng gả được chỗ tốt mới phá lệ phong nàng làm Hòa Thạc cách cách, luôn dẫn nàng theo bên người. Một người đàn ông yêu một người đàn bà, yêu đến mức tính mạng cũng chẳng cần, thì giỏi lắm là bằng Thừa Nghị thôi! Kết cục ra sao? Đại Thanh khai chiến với Chuẩn Cát Nhĩ, Tử Tình tỷ tỷ mất mạng, vương gia tương lai rộng mở lại trở thành tội nhân của triều đình, phải đi trông mộ cho Thái Tông hoàng đế, cũng bị giam lỏng, giống như nàng! Mọi mê muội sớm đã vỡ tan cả rồi.

Đêm nay bao cô gái mất ngủ vì ý nghĩ sắp gặp người trong mộng. Liệu bọn họ có biết vận mệnh của mình không nằm trong tay nguyệt lão, không nằm trong tay hoàng thượng hay lão tổ tông, mà nằm trong tay quyền lực và tình thế không? A mã ai có địa vị cao, a mã ai được hoàng thượng coi trọng, cứ nhìn mà xem, người đàn ông xuất sắc nhất nơi bãi săn sẽ thuộc về kẻ đó! Bên phía nam nhân, càng là như thế! Tất cả đàn ông nơi bãi săn đều xuất thân phú quý, gia thế hiển hách. Đối với bọn họ, đàn bà ngoài đường trong hẻm loại nào chẳng có? Giang Nam tái ngoại tuyệt sắc đến đâu mà chẳng thể vào tay? Bọn họ nhìn nữ nhân trên bãi săn là nhìn vào dòng họ, vào bối cảnh của nàng ta, thứ họ cần không phải người vợ, mà là chỗ dựa, là thế lực giúp đỡ.

Lão tổ tông trước giờ rất sủng ái nàng. Trải qua nhiều biến cố như vậy, nàng càng ngày càng hiểu rõ điều đó. Ai hiểu tình đời đen bạc, danh lợi bẽ bàng bằng lão tổ tông? Hôm nay, sự có mặt của nàng là đầu đề giấu cột ọi người, nhưng lão tổ tông vẫn gọi nàng tới, chính là để mọi người nhận thấy sau lưng nàng vẫn có thái hoàng thái hậu chở che.

Nàng không muốn đi, nàng sợ phải đối diện với những ánh mắt khinh thị thế lợi, nàng chỉ muốn co rúm người trong ổ chăn như con chuột thấp kém, mặc kệ mưa gió bão bùng bên ngoài. Nhưng nàng không thể làm trái ý tốt của lão tổ tông, không thể từ chối ân điển. Nàng đã nhận thức sâu sắc sự đáng sợ của hoàng quyền, sự khủng khiếp của thiên uy.

Cầm ý chỉ ngồi trầm tư hồi lâu, Mỹ Ly giật mình bởi tiếng chào đón nhiệt tình của Hải thúc. Lão dẫn một ma ma từ ngoài vào, vẻ mặt tươi cười thể kia vốn chỉ dành riêng cho khách quý mà thôi.

Nhìn qua cửa sổ, Mỹ Ly tủm tỉm cười đánh giá ma ma, người đẩy đà, bề ngoài phúc hậu. Nàng vừa đứng dậy thì bà ta cũng vào đến nơi, Hải thúc giới thiệu đây là Ô ma ma, do Nhược Vũ phái đến tặng y phục. Ông lộ vẻ cảm kích mở bao đồ Ô ma ma đem tới, bên trong là bộ đồ sẫm màu ngọc lam, kiểu dáng đơn giản nhã nhặn.

Ô ma ma thi lễ xong, nhiệt tình mỉm cười: “Phúc tấn chúng tôi biết người mai phải đi bãi săn, nên phái già này đến giúp trang điểm thay quần áo.”

Mỹ Ly hiểu ra nguyên do khiến Hải thúc cư xử ân cần với Ô ma ma, là vì lão biết ơn. Chẳng những Hải thúc, mà chính nàng cũng rất biết ơn. Lúc đầu nàng chẳng hiểu tại sao Tĩnh Hiên, Thừa Nghị lại đối xử đặc biệt tốt với Nhược Vũ, trong khi nàng còn a dua với Tử Tình tỷ tỷ giở trò xấu đẩy Nhược Vũ xuống lầu, ghen tỵ, ăn hiếp, mắng mỏ Nhược Vũ là hồ ly tinh mê hoặc đàn ông.

Mỹ Ly cách cách ngày xưa đúng là kẻ xấu. Hiện giờ nàng đã thấu hiểu lòng nhân hậu của Nhược Vũ, càng thấm thía sự xấu xa hồi trước của mình. Hèn gì Tĩnh Hiên lại ghét nàng như vậy, ánh mắt dành cho nàng lúc nào cũng lạnh lùng khinh thị. Giang Liêu còn nhỏ tuổi nhưng rất lạnh lợi, thông minh khéo léo, thấy Ô ma ma giỏi làm tóc bèn quỳ xuống xin học.

Mỹ Ly cũng tình nguyện ngồi nguyên trước gương làm người mẫu, để tùy một già một trẻ chải chỗ này, bôi chỗ kia. Nhìn vào gương, nàng chẳng thấy được hai người vắn kiêu tóc nào cho nàng, cảm giác hơi nhàm chán nhưng rất thỏa mãn, rất ấm áp. So với quãng thời gian lạnh lùng chẳng ai thăm hỏi, hiện giờ nàng đã rất hạnh phúc rồi.

Đến tối, nàng lại mất ngủ, nhưng không phải vì hưng phấn. Nỗi kinh hoàng do trận hỏa hoạn dữ dội lúc nửa đêm mang lại vẫn còn chưa phai nhạt, vừa mở mắt đã thấy mình chìm trong biển lửa, vẫn còn rõ rệt cảm giác tuyệt vọng khi lớn tiếng kêu cứu mà chẳng ai giúp đỡ. Nàng không dám thả lỏng cho bản thân chìm vào giấc ngủ nữa. May thay Giang Liễu Và Ô ma ma cũng dậy sớm, bọn họ xem chừng còn phần khởi hơn cả nàng, trời chưa sáng đã kéo nàng ra trang điểm.

Ô ma ma lục lại hộp trang sức hồi lâu vẫn chưa quyết định được. “Cách cách tự chọn đi vậy.” Mỹ Ly cầm lấy hộp trang sức đã xa rồi hai năm nay, trong hộp chứa đầy những món châu báu mà khó khăn lắm nàng mới tích góp được. Giờ nhìn chúng chỉ thấy một chữ: dung tục! Khi còn nhỏ, nàng cứ tưởng châu báu chỉ cần đủ lớn, đủ nặng là có thể phô bày thân phận và giàu có.

Nàng nhắc chiếc kẹp tóc to nặng đính hồng ngọc, sức nhớ chuyện địa chủ sa sút, trước khi ra cửa toàn lấy mỡ heo bôi quanh miệng, giả vờ như mình ngày nào cũng ăn thịt. Nàng tủm tỉm cười, lục lại một lượt hộp trang sức, hèn gì Ô ma ma không chọn được thứ nào. Bộ trang sức lão tổ tông ban cho rất đẹp, toàn là lục ngọc, không hợp với bộ váy áo màu lam này.

“Giang Liễu, ra ngoài vườn hái mấy đóa hoa màu nhạt cho ta cài”, nàng ra lệnh.

“Cách cách! Hôm nay các công chúa tiểu thư quyền quý đều đi cả, người cài hoa sẽ bị chê cười đó!” Giang Liễu cau mày ngăn cản.

Mỹ Ly tủm tỉm cười, nàng đeo những món trang sức dung tục này thì người ta không cười sao? Dẫu nàng đeo trang sức đẹp nhất trên đời, và người ta không cười, thì nàng có thể không còn là Mỹ Ly cách cách được ư?

Ô ma ma lớn tuổi từng trải, không nói nhiều, chỉ đưa mắt ra hiệu cho Giang Liễu rồi giục: “Đi đi, đi đi, hái mấy đóa màu hồng nhạt, càng nhạt càng tốt.” Mỹ Ly mỉm cười gật đầu. Hải thúc đang chải lông ngựa ngoài sân, lòng ngổn ngang tâm sự. Mỹ Ly đứng trên thềm đá trước cửa, không tiến lại gần, ký ức không muốn nhớ nhưng vẫn hiện về rõ rệt trong đầu.

“Hải thúc, con... con ngồi xe thôi.” Nàng cảm thấy hối hận đến nhói tim, giọng nói buông ra yếu ớt. Hải thúc gật gật đầu, lập tức gọi người chuẩn bị xe. Tuy ngồi xe đi săn thì có vẻ kỳ quái, nhưng cách cách ngày trước cưỡi ngựa hại chết người, đừng nói nàng không muốn tiếp tục cưỡi ngựa, mà bản thân lão cũng lo lắng có chuyện không may xảy ra. Lúc lên đường, lại có thái giám đến nơi thông báo, dặn nàng không cần tiến cung, cứ đi thẳng ra bãi săn. Xe Mỹ Ly đi chậm, các cách cách, phúc tấn khác đã tới từ sớm rồi. Từ xa nhìn lại, cờ xí sắc sỡ bay phấp phới trong rừng cây xanh um, bên dưới là nam thanh nữ tú y phục rực rỡ, tuần mã dẻo dai mạnh mẽ, đám người hầu liên tục quất trống đánh đuổi cho bầy thú sợ hãi, tiếng cười đùa trò chuyện rộn rã... Quang cảnh bãi săn thật khiến người ta choáng ngợp. Mỹ Ly đứng đằng xa ngắm cảnh một hồi, rồi được thái giám dẫn đến chỗ lộng vàng che rợp.

Trước cảnh phồn hoa này, nàng chẳng qua chỉ là khán giả, hiện giờ là thế, trước kia cũng thế, chỉ hiềm thừa trước nàng bịt tai trộm chuông, thà chết không chịu thừa nhận mà thôi.

5. Chương 05

Chương 5: Vinh Hách

Trương tránh nằng nặng rôi đầy chặt cả người, gắm hoa rực rỡ. Mỹ Ly cúi đầu đi theo thái giám, nàng biết mọi người đều đang nhìn mình. Không khó chịu? Không căng thẳng? Đều là giả dối cả. Nàng cười nhạt nhẽo, thôi thì coi tất cả những gì sắp phải đối diện là hình phạt ỉn.

“Mỹ Ly, sao giờ mới tới?” Hiếu Trang phất tay miễn lễ, chỉ chỗ ngồi chếch ngay bên dưới mình ra dấu cho nàng an tọa.

“Ôi chào, người được thả ra thật rồi sao?” Một giọng nói hết sức ngông nghênh vang lên, đáo để ngiệt ngã, chẳng bận tâm đến sự hiện diện của thái hoàng thái hậu.

Bởi vì sớm biết trước mình sẽ gặp cảnh khó xử như vậy, Mỹ Ly vẫn giữ được vẻ thản nhiên, ngẩng lên nhìn người vừa nói chuyện với mình, phần nhiều là do nàng không dám quả quyết đó chính là Tĩnh Nhân.

“Ừ, được thả rồi.” Mỹ Ly tũm tĩm cười như đang nói chuyện phiếm.

“Nghe đồn Tĩnh Hiền ca ca đã đòi lại đất đai cho phủ các người rồi cơ mà? Sao lại ăn mặc còn nghèo nàn hơn trước thế kia?” Tĩnh Nhân cố ý quan sát nàng về nghi ngờ, còn cười nhạo thêm mấy tiếng.

“Đủ rồi! Đừng diên diên khùng khùng nữa!” Hiếu Trang không nhin được nữa, hạ giọng quát Tĩnh Nhân im miệng, mặt bà lạnh lùng, hàng mày cau cau, cổ kìm cơn giận dữ.

Đám người ngồi quanh liền thôi ngay về hả hê, giả vờ như không nghe thấy lời Tĩnh Nhân, quay sang nói chuyện cười đùa với nhau.

Tĩnh Nhân... Mỹ Ly quả thực không muốn động vào cô ta, bèn cụp mắt tránh ánh nhìn khiêu khích ấy. Chuyện vương tử Mông Cổ từ chối kết hôn với Tĩnh Nhân ngay tại Thái Hòa điện năm nào đã lan truyền nhanh chóng, chẳng còn ai là không biết. Tĩnh Nhân cao ngạo gặp cú sốc ấy, không ngờ lại biến thành khắc nghiệt thế này. Trước đây ít nhất cô ta cũng tỏ vẻ ngoan ngoãn dễ bảo trước mặt lão tổ tông. Hiếu Trang chịu đựng Tĩnh Nhân cũng vì cảm thấy áy náy, chuyện năm ấy thật sự cô ta vô tội bị vạ lây.

“Hôm nay trời đẹp, rất thích hợp”, Hiếu Trang mỉm cười nói chuyện với mấy quý phu nhân ngồi gần đó, xua bớt bầu không khí gượng gạo. “Các người xem, mới vài hôm không gặp mà bọn nhỏ đã lớn hẳn lên. Năm tháng trôi qua thật nhanh! Chớp mắt một cái chúng đều trưởng thành, bọn ta thì già mất rồi.”

Năm tháng trôi nhanh ư? Hai năm qua của nàng dài dằng dặc như cả đời cả kiếp.

“Lão tổ tông chẳng già chút xíu nào!” Một phu nhân lạ mặt mỉm cười đưa đà, “Nô tỳ theo lão gia rời kinh chín năm trời, quay trở lại thì lão tổ tông vẫn giống hệt như xưa!”

Hiếu Trang bật cười vì lời trêu ghẹo của bà ta, “Người thật là, cũng như hồi ở bên ta, rất giỏi làm ta khuây khỏa. Nghe hoàng đế nói, con trai người cũng về cùng mà chưa có dịp gặp.”

Mỹ Ly chú ý nhìn kỹ vị phu nhân này. Nàng đã nghe nói đến bà ta, chắc là tú nữ Ứng Như, người từng tiến cung hầu hạ lão tổ tông cùng đợt với Ngọc An đại cô cô. Lão tổ tông coi trọng bà ta nên chỉ hôn ột mối tốt, về sau trượng phu của bà ta còn thăng tới chức tổng đốc Sát Cáp Nhĩ, bà ta nhờ vậy cũng trở thành nhất phẩm phu nhân. Hải thức hồi trước hay đem chuyện Ứng Như cô cô ra chỉ dẫn nàng, cho thấy việc lấy lòng lão tổ tông quan trọng đến mức nào.

“Nó đang ở ngay đây thôi!” Thấy lão tổ tông chủ động nhắc tới con trai mình, Ứng Như vừa mừng vừa sợ, lập tức sai a hoàn hầu cận: “Mau gọi Vĩnh Hách!”

Mấy vị phúc tấn và cô nương ngồi đó đương nhiên là nảy sinh hứng thú với Vĩnh Hách thiếu gia mới nổi kia, lập tức dời mắt khỏi Mỹ Ly.

Mỹ Ly cúi mặt, trông tình hình này, chắc ông tổng đốc Sát Cáp Nhĩ hồi kinh để được thăng chức nữa đây, phu nhân ông ta càng thêm phần nổi danh và được hoan nghênh ở chỗ thái hoàng thái hậu.

Một chàng trai trẻ khoảng hai mươi tuổi theo a hoàn tiến vào. Mỹ Ly lẳng lặng uống trà, cũng không chú ý lắm. Những lời tán dương xung quanh chẳng khiến nàng bận tâm tò mò, chỉ cần được lão tổ tông khen ngợi thì dầu dui quẻ mệnh cũng trở thành anh tài hiếm gặp.

“Tốt lắm, tốt lắm! Hoàng thượng sắp xếp như vậy rất hợp ý bản cung. Lúc trước tiểu tử Tử Úc làm thống lĩnh thị vệ cũng khiến ta an tâm lắm, giờ đổi sang Vĩnh Hách, càng hay!”

Nghe đến tên Tử Úc, Mỹ Ly mới đưa mắt nhìn xuống Vĩnh Hách đang đứng bên dưới. Trông người tuấn tú trắng trẻo, còn có vài phần non nớt. Tử Úc giờ đã trở thành tâm phúc của hoàng thượng, đương nhiên là có việc quan trọng khác phải làm. Công tác bảo vệ hoàng thành giao cho thiếu niên có gốc gác như Vĩnh Hách thì thật là vừa hay.

“Các người xem, bắt đầu thi bắn rồi.” Hiếu Trang hào hứng trông ra bãi săn cách đó không xa. Các nam nhân đồng loạt đứng trước vạch bắn, kiểm tra cung tên và bia ngắm, tiếng trống từng hồi vang lên theo nhịp.

“Các người cũng đi thôi! Giành hạng nhất về cho ta, bản cung sẽ thưởng lớn!” Hiếu Trang tươi cười nói với đám thiếu nữ, các cô cũng đang nóng lòng muốn trở tài. “Vĩnh Hách! Nhắc đám thái giám, cung cho Tổ Doanh phải đặc biệt nhẹ, thân thể nó yếu ớt, bị thương thì không phải chuyện đùa đâu!”

“Tạ ơn lão tổ tông.” Giọng nói ngọt ngào hoạt bát, người lại mỹ lệ đáng yêu. Nhìn theo hướng tiếng nói, Mỹ Ly cũng phải khen nức nở, hèn gì lão tổ tông đặc biệt thương yêu lo lắng cho nàng ta, vị cô nương này quả thật là quá khả ái, quá kiều diễm.

“Nha đầu, người cũng đi đi!” Hiếu Trang khê vỗ vai nàng, Mỹ Ly nhún người vâng theo.

Thấy các cô nương bước ra khỏi trường tránh nắng, hoàng thượng cũng không vội chủ trì trận đấu của bọn đàn ông, mà từ xa nhìn lại tùm tùm cười.

Bia ngấm của Mỹ Ly nằm cách xa sân bắn của đám đàn ông nhất, kế bên nàng là Tĩnh Nhân. Mỹ Ly không muốn nói chuyện với cô ta, tự cầm thử cây cung do tiểu thái giám dâng lên. Lúc trước nàng luôn bận bịu bám đuôi Tĩnh Hiền, chẳng hề chú tâm tham gia tỉ thí, nên không biết hóa ra mỗi người có sáu mũi tên.

Nàng chậm chậm nhấc một mũi tên lên. Mỹ Ly cách cách trong quá khứ tựa hồ luôn sống vì Tĩnh Hiền vương gia, cho nên trong ký ức nàng chỉ toàn là ỷ. Nàng đã xốc nổi bỏ lỡ rất nhiều chuyện tốt đẹp. Giờ đây nàng phải chú tâm thưởng thức tất cả.

“Điều bộ quá đi! Tưởng mình quý giá lắm đấy!” Tĩnh Nhân lạnh lùng giễu cợt.

Ban đầu Mỹ Ly ngỡ cô ta mắng mình, nhưng quay đầu ngó lại thì thấy Tĩnh Nhân mặt đầy vẻ khinh bỉ nhìn trừng trừng Tổ Doanh đang đứng ở vị trí nổi bật nhất. Tổ Doanh khẽ nhú đôi mày, khuôn mặt xinh xắn dịu dàng khiến người ta sinh lòng thương xót, nàng cẩn thận đeo bao tay, tránh để xước sát làn da mềm mại.

Tĩnh Nhân mắng thêm mấy câu rồi kéo căng cung, một tên trúng đích, từ đám nam nhân đằng xa truyền lại mấy tiếng ồn ào khen hay, không biết thực lòng tán dương hay là mai mỉa. Nữ tử bị từ hôn, trong mắt đám đàn ông cũng chỉ là trò cười mà thôi. Mỹ Ly hít sâu một hơi, lơ đi những thanh âm chế nhạo.

Tư thế kéo cung bắn tên của Tổ Doanh vừa đẹp mắt vừa yếu điệu, trông hiền ngang hơn người. Một cô nương yếu ớt như vậy không ngờ vừa phát tên đã bắn trúng hồng tâm, ngay hoàng thượng cũng phải vỗ tay khen ngợi, đám nam nhân tung hô rầm trời, Tĩnh Nhân càng lộ vẻ khinh bỉ.

“Đúng là con gái quan quân muối, nhỏ nước miếng cũng thơm.”

Mỹ Ly mỉm cười, cũng kéo căng cung, cố sức một chút thì “soạt”, cung nhẹ dành riêng cho các cô nương không ngờ bị nàng kéo gãy. Mỹ Ly giật mình hoảng sợ, sau tai chột đau nhói, nàng bắt giác giờ tay sờ thử, hơi ẩm ướt, dính chút máu, chắc là bị dây cung đứt quẹt ngang qua.

“Ôi trời!” Các cô nương dừng tay, đồng loạt quay đầu nhìn nàng, mỗi người một vẻ mặt khác nhau, bàn tán không dứt.

“Cô ta kéo đứt cung rồi!”

“Sao lại mạnh tay đến thế? Ở lãnh cung thức ăn ngon lắm sao?” Chẳng biết ai nói năng thâm thúy như vậy, khiến nhiều kẻ cất tiếng cười phụ họa.

Mỹ Ly chỉ biết mỉm cười hồi lỗi. Nàng quên là tay mình đã khỏe hơn hẳn khi xưa nên mới bất cẩn làm gãy cung. Hồi vào An Ninh điện, nàng cố hết sức cũng chẳng nâng nổi nửa thùng nước, về sau lại có thể xách liền một lúc mấy thùng đầy.

“Các cách không sao chứ?” Vĩnh Hách đeo cung đang định tiến sang sân bắn nam, bây giờ lo lắng nhìn vết thương trên cổ của nàng.

“Không sao, không sao.” Mỹ Ly bỗng dừng xấu hổ, không ngờ lại được gã đích thân đến hỏi thăm.

Tiểu thái giám vội dâng một cây cung mới. Mỹ Ly vẫn còn sợ sệt, kéo thử nhưng không dám vận sức.

“Dùng tạm của ta đi!” Vĩnh Hách tẩm tẩm tháo cung của mình xuống rồi đường hoàng đưa cho nàng. Mỹ Ly không nhận thì không ổn, đành xấu hổ mỉm cười đón lấy cánh cung cứng.

Lần này thì không sợ gãy nữa, nàng lắp tên vào, “Không đúng, không đúng!” Vĩnh Hách đứng xem vội kêu lên, rồi không tiện đến sửa cho nàng, bèn rối rít gỡ đầu gỡ tai, bộ dạng như đứa trẻ nhỏ khiến Mỹ Ly phá lên cười.

“Cách cách đừng nắm vào đuôi tên.”

Đừng nắm vào đuôi tên...

Câu này, Tĩnh Hiền từng nói với nàng hồi lâu lắm rồi. Giọng nói đầy bức bối của y dường như chỉ vừa vang lên bên tai. Tay nàng lỏng ra, mũi tên mất mục tiêu chệch ra ngoài, bay tà tà sượt qua mép bia rồi rơi xuống mặt cỏ đằng sau.

“Ôi chao...” Vĩnh Hách tiếc nuối thở dài. “Cách cách vội vàng quá, ngắm chuẩn hơn một chút là được.”

“Cảm ơn.” Nàng trả cung cho gã, nói với tiểu thái giám là mình muốn thoa thuốc vào vết thương rồi rời khỏi sân bắn.

6. Chương 06

Chương 6: Bầu trời

Mỹ Ly chậm chậm bước đi, cỏ cây bãi săn vẫn um tùm như trước, đi vòng mấy lùm cây bụi, băng qua gò đất, con sông nhỏ vẫn kia, chưa hề khô cạn.

Nàng đứng bên bờ sông, làn nước trong trẻo chậm chậm chảy xuôi chẳng có gì khác biệt so với mấy năm về trước.

Từ bao giờ nhỉ, nàng phát hiện ra sự tồn tại của con sông này?

Thửơ ấy, mỗi lần đến bãi sắn là một cơ hội tốt mà nàng nôn nao chờ đợi. Nàng vẫn còn nhớ mình níu chặt tay Tĩnh Hiên không để y rời đi, lúc đầu còn làm nũng, nhỏ nhẹ năn nỉ y ở lại với nàng, y dùng sức muốn vùng thoát khỏi nàng, lạnh giọng gần như uy hiếp bảo nàng buông tay.

Nàng cũng lên cơn bướng bỉnh, ôm chặt lấy tay y, cương quyết không rời, “Không cho đi, không cho đi!” Nàng tức tối hậm hực kêu lên, bất chấp là khéo quá hóa vụng hay chọc giận y, nàng chỉ muốn y đừng đi, chỉ muốn y ở bên nói chuyện với nàng giữa chốn đồng không mông quạnh này.

Y giận quá hóa cười, “Người giữ ta lại đây cũng vô dụng thôi. Ta không ưa người, người là nữ nhi tại sao không biết xấu hổ? Muốn ta nói bao nhiêu lần thì mới bỏ cái trò bám dai như đĩa thế này?” Câu nói của y làm nàng đau lòng, thẳng thốt lời tay, y liền vùng ra, nàng lùi lại nửa bước trở mắt nhìn, y bỏ đi không thèm ngoảnh đầu lại.

Nàng thần thờ đi lang thang, dai như đĩa? Trong mắt y, nàng tẻ đến vậy sao?

Đi qua sườn đồi, nàng bất ngờ phát hiện ra dòng sông nhỏ này, liền ngồi xuống ven sông òa khóc nức nở, nước sông mang đi phiền não của nàng, khóc một hồi, nàng liền cảm thấy có thể khiến Tĩnh Hiên ca ca thay đổi cái nhìn về mình.

Lúc ấy, Mỹ Ly tưởng dòng sông nhỏ này quá thần kỳ, đủ sức chữa khỏi vết thương của mình. Thực ra, đó là vì nàng chưa đến lúc tuyệt vọng mà thôi.

Giờ đây nàng lẳng lặng đi đến sườn đồi cạnh dòng sông, làn nước không còn thần bí như xưa nhưng lại thêm phần thân thiết. Bên bờ hoa dại nở từng bùm, màu sắc rực rỡ muôn nơi, đẹp đến nỗi nàng phải thở dài. Thực ra mùa xuân năm nào hoa cũng nở đẹp như thế, chỉ là nàng không biết thưởng thức mà thôi.

Chìm đắm trong suy tư, tiếng động đến sát bên cạnh nàng mới nghe thấy, lạo xạo tựa tiếng chân bước của vài ba người, bọn họ cười nói đi tới quá gần, nàng muốn tránh cũng không kịp nữa.

“... So với lúc trước thì thú vị hơn rồi đó, nhưng chẳng đáng gì, đám con gái Giang Nam còn hơn xa cô ả.”

Nàng không nhận ra đó là giọng nói của ai, chuyển sắn này có nhiều người nàng không biết tên.

“Ta thấy hồi trước cô ả cứ rồi rít lả lơi lại thú vị hơn, tuy tính cách khó ưa nhưng quăng lên giường thì cũng hứng lắm.” Lời nói của một tên đàn ông khác khiến cả đám cười rộ, luôn mồm mắng chửi hần là phường hạ lưu.

“Còn đợi người quăng sao? Có khi đã bò lên giường Tĩnh Hiên từ đời nào rồi!” Vì bốn phía vắng người, mấy tên đàn ông tha hồ nói càn chẳng kiêng nể ai.

“Xem chừng lần này cô ả tuyệt vọng thật đấy! Đừng nói đến công chúa Mông Cổ hồi trước, chỉ cần con gái quan Diêm đốc hiện giờ, dựa vào gia thế địa vị của Mỹ Ly mà đòi chiếm được Tĩnh Hiên ư? E rằng muốn làm cóc ghè cũng chẳng đến lượt. Hoàng thượng và lão tổ tông đang trọng dụng Trát Mộc Lãng, vừa phong Tổ Doanh làm Đa La cách cách. Các người có thấy khối ngọc Tổ Doanh đeo bên hông không? Bảo bối ấy ta thêm cả nửa năm mà vẫn chưa dám mua đấy!”

“Ha ha, người định nhìn chỗ nào trên người cô nàng thế?” Tiếng cười khả ố lại vang lên.

“Thôi đi, vì sao lại nói Tổ Doanh chỉ có thể chọn Tĩnh Hiên? Nam nhân Đại Thanh đẹp trai nhiều lắm, ta nè! Ta có kém gì y chứ!” Nói xong chính hần cũng phải phá lên cười.

“Sắp tới đây các người đừng giở bộ dạng thiếu hơi gái trước mặt lão tổ tông nữa. Ta nghe ngạch nương kể, lão tổ tông đang tỏ ý tìm kiếm nhà chồng cho Mỹ Ly. Người mà trông thấy vẻ mặt sỏi sỏi mỗi của kẻ nào, nhất định sẽ tổng ngôi sao chổi cho kẻ ấy ngay.”

“Sợ cái gì chứ!” Một tên đàn ông cười nhạo vẻ bất cần, “Cô ả chẳng qua là cách cách bậc thấp nhất, gả vào nhà kha khá một chút chỉ có nước làm bé! Bộ dạng lả lơi đó làm rắc phúc tấn thì chơi cũng đã mà!”

Mấy tên đàn ông đi giải xong, bước ra bờ sông rửa tay thì mới phát hiện ra Mỹ Ly ngồi sau sườn đồi, đều ngẩn người ngạc nhiên. Chẳng biết tên nào bắt đầu lảng sang ngựa nghê, bọn họ lập tức ngoan ngoãn đổi đề tài khác, vội vàng rửa tay rồi bỏ đi, không ai liếc nàng thêm một lần nào nữa.

Bọn họ có xấu hổ đấy, nhưng chẳng hề quan tâm tới cảm nhận của nàng trước những lời như vậy.

Mỹ Ly ngẩng đầu nhìn trời xanh. Thật mênh mang quá! Lúc ở An Ninh điện, nàng chỉ được nhìn mảnh trời vuông vắn giữa cung tường bao. Nàng ngắm, ngắm mãi, một đám mây thật lâu mới trôi đi hết.

Nàng cố sức hít một hơi không khí trong lành, chỉ cần vậy thôi đã cảm thấy đầy đủ rồi. Cứ coi mọi sự như hình phạt cho tội ngoan cố thời niên thiếu của nàng đi!

Thì ra si tâm vọng tưởng cũng là cái tội.

Lại có tiếng bước chân, lần này nàng nghe thấy kịp, có đủ thời gian để cân nhắc xem tránh đi hay chủ động lộ mặt. Dù gì để lọt vào tai những lời như vậy cũng chẳng vui vẻ gì. Nàng vừa đứng dậy, sườn đồi đằng sau đã văng lại giọng nói trẻ thơ.

“Muội với không tới đâu, đồ ngốc!”

Giọng nói quen quá! Nàng vòng ra sau đồi, nhìn thấy hai đứa bé một trai một gái đang đứng chồng lên nhau để với một nhánh hải đường, chắc là muốn hái mấy quả xanh mướt trên cành.

“Coi chừng!” Mỹ Ly vội vàng chạy tới ôm lấy Thu Viện đang cười trên vai Thu Tuyền. Hai đứa này là cháu nội Cửu vương gia, lúc trước rất quần quýt nàng.

“Mỹ Ly tỷ tỷ!” Hai đứa bé trở mặt há miệng nhìn nàng, “Là tỷ thực sao?”

“Ừ.” Mỹ Ly gật mạnh đầu, cũng chẳng biết vì sao lại xúc động, lúc trước nàng rất ngán hai đứa nhóc tính nghịch thích bám người này.

“Mỹ Ly tỷ tỷ!” Hai đứa chồm tới, mỗi đứa ôm lấy một cánh tay nàng. “Không phải tỷ đã đi xa lắm sao? Cuối cùng cũng trở về rồi!”

Đi xa lắm, quả thật là xa lắm.

“Muội muốn hái quả hải đường à?” Đột nhiên, nàng không muốn nghe những lời nhớ nhung non nớt của hai đứa nữa, “Không ăn được đâu, chua lắm!”

“Muội thích ăn chua mà.” Thu Viện khổ sở than.

Con nít vẫn chỉ là con nít, nhắc đến chuyện vui trước mặt sẽ lập tức quên ngay chuyện buồn vừa xảy ra, hồi xưa nàng cũng như vậy thôi.

“Vậy Mỹ Ly tỷ tỷ hái uội nhé.” Nàng tủm tỉm cười.

“Tỷ cũng đâu có với tới?” Thu Tuyền rõ ràng chẳng tin tưởng nàng chút nào.

Ở chung với đám con nít, tính tình nghịch lại quay trở về, Mỹ Ly nhướn mày giả vờ huênh hoang: “Nhìn này!” Nàng lùi lại mấy bước rồi phóng tới nhảy lên, một tay nắm lấy nhánh cây sà thấp. Hôm nay đi săn, nàng mang giày nhỏ để bằng, cánh tay chỉ hơi dùng sức, thân hình đã bật cao, chân giậm vào cành cây, toàn thân đứng vững nơi chạc ba.

“Ôi, giỏi quá thế!” Hai đứa bé khâm phục reo to.

Mỹ Ly tủm tỉm cười, vươn người đứng thẳng rón tay hái mấy quả to màu xanh. Thân hải đường vốn không cứng cáp ấy, dẫu nàng gây gò cũng không dễ gượng, cả cái cây rung rinh lay động.

“Đang làm gì vậy?” Tiếng quát có phần tức giận vang lên khiến Mỹ Ly giật thót, bất giác thu mình về chạc ba.

Bốn năm người đứng dưới gốc cây. Tĩnh Hiên đang nghiêm mặt trừng mắt nhìn nàng, đằng sau y, Tổ Doanh lấy tay che miệng cười hi hi, rõ ràng là thấy cảnh này rất thú vị. Vinh Hách cũng nửa cười nửa không nhìn bộ dạng ngòai xồm nơi chạc cây của nàng, bên cạnh gã là Ngân Địch cách cách, cô ta lườm nàng đầy khinh thị rồi quay sang nói thầm rất to với biểu muội Tang Châu: “Vẫn hệt như lúc trước, thích bò cao luồn thấp, gây rối sinh sự.”

“Mỹ Ly tỷ tỷ hái quả cho bọn này chứ có gây rối sinh sự đâu!” Khuôn mặt bụ bẫm của Thu Viện xị xuống, cô bé lên tiếng bảo vệ Mỹ Ly, nói xong còn trừng mắt nhìn Ngân Địch.

“Xuống ngay!” Tĩnh Hiền cau mày quát. Mỹ Ly từ nhỏ phá phách như ngựa hoang, bị giam hai năm vẫn chưa chừa! Y thềm vào quần nàng! Lúc trước nàng cứ khăng khăng xuất hiện trước mặt y, ghét bỏ quát nạt nàng tựa hồ đã trở thành thói quen bất đắc dĩ. Yên lành được hai năm, thói quen xấu vẫn còn nguyên.

Mỹ Ly gật đầu, đúng là chẳng ra thể thống gì thật.

Vĩnh Hách tiến tới định đỡ nàng xuống, nàng mỉm cười lắc đầu, nắm lấy cành cây đảo người một cái đã nhẹ nhàng tiếp đất. Vĩnh Hách phá lên cười.

“Sao cách cách lại biết trèo cây?”

Mỹ Ly cup mắt, môi khẽ nhếch một nụ cười. “Học ở trong lãnh cung, trong vườn có một cây hồng.”

Ngân Địch và Tang Châu cười rộ, Ngân Địch không để lỡ thêm vào một câu chua ngoa: “Coi bộ người ở đó cũng không uống phí, còn học được thêm một tài mới.”

Tài ư? Coi như là vậy đi, chẳng qua là quá sức nhàm chán nên mới tự kiếm chút trò vui ỉn.

“Thích ăn hồng đến mức vậy sao?” Tĩnh Hiền nửa giễu cợt nửa mỉa mai. Nàng thích ăn vặt, tức cười nhất là cứ năn nỉ y mua giùm. Y bị nàng vùi vĩnh mãi, mắng nàng hỏi vì sao. Nàng lại chớp chớp mắt, ấp úng nói ra lý do khiến y phải phá lên cười: Vì y có tiền. Từ đó trở đi, mỗi lần nàng quần lấy y đòi mua đồ ăn vặt, y bèn đưa hẳn tiền cho nàng, nàng lại trắng bệch mặt, giả vờ giả vịt không thèm lấy, khiến y càng bực thêm.

Mỹ Ly ngược mắt nhìn Tĩnh Hiền. Hồi xưa nàng không hiểu được ý mỉa mai trong lời nói của y, đó là bởi nàng không ngờ y sẽ đối xử khắc nghiệt với mình. Hiện giờ, nàng đành mím môi, lạnh nhạt đáp: “Vì không tốn tiền mà.”

Tĩnh Hiền cau mày, Ngân Địch và Tang Châu bật cười khinh bỉ.

Tiếng kèn hiệu ngân nga, trống đánh từng hồi, Tổ Doanh kéo tay áo Tĩnh Hiền: “Mau về thôi, cuộc săn bắt đầu rồi.”

Tiếng kèn tiếng trống khiến ai nấy đều phấn khởi, cả Thu Tuyền, Thu Viện cũng hớn hở chạy vọt lên trước, Tĩnh Hiền và Vĩnh Hách vội nhanh chân quay trở lại.

Mỹ Ly đi sau cùng, chậm chậm giảm tốc, cuối cùng thì dừng hẳn, lẳng lặng nhìn bọn họ rời đi. Chẳng ai quay đầu giục nàng đi nhanh, chẳng ai phát hiện nàng đang tụt lại.

Nàng tủm tỉm cười, bọn họ không quan tâm nàng, nàng cũng chẳng quan tâm đến chuyện của họ. Hò hét cổ vũ bọn đàn ông là chuyện chỉ hồi nhỏ nàng mới thích làm thôi.

Bây giờ nàng thích ở một mình hơn. Ngẩng đầu ngắm trời xanh cao vút, cảm giác hạnh phúc thể này nàng đã chờ đợi rất lâu, rất lâu rồi, từ thuở còn ở An Ninh điện.

7. Chương 07

Chương 7: Trúng tên

Dưới bầu trời xanh ngắt, hoa đại đủ màu nơi bãi cỏ khiến Mỹ Ly nhìn hoa cả mắt, nàng ngồi xuống, dùng ngón tay nhẹ nhàng mân mê cánh hoa xanh nhạt mỏng manh. Nếu là thuở trước, nhất định nàng sẽ hái ngay không chần chừ, giờ thì nàng không nữa.

Mấy bóng trắng chạy vọt tới khiến nàng giật bắn mình, định thần nhìn kỹ thì ra một chú thỏ mẹ dẫn theo bảy thỏ con đang bị tiếng trống tiếng kèn dồn đuổi hoảng loạn, bọn chúng núp vào lùm cây thấp, tuy nhiên lớp lông trắng muốt vẫn lấp ló. Có lẽ bọn chúng quá mệt, mà có lẽ chúng cảm thấy đã an toàn, nên cứ lủi mình nơi đó không chịu chạy nữa.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang tới, Mỹ Ly kinh hãi, thậm chí còn nghe tiếng mũi tên rút ra khỏi ống. Bầy thỏ cũng cảm nhận được nguy hiểm, lập tức chạy tản ra bốn phía. Một con thỏ non bị cành cây ngăn lại, thỏ mẹ chạy được mấy bước rồi bất ngờ dừng phắt, quay trở lại luẩn quẩn bên con, tựa hồ muốn giúp nó thoát hiểm.

Mỹ Ly cay cay sống mũi, nước mắt rùng rùng tuôn rơi. Lúc khổ sở không nói nên lời, nàng mong mỗi biết bao có người đứng ra che chắn hộ, mong mỗi biết bao cha mẹ mình còn sống.

Chắc là do nàng đã loạn trí, hoặc là do hành động của thỏ mẹ khuấy động khao khát mãnh liệt nhất nơi đáy lòng nàng, Mỹ Ly bất chấp nguy hiểm xông tới gỡ thỏ con thoát khỏi dây leo.

“Muốn chết sao?” Tiếng quát chói tai cùng tiếng tên bay vùn vụt cùng lúc ập tới.

Mỹ Ly chỉ cảm thấy cánh tay đau nhói, nhưng hai bóng trắng một lớn một nhỏ kia đã nhanh chóng biến vào lùm cây, nàng thở phào. Cũng may mũi tên bắn chệch, lông đuôi quệt qua cánh tay nàng, đau một chút là hết.

Tĩnh Hiền giận dữ nhảy xuống ngựa, tay nắm chặt cung. Nàng chẳng hề thay đổi chút nào! Cứ nghĩ cách bày trò khiến y quan tâm, nghĩ cách bày trò mong y chú ý, mỗi một khổ nhục kế mà dùng đi dùng lại mãi.

“Vô ích thôi!” Y cười lạnh nhìn xuống Mỹ Ly đang cúi đầu quỳ dưới đất. “Dẫu có ý để ta bắn bị thương đến tàn tật cũng vô ích, ta chẳng thêm áy náy, là người tự tìm cái chết mà thôi!” Nàng có biết hay không, nếu không phải vào thời khắc cuối y cố gắng bắn chệch, cánh tay nàng sẽ thành tàn phế.

Mỹ Ly cúi đầu, cơn chóng mặt gây ra do vết thương đã dần dần giảm bớt, từng câu từng chữ y nói nàng đều nghe rõ ràng, y nói hoàn toàn đúng, nàng biết là thế.

Nàng gật đầu, lễ phép tỏ ý là mình đã hiểu lời trách mắng của y, quả thật là nàng quá bất cẩn rồi. Ngày xưa nàng hay dùng khổ nhục kế với y, bây giờ giải thích cũng vô ích, cứ mặc y nghĩ vậy đi. Ngày xưa y thường hăm hực hỏi nàng có biết mình là ai hay không, giờ thì nàng đã biết.

Tĩnh Hiền quan sát phản ứng của nàng: “Có bị thương không?” Y hồ hững hờ, dù gì lực bắn của mũi tên cũng không phải là nhẹ.

Nàng không ngẩng lên, chỉ hơi lắc đầu đáp trả. Nhìn khuôn mặt tái nhợt dưới mái tóc đen nhánh, Tĩnh Hiền hừ lạnh một tiếng, quay người bỏ đi. Nhất định là chẳng sao cả, vì hồi trước nàng sợ đau lắm, xước sát đôi chút cũng kêu trời trách đất rồi.

“Tĩnh Hiền ca, Tĩnh Hiền ca!” Một thiếu niên vẻ mặt lo lắng phi ngựa như bay tới.

Tĩnh Hiền lạnh lùng nhảy lên lưng ngựa: “Có án mạng à?Ồn ào quá thể!”

“Huynh mau đi xem, Tổ Doanh ngã ngựa, đang khóc rầm rĩ tìm huynh kìa!”

Tĩnh Hiền kẹp hai chân vào bụng ngựa, xoay đầu ngựa một cách bực mình, “Chẳng có ai đỡ lo cả!” Y giơ cung quát mạnh vào lưng ngựa, nhanh chóng cùng thiếu niên phóng đi.

Mỹ Ly nhìn những đóa hoa tan nát bị vó ngựa xéo lên, lòng se sắt nuối tiếc.

Bốn bề chẳng có ai. Nàng khẽ khàng kéo tay áo xem chỗ bị đuôi tên quệt trúng, tuy bầm tím nhưng không rách da, huyết tụ thành một dải đỏ sậm. Nàng loạng choạng đứng dậy, chẳng sao, chỉ cần châm áu chảy ra là ổn rồi.

Quay lại nơi cắm trại, nàng hỏi thái giám lán dành riêng ỳnh. Vì nằm kế khu trưởng của lão tổ tông, chỗ nghỉ của nàng rất đẹp và tiện nghi, chỉ có điều là cũng nằm cạnh lán Tổ Doanh. Bên ngoài căn lán giống của nàng có buộc mấy con ngựa, màn cửa đang vén lên, bên trong vang ra tiếng khóc thút thít của cô nàng cùng tiếng an ủi nhẹ nhàng của đàn ông. Tuy không nghe rõ là họ nói gì, nhưng giọng nói ấy... Mỹ Ly cắn môi, nàng biết rõ mình là ai, nàng cũng đã từng giả chiêu trò giống Tổ Doanh, cố ý phóng đại vết thương, chẳng qua là muốn y nhỏ nhẹ an ủi mà thôi. Nàng bất giác dừng bước, lắng nghe cái giọng nửa dỗ dành nửa khuyên nhủ ấy. Hóa ra cũng chỉ đến thế! Nghe giọng y nói, đau vẫn hoàn đau, chẳng xoa dịu được vết thương như nàng hằng tưởng bỏ.

Vĩnh Hách dẫn thái y ra khỏi lều vải, mồ hôi ướt trán, gãi gờ tay quệt qua. Tổ Doanh cô nương thật giỏi hành hạ người khác. Mai này Tĩnh Hiền ca cưới nàng ta thì tha hồ chịu khổ, đầu gối bị trầy chút xíu mà nước mắt tuôn đến lưng vò. Khiến lão tổ tông sợ hãi bảo hẳn phải tìm thái y.

Tĩnh cờ đảo mắt, Vĩnh Hách nhìn thấy Mỹ Ly đứng xéo cửa lều, sắc mặt tái xanh. Thấy gã ngó lại, nàng mỉm cười chào, làn môi bọt bọt!

“Cách cách không sao chứ?” Gã bước đến nhìn kỹ, sắc mặt nàng tệ quá. “Thái y ở đây này, tiện thể khám cho cách cách luôn nhé!”

Tiện thể? Nàng mỉm cười lắc đầu. “Không cần phiền phức vậy, ta không sao cả.” Nàng xoay người vén rèm, vết thương sau tai đỏ tấy dập vào mắt người ta.

“Chờ đã!” Vĩnh Hách gọi giật, nhưng Mỹ Ly không buồn ngoái đầu, cứ thế đi thẳng vào trong lán.

“Sao vậy?” Tĩnh Hiền bước ra khỏi lán Tổ Doanh, thấy Vĩnh Hách cau mày, tay vẫn chưa hạ xuống.

“Mỹ Ly cách cách bị thương, đệ định nhờ thái y khám xem.” Mà chẳng hiểu vì sao nàng từ chối.

“Bị thương?” Tĩnh Hiền cau mày, do trúng tên phải không? Y gạt đầu ra hiệu cho thái y, “Vào xem nào.”

Thái y khom người tuân mệnh, đứng trước làn Mỹ Ly cao giọng gọi vào: “Mỹ Ly cách cách, cho bả chúc vào sờ sờ vết thương.”

Mỹ Ly đang thấp nển đốt nóng ngân châm. Chỉ cần châm áu chảy là ổn rồi, việc gì phải làm rầy rà để người ta cười nàng chuyện bé xé ra to chứ. “Không cần đâu, xin hãy về đi!” Nàng xắn tay áo lên, vết máu tụ nằm ngay dưới vết phỏng, càng tăng thêm vẻ xấu xí.

Màn cửa đột ngột bị vệt ra, nàng giật mình run tay, cây châm sượt dài, khối máu tụ lập tức nứt vỡ, máu tuôn đầm dề làm bẩn cả váy áo. Nàng vội vã kéo tay áo xuống, lớp vải dính vào vết thương đau rát.

Tĩnh Hiền và Vĩnh Hách đã cùng thái y tiến vào. Tĩnh Hiền bước vào đầu tiên, đương nhiên nhìn rõ động tác của nàng. Y không mở miệng ngay, bởi vì lần này nàng đóng trò chân thật quá, y quả thật không hiểu nổi ý đồ của nàng nữa. Máu đã thấm ra ngoài lớp tơ tằm, dấu là khổ nhục kế thì cái giá phải trả kể ra cũng đắt đấy!

“Xem thử xem!” Không dời mắt khỏi khuôn mặt tái nhợt của nàng, y đánh giọng ra lệnh cho thái y.

Thái y khom người đeo hòm thuốc đi đến, nhất thời không biết phải xem bệnh ở đâu.

“Sau tai, dây cung quệt bị thương ở sau tai.” Vĩnh Hách sốt sắng chỉ dẫn.

“Không phải! Tay trái!” Tĩnh Hiền mím môi.

“Tay trái?” Vĩnh Hách lộ vẻ ngạc nhiên.

Thái y do dự một lát rồi cầm lấy tay trái Mỹ Ly, nhìn thấy vết máu thì hít sâu một hơi, hết sức cẩn thận vén tay áo của nàng lên.

Mỹ Ly rút tay lại, không phải vì đau, mà vì vết sẹo. Nàng thật không muốn cho bất cứ ai trông thấy dấu ấn ghê người đó. Thái y tưởng nàng xấu hổ, bối rối nhìn về phía Tĩnh Hiền đợi lệnh.

“Cứ xem đi!” Y hạ lệnh ngắn gọn.

Mỹ Ly cắn môi, y chán ghét nàng, không ưa nàng từ khi nàng chưa có vết sẹo kia, giữ kẽ nữa làm gì? Bèn hé miệng cười với thái y rồi nhẹ nhàng gạt đầu. Lúc thái y vén tay áo nàng lên, những người có mặt đều không khỏi hít một hơi sâu. Phía trên vết thương máu chảy đầm đìa, bắp tay vốn trắng trong như ngọc có thêm một vết sẹo to bằng miệng chén trà, da thịt biến dạng, gân xanh gân như lộ hẳn ra ngoài, bên trong vết thương còn có những đốm nhỏ màu đen. Mỹ Ly rùng mình, dù gì đây cũng là vết thương xấu xí mà nàng không muốn phơi bày ra trước mặt mọi người, nhưng rồi nàng thần nhiên cup mắt xuống, xấu xí sao? Thật ra đẹp hay xấu thì có ảnh hưởng gì đến nàng chứ!

Thái y rửa sạch miệng vết thương rồi cẩn thận băng lại cho nàng, “Cách cách, vết sẹo này là do bị bỏng phải không?”

“Ừ”, Mỹ Ly đáp tỉnh như không.

“Ai ở thái y viện chữa cho người vậy?” Thái y cầu nhàu, “Bụi gỗ cũng không rửa sạch nữa! Một cô nương còn trẻ thế này...” Cảm thấy mình đã lỡ lời, lão ngậm miệng không nói nữa.

Mỹ Ly tủm tỉm cười: “Tự ta bao lấy vết thương, không phải lỗi người khác.”

Thái y băng xong vết thương còn cẩn thận kéo tay áo nàng lại ngay ngắn. Nàng đứng dậy theo lão, nhún mình tạ ơn Tĩnh Hiền và Vĩnh Hách: “Xin cảm ơn hai vị!”

Tĩnh Hiền lãnh đạm nhìn nàng, không mở miệng.

Vĩnh Hách ngượng nghịu, miễn cưỡng cười khỏ lấp: “Nhân tiện ấy mà, nhân tiện...”

Mỹ Ly lấy một lượng bạc trong bao ra, lễ độ đưa cho lão thái y. Nàng đã quá hiểu luật lệ rồi, trong lãnh cung, nếu không thưởng tiền cho thái y đến khám và cho người hầu dẫn thái y vào, lần sau bệnh thì muốn mời đến thì khó khăn gấp bội, thậm chí còn bị khinh thường lơ đi nữa. Vì đây là lệ thường, lão thái y cũng chẳng từ chối, cảm ơn một tiếng rồi thản nhiên nhận lấy, sau đó lui ra ngoài.

Tĩnh Hiền và Vĩnh Hách vẫn đứng yên trong lều, Mỹ Ly ngạc nhiên nhìn họ, rồi chỉ mỉm cười. Vĩnh Hách hiểu ngay ý của nàng: “Vậy bọn ta cáo từ thôi, cách cách nghỉ ngơi cho khỏe!” Gã vừa định vén rèm thì Tĩnh Hiền đã nhanh chân bước thẳng ra ngoài.

8. Chương 08

Chương 8: Thói quen

Bữa tối tổ chức ở một doanh trường cực lớn, mấy cái kệ thấp nối dài thành một bàn lớn, ai nấy đều khoan chân ngồi trên da thú dùng cơm, điểm chút phong vị thô sơ như hồi còn là dân Nữ Chân chưa nhập quan. Hai dãy bàn dài đặt kế nhau, nam một dãy nữ một dãy, những người trẻ tuổi đặc biệt thích cách sắp xếp như vậy. mấy mâm đầu lưng nhau đều bị các thiếu niên nam nữ chiếm đầy.

Mỹ Ly được xếp vào toa vị thứ hai bên phải thái hoàng thái hậu, nàng lẳng lặng ngồi xuống, nàng chỉ tới dùng cơm thôi mà. Tĩnh Nhân trước giờ đều đòi ngồi ở chỗ gần lão tổ tông nhất, lần này cũng không là ngoại lệ, cô ta ngồi ở vị trí thứ nhất bên tay trái Hiếu Trang, thỉnh thoảng lại lườm Mỹ Ly, ra vẻ chỗ mình ngồi gần phía trước là có ưu thế hơn.

Trước giờ Mỹ Ly vốn không hợp tính với nhóm người bên Tĩnh Nhân, lại vì Tử Tình tỷ tỷ nên Tĩnh Nhân cứ hay châm chọc nàng, Mỹ Ly cũng không lấy làm lạ.

Người đã đến gần như đông đủ, hoàng thượng và lão tổ tông cũng đều ngồi vào chỗ cả rồi, vị trí bên cạnh Mỹ Ly vẫn còn trống. Tối tận khi thái giám cung nữ bắt đầu bưng thức ăn nóng lên, Tổ Doanh mới theo Tĩnh Hiền bước vào trường. Nàng ta được tiểu cung nữ dẫn tới ngồi ở vị trí sát bên tay phải của thái hoàng thái hậu, Tĩnh Hiền cũng ngồi xuống đằng sau, đầu lưng với nàng ta. Ban đầu Mỹ Ly hơi bối rối, nàng gần y quá, gần đến mức khi y xoay người nói chuyện với thái hoàng thái hậu và Tổ Doanh, thì tay y có thể chạm được người nàng.

Nhưng sau nàng an tâm cười nhạt, lão tổ tông lo lo lắng hỏi thăm vết thương của Tổ Doanh, hỏi han thành tích săn bắn của Tĩnh Hiền. Chẳng ai quan tâm đến nàng, chẳng ai tỏ ý muốn nói chuyện với nàng cả, sao cứ mãi lo sợ không đâu.

Vĩnh Hách đang rất bận rộn, nãy giờ vẫn chạy qua chạy lại sắp xếp mọi việc bên ngoài trường, gần đến lúc khai tiệc mới vào chỗ. Khang Hy cho hắn ngồi cạnh Tĩnh Hiền, Mỹ Ly nghiêng người để hắn ngồi xuống dễ dàng, Vĩnh Hách mỉm cười nhẹ giọng cảm ơn. Lúc xoay người, Mỹ Ly nhìn thấy Tử Úc ở mé bên kia. Nhược Vũ mang thai không đến, Tử Úc cô độc một mình, nàng mỉm cười với gã, Tử Úc gật đầu tỏ ý đã thấy.

Nhảy cảm nhận ra ánh thương hại trong mắt gã, nàng lẳng lặng quay đi. Tuy đã quen rồi, nhưng thấy bạn bè nhìn mình như vậy, nàng vẫn không khỏi đau lòng.

“Mỹ Ly, dạo này người chịu khó ăn uống bổ dưỡng một chút, sắc mặt không tốt tí nào.” Hiếu Trang này giờ đang nói chuyện với Tổ Doanh chợt chuyển chủ đề sang nàng. Vì câu nói của lão tổ tông, người xung quanh càng quan sát nàng kỹ càng hơn nữa, nàng ngoan ngoãn gật đầu, không muốn nói nhiều.

Tang Châu ngồi bên cạnh nàng cứ phần khởi xoay qua xoay lại nói chuyện cười đùa với Phúc Sâm bồi tử ở đằng sau, vô ý và phải người nàng suốt. Mỹ Ly hơi cau mày, hèn gì mấy tiểu thư ngồi cạnh cứ trừng mắt giận dữ với cô ta.

Thức ăn bưng lên đầy đủ, hoàng thượng và lão tổ tông nói vài câu đơn giản rồi bữa tiệc náo nhiệt bắt đầu. Vì người ngồi chật như nêm nên không có thị giả hầu hạ gấp thức ăn. Mỹ Ly khó xử nhìn vào chén của mình, tay trái nàng bị thương, không cách nào cầm chén gấp thức ăn, bàn lại thấp quá, nàng cúi người và cơm thì rất khó coi. Cũng may trước mặt nàng có một đĩa bánh nhỏ, nàng nhặt một chiếc nhai thông thả, vị rất ngon, còn có nhân thịt nữa.

“Sao không ăn thức ăn?” Giữa tiếng trò chuyện rì rầm, giọng nói trầm ấm dễ nghe vang lên rành rành bên tai khiến nàng nhất thời nảy sinh ảo giác, người bất thần run lên, cứ ngỡ Tĩnh Hiên đang hỏi mình.

“Ôi chào!” Tổ Doanh ngồi kế bên nũng nịu bật kêu, rồi không nhéo quay người thì thảo vào tai Tĩnh Hiên. Tĩnh Hiên tủm tỉm cười, âu yếm cầm chén nàng ta, gấp ít thức ăn bên bàn mình đưa lại.

Mỹ Ly nhìn chăm chăm vào miếng bánh trên tay, mà qua khóe mắt vẫn trông thấy rõ cảnh bọn họ chụm đầu thân mật trò chuyện. Nàng bỗng cảm tức bản thân, liền đặt bánh xuống cầm đũa lên, lúc này mới phát hiện mấy đĩa thức ăn trước mặt toàn là thịt cá dầu mỡ, mấy món rau nàng muốn ăn đều nằm ở xa, hèn gì Tổ Doanh phải nhờ Tĩnh Hiên gấp giùm. Dù sao cũng cầm đũa lên rồi, nàng gấp bữa một miếng thịt. Có lẽ nàng gấp phải miếng thịt hơi lớn, Tĩnh Nhân và Ngân Định ngồi đối diện phá lên cười ha ha, ánh mắt liếc nàng vừa thương hại vừa khinh bỉ.

Mỹ Ly lạnh lùng nhìn lại, nàng không còn xúc động háo thắng như xưa, nhưng nếu bọn họ cứ khiêu khích, dẫu nàng không muốn để ý, nhưng cũng không có nghĩa phó mặc họ được đằng chân lân đằng đầu.

Bị nàng lườm, Tĩnh Nhân và Ngân Định ngẩn người, không ngờ nàng còn can đảm phản kháng.

Mỹ Ly vừa cầm nửa cái bánh còn lại chuẩn bị đưa lên miệng. Bấy giờ không hiểu Phúc Sinh ở đằng sau nói gì khiến Tang Châu cười khúc khích, người hết vận qua vẹo lại. Mỹ Ly vô tình bị cô ta đụng phải, bánh rơi xuống bàn. Nàng chẳng nghĩ nhiều, cầm ngay bánh lên cắn một miếng, rồi mới phát hiện cả bàn nữ đều lặng người, những kẻ vốn không để ý đến cử động của nàng cũng bị vẻ kỳ lạ của người khác ảnh hưởng, quay ra nhìn nàng chăm chăm.

Nàng ngẩn người một thoáng. Đúng rồi! Cả bàn này toàn nữ nhân ăn sung mặc sướng, thức ăn rơi xuống bàn là bẩn rồi, chẳng khác gì rơi xuống đất cả. Nếu người khác làm vậy, bọn họ cũng chỉ nhìn mà cười nhạt, nhưng vì là nàng, là Mỹ Ly cách cách vừa được thả ra từ lãnh cung, lấy thức ăn bẩn tống vào miệng thì đúng là quá tức cười. Quả nhiên, có người không chịu bỏ lỡ cơ hội này.

“Người từng ở trong lãnh cung đúng là khác hẳn,” Tĩnh Nhân giễu cợt, rõ ràng vẫn để bụng cái lườm của nàng khi nãy, “Biết coi trọng thức ăn hơn hẳn.”

Người ngồi đó ai cũng dùng đủ loại ánh mắt nhìn nàng chờ xem trò vui, Hiếu Trang sầm mặt nhưng không tiện nói gì lúc này.

Mỹ Ly bậm môi, ngồm ngoàm ăn hết nửa cái bánh còn lại trước ánh mắt dè bĩu của mọi người. Nàng cười lạnh, “Đúng rồi, An Ninh điện ba ngày mới được ăn thịt một lần, ta ăn thấy rất ngon. Chứ không như người, ngày nào cũng ăn sơn hào hải vị, ăn gì cũng như ăn đất, đúng là lãng phí lương thực lắm!”

Vĩnh Hách ngồi đằng sau nghe vậy, cười phì một tiếng.

“Người!” Tĩnh Nhân bị nàng chặn họng, chỉ đành trừng mắt nhìn, nghe thấy tiếng cười của Vĩnh Hách lại càng thêm tức giận và xấu hổ, đang định cay nghiệt phản kích thì bị Hiếu Trang trừng mắt nhìn. Quá khiếp sợ trước thần băng giá đó, cô ta há hốc miệng, không dám nói tiếp gì nữa.

“Thấy ngon thì ăn nhiều vào! Hải tử người gầy ốm đến phát thương. Ngọc An, múc một bát canh gà rừng của ta cho Mỹ Ly!”

Mọi người tên tò tiếp tục ăn uống, có kẻ hạ giọng kể chuyện cười để khóa lấp bầu không khí gượng gạo.

Mỹ Ly uống canh xong, bầm với Hiếu Trang rồi rời khỏi tiệc, đã có nhiều người rời tiệc rồi, nàng đi hay ở cũng chẳng ai chú ý.

Bên ngoài trường đã đốt nhiều đồng lửa lớn, ánh lửa bùng bùng khiến Mỹ Ly sợ run, nàng tìm một góc khuất, ép mình nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, sớm muộn gì cũng phải vượt qua trở ngại này, nàng không thể cứ sống trong sợ hãi mãi được.

Mấy đứa bé như Thu Tuyền, Thu Viện thường chẳng thích ngồi yên, sớm đã rời tiệc ra ngoài nhảy nhót hưng phấn bên đồng lửa.

Tĩnh Hiền và Tổ Doanh cũng đi ra khỏi trường, góc Mỹ Ly đứng rất tối, ánh lửa lại quá sáng rọi, hai người vừa hạ giọng trò chuyện vừa đi ngang qua mà không nhìn thấy nàng. Mỹ Ly thở phào, chuẩn bị đi về lán của mình. Thu Tuyền tinh mắt gọi to: “Mỹ Ly tỷ tỷ!”

Tĩnh Hiền và Tổ Doanh vốn đã đi qua đều dừng lại quay đầu nhìn nàng, Mỹ Ly thở hắt một hơi, làm bộ thông dong bước ra ngoài sáng. Lúc muốn gấp thì phải tốn bao nhiêu công sức mới gấp được một lần, lúc không muốn gấp thì chẳng sao tránh thoát được. Thu Tuyền và Thu Viện chạy tới, mỗi đứa vẫn nắm một tay nàng, nhưng không hào hứng như hồi sáng mà vờ trầm lặng nhìn nhau không lên tiếng.

Tĩnh Nhân cũng ăn xong, bực bội nhìn Ngân Địch. Ngân Địch kéo tay Tĩnh Nhân nhưng cứ một mực đuổi theo Vĩnh Hách. Cô ả cứ muốn theo Vĩnh Hách thì sao cứ phải lấy mình làm bung xung?

“Mỹ Ly tỷ tỷ...” Thu Tuyền dù gì cũng lớn tuổi hơn, do dự hỏi, “Đệ nghe nói hai năm nay tỷ đều sống ở lãnh cung, nơi đó đáng sợ lắm sao?” Cũng như mọi đứa bé sống trong nhung lụa khác, nó rất tò mò về những nơi thường nghe đồn là đáng sợ.

Tĩnh Nhân nghe thấy, hài lòng giật tay khỏi Ngân Địch, mặt lộ vẻ giễu cợt bước lại gần, “Đúng rồi, Mỹ Ly à, kể cho đám trẻ con nghe, để chúng biết sợ mai một lớn lên đừng giống người!”

Mỹ Ly lườm Tĩnh Nhân, cổ nén cơn giận. Thu Viện bĩu môi trừng mắt nhìn ca ca, cô bé cũng tò mò nhưng nói ra vậy sẽ làm Mỹ Ly tỷ tỷ đau lòng lắm.

“Mỹ Ly tỷ tỷ, cho tỷ đồ ăn ngon nè!” Thu Viện buông tay Mỹ Ly, vội vàng mở túi lấy ra mấy viên mứt. Tuổi còn nhỏ, cứ tưởng chỉ cần có đồ ăn ngon thì người ta sẽ vui ngay.

Mỹ Ly cười với cô bé. “Thu Viện để dành ăn đi, tỷ tỷ không thích ăn đâu.” Nàng nựng nịu khuôn mặt bụ bẫm của Thu Viện.

“Ăn đi!” Tĩnh Nhân cười lạnh, không buông tha cho nàng. “Chẳng phải hai năm trời không được ăn sao? Không thèm sao?”

Mỹ Ly không chịu được nữa, trừng mắt nhìn cô ta, đang định mở miệng thì thấy Tử Úc đã ra khỏi trường tiến đến phía mình, gãi cau mày lắc đầu. Nàng nhẩn nhục cúi mặt, hiểu ý Tử Úc. Nếu nàng gây sự với Tĩnh Nhân, bất kể ai đúng ai sai, người thiệt thòi vẫn là nàng, hoàng thượng có lẽ sẽ trách nàng không biết hối cải. Sao nàng lại thế này? Những lời châm chọc cay độc hơn thế nàng vẫn có thể ngoảnh mặt làm ngơ, bình thần chịu đựng, sao lại bất giác tính toán chi li với Tĩnh Nhân? Chắc là do lúc trước quen đối đầu với cô ta quá rồi.

Thói quen, có rất nhiều thói quen nàng tưởng đã từ bỏ được, nhưng chúng vẫn còn ở đó. Nàng cười nhạt, nửa tự trào nửa lạnh lùng: “Không ăn được thì chẳng thèm làm gì.”

Không buồn để ý đến phản ứng của mọi người, nàng xoay người quay về lán của mình.

Nhắm mắt lại, không để bất cứ chuyện gì xảy ra trong ngày làm rối loạn tâm trí, nàng lẳng lặng nằm xuống, chờ cơn buồn ngủ bao trùm.

Lửa, lửa trập trùng cháy bỏng khiến toàn thân nàng đau nhức, hít thở khó khăn, nàng kinh hãi bưng tỉnh, vừa mở mắt thì khắp nơi đều là lửa! Một góc chần cũng đã bén lửa cháy bùng lên, không khí nóng bỏng khiến cảnh tượng trước mắt bỗng quặn quai méo mó.

Cháy rồi! Cứu mạng! Cứu, cứu với!

Cổ họng của nàng nghẹn lại, không sao phát ra tiếng, nàng cuống quýt đến mức tim muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Cứu mạng! Cứu mạng!

Cuối cùng nàng cũng bật thành tiếng, khàn cả giọng nhưng chẳng ai đến cứu! Một mình nàng chìm trong biển lửa, cô đơn không ai giúp đỡ. Nỗi tuyệt vọng vì bất lực trước tử vong khiến tim nàng như tan vỡ. Nàng biết chẳng ai tới cứu đâu, chỉ nàng mới có thể tự cứu mình thôi! Lúc nàng cố nén sợ hãi, dùng đôi chân mềm nhũn chạy ra khỏi cửa tìm đường sống, nỗi bi ai cô độc ấy chỉ mình mới cảm nhận được. Đã nhìn thấy trời sao lấp lánh ánh lửa rồi, nàng nhìn những ngôi sao lấp lánh sau làn không khí nóng bỏng, nàng được cứu rồi! Một thanh xà ngang cháy bùng bùng rơi xuống, theo bản năng nàng giơ tay ra đỡ...

Đau, đau đến mức không sao hình dung được!

Cứu ta, ai có thể cứu ta?

Trong cơn sợ hãi và đau đớn, tuy biết chẳng có ai tới, chẳng ai bảo hộ, nàng vẫn thống khổ hy vọng, có ai đó kéo nàng, có lồng ngực để nàng tựa vào òa khóc, có người chăm sóc vết bỏng tấy cho nàng.

Không ai, vĩnh viễn không có ai.

Nàng run lấy bầy co rúm trong một góc viện, tổng quản thái giám biết tin chạy tới chỉ liếc nhìn nàng, nói một câu: “Chạy ra được thì tốt.” Không ai để ý đến nỗi đau đớn của nàng, không ai an ủi nỗi sợ hãi của nàng, mọi người đều vội vàng cứu hỏa, nàng bị bỏ quên trong góc tối, lấy bầy lạnh run.

Mồ hôi... Vào giây phút đó, nàng mới sâu sắc hiểu được nỗi chua xót của từ “mồ hôi”.

Nàng ôm chặt lấy hai gối, toàn thân co rúm lại hết mức có thể, nước mắt chảy qua da mặt nứt nẻ khiến nàng đau nhói, hàm dưới nàng run lấy bầy, răng va vào nhau lập cập, nàng dùng toàn bộ hy vọng yếu ớt như đốm lửa tro còn sót lại, chăm chăm nhìn ra cửa viện, hy vọng có người tới, tới cứu nàng. Hy vọng người kế tiếp vào cửa là người đến cứu nàng.

Cứu, cứu ta, cứu ta với!

Thứ nàng cầu xin cứu giúp chính là linh hồn bị thiếu cháy trong cô độc và tuyệt vọng.

“Mỹ Ly cách cách! Mỹ Ly!”

Có người nắm chặt lấy hai tay nàng, lắc qua lắc lại. Hai mắt nàng bị hơi nóng thiêu đốt không nhìn thấy rõ, người nàng khao khát chờ đợi cứu vớt đã đến rồi sao? Nước mắt tràn mi, nàng chẳng thể nhìn rõ dung mạo của hắn.

“Cháy rồi! Cháy rồi! Ta đau lắm! Tay ta đau lắm!” Nàng òa lên khóc, cuối cùng cũng có người nghe nàng thốt lên những lời này. Dầu không được an ủi, không được che chở, có người chịu lắng nghe nỗi sợ hãi và đau đớn trong lòng cũng tốt lắm rồi.

“Mỹ Ly, không có lửa cháy! Không có lửa cháy nữa!”

Nàng nắm chặt tay người đó, nước mắt lưng tròng: “Đưa ta đi, đưa ta rời khỏi nơi này!”

“Cách cách gặp ác mộng đấy! Mở mắt nhìn xem, đã an toàn rồi!”

An toàn? Nàng run rẩy đưa mắt nhìn bốn phía... Đây là đâu? Nàng nhất thời hoảng hốt, nhận ra mấy tên thị vệ vẻ mặt kinh ngạc, một tay cầm đuốc một tay cầm đao nhìn nàng đầy quái lạ.

Nàng sững người, dần dần tỉnh táo lại, đây là lán ở bãi săn. Nàng nhìn kỹ người đến cứu mình, bắt gặp một đôi mắt trẻ trung trong sáng, đầy cảm thông và thương xót. Ánh lửa rọi vào đôi mắt đẹp, tạo thành nhiều điểm sáng tựa sao trời lấp lánh dưới đáy nước thăm sâu.

Đẹp quá! Trong một lúc nàng chìm lìm vào đôi mắt đó, mắt Vĩnh Hách.

“Thích khách đâu?” Giọng lạnh băng vừa vang lên bên ngoài lều, người đã tiến vào trong, vai chỉ khoác hồ áo ngắn, tay nắm chặt trường kiếm. Mặt không chút biểu tình, Tĩnh Hiên nhìn lướt Vĩnh Hách và Mỹ Ly trên sập, buông một tiếng cười khẩy.

Tuồng cũ giờ lại? Nàng ta dùng tới dùng lui cũng chỉ mấy chiêu đây thôi sao! Lần này mục tiêu là Vĩnh Hách thì phải?

Bị ánh mắt giá buốt của y xuyên qua, Mỹ Ly mới phát giác mình còn níu chặt cánh tay Vĩnh Hách, bèn cúi đầu lẳng lặng buông ra. Vĩnh Hách không đứng dậy, vẫn nhũn mảy như cũ, tư lự ngồi bên cạnh nàng như đang ngẫm nghĩ chuyện gì.

“Bắt được thích khách chưa?” Ngọc An đại cô cô cũng đến nơi, tuy không đeo trang sức và không mặc trang phục đúng nghi thức, nhưng khi bước vào lều, trông bà vẫn hết sức chỉnh tề, phong thái đoan trang. Mỹ Ly tự nhìn lại bản thân, bấy giờ mới phát hiện mình chỉ mặc một lớp áo lót, tóc tai rũ rượi, nước mắt đầm đìa, trông vừa thảm hại vừa thất lễ.

“Xem ra...” Tĩnh Hiên lạnh lùng nhìn nàng bấy giờ đang cúi đầu, “Chẳng có thích khách nào cả, chẳng qua là nằm mơ la bậy mà thôi.”

“Ôi!” Ngọc An đại cô cô vỗ tay, có chút trách móc: “Mỹ Ly cách cách, người làm lão tổ tông sợ hãi quá!”

Mỹ Ly ngẩn ngơ giương mắt nhìn bà, chợt hiểu ra: “Ta lại hét lên sao?” Nàng liếc Vĩnh Hách, gã bình thản mỉm cười gật đầu, chẳng hề có ý trách cứ gì nàng.

Mỹ Ly khổ sở thở ra một hơi dài, từ lần hỏa hoạn đó, nàng thường kêu thét trong mơ, ở một mình không sao, giờ thì phiền phức to. Chưa nói đến việc làm kinh động những người tuần tra, mà mấy chủ tử ở mấy căn lều chung quanh xem ra đều bị nàng làm giật mình tỉnh giấc hết rồi.

“Mỹ Ly cách cách! Nếu ổn thì sang vấn an lão tổ tông đi. Lão nhân gia nửa đêm nghe tiếng kêu thê lương như vậy, sợ đến run rẩy bấy, cứ tưởng thích khách làm cách cách bị thương rồi! Vương gia, ngài cũng đi bẩm báo hoàng thượng đi, khi này hoàng thượng còn phái người sang hỏi, hết hồn ngỡ lão tổ tông gặp chuyện. Các người,” Ngọc An cau mày quét mắt nhìn đám thị vệ đang ngăn người, “mau ra ngoài đi thôi, nửa đêm khuya khoắt xông vào lán cách cách thì còn ra thể thống gì! Mau đi bẩm báo với các chủ tử bị giật mình, để họ an tâm ngủ lại.”

Đám thị vệ hậm hực lui ra, mặt lộ vẻ ảm ức, có phải họ muốn xông vào đâu, nghe cách cách kêu thảm như vậy, cứ tưởng là sắp mất mạng rồi! Không lập được công còn bị mắng vốn một trận, oan uổng quá!

Mỹ Ly hiểu, tuy đại cô cô không trực tiếp trách mình, nhưng vẫn cáu kỉnh vì đang yên đang lành nàng gây náo loạn. Ma ma họ Thân dạy dỗ nàng lúc trước nay đã xuất cung, Ngọc An cô cô vốn không ưa nàng, giờ thì càng chắc còn ghét nàng thêm nữa.

Tĩnh Hiên cũng đã bực bội vén rèm ra ngoài, Vĩnh Hách vỗ vai nàng: “Hôm nay ta trực đêm, có chuyện gì cách cách cứ gọi ta.”

Mỹ Ly gật đầu nhìn gã gật đầu cười cảm tạ, đêm nay gã là người duy nhất không trách móc nàng.

Sau khi thỉnh an tạ lỗi với lão tổ tông, Mỹ Ly lui khỏi khu lều, nhìn bầu trời đầy sao thở dài một hơi không dám ngủ tiếp, sợ lỡ kêu thét thêm lần nữa thì toàn doanh trại bị nàng đánh thức mất.

Vĩnh Hách dẫn theo một đội thị vệ đi tuần một vòng quanh lều chính, Mỹ Ly đợi gã đến gần thì nhún mình xin lỗi, đều là lỗi tại nàng, khiến gã thêm phiền phức.

“Không ngủ nữa sao?” Vĩnh Hách phẩy tay lệnh cho đám thị vệ sau lưng tiếp tục đi tuần, rồi tự mình dẫn nàng đến gần đồng lửa nhỏ đang đun một ấm nước, gã mời nàng ngồi xuống rồi rót chén nước cho nàng, “Coi chừng nóng.”

Mỹ Ly bối rối ngồi xuống, gã không chê cười mà còn đối tốt với nàng, khiến nàng càng thêm áy náy.

Vĩnh Hách cũng ngồi xuống bên cạnh, tựa hồ hiểu rõ nỗi khổ vì sợ giấc ngủ của nàng, “Có phải sau đám cháy ở An Ninh điện, cách cách cứ bị vậy không?” Gã hỏi thẳng nàng chứ không mỉa mai hay vòng vo như

những người khác. Thái độ bộc trực tự nhiên của gã khiến nàng có thể nhẹ nhàng gạt đầu. Gã vào kinh được bao lâu mà biết rõ ràng đến vậy? Đúng là tiếng xấu đồn xa, nàng lặng lẽ mỉm cười.

“Không sao đâu, qua một thời gian thì ổn thôi. Lúc nhỏ có lần ta bị bóng đè trong mơ, trong đó cũng đi ngủ y như cách cách, lớn lên thì khá hơn.” Gã tỏ vẻ từng trải khuyên nhủ.

Mỹ Ly tủm tỉm cười gạt đầu, nàng thích nói chuyện phiếm với Vĩnh Hách, tuy chưa quen lâu, nàng đã phát hiện ra vẫn còn chân thành nhiệt tình như trẻ nhỏ. Ít nhất suy nghĩ của gã không vòng vo, muốn cười thì cười, muốn nói thì nói thẳng.

“Công tử từ nhỏ đến lớn đều ở quan ngoại hả?” Mỹ Ly cố ý tìm đề tài nói chuyện.

“Ừ.” Vĩnh Hách mỉm cười, đôi môi tươi hậu cong lên, để lộ hàm răng trắng muốt, nụ cười trong sáng cởi mở, khiến lòng nàng đang nặng trĩu cũng cảm thấy có làn gió ấm áp thổi qua.

Chàng trai này... nếu vĩnh viễn không trưởng thành thì tốt quá!

Bất giác nàng thầm than như vậy khi nhìn thấy nụ cười của gã. Lớn lên rồi, gã sẽ thay đổi, biến thành... Nàng cau mày, bỏ qua cái tên mình không muốn nghĩ đến. Dẫu gã trở thành người giống Tử Úc thì cũng thật đáng tiếc, sẽ không còn giữ được nụ cười hồn nhiên như thế này.

Vĩnh Hách chắc cũng cảm thấy cứ im lặng như thế này mãi thì thật lúng túng, nên lựa theo câu hỏi của nàng kể vài chuyện tình nơi quan ngoại. Thấy vai nàng từ từ sum xuông, gã ân cần hỏi: “Cách cách mệt sao?” Không để nàng kịp ngăn cản, gã đã sai người hầu ôm đến mấy tấm thảm lông thú dày cộm, chồng lên nhau để nàng tựa vào. Vì không có chỗ dựa, đóng chân không đỡ nổi nàng, cứ nghiêng nghiêng ngã ngã, Vĩnh Hách bèn dứt khoát ngồi sang phía bên kia đỡ lấy đóng chân, cười hì hì: “Cách cách cứ tựa thoải mái, giờ sẽ không bị đổ nữa.”

Mỹ Ly an tâm dựa vào tấm lông, trên người đắp một tấm chăn mỏng, lẳng lặng ngắm bầu trời sao xa thẳm, lâu lắm rồi, nàng không cảm thấy vững lòng thế này. Tuy chỉ là chỗ dựa tạm thời, và nàng cũng tự nhủ đừng quá buông thả, nhưng đêm nay nàng mệt lắm, cũng tựa vào như vậy, một lát thôi cũng tốt rồi.

9. Chương 09

Chương 9: Thản nhiên

Sắc trời trong trẻo, dưới ánh bình minh mỏng tang, chim chóc vui vẻ líu lo khiến buổi sáng mùa xuân thêm phần ấm áp và tươi tắn.

Tĩnh Hiền rửa mặt rời khỏi lán, đêm qua hoàng thượng lệnh cho y khẩn trương hồi kinh xử lý công việc, y định lên đường sớm nên thức dậy sớm hơn hẳn ngày thường.

Ở bên kia đồng lửa sắp tàn, y nhìn thấy nàng.

Mỹ Ly tựa vào chồng tấm lông thú cao ngất, dáng ngồi thu lu, vẻ yếu ớt bất lực. Nàng nghiêng đầu dựa vào tấm lông, vệt nước mắt đọng trên khuôn mặt mỹ lệ hốc hác khiến người ta nhìn không khỏi mềm lòng. Tĩnh Hiền thậm chí phải siết chặt nắm tay, cố gắng đè nén cảm giác thương xót và áy náy chẳng hiểu vì đâu.

Nhìn nàng thế này, không ngờ lại cảm thấy lạ lẫm.

Lúc nàng tủm tỉm cười với y, lúc nàng bình tĩnh nhìn y, lúc nàng khéo léo nhường nhịn cho thái y, lúc nàng trân trọng ăn hết miếng bánh bị bắn, y không thấy kinh ngạc mấy, chỉ đến thời khắc này... Y đột ngột nhận ra, nàng đáng ghét thật, nhưng dẫu sao cũng chỉ là tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi đầu. Y chưa hề tưởng được một kẻ hay giơ nanh múa vuốt như nàng lại có thể yếu ớt đến vậy, y cố ý quăng ra nhiều lời tổn thương nàng, làm nhiều việc khiến nàng đau lòng, nàng đều mặt dày bỏ qua hết, quần quýt dây dưa đến mức y phát khùng lên.

Trước giờ chỉ toàn nàng ăn hiếp người khác, làm hại người khác, nàng sao có thể yếu ớt được?

Y nhớ đến vết sẹo trên tay nàng, nhớ đến tiếng kêu thét thê lương của nàng giữa đêm, chân mày cau lại rồi lạnh lùng giãn ra. Mọi chuyện có liên quan gì đến y chứ? Là y ép nàng phóng ngựa giẫm chết bà lão đó sao? Là y ép nàng vênh vác sinh sự để mọi người chán ghét sao?

Đúng vậy, vì muốn thoát lệnh chỉ hôn của lão tổ tông, y đổ dầu vào lửa khiến tội nàng nặng hơn, nhưng y cũng giúp thu hồi gia sản để nàng không phải sống chật vật nữa, giúp nàng hỗ trợ gia đình nạn nhân để nàng khỏi phải lo lắng về sau. Những gì nợ nàng y đã bồi hoàn đầy đủ.

“Người đâu, chuẩn bị ngựa!” Tĩnh Hiên lạnh nhạt ra lệnh, thị vệ mau lợi nhanh chóng dắt ngựa ra cho y.

Mỹ Ly vốn chỉ ngủ gà ngủ gật, bị tiếng nói chuyện đánh thức. đôi mắt mơ màng của nàng từ từ nhìn rõ lại, thấy Tĩnh Hiên đang đón lấy dây cương cách đó không xa.

Phía sau thềm lông, Vĩnh Hách cũng ngơ ngác choàng tỉnh, lau mặt uốn người đứng dậy: “Tĩnh Hiên ca, phải về cung hả?”

“Ừ.” Tĩnh Hiên xoay người nhảy lên lưng ngựa một cách nhanh nhẹn tiêu sái, “Đệ ở lại chăm nom lão tổ tông, bên hoàng thượng có Tử Úc, chỗ nào không hiểu không quen thì đi hỏi hắn.” Y nhìn ngựa, đưa tay vuốt bờm.

“Vâng.” Vĩnh Hách gật đầu.

Mỹ Ly chậm rãi đứng dậy, nàng nên cư xử thế nào đây? Sau này còn gặp y nhiều, nàng cứ ngượng nghịu né tránh thì chỉ khiến hai bên thêm khó xử.

“Ngài...” Lần đầu tiên nàng dùng kính ngữ nói chuyện với y, còn hơi gượng gạo, “Đi đường cẩn thận!” Nàng nhún mình cúi chào theo đúng lễ nghi.

Tĩnh Hiên siết chặt dây cương, lạnh lùng “ừ” một tiếng.

Đối xử lễ độ như người xa lạ, chẳng phải đúng ý y rồi sao? Tốt lắm! Y kẹp chân vào bụng ngựa, tuần mã hí dài một tiếng, bốn vó tung bay lao vút đi.

Dẫu chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi, tim y vẫn đập lên đau nhói.

Lúc trước Mỹ Ly sẽ không nói chuyện với y bằng giọng điệu này, cũng không lễ phép chần chu thế này. Nàng tựa một con thú non xảo quyệt ngang ngược bị tống vào lao tù đen tối, khi thả ra thì biến thành chú thỏ con ôn hòa hiền lành. Nỗi khổ sở lớn lao dường nào mới dẫn đến sự thay đổi nghiêng trời lệch đất như vậy?

Y vùng roi tăng tốc, gió thổi vù vù bên tai vẫn không cuốn đi được tiếng kêu thảm của nàng giữa đêm khuya: Cứu mạng, cứu, cứu ta với!

Hoàng thượng theo lệ dẫn đám đàn ông đi săn thú, phía phụ nữ không hào hứng như hôm đầu, ai cũng tự đi dạo trong rừng hoặc trên sườn núi. Mỹ Ly thì ở bên Hiếu Trang giúp bà rửa mặt. Hiếu Trang thương nàng suốt đêm không ngủ, cố ý sai người đưa nàng đi ngủ bù. Mỹ Ly cũng muốn nhân cơ hội này tránh khỏi đám đông nên không chối từ.

Một tiểu cung nữ tuổi còn nhỏ được phái đến hầu hạ nàng, Mỹ Ly để cô ta canh ở bên sập, dặn hễ thấy nàng bắt đầu kêu thét trong mộng thì phải đánh thức nàng ngay.

Khi nàng choàng dậy thì đã quá giờ cơm trưa, đám đàn ông cưỡi ngựa suốt buổi đều mệt nhoài, phụ nữ cũng chơi đùa đến rã rời tay chân, đông loạt quay về lán nghỉ ngơi. Tiểu cung nữ túc trực bên nàng lâu như vậy cũng đã mệt đến choáng váng, Mỹ Ly ân hận cho cô ta lui xuống nghỉ ngơi. Nàng thành thạo tự búi tóc lên thành một búi đơn giản, ở An Ninh điện không có người hầu hạ, nàng sớm đã có thói quen tự lo liệu lấy mọi thứ.

Trong doanh trại, trừ thị vệ tuần tra thì chẳng thấy bóng người nào khác. Ánh mặt trời tuy chói chang, nhưng đổ xuống người thì thật thoải mái ấm áp. Mỹ Ly lững thững đi về phía dòng sông nhỏ, hưởng thụ cảm giác tự do không bị ai làm phiền, bất giác nàng mỉm cười.

Ngồi bên bờ sông, ngắm nước chảy róc rách, nàng thuận tay lượm mấy viên đá nhỏ, lia từng viên xuống mặt nước, tạo thành những gợn sóng lăn tăn, bất giác phá lên cười khẽ. Hai năm sống cảnh cô độc chán chường đã giúp nàng học được cách tự giải trí có phần ngốc nghếch như thế, nếu không, chắc nàng sẽ phát điên mất.

Lia hết đá, nàng xoay người tiếp tục tìm kiếm thì thấy một đôi giày lộng lẫy, nàng giật bắn mình, ngẩn ngơ ngẩng đầu nhìn chủ nhân của đôi giày. Ánh mặt trời đang rọi thẳng xuống thân hình thẳng tắp tuấn tú của người đó, nàng nheo mắt một hồi mới nhìn rõ dung mạo y.

Nàng sững sờ, sao có thể là y được? Chẳng phải y đã về kinh rồi sao? Nàng bật dậy, bốn bề chẳng có ai, muốn theo lẽ thỉnh an nhưng lại cảm thấy xấu hổ, nhất thời đứng ngẩn người ra.

Tĩnh Hiền trầm mặc nhìn nàng, rõ ràng nàng đã cao hơn trước, nhưng thân hình quá mảnh khảnh cùng khuôn mặt thon gầy tạo cảm giác còn nhỏ nhắn hơn xưa. Đôi mắt dưới hàng mi dài không còn kiêu ngạo vô lễ trừng mắt nhìn người ta nữa, lúc nào cũng rơi cụp xuống, hàng mi dày che đi đôi tròng mắt sáng rõ trầm tĩnh. Đôi mắt nàng vốn rất đẹp, đen trắng rõ ràng, nhưng ảm đạm hơn trước nhiều, vậy mà chẳng hiểu sao lại điểm thêm chút phong vận khó diễn tả thành lời, vừa yếu ớt lại vừa quật cường.

“Cho người cái này.” Y đưa túi giấy cho nàng, cảm thấy bức bối khó chịu. Y thương hại nàng hai năm nay chịu không ít đau khổ, lúc trước nàng trăm phương nghìn kế xin y mua đồ ăn vặt, y đều cố ý không làm theo, lờ đi chẳng biết. Hôm đó, câu nói của nàng “muốn cũng chẳng ăn được” khiến lòng y nhói nhói đau. Duy nhất lần này, coi như là bồi thường cho nàng vậy.

“Là gì vậy?” Nàng không cảm.

“Kẹo tổng tử!” Y hừ lạnh, bức bối đáp lời.

Bàn tay giấu trong tay áo run lấy bầy, ký ức xa vời một lần nữa lại bị khuấy động. Biết y ở nam thư phòng đợi hoàng thượng tiếp kiến, nàng lén lút lén vào chái hiên. Lúc ấy y đang ngồi bên sập đọc sách, nàng nhảy tới tì vào lưng y, ôm chặt lấy cổ y, một mực nũng nịu với y.

Y mắng nàng, muốn nàng buông tay, nếu bị thái giám cung nữ nhìn thấy thì chẳng ra thể thống gì. Nàng ngược lại còn vênh váo đắc ý, muốn buộc y mua kẹo tổng tử ỉn rồi mới chịu buông tay. Nàng vẫn còn nhớ rõ, nàng ghé sát vào tai y, cao giọng nói: “Muội thích ăn kẹo tổng tử nhất!” Nàng hy vọng hét lớn như thế sẽ giúp y nhớ rõ thứ nàng muốn ăn, chỉ cần nhìn thấy món này ngoài đường sẽ nghĩ ngay là món nàng ưa thích.

Nàng cười chua chát, hóa ra y vẫn nhớ rõ.

Lúc mới vào An Ninh điện, Tử Tình tỷ tỷ lén đến thăm nàng, đem theo một gói kẹo tổng tử thật lớn. Nàng mừng như điên, hỏi có phải là Tĩnh Hiền nhờ tỷ tỷ đem đến không, vì nàng chỉ nói ỉn y biết thôi mà. Tử Tình tỷ tỷ ảm a ấp úng, nàng cứ cho rằng đó là thừa nhận.

Nàng giữ gìn số kẹo đó thật cẩn thận, không nỡ ăn, nàng muốn để dành khi nào nhớ y quá thì mới ăn một viên.

Sau đó, nàng nghe thấy mấy cung nữ thái giám xì xào bên ngoài viện, chê cười nàng mộng tưởng hảo huyền, chẳng biết xấu hổ. Lúc ấy nàng mới biết, lão tổ tông nhân cơ hội nàng phạm đại tội, ép gả nàng cho y, nói là chỉ cần nàng lập gia đình, làm vợ làm mẹ, tự nhiên sẽ trầm ổn thành thực, không gây chuyện sinh sự nữa. Tĩnh Hiền vì để thoát khỏi nàng, không ngờ lại yêu cầu hoàng thượng phạt nặng nàng, mới khiến nàng bị giam lỏng suốt ba năm.

Nàng không tin nổi y chán ghét nàng đến mức ấy!

Hèn gì nàng trông ngày trông đêm cũng không thấy y vào thăm.

Trong lần tiếp theo gặp Tử Tình tỷ tỷ, thật ra nàng dư biết đáp án rồi, nhưng vẫn chưa cam tâm, nhất quyết hỏi rõ kẹo này có phải Tĩnh Hiền gửi cho nàng không. Tử Tình tỷ tỷ òa khóc, bảo nàng đừng si mê nữa, đừng tự hành hạ bản thân mình làm gì.

Đêm đó, nàng vẫn chưa dám tin, chưa muốn tin sự thật này. Lấy một viên kẹo bỏ vào miệng, đáng quá! Kẹo mà không ngờ còn đắng hơn cả bồ hòn! Nàng không tin, hôm sau ăn thêm một viên khác.... Vẫn đắng

y như vậy.

Lúc chôn kẹo dưới góc tường, cuối cùng nàng cũng phải tin vào hiện thực. Từ đó trở đi, nàng thôi ăn kẹo, bởi không muốn nếm vị đắng chất ấy thêm một lần nào.

“Cảm ơn.” Nàng nhìn bao kẹo mua trẻ hai năm trong tay y, “Tôi không thích ăn kẹo tổng tử nữa.”

Tĩnh Hiên bực bội cau mày, không chút do dự quăng bao giấy xuống sông, thừa thãi quá! Y hành động thừa thãi quá!

“Tĩnh Hiên ca ca.” Lúc y xoay người rời đi, nàng đột nhiên gọi với. Y thoáng sửng sốt, nàng gọi y là Tĩnh Hiên ca ca sao? Đường như bất cứ cách gọi nào của nàng, dầu quen thuộc hay xa lạ, cũng đều khiến y thấy mất tự nhiên. Y lạnh lùng quay lại nhìn nàng, nếu nàng ta tưởng bao kẹo này là dấu hiệu y đổi ý, y sẽ dứt khoát nói thẳng: Đối với nàng, y chưa từng có chút tính cảm nào! Quá khứ cũng vậy, hiện tại cũng vậy, tương lai cũng vậy luôn!

Nàng nhìn y, mỉm cười nhợt nhạt. Lại kiểu cười đó! Kiểu cười khiến trái tim y chẳng hiểu vì sao cứ nhói đau!

“Tĩnh Hiên ca ca, huynh... không cần áy náy.” Nàng như muốn an ủi y. “Mọi điều muội gặp phải đều là do muội tự chuốc lấy. Muội thực ra rất biết ơn hai năm sống trong lãnh cung. Nhờ vậy muội có thể sống thanh thản hơn, coi như đã bù đắp chút gì cho bà lão đó.”

Y nín lặng.

“Tĩnh Hiên ca ca, muội trước giờ vẫn chưa có cơ hội cảm ơn huynh, gia sản phụ mẫu muội để lại...”

Y quay đầu bỏ đi, không muốn nghe, những lời nàng nói, một câu y cũng không muốn nghe.

Nhìn bóng lưng y rời đi, nàng đột nhiên cảm thấy đau thương đến tận xương tủy, nàng vốn chỉ được nhìn theo bóng lưng y mà thôi.

Đây là lần cuối cùng nàng gọi y là Tĩnh Hiên ca ca.

Điều gì cần nói cũng đã nói xong, nàng cùng y có thể đối mặt với nhau một cách thanh nhiên. Từ nay về sau, y và nàng là người xa lạ, không có quá khứ đầy tràn, cũng chẳng có tương lai hứa hẹn.

Khi nào gặp lại, nàng sẽ gọi y là “vương gia” hoặc là “ngài”..

10. Chương 10

Chương 10: Thừa Nghị

Xe ngựa thong thả lăn bánh kéo kệt trên đường trải đầy cát vàng, đi hơn nửa ngày trời, Giang Liễu vừa mệt vừa buồn ngủ, xóc nảy quá muốn ngủ cũng chẳng ngủ được, nên đặc biệt uể oải.

“Cách cách, người muốn đi gặp ai?” Cô ta oán trách hỏi Mỹ Ly, lúc này Mỹ Ly bị xe xóc nảy đến mức trắng nhợt cả mặt nhưng vẫn lẳng lặng ngồi dựa một bên không nói tiếng nào. Vừa từ bãi săn về, cách cách không chịu nghỉ ngơi, mới sáng sớm đã đòi đi Hiếu Lăng, cô ta cứ ngỡ hầu cách cách ra ngoài chơi thì là chuyện may mắn, không ngờ lại phải chịu khổ thế này.

“Là ca ca của ta.” Mỹ Ly ngược mắt nhìn ra xa. Dì ba của nàng vào cung làm phi, cho nên nàng miễn cưỡng được coi như em họ của hoàng thượng, Thừa Nghị ca ca là em họ của hoàng thượng, do đó tính ra cũng có quan hệ. Tuy chữ “họ” giữa nàng và Thừa Nghị hơi hơi xa xôi, nhưng trước giờ nàng luôn cảm thấy rất gần gũi với hắn.

“À!” Giang Liễu gật gù, cách cách bị giam trong lãnh cung lâu như vậy, chẳng thể gặp thân nhân, nay được thả ra ngoài, gấp rút đi thăm cũng là chuyện thường tình.

Dẫu cố sức tăng tốc, nhưng xe vẫn đi hết nửa ngày trời mới đến nơi. Ngồi trên xe xóc nảy suốt thời gian dài, Mỹ Ly cảm thấy toàn thân đau nhức mệt mỏi. Nàng vịn vào thùng xe, dõi mắt nhìn cảnh vật hoang

vu tĩnh mịch. Cách đó không xa có công trình đang xây dựng, tiếng đẽo đá đóng cọc khô khốc bên tai càng tăng thêm cảm giác thê lương thảm đạm.

Mấy tên binh sĩ đứng ngoài tường đá sẫm soi nhìn nàng rồi cử người đến vặn hỏi, Mỹ Ly vội đưa mắt bảo Giang Liễu cấp bạc cho bọn họ, họ mới bằng lòng vào trong thông báo. Mỹ Ly quan sát tòa nhà, nó khác hẳn với kiến trúc tráng lệ của hoàng lăng, được xây bằng đá xanh, vững chắc nhưng thô ráp, rõ ràng là nơi quân sĩ bảo vệ lăng ở tạm.

“Vào đi, vào đi, bối lực mời tiểu thư!” Một tên binh sĩ từ cửa bên trong đi ra, nhìn nàng vẻ ám muội rồi phá lên cười khằng khặc.

Mỹ Ly không để ý, nhanh chân bước vào trong.

Đi theo binh sĩ canh gác, nàng được đưa vào một căn phòng ở góc tòa nhà lớn, vừa bước qua khu vườn nhỏ, nàng nhìn thấy Thừa Nghị đang ngồi dưới gốc cây. Nghe thấy tiếng bước chân, hắn vẫn ngồi dựa thân cây không nhúc nhích, chỉ đưa mắt ơ hờ liếc nàng.

“Thừa Nghị ca!” Nàng gọi rồi ngẩn cả người, chẳng biết vì sao mình còn có thể nhận ra vị bối lực khô ngô tuần tú, tinh thần phấn chấn của hai năm về trước.

Thừa Nghị nhìn nàng, mặt không đổi sắc, không lên tiếng, không bi thương, cũng không mừng rỡ. Mắt Mỹ Ly cay xè. Mũi tên của Thừa Nghị ca bắn chết Tử Tình tỷ tỷ, chẳng phải cũng đã bắn chết chính bản thân huynh ấy rồi sao? Hồi đó sự vụ quá sức âm ỉ, nàng ở An Ninh điện cũng nghe biết rõ ràng. Nàng không dám tin vào tai mình, vì ngăn cản Tử Tình tỷ tỷ đi làm vương phi Mông Cổ, vào lúc tỷ rời thành, ngay trước mặt hoàng thượng cùng bá quan văn võ và Mông Cổ vương tử, Thừa Nghị ca đã đích thân bắn tên giết chết tỷ tỷ! Thừa Nghị ca ca trước giờ luôn tỉnh táo gần như máu lạnh, được hoàng thượng đặc biệt tin tưởng, tiền đồ như hoa như gấm, vậy mà có thể gây ra hành động lầm lỗi như thế với Đại Thanh ư?

Ngẫm nghĩ thật lâu, nàng mới hiểu ra, Thừa Nghị ca yêu Tử Tình quá đổi sâu nặng, đến mức thà tỷ tỷ chết, thà chính mình chết cũng không muốn tỷ tỷ lấy người đàn ông khác. Hắn yêu Tử Tình tỷ đến mức vất bỏ tất cả.

Mỹ Ly hít sâu một hơi, không để lộ nỗi đau lòng và thương xót của mình, khi biết chắc chắn đã ghìm được dòng lệ, nàng mới uyển chuyển bước đến ngồi cạnh hắn, dùng giọng bình thản nói: “Thừa Nghị ca, muội được thả ra rồi, đến đây gặp huynh.”

Giang Liễu cảm thấy khiếp sợ người đàn ông gầy gò lạnh lùng này, tuy bề ngoài tuần tú nhưng tử khí tỏa ra dày đặc quanh người hắn khiến cô dựng tóc gáy. Cô run rẩy đứng dựa cổng, không dám tiến tới gần.

Thừa Nghị gạt đầu lấy lệ.

“Có nước không ạ? Đi đường khát quá!” Mỹ Ly cố nặn một nụ cười.

“Trong nhà.” Thừa Nghị đưa mắt ra hiệu.

Mỹ Ly đứng dậy bước vào căn nhà hắn ở. Phòng ốc bày biện đơn giản đến mức sơ sài, đầu giường sắp xếp chỉnh tề cứ như chẳng có người ở.

Bộ đồ trà đặt trên kệ thấp ngay đầu giường, lúc đi rót nước, nàng vô ý nhìn lướt qua giường chiếu, giật mình phát hiện tấm chăn mỏng dính, không nhìn được bước lại gần sờ thử, quả như nàng nghĩ, giường chiếu tuy sạch sẽ nhưng ẩm ướt, rõ ràng lâu lắm rồi chưa được hong nắng. Đống quần ở đây toàn là đàn ông, Thừa Nghị ca lại thất thế, đâu có người hầu hạ quét dọn cũng không tận tâm.

Cảnh ngộ thế này nàng hiểu rõ hơn ai hết.

Gọi Giang Liễu vào uống nước xong, nàng phất cô ta ra ngoài xin binh sĩ mấy sợi dây thừng, nhân có mặt trời giữa trưa, nàng định tranh thủ đem chăn nệm của Thừa Nghị ra hong nắng. Chăn ẩm đắp lên người, nhớ lại cảm giác ấy nàng vẫn thấy lạnh toát châu thân.

Thừa Nghị trừng mắt nhìn hai cô nương hết ra lại vào, đem chăn đệm vất lên dây hong khô, hắn cau mày không bằng lòng, nhưng cũng chẳng nói tiếng nào.

Giang Liễu vất vả một hồi, mệt không sao chịu nổi, Mỹ Ly hỏi ý Thừa Nghị rồi cho cô ta ra chái nhà nghỉ ngơi, bản thân nàng tìm một khúc gỗ ngoài vườn, nhẹ nhàng đánh vào lớp chần đệm nhồi bông treo lên dây, vừa phủi được bụi, vừa giúp lớp bông thêm tươi và mềm.

Thừa Nghị lẳng lẳng nhìn nàng, đáy mắt thoáng chút thương xót, hẳn biết rõ vì sao nàng lại trở thành bộ dạng thế này. Một thiếu nữ hoạt bát hiếu động như nàng, làm sao sống nổi qua quãng thời gian lê thê ấy chứ?

“Gia, đi cẩn thận, coi chừng bậc thềm!” Một giọng nói nịnh bợ vang lên ngoài cổng, nghe rõ mồn một giữa buổi trưa yên ắng.

Mỹ Ly ngẩng đầu, vừa kịp nhìn thấy một gã trung niên dường như là đầu mục đang khúm núm dẫn Tĩnh Hiền tiến vào. Nàng sững sờ dừng tay, Tĩnh Hiền cũng lạnh lùng nhìn nàng. Mỹ Ly cụp mắt xuống, nhún mình chào rồi tiếp tục đập đập chần đệm. Ông trời cứ thích đùa giỡn với nàng, ngoại trừ mặc kệ thì còn biết làm sao đây?

“Hoàng thượng lệnh ta đến dẫn huynh đi Phong Đài đại doanh.” Nàng nghe Tĩnh Hiền nói với Thừa Nghị.

“Được.” Thừa Nghị trầm mặc một hồi rồi mới trả lời, đoạn chậm rãi đứng dậy. “Sắp khai chiến rồi sao?” Giọng hắn không luyến láy, không kích động cũng chẳng tò mò.

Từ khi hắn giết chết “vương phi Mông Cổ”, cuộc chiến với Chuẩn Cát Nhĩ chắc chắn sẽ diễn ra, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

“Sắp tới thì chưa đâu, nhưng cũng cần bắt đầu chuẩn bị chính thức.” Tĩnh Hiền có vẻ bồn chồn.

“Nước!” Y lạnh giọng phân phó, tuy Mỹ Ly quay lưng về phía y nhưng cũng biết đó là mệnh lệnh dành ỳnh. Nàng gật đầu ra hiệu đã nghe rõ, quay về phòng rót hai chén trà mang ra. Trời giữa trưa, Thừa Nghị ca ngồi ngẩn người ra ở đó, ánh nắng chiếu xuống chắc cũng khát nước rồi.

Phòng không sẵn mâm, nàng cầm hai tay hai chén, cẩn thận bưng ra, đưa một chén cho Thừa Nghị, rồi hai tay kính cẩn đưa chén còn lại cho Tĩnh Hiền, nhìn qua có vẻ đặc biệt tôn trọng, nhưng thân sơ thể hiện rất rõ ràng.

Thừa Nghị trông thấy, thoáng nhíu mày. Cuối cùng Mỹ Ly cũng buông tay rồi!

Tĩnh Hiền lạnh lùng nhận chén trà, uống một hơi cạn sạch.

Mỹ Ly tủm tủm cười hỏi: “Ngài uống thêm nữa không?” Lễ phép nhưng xa cách.

Tĩnh Hiền không đáp, quẳng chén trả nàng. Mỹ Ly cũng không trách thái độ ngang ngược của y, lẳng lẳng đợi Thừa Nghị uống xong rồi dọn chén đi, đem đến bên thành giếng, thành thạo kéo một thùng nước và cẩn thận rửa sạch. Bọn họ hạ giọng bàn chính sự, nàng không muốn nghe lỏm, rửa sạch chén xong lại cố ý tìm việc để làm, lấy áo quần Thừa Nghị thay vứt sau cửa mà quân sĩ chưa kịp dọn, đem ra giặt giũ.

Nàng tỉ mỉ giữ phẳng y phục rồi phơi lên dây, như vậy khi khô thì vẫn giữ được nếp gấp. Lau mồ hôi rịn lấm tấm nơi trán, nàng lơ đãng quay người lại mới phát hiện ra hai gã đàn ông đã dừng bàn chuyện, dùng ánh mắt suy tư quan sát nàng. Ban đầu nàng có hơi bối rối, nhưng sau đó thì bình thần mỉm cười, chắc bọn họ không ngờ là nàng làm được những việc như vậy. Cuộc sống dạy cho nàng nhiều hơn hẳn những gì mà họ có thể tưởng tượng! Ở lãnh cung, có việc nàng không nỡ làm một loáng cho hết, bất kỳ thứ gì có thể giúp nàng tiêu phí thời gian đều được nàng hết sức trân trọng. Vào mùa hè, nàng rảnh rỗi đến mức cứ cách ngày lại giặt chần gối một lần, giường chiếu suýt nữa đều bị nàng giặt đến mức mòn vẹt đi.

Hai năm không gặp Thừa Nghị, vừa gặp đã thân mật đến mức giặt y phục giúp thì thật kỳ cục, nhưng khi nhìn thấy đồng quần áo bẩn đó, không ngờ nàng theo thói quen cứ gom hết đi giặt, tâm lý còn hết sức thoải mái vì có việc để làm.

Hai tên tùy tùng của Tĩnh Hiền tiến vào viện, “Gia, bữa chiều ngài muốn dùng món gì, nô tài đi chuẩn bị, nơi đây hoang vắng, chẳng có thứ gì ăn được cả.”

Tĩnh Hiền có chút bực bội đáp, “Sao cũng được, có gì ăn nấy, sáng sớm mai đi rồi, không cần làm rối lên thế!”

Tùy tùng cúi đầu tuân lệnh, đứng ngoài viện đợi sai phái. Đến chiều tối, kèn hiệu ăn cơm trong doanh trại vang lên, Giang Liễu cũng ngủ thỏa thích thức dậy, giúp binh sĩ đưa cơm bày biện chén đĩa.

Thị vệ của Tĩnh Hiên cau mày nhìn mấy món ăn đơn giản bày trên bàn, cảm thấy vô cùng khó xử, đưa mắt ra hiệu cho nhau, một tên tùy tùng vội vã bước ra ngoài.

Mỹ Ly ngồi xuống cạnh Thừa Nghị, ba món mặn một món canh, tuy sơ sài nhưng cũng đủ no bụng, ít nhất cũng ngon hơn hẳn thức ăn nàng hay dùng ở An Ninh điện. Tĩnh Hiên đương nhiên là không nuốt nổi rồi, nhưng nàng sớm đã quen với những món ăn đạm bạc thế này. Nàng cầm chén xới một bát cơm cho Thừa Nghị. Tĩnh Hiên đương nhiên sẽ có phần riêng, hạ nhân của y chẳng phải đã ra ngoài thu xếp rồi sao.

“Người làm cái quái gì thế?” Tĩnh Hiên đột nhiên đánh giọng quát.

Mỹ Ly giật mình, nhưng phát hiện ra y đang sầm mặt nhìn bộ dạng ngơ ngác của Giang Liễu, “Người là chủ hay cách cách là chủ?” Giọng nói uy nghiêm lạnh lùng khiến Giang Liễu sợ đến phát khóc.

“Cách cách, để nô tỳ làm cho...” Giang Liễu lập cà lập cập giật lấy đôi đũa trên tay nàng, nghẹn ngào hạ giọng van xin. Mỹ Ly áy náy, chỉ biết cười khổ, nàng đã quen tự làm lấy mọi việc, vào mắt y lại thành cảnh đầy tớ khinh chủ, y và nàng chẳng bao giờ có cái nhìn giống nhau cả.

“Cũng xới cho ta một chén!” Y ra hiệu cho Giang Liễu, cô bé đã bị y hù cho vỡ mật rồi.

Thừa Nghị gấp một miếng trứng rán vào bát Mỹ Ly. Nàng mỉm cười cảm ơn, ai nấy im lặng dùng cơm. Hai người đã quen sống một mình, ăn cơm đương nhiên là chẳng hề nói chuyện. Tĩnh Hiên gấp một đĩa rau, rau chưa được thái nhỏ, mang tiếng là món xào nhưng chẳng khác gì món luộc. Y bỏ vào miệng, nhặt toẹt ra, y cau mày. Thừa Nghị và Mỹ Ly, hai năm nay ăn toàn những món thế này sao? Mắt y tối lại, nhìn sang hai người không hề chê bai thức ăn, trong lòng chua chát chẳng hiểu nên nghĩ sao mới phải.

Tùy tùng của Tĩnh Hiên cho hai tên lính bưng mâm vào lần nữa, một mâm là thức ăn nấu riêng cho y, tuy vẫn đơn sơ nhưng được chuẩn bị cẩn thận, mùi thơm phưng phức, còn có một bát chân giò kho. Mâm kia bày hai bình rượu, Thừa Nghị buông luôn bát đũa, cầm một bình lên tu ồng ọc.

Mỹ Ly đặt bát xuống, lễ phép nói: “Tôi ăn xong rồi.” Lập tức đứng dậy đi thu gom chén đũa đang phơi.

Giang Liễu nhìn trộm mấy món vừa được bày lên bàn đá mà chẳng ai nhìn ngó đến, có ý muốn ăn nhưng lại khiếp đảm trước sắc mặt lạnh như băng của Tĩnh Hiên. Y quăng bát xuống, Giang Liễu sợ đến mức nhảy bật khỏi ghế, chạy đến bên Mỹ Ly, chỉ muốn trốn vào dưới váy của nàng. Mỹ Ly vừa thu dọn chén đũa, vừa nhìn cô ta lắc đầu an ủi, rõ ràng không ngại ngần gì cơn giận vô duyên có của Tĩnh Hiên. Lúc quay đầu, nàng vô tình chạm vào ánh mắt giận dữ bừng bừng ấy, y đang trừng mắt lườm nàng sao?

Nàng ôm chén đũa đi vào trong phòng. Khánh vương gia bị nàng làm phiền quen rồi, nay lại cảm thấy bị coi thường trước thái độ “biết mình là ai” của nàng. Nàng chẳng bao giờ đoán được tâm tư y, cũng may bây giờ nàng không cần phải đoán nữa.

“Dọn sạch! Bưng xuống!” Y đột nhiên nổi giận quát tùy tùng, “Các người cũng cút đi!”

Hai gã tùy tùng nính bọ không đứng chỗ, nơm nớp lo sợ thúc giục tên lính đang run lẩy bẩy nhanh chóng dọn sạch mấy món ăn vừa dọn lên.

11. Chương 11

Chương 11: Tiền thưởng

Mỹ Ly đánh thức Giang Liễu đang ngủ bên cạnh, cô bé còn nhỏ, ở tuổi ham ăn ham ngủ. Mỹ Ly rất sợ mình sẽ kêu thét lên trong mộng, nhưng không nỡ bắt Giang Liễu đã cùng nàng bôn ba suốt cả ngày trời thức canh đêm, nên chỉ đành cố gắng không chớp mắt, mơ mơ màng màng kiên trì đến khi trời sáng.

Biết sáng nay Thừa Nghị và Tĩnh Hiền phải đi Phong Đài, nàng vội giục Giang Liễu sớm tỉnh dậy để khỏi làm chậm trễ hành trình.

Rửa mặt trang điểm xong xuôi, nàng cứ tưởng Thừa Nghị và Tĩnh Hiền còn chưa thức giấc, mở cửa ra khỏi phòng mới phát hiện hai người đã đi hết một bài quyền, đằng trước đằng sau lớp áo mỏng đều thấm ướt mồ hôi, hơi thở gấp gáp. Thấy nàng bước ra, họ cùng dừng tay.

Người hầu của Tĩnh Hiền biết ý bưng tới hai thau nước hầu hạ hai người rửa mặt thay áo. Mỹ Ly ngần ngại, nhưng lui về phòng thì lại quá kiêu cách, chỉ đành cúi đầu giả vờ tản bộ ngoài sân. Cũng may chẳng bao lâu sau có binh sĩ bưng đồ điểm tâm đến, nàng cũng nhân đó quay về, giúp một tay bày biện.

Thừa Nghị đã thay áo xong, đứng dưới gốc cây thần thờ yên lặng. Mỹ Ly thấy hắn vẫn trầm mặc ít nói, nhưng vẻ u ám lúc mới gặp đã tiêu tan khá nhiều, đôi mắt buồn nay le lói chút ánh sáng. Nàng động lòng thương cảm, cả cuộc đời còn lại hắn quyết dành hết cho trận đánh với Chuẩn Cát Nhĩ sao? Thật ra, hai năm nay, Thừa Nghị ca còn khổ hơn nàng nhiều. Nàng ít nhất còn biết mình sẽ có ngày được thả, hắn thì chẳng biết khi nào mới giải thoát được.

“Ăn cơm thôi.” Nàng dịu giọng gọi hắn, bởi không kịp chuẩn bị, giọng nàng nghẹn ngào, thấm đẫm bi ai. Thế mà nàng từng nghĩ rằng Thừa Nghị ca ca còn cứng rắn hơn cả Tĩnh Hiền, nàng cười khổ, trước giờ nàng vẫn chẳng biết nhìn người mà.

Tĩnh Hiền không nói tiếng nào, ngòm ngòm cắn bánh bao, không thèm đụng tới mấy món hủ lớn do đầu bếp nơi này làm. Mỹ Ly chậm chậm nhai từng miếng, lúc trước nàng dùng đủ cách dỗ y mua đồ ăn vặt, y đều cố ý không chiều lòng, lơ đi chẳng quan tâm, câu “Không ăn được thì chẳng thèm” mà nàng nói hôm nào khiến y cảm thấy khó chịu, thôi thì lần này coi như bồi thường y vậy.

Không nghĩ nhiều, nàng đẩy đĩa rau dấm trước mặt mình đến gần tầm tay Tĩnh Hiền, ăn rau dấm kèm bánh bao thì ngon hơn nhiều so với mấy món hủ lớn khủng khiếp. Tĩnh Hiền lạnh lùng nhìn nàng một thoáng, Mỹ Ly ngẩn người, y sẽ không hiểu lầm rằng nàng cố ý lấy lòng y chứ? Xa cách là coi thường, gần gũi là lấy lòng, nguyên sự xuất hiện của nàng trước mặt y cũng là sai lầm rồi.

May thay Tĩnh Hiền không nói gì, cứ thế ăn hết nửa đĩa rau dấm và hai cái bánh bao.

Thừa Nghị ăn qua quýt cho xong bữa rồi hạ lệnh cho binh sĩ ra dắt ngựa. Mỹ Ly cũng vội đứng dậy đi tìm người đánh xe nhà mình.

“Cưỡi ngựa đi, nhanh hơn.” Thừa Nghị vỗ vỗ vào yên ngựa.

Mỹ Ly do dự một lát, nghĩ đến tốc độ cùng con đường dần xóc, đành phải gật đầu.

Nàng ngồi trong lòng Thừa Nghị, ngựa chạy không nhanh lắm, gió xuân dịu dàng, ánh dương ấm áp. Vì thức trắng đêm, cơn buồn ngủ chầm chậm ập đến, nàng bất giác ôm chặt lấy eo Thừa Nghị, tìm tư thế vừa thoải mái vừa an toàn rồi ngủ thiếp đi.

Dần dần không nghe thấy tiếng vó câu sau lưng, Tĩnh Hiền nghi hoặc ngoái đầu xem thử, thấy Thừa Nghị tụt lại một quãng khá dài, y bực bội kéo cương dừng ngựa. Khi Thừa Nghị đuổi kịp, Tĩnh Hiền mới nhìn thấy Mỹ Ly đang ngủ say.

“Phiền quá!” Y cau mày hạ giọng mắng.

Thừa Nghị không để ý, vẫn chầm chậm cho ngựa đi nước kiệu.

“Muội ấy...” Thừa Nghị cúi đầu nhìn cánh tay Mỹ Ly ôm chặt lấy mình, tay áo hơi tụt xuống để lộ vết sẹo. Hắn nhẹ nhàng vén tay áo nàng, nhìn kỹ vết bỏng xấu xí cùng vết thương do tên bắn vẫn chưa lành hẳn, “Chắc phải chịu khổ nhiều.”

Tĩnh Hiền mím môi không đáp.

“Dầu sao...” Thừa Nghị nhìn khuôn mặt tái nhợt của Mỹ Ly, vì quá mệt mỏi, quầng mắt đã thâm hết cả, trông càng thêm yếu đuối tiêu tụy. “Đệ cũng nên đối xử với muội ấy tử tế một chút, dù gì thì muội ấy cũng từng thích đệ.”

Tĩnh Hiền hừ lạnh, liếc mắt nhìn vết sẹo bỏng trên cổ tay nàng, cau mày bức bội quay mặt đi. Tuy vẫn lộ vẻ khó chịu vì bị kéo chậm tốc độ, cuối cùng y vẫn không hề mở miệng thúc giục.

Dù sao cũng là trên lưng ngựa, cơn buồn ngủ qua đi, có ngủ cũng không ngủ yên được. Mỹ Ly tỉnh dậy, hồi lỗi buông cánh tay đang xiết chặt eo Thừa Nghị, ngồi thẳng lưng lại. Nàng ngủ thiếp đi, cánh tay Thừa Nghị vừa phải cầm cương vừa phải đỡ cả người nàng, đi xa như vậy chắc cũng mỏi lắm.

“Xin lỗi.” Nàng áy náy xoa bóp tay hắn, thăm trách mình vô tâm “Chắc là tê hết rồi!”

Khóe môi Thừa Nghị nhếch lên ôn hòa, hẩn lắc đầu.

“Trước mắt là ngã ba, một hướng về kinh thành và hướng kia đến Phong Đài!” Tĩnh Hiền đi song song đột ngột cất tiếng, đôi mắt đẹp nhưng băng giá quét qua hai bàn tay đang xoa bóp cánh tay Thừa Nghị.

Mỹ Ly ngẩn người, hiểu ngay ý của y, ngừng đầu mỉm cười với Thừa Nghị, “Muội tự mình về kinh được rồi, công việc của các huynh quan trọng hơn.”

Thừa Nghị do dự, giờ đã xế chiều, tuy đây là đường cái quan dẫn thẳng về kinh, đông người đi lại, nhưng dù sao vẫn là hai cô gái trẻ tuổi, xe ngựa lại bị bỏ tít đằng xa, nghĩ thế nào cũng không yên tâm được.

“Phía trước có dịch trạm, để cách cách thuê xe quay về.” Tĩnh Hiền nhìn sắc trời, “Chúng ta cũng phải đi nhanh hơn, không thì chừng nào mới tới Phong Đài?”

Mỹ Ly nhảy xuống ngựa, Giang Liễu cũng được tùy tùng đỡ xuống, về mặt bức tức chạy đến bên Mỹ Ly, thăm mắng Khánh vương gia đẹp mã nhưng chẳng có tình người.

“Cho người!” Tĩnh Hiền quăng cho nàng một túi nhỏ. Mỹ Ly giật bắn mình, theo bản năng tiếp lấy, vật trong túi va vào ngón tay đau nhói, nàng cầm cái túi nặng trĩu, chắc bên trong chứa đầy bạc. Y cao ngạo ngồi trên lưng ngựa, quăng bạc cho nàng! Cảm giác nhục nhã từ từ trào dâng. “Tôi có tiền.” Nàng nhẹ giọng thốt, hai tay dâng túi nhỏ trả lại cho y. Y tưởng rằng nàng không có tiền thuê xe nữa sao? Nỗi chua chát lấp dần nhục nhã, khiến lòng nàng đau nhói. Trong mắt y, nàng lúc nào cũng nhỏ nhoi nghèo khổ.

“Cho thì người cứ cầm.” Y chẳng mấy cao hứng, giọng nói hờ hững nay lẫn thêm mấy phần chán ghét.

Mỹ Ly cắn môi, cắn gì thật lòng với y chứ! Nuốt nước bọt, nàng ép mình mỉm cười, thu tay lại, nhún mình cảm tạ Khánh vương gia cao ngạo trên mình ngựa, “Tạ vương gia thưởng tiền.”

“Người!” Tĩnh Hiền nổi cơn thịnh nộ, vung roi chỉ thẳng nàng. Trông mặt y giờ còn đáng sợ hơn khi nãy, Giang Liễu sợ Khánh vương gia quát roi xuống, bèn cầm tay Mỹ Ly, nhanh chân kéo nàng về phía dịch trạm, “Cách cách, đi mau thôi!”

Khi cả hai đã biến mất sau khúc quanh đường cái, Tĩnh Hiền mới mặt sắt ra lệnh cho hai tên tùy tùng: “Đi theo bọn họ, đừng để bị phát hiện!” Y nói mà như nguyên rửa nàng, nói xong vẫn chưa hết giận, y vung roi thúc ngựa, tuấn mã hí lên một tràng dài rồi tung vó chạy như điên.

Thừa Nghị theo sát đằng sau, mặt không đổi sắc. Tĩnh Hiền phóng ngựa một lát, cơn giận rớt cuộc cũng tiêu tan. Từ khi ra khỏi lãnh cung, nàng cư xử quá đáng không phải chỉ một hai lần, đúng là y tự tìm phiền toái ỉnh mà!

Lúc nàng quán quýt y cảm thấy bức bội, không quán quýt nữa... không ngờ y cũng chẳng thoải mái!

Thấy y giảm tốc độ, Thừa Nghị cũng gò cương.

“Vì sao không nói rõ ràng?” Thừa Nghị hờ hững thốt, giọng đều đều.

“Nói rõ ràng? Cô ta lại bám theo thì làm sao!” Tĩnh Hiền hừ lạnh, nói cũng chỉ để mình nghe mà thôi, việc gì y phải tự khổ sở chuốc lấy phiền não chứ!

“Không vậy nữa đâu.” Thừa Nghị lãnh đạm ngược mắt nhìn con đường trải cát vàng dài vô tận.

Tĩnh Hiền ngẩn người, không nói thêm gì nữa.

12. Chương 12

Chương 12: Âm chỉ

Tiết trời đã có phần oi bức, Mỹ Ly đứng chờ lệnh trên hành lang ngoài Từ Ninh cung. Nàng giữ lễ theo đúng quy củ, nằng ban trưa chói chang rơi xuống người, mồ hôi rịn ra nơi trán cũng chẳng dám lau. Lúc ra dẫn nàng tấn kiến, khuôn mặt kín bưng của Ngọc An lộ vẻ tán thưởng. Lúc trước, Mỹ Ly chẳng đợi truyền lệnh đã vô lễ xông vào, gặp dịp lão tổ tông tiếp khách quan trọng cũng không chịu ngoan ngoãn đợi ở bên ngoài, cứ chạy tới chạy lui trong sân, gây náo động khiến gà bay chó sủa, không ý tứ, cũng chẳng có phép tắc gì.

Có lẽ nàng tự mình không hiểu được, những trò mèo của nàng hoàn toàn lộ bịch trong mắt các ma ma, cô cô trong cung. Nàng cố tình quấy phá chẳng qua là muốn khoe khoang ân sủng của lão tổ tông trước mặt mọi người. Nàng tự tung tự tác, hy vọng thiên hạ sẽ coi trọng mình, đâu ngờ thái độ ngu ngốc xằng bậy đó càng khiến người ta ghét bỏ, càng khiến người ta coi nàng là trò cười.

Hiện giờ, đại khái nàng đã hiểu ra.

“Vào đi thôi.” Ngọc An khẽ cười với Mỹ Ly, nụ cười không còn vẻ khinh thị như ngày trước.

Hiếu Trang nhìn tên thái giám ôm hành lý đi theo Mỹ Ly, chỉ là một bọc quần áo nhẹ tênh, trong lòng cảm thấy chua xót. Hải tử này thật đáng thương! Về ngoan ngoãn nhu mì hiện giờ càng khiến người ta đau lòng. Có lẽ phương thuốc ấy quá đắng, gây ảnh hưởng đến cả sinh lực nàng, Hiếu Trang bỗng nghẹn ngào.

“Uống chút trà lạnh đi, trời nóng lắm phải không?” Bà gọi Mỹ Ly đến ngồi cạnh mình bên sập, không nhin được lấy khăn tay thấm nhẹ mồ hôi rịn ra nơi trán nàng.

Mỹ Ly mỉm cười khẽ lắc đầu.

“Thời gian này ngươi ở lại chỗ của ta!” Hiếu Trang cau mày dặn dò, “Đằng nhà chẳng còn ai chăm sóc người cả! Sức khỏe người...” Bà đưa mắt đánh giá thân hình mảnh khảnh của Mỹ Ly rồi tập trung vào khuôn mặt tái nhợt nhưng vẫn diễm lệ của nàng, “Phải điều dưỡng kỹ càng mới được.”

Ngừng một lát, Hiếu Trang đổi giọng, mắt nhìn ra nơi khác tựa hồ áy náy, “Cũng để Ngọc An và các ma ma dạy người đạo lý và bản lãnh quản gia, cũng không còn nhỏ nữa.”

Mỹ Ly đứng dậy nhún mình cảm tạ, sức nhớ lại lời mấy gã đàn ông nói ở bãi săn, lão tổ tông có ý muốn gả nàng... Ai nấy đều muốn lảng tránh chuyện này, chẳng biết kẻ xui xẻo nào bị chọn trúng. Nàng cười chua chát, bất kể là ai, dẫu nàng không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, không có cửa hồi môn phong phú, nhưng nàng sẽ cố sức hoàn thành bổn phận người vợ, đối xử với hắn ta như người thân. Nàng chỉ biết báo đáp đến vậy, cũng chỉ có thể báo đáp đến vậy mà thôi.

Bên ngoài lao xao tiếng vãn an hành lễ, Khang Hy thoảng cười tiến vào giữa đám người đang đồng loạt quỳ lạy. Mỹ Ly cũng ngoan ngoãn hành lễ với y, đoạn tề nhị cùng bọn người hầu lui ra ngoài.

“Ngồi xuống đi, không cần lui ra.” Hiếm hoi lắm mới có dịp hoàng thượng vui vẻ nói chuyện với nàng, dẫu mắt chẳng buồn nhìn tới, giọng nói cũng rất thờ ơ.

Mỹ Ly đành ngồi xuống, nhịp nhàng bóp chân cho lão tổ tông để khỏi phải ngồi thờ người lúng túng.

Hai bà cháu nói vài câu chuyện phiếm, Khang Hy đột nhiên tùm tùm: “Lão tổ tông thấy nha đầu Tố Doanh ra sao?”

Hiếu Trang ngẩn người, giờ mới vỡ lẽ vì sao Khang Hy không để Mỹ Ly lui ra, bà không nỡ nói trước mặt nàng nhưng cũng không tiện làm trái ý hoàng thượng. “Tạm được, tính tình dịu dàng, vẻ người xinh xắn.” Bà bổ sung lời khen với giọng điệu không mấy mặn mà.

“Bây giờ ngân sách quốc phòng eo hẹp, chỉ còn cách dựa vào tài chính Giang Nam, việc này chỉ mình Trát Mục Lăng đảm đương được. Lão ta nhậm chức ở đó nhiều năm, là lựa chọn tốt nhất.” Khang Hy nói qua loa vài câu, Mỹ Ly không hiểu rõ lắm nhưng cũng đoán được ý hoàng thượng. Triều đình chuẩn bị khai chiến với Chuẩn Cát Nhĩ, dụng đâu cũng cần đến tiền, già nửa ngân lượng quốc khố đều đến từ Giang Nam, rất cần một người ra công gắng sức đồng thời lại hiểu rõ đường ngang ngõ tắt để gom góp tiền bạc cho Đại

Thanh. Mức độ khó khăn phức tạp của công việc ấy, nàng không tưởng tượng được, nàng chỉ biết a mã của Tổ Doanh có thể gánh vác.

“Gần đây Trát Mục Lăng làm việc ở bộ Hộ, rất miễn cưỡng. Trẫm đang muốn khích lệ bằng cách ban cho con gái lão một mối hôn nhân tốt. Con cháu hoàng thất chẳng có ai thích hợp, trừ Tĩnh Hiền, luận thân phận địa vị tài năng và diện mạo thì đều xứng đáng cả. Hôn sự của hần vẫn bị gác lại từ lần hòa thân thất bại với Mông Cổ. Lão tổ tông cũng thấy rồi đó, Tĩnh Hiền và Tổ Doanh cũng có tình ý với nhau,” Khang Hy mỉm cười, “Trẫm đã nói chuyện riêng với Tĩnh Hiền, hần hiểu rõ lợi ích của cuộc hôn nhân này, nhưng không nói đến chuyện đó, thì hần cũng rất ưng Tổ Doanh. Do vậy, trẫm tới đây là muốn cầu lão tổ tông làm mai, so với trẫm thì càng vẻ vang, càng may mắn hòa hợp hơn.”

Mỹ Ly tủm tỉm cười bóp chân cho lão tổ tông, sắc mặt không hề thay đổi. Khi nghe hoàng thượng nhắc đến tên Tĩnh Hiền, quả thực rằng nàng có hơi run rẩy, nhưng chỉ một thoáng thôi, rồi nàng cố hết sức khắc chế bản thân, tiếp tục bóp chân như không có chuyện gì. Lẽ ra nàng không nên ngạc nhiên như thế.

Hoàng thượng không để nàng đi, chính là muốn nàng nghe những lời này, hiểu rõ ẩn ý bên trong. Nét cười nơi khóe môi nàng hần sâu thêm, hoàng thượng lại lo lắng dư thừa rồi. Nàng đâu có ngốc nghếch, nhưng ngẫm nghĩ suốt hai năm thì cũng phải thông tỏ chứ! Và hoàng thượng cũng đánh giá cao tính kiên trì của nàng rồi, nàng dù gì cũng là con gái, đâu thể nín giữ khư khư một gã đàn ông suốt hai năm ròng không thêm đến gặp nàng một lần? Nàng tiêu nốt mấy lượng bạc cuối cùng, van vỉ tiểu thái giám đến chỗ hoàng thượng để tìm y, nhả y vào thăm nàng. Y không đến, thậm chí chẳng buồn nhờ thái giám chuyển lại lời nào.

Nàng không muốn sống lại trạng thái mất mát và bi thương khi nín kéo tiểu thái giám, hỏi đi hỏi lại “Huynh ấy nói sao?”, và tiểu thái giám bức bối lặp đi lặp lại “Chẳng nói gì! Chỉ ừ một tiếng”. Nỗi đau ấy tới giờ vẫn còn in dấu đắng cay nơi trái tim nàng. Nàng khổ sở chưa đủ hay sao? Đến nàng còn phải cười nhạo bản thân nữa là!

Nàng đột ngột hiểu ra, lúc trước hoàng thượng đã rất nhiều lần ám chỉ nhắc nhở rồi, chỉ hiềm nàng ngốc đến mức nghe mà không hiểu, cầm đầu cầm cổ cương quyết làm theo ý mình, thảo nào đến khi đau lòng cũng chẳng ai thương hại. Chắc mọi người đã tức chết vì sự ngu ngốc của nàng từ lâu, không thềm để ý đến nàng nữa, nàng có gặp vận rủi cũng là đáng đời thôi.

Bây giờ nàng nghe là hiểu, hiểu rất tận tường sâu sắc, thế là tốt lắm, cứ như vậy về sau sẽ không bị tổn thương, không bị đau lòng nữa.

“Ừ, đó là chuyện vui, Tĩnh Hiền cũng đến lúc lập gia đình rồi.” Hiếu Trang gật đầu, trước mặt Mỹ Ly bà không thể nào hào hứng lên được.

“Trẫm định sau cuộc săn mùa xuân sẽ xin lão tổ tông hạ ý chỉ, hoàn thành hỉ sự trước khi xuất quân đánh Chuẩn Cát Nhĩ. Trát Mục Lăng và trẫm coi như cũng nhẹ đi một việc.”

Hiếu Trang gật đầu.

Từ tấm cung bước ra, Mỹ Ly sang chái điện sắp xếp những món đồ mang theo người, đồ đạc chẳng có là bao, chỉ một thoáng là mọi thứ đã đâu vào đấy. Nàng rất vừa lòng với tâm trạng của mình trong lúc này, bình thản hờ hững, nghe tin y kết hôn cũng chẳng khác gì nghe tin tức của một người xa lạ. Nàng chưa kịp uống ngụm trà, cung nữ đã gọi nàng đến chỗ thái hoàng thái hậu. Mỹ Ly không khỏi thắc mắc, lão tổ tông vừa dặn nàng đi nghỉ, chẳng lẽ có chuyện gì gấp ư?

Chưa bước vào cửa, nàng đã nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ. Có khách hay sao?

Bên trong tấm cung, Hiếu Trang nét mặt tươi tỉnh vịn tay cung nữ đứng cạnh cây hoa mà bà yêu thích nhất. Một người phụ nữ trông đáng quen quen đang cẩn thận cầm vò vẩy nước lên đóa hoa nở rộ. Họ đang chuyện trò thân mật, ngay Ngọc An cô cô bình thường ít cười ít nói mà cũng vui vẻ thì thà thì thảo.

“Nha đầu lại đây!” Hiếu Trang gật đầu ra hiệu cho Mỹ Ly. Phụ nhân nọ nghe tiếng cũng xoay người lại, tủm tỉm cười nhìn nàng. Mỹ Ly trầm ngâm một lát mới nhớ ra bà ta là ngạch nương của Vĩnh Hách. Do cảm kích thiện ý của Vĩnh Hách dành ỉn, nàng nhún mình vấn an bà ta đặc biệt chân thành.

“Cũng chỉ có người là giỏi chăm sóc hoa cỏ.” Hiếu Trang vừa quay trở về sập, vừa mỉm cười nói với Ứng Như phúc tấn. “Ngọc An không giỏi việc này.”

“Nô tỳ chẳng qua cứ thích lúi húi chỗ nọ chỗ kia ấy mà.” Ứng Như phúc tấn cười hì hì, khiêm nhường lấy lòng Hiếu Trang.

“Người ta hay nói, phụ nữ biết trồng hoa thì mới biết chọn đàn ông, Ngọc An rõ ràng là kém tài về lĩnh vực này.” Hiếu Trang mở miệng trêu chọc, khiến Ứng Như và Ngọc An đều phá lên cười.

Ngọc An còn tự biện giải: “Chẳng qua là nô tỳ muốn thành tâm hầu hạ lão tổ tông suốt cả đời mà thôi.”

“Ứng Như, người trở về ta rất vui, nhớ đến thăm ta thường xuyên nhé! Giúp chăm sóc thật tốt mấy mầm hoa ngoài vườn, ta chẳng tin nổi lũ làm vườn kia đâu.” Hiếu Trang vừa uống trà vừa dặn dò, Ứng Như mỉm cười luôn miệng vâng dạ.

“Đây là tiểu Mỹ Ly, trước giờ ta luôn dẫn theo bên mình.” Hiếu Trang thu lại nụ cười, trù mến trở sang Mỹ Ly. “Cũng sắp lập gia đình rồi, người dạy dỗ nó ít nhiều đi, về sau ở chung cho hòa hợp. Ta rất tin tưởng bản lãnh giúp chồng dạy con của người, trông người dạy Vĩnh Hách là đủ biết!”

Ứng Như phúc tấn ngẩn người, rõ ràng đã hiểu ẩn ý đằng sau lời nói nửa đùa cợt nửa trịnh trọng của thái hoàng thái hậu. Mỹ Ly nhìn sắc mặt từ từ tái nhợt cùng nụ cười đông cứng nơi khóe môi của Ứng Như phúc tấn, trong lòng cảm thấy ớn lạnh. Tuy lời nói của lão tổ tông rất khéo léo, nhưng ý tứ đã thật rõ ràng. Nàng thậm chí còn nhìn thấy Ứng Như phúc tấn vô tình lộ vẻ sầu lo, cau mày nhìn Ngọc An cô cô như muốn nhờ bà xác định, Ngọc An cô cô bất đắc dĩ gật đầu.

Tới đây, Mỹ Ly mới bừng tỉnh, nhận ra sự lo lắng chu đáo của lão tổ tông dành ỉnh. Nàng cúi đầu nhe nhe môi. Những lời đồn đại phỉ báng trong kinh thành, thái độ xem thường khinh thị của tông thất, lão tổ tông đương nhiên hiểu rõ cả. Bà sợ gả nàng đi chịu khổ chịu hành hạ, suy đi tính lại bèn chọn Ứng Như làm mẹ chồng, không nể mặt tăng thì cũng nể mặt Phật, Ứng Như phúc tấn dấu trong lòng không vừa ý cũng chẳng thể đối xử tệ bạc với nàng được.

Nàng sâu sắc cảm nhận được nỗi khó xử của lão tổ tông, bà sợ Ứng Như phúc tấn kịch liệt phản đối, làm to chuyện ra, kẻ xấu hổ chịu khổ cũng vẫn là nàng, vì vậy, bà mới vòng vo ám chỉ, chừa lại đường lui cho nàng.

Mỹ Ly siết chặt nắm tay, nàng phải biết trân trọng nỗi khổ tâm của lão tổ tông, nếu cứ tiếp tục tỏ ra không biết điều thì thật vô cùng có lỗi. Giá như nàng hiểu được từ sớm thì đâu đến nỗi rơi vào tình thế hiện giờ.

13. Chương 13

Chương 13: Sao trời

Đêm đã về khuya.

Mỹ Ly ngồi trên giường, quan sát căn phòng nhỏ của mình dưới ánh nến chập chờn. Lúc trước mỗi khi lưu lại trong cung, nàng thường nghỉ ở đây, nhưng giờ nhìn quanh vẫn thấy có chút xa lạ.

Nàng nhẹ nhàng bước xuống giường, không muốn đánh thức cung nữ Hồng Linh nằm ở giường nhỏ cạnh cửa sổ. Nàng sợ nằm mộng kêu thét đánh động người khác, lại không tiện nhờ Hồng Linh lớn hơn mình hai tuổi thức canh đêm, đành dùng biện pháp cũ: Thức trắng.

Bầu trời đêm mùa xuân dịu dàng và trong trẻo, tuy không sâu thẳm cao vợi như trời thu, nhưng dưới làn gió hây hây, ngẩng đầu ngắm sao giăng, cõi lòng dường như cũng mở rộng hẳn ra.

Mỹ Ly ngồi xuống, dựa vào cột hành lang, dõi mắt ngắm bầu trời lấp lánh sao, lòng dâng đầy cảm khái chua xót. Cũng vẫn trong một khu vườn ở Tử Cấm Thành tĩnh mịch, cũng vẫn là một cô gái lẻ loi nhỏ bé, nhưng bầu trời trên cao dường như đã khác hoàn toàn.

Có lẽ cuộc đời nàng quá nhiều, nhưng nàng lại học được quá chậm. Bao nhiêu hỉ nộ ái ố ngày trước theo tháng năm cô đơn dằng dặc đã lắng đọng thành nét lạnh đậm hiện giờ. Còn tương lai... Nàng hoang mang rơi lệ, không biết thật lâu về sau, khi nàng một mình ngắm sao trời, sẽ có tâm trạng thế nào đây?

“Ai?” Một tiếng quát khê đầy đe phòng khiến nàng giật bắn mình. Mắt vừa hoa lên, đã thấy thị vệ tuần đêm rào bước tiến lại, giơ cao đèn lồng chuẩn bị soi tỏ mặt nàng.

“Không có gì, các người cứ tiếp tục tuần tra đi.” Giọng nói lúc đầu nay đã bình tĩnh lại, hạ giọng ra lệnh, ngăn thị vệ tiến đến gần.

Hai mắt Mỹ Ly quen dần với ánh sáng. Đám thị vệ đã xếp thành hàng lui ra khỏi tiểu viện, ánh sáng mờ đi giúp nàng nhìn thấy rõ hơn người vừa mới đến.

Ánh sao như tấm màn lụa lung linh quanh người gã, khuôn mặt trẻ tuổi tuần tú với những đường nét uốn lượn dễ nhìn, dưới bóng rợp của hàng mi, đôi mắt trong sáng đầy thiện ý lấp lánh nét cười, thì ra là gã, Vĩnh Hách.

Gió đêm thổi qua, nàng thấy mặt lạnh lạnh, giờ mới nhận ra ngấn nước mắt chưa kịp lau đi, bèn đưa tay áo quạt sơ một lượt.

Vĩnh Hách! Nàng bỗng ngược ngùng, nhớ đến lời nói của lão tổ tông với Ứng Như phúc tấn cùng về mặt của bà lúc đó. Đương nhiên nàng không thể đối diện với gã bằng thái độ bình thản như trước được nữa. Gã còn cư xử tử tế với nàng hay không đây? Chắc là gã sẽ oán nàng, hận nàng, bởi nàng đem lại cho gã đủ mọi khó xử ưu phiền chứ gì?

Nàng chậm chậm cúi đầu, không dám tiếp tục nhìn khuôn mặt tuần tú của gã.

“Cách cách...” Vĩnh Hách cau mày, giọng trầm thấp.

Giọng nói của gã khiến trái tim Mỹ Ly quặn đau chua xót, gã đã không còn mỉm cười với nàng nữa rồi.

“... không lạnh sao?” Gã lo lắng hỏi.

Mỹ Ly hơi giật mình, ngẩn người đưa mắt nhìn Vĩnh Hách. Gã nhìn nàng vẻ không bằng lòng. Hai mắt giao nhau, gã hơi sững người, nàng cũng cảm thấy lúng túng, vội dời mắt đi nơi khác.

Ánh sao cũng dịu dàng soi sáng khuôn mặt nàng.

Y như lần đầu tiên gặp gỡ, Mỹ Ly vẫn hết sức yếu điệu mỹ lệ. Ai cũng nói Tổ Doanh xinh đẹp, nhưng khi gã tiến vào trường tránh nắng của lão tổ tông, giữa đám phụ nữ giắt đầy châu báu ngọc ngà, gã chỉ nhìn thấy mỗi người con gái đang cúi đầu, mái tóc dài đen nhánh cài vện vện một đóa hoa nhả nhạn, khuôn mặt thon gầy mà mềm mại hơi nhìn xuống, chẳng hiểu tại sao gã vẫn nhận rõ hàng mi dài cong vút của nàng khê chớp. Tổ Doanh đâu thể đẹp bằng nàng?

Khi nghe lão tổ tông và ngạch nương nói chuyện về gã, nàng ngược nhìn lên bằng đôi mắt to lấp lánh, khiến gã hồi hộp phải liếc đi chỗ khác, tim đập loạn nhịp.

Nàng gầy guộc yếu đuối, khi để thái y rửa sạch vết thương máu chảy đầm đìa, mặt nàng tái nhợt, đôi môi đỏ hồng mím chặt, quật cường không kêu đau, vẻ mặt nàng khiến tim gã nhức nhối tựa kim châm. Nhìn cảnh Tổ Doanh khóc nức nở như hoa lê dầm mưa, gã cũng thấy thương hại đấy, nhưng Mỹ Ly lại khiến lòng gã xót xa.

Tin đồn về nàng rất nhiều, rất ác độc, lúc chưa gặp nàng gã cũng khinh thường, cũng a dua cùng mọi người châm biếm giễu cợt, nhưng thấy nàng rồi, gã cười không nổi, thậm chí nghe những lời phao nhảm khắc bạc, gã còn phần nộ không nguôi.

Thiên hạ bêu rêu nàng đến vậy, trong khi nàng chỉ là một cô gái tay trắng đáng thương! Có lẽ cũng bởi nàng yếu ớt bơ vơ, mọi người mới dám tảo tợn gây thương tổn cho nàng, tình đời đen bạc trong giới quý tộc gã biết quá rõ mà! Nếu nàng là em ruột của hoàng thượng thì ai dám nói nàng như vậy chứ!

Mỹ Ly cup mắt, lắc lắc đầu, búi tóc đã gỡ ra, những sợi tóc mềm mại lòa xòa tung bay trong gió, lòng gã chợt mềm lại, suýt chút nữa là đã đưa tay vuốt ve mái tóc mượt mà đó.

“Công tử... lại tuần đêm sao?” Lặng lẽ nhìn nhau mãi thì thật lúng túng, nàng cố tìm đề tài nói chuyện.

“Cách cách lại không dám ngủ nữa à?”

Nàng mỉm cười, gã quá thẳng thắn khi nói ra suy nghĩ của mình, nhưng cảm giác rất thân thiện gần gũi. Thấy nàng cười, Vĩnh Hách cũng phá lên cười. Nàng ngấm khuôn mặt tươi tắn dễ coi của gã, ngực từng tức. Chắc gã chưa biết ý định của lão tổ tông! Đột nhiên nàng thấy bất nhẫn, khi gã biết chuyện rồi, nàng sẽ không còn người bằng hữu này nữa.

“Cách cách cứ thức như vậy là không được đâu. Ta trực theo ca, ngày mai có thể nghỉ ngơi, còn cách cách thì làm sao?” Gã khó nghĩ giùm nàng.

“Không sao đâu.” Mỹ Ly ngoảnh mặt đi, không muốn nói chuyện thêm nữa. Để mai này gã đỡ phải hối hận vì đã trò chuyện hòa nhã với nàng, thì nàng cứ lãnh đạm giúp gã cất gánh nặng là hơn. “Ta vào phòng đây!” Nàng hơi cúi mặt, lạnh nhạt mỉm cười.

“À, ừ...” Gã đáp ứng một hồi. “Còn lâu trời mới sáng, cách cách làm việc gì để khỏi ngủ gật?”

Sự chân thành trong lời nói của gã khiến lòng nàng nhói đau: “Ta thêu thùa, đọc sách.”

Gã không tiện gọi nàng dừng lại, chỉ thở dài thườn thượt.

“Đừng buồn, khi nào hết sợ, cách cách sẽ không gặp ác mộng nữa đâu.” Nói ra miệng rồi gã mới nhận ra đã từng nói y hệt như vậy với nàng. Mỹ Ly ngoảnh đầu mỉm cười cảm tạ.

“Đợi ta một lát nhé!” Chợt nghĩ ra gì đó, Vĩnh Hách vội vàng quay mình chạy đi.

Nhìn theo hình bóng thoáng một cái đã biến mất trong màn đêm, nàng nở nụ cười từ tận đáy lòng, gã quả là một người tốt, nhiệt tình như một đứa trẻ vậy.

Một lát sau, Vĩnh Hách thở hồng hộc chạy trở lại, nhét một quyển sách vào tay nàng, “Đây là mấy truyện cười nho nhỏ lưu truyền trong dân gian, buổi tối đọc mấy quyển sách chán ngắt thì càng buồn ngủ thêm, cách cách đọc quyển này đi, cười một hồi thì sẽ không muốn ngủ nữa.”

Mỹ Ly nín lặng siết chặt quyển sách nơi tay.

“Cách cách cứ đọc đi, nếu thấy hay thì ta sẽ mua thêm. Và trước khi đọc xong thì nhớ phải hết sợ đấy!” Gã tha thiết dặn dò.

Nàng gật đầu, “Cám ơn...”

Gã vội vẫy tay, không muốn nghe nàng nói hết, “Ta đi tuần đây, cách cách mau vào phòng!”

Mỹ Ly dõi theo bước chân gã xa dần, bất thần lại ngẩng đầu ngắm bầu trời đêm. Sao mùa xuân đẹp thật, nàng thở dài, giá được ở mãi dưới màn sao mỹ lệ này thì tốt quá!

Sáng sớm Hồng Linh tỉnh dậy thì Mỹ Ly đã rửa mặt xong. Cả đêm không ngủ, sáng ra mặt mồm rã rời, nàng cố trấn chỉnh tinh thần, phải đi thỉnh an lão tổ tông rồi mới nghỉ ngơi được.

Hồng Linh vào thông báo Vĩnh Hách thiếu gia ghé thăm, giọng hơi ngạc nhiên, chắc không ngờ sớm vậy đã có khách đến. Mỹ Ly hiểu ý mỉm cười, chắc là gã giao ban xong, không an tâm nên lại thăm nàng chứ gì?

Vĩnh Hách tuần tra hết cả đêm, mắt thâm quầng, hai người nhìn nhau mỉm cười đồng cảm.

“Sách đọc hay không?” Gã mở to mắt chân thành hỏi thăm.

Mỹ Ly gật đầu không nói gì thêm. Lâu lắm rồi nàng không nhẹ nhõm như đêm qua, những câu chuyện tiêu lâm giúp nàng xua tan cảm giác buồn ngủ.

“Vậy ngày mai ta sẽ mua thêm cho cách cách.” Gã hài lòng mỉm cười, nụ cười còn tươi hơn cả nắng sớm.

“Không, không cần đâu.” Trước thiện ý chân thành như vậy, Mỹ Ly bỗng chẳng biết cảm ơn thế nào mới phải, bèn tìm đại một lý do, “Công tử gác đêm cũng mệt lắm rồi.” Buột miệng xong mới cảm thấy nói năng thế này quá thân mật, nàng tái mặt sợ gã cho rằng mình đường đột.

“Không sao đâu!” Vĩnh Hách có vẻ phần chấn, nụ cười càng nở rộng, “Thuận đường ta về nhà mà. À, đúng rồi,” gấp nạng thì đầu óc gã cứ rối tung beng, giờ mới nhớ ra, bèn đưa hộp thức ăn nhỏ cho nàng, “Đây là món gà bát trân. Cách cách cả đêm đói bụng, buổi sáng ăn chút cháo loãng thì sao no được.”

Mỹ Ly ngăn người nhìn hộp thức ăn trong tay, chợt thấy thật khó tiếp nhận tấm lòng tử tế này.

Vĩnh Hách ngắm nàng, được một lúc thì ngượng ngùng, bèn quay mặt đi, trong lòng thấp thỏm, chỉ sợ nàng phát hiện ra khuôn mặt gã ửng hồng.

14. Chương 14

Chương 14: Nỗ lực

“Muốn trồng hoa cỏ phải dậy sớm, trước khi mặt trời hun nóng mặt đất.” Chăm cây kéo tia hoa nhỏ xíu, Ứng Như phúc tấn cẩn thận cắt bỏ lá vàng trên cây.

Lá cây xanh um còn đọng sương sớm, Mỹ Ly ngửi thấy mùi hương thoang thoảng. “Vâng ạ.” Nàng nhỏ giọng đáp lời, hôm nay mới sáng sớm Ứng Như phúc tấn đã vào cung giúp lão tổ tông chăm sóc cây hoa trong vườn, còn đặc biệt gọi nàng theo cùng. Lão tổ tông rất vui mừng, dặn dò nàng phải “ngoan ngoãn học tập”, ý đồ rõ ràng đến mức không còn là ám chỉ nữa.

“Người ta thường nói hoa đẹp cũng cần lá xanh xứng đôi, do vậy đánh giá một cây hoa đẹp hay xấu không chỉ nhìn vào đóa hoa kiều diễm nở rộ đầu cành, mà cần nhìn vào lá và dáng của nó. Không thể để lá vàng, bị sâu ăn hay bị biến dạng.” Ứng Như phúc tấn vừa giải thích vừa xén lá, càng lúc càng có nhiều lá cây phát phơ rơi xuống đất. “Hơn nữa, đối với cây hoa này, lá rơi xuống cũng là dưỡng chất tốt.”

Mỹ Ly này giờ chăm chú lắng nghe, hiểu ngay ý của bà, vội vã cúi mình nhặt lá rụng rải rác, tiện tay cầm lấy cái xẻng nhỏ trong hộp, chuẩn bị đào đất chôn lá.

Ứng Như phúc tấn nhìn thấy, chậm rãi nói: “Dùng xẻng đào đất quanh gốc cây có thể vô tình làm tổn thương rễ, nếu nặng thì cả cây hoa sẽ chết.”

Mỹ Ly ngăn người, hạ xẻng xuống.

“Muốn chiêm ngưỡng một đóa hoa xinh đẹp thì phải ra sức mà vun đắp cho nó. Muốn nhận kết quả thì đương nhiên phải nỗ lực.” Ứng Như phúc tấn tỉ mỉ tìm lá úa giữa những cành hoa, lời nói đầy ẩn ý.

Mỹ Ly tủm tỉm cười đáp, “Vâng ạ.”

Nàng dùng tay đào lớp đất dưới gốc cây. Nếu như lúc trước, nàng sẽ nghĩ ngay rằng Ứng Như phúc tấn cố ý gây khó dễ cho nàng, nhưng giờ nàng cảm thấy bà nói rất đúng. Nỗ lực, không hẳn là sẽ có kết quả, nhưng nếu không nỗ lực thì chắc chắn sẽ chẳng nhận được gì.

“Đào sâu một chút, nhân tiện làm cho đất tươi xốp.”

“Vâng ạ.” Mỹ Ly mỉm cười gật đầu, dùng tay tỉ mỉ đào bồi lớp đất ẩm, cử động nhẹ nhàng sợ làm đứt rễ cây. Nàng đã quen lao động nặng, móng tay không để dài, tận tâm làm việc thì trông cũng ra dáng lắm.

Ứng Như phúc tấn nhìn kỹ nàng, lạnh lùng cười nhạt: “Cây này là tường vi, trông giống hoa hồng nhưng không cao quý trang nhã bằng.”

Bàn tay đang vùi trong lớp đất ẩm bỗng run rẩy, tường vi rất giống hoa hồng nhưng lại không cao quý bằng, chắc là đang mắng xéo nàng đó thôi. Nàng tiếp tục xới đất, thỉnh thoảng lại rắc lá vào, tỏ vẻ không hiểu lời châm biếm kín đáo của Ứng Như phúc tấn.

“Tường vi thực ra rất dễ trồng, không cần quá nâng niu, nhiều phân dư nước thì lại không sống được.” Tia xong lá, Ứng Như phúc tấn nâng cao bình phun, vẩy nước tưới bốn phía, cành lá xum xuê chẳng hứng được bao nhiêu nước, Mỹ Ly quỳ dưới gốc cây lập tức ướt sũng.

Nàng không nhúc nhích, tiếp tục chôn lá xới đất, thân hình mảnh dẻ run lên dưới những giọt nước lạnh giá bất ngờ, nhưng nàng vẫn mỉm cười làm việc. Ứng Như phúc tấn thâm thở dài, vẩy nước một lát thì không nở làm nữa, hạ bình phun xuống.

Vĩnh Hách tiến vào vườn hoa, nụ cười sáng rõ như thường, “Ngạch nương, bận bịu cả buổi sáng rồi, đã chăm sóc được cây hoa đẹp nào vậy?”

Mỹ Ly cup mắt không dám ngược lên, tâm trạng hơi căng thẳng. Từ đêm nọ đến nay đã vài ba ngày họ chưa gặp lại nhau, thời gian lâu như vậy không biết là gã cố ý lảng tránh hay thực sự bận việc. Có lẽ gã đã được Ứng Như phúc tấn cho biết chủ ý của lão tổ tông, nên gã định...

“Hoa đẹp? Chẳng có hoa đẹp nào cả, chỉ có cây tường vi này thôi.” Giọng Ứng Như phúc tấn chừng hơi hậm hực.

“Đẹp lắm mà,” Vĩnh Hách phản đối, đưa mắt ngắm nghía mấy lượt. Giọng gã chột trầm xuống, “Làm gì vậy?”

Tim Mỹ Ly nhói đau, gã...

“Sao lại dùng tay đào đất!” Gã ngồi xổm xuống, không để ý lễ nghi cầm tay nàng kéo lên. “Đá vụn, cành khô làm đứt tay thì sao?” Đang ở trước mặt Ứng Như phúc tấn, Mỹ Ly không tiện vùng tránh bàn tay của gã.

Ứng Như phúc tấn lặng lẽ theo dõi, không khỏi ghen tỵ: “Làm toi đất thì phải dùng tay chứ! Ngạch nương của con lúc trước cũng làm vậy đấy!”

“Vậy ư?” Vĩnh Hách nghi hoặc cau mày, “Vậy để con làm cho. Bới đất ra là được chứ gì?” Đôi tay trắng trẻo thon dài của gã thọc luôn xuống đất.

“Còn phải bỏ lá cây chôn cùng chứ!” Ứng Như phúc tấn không chịu nổi bộ dạng của gã nữa, bèn đưa mắt lườm: “Con đang làm toi đất hay đào hố thế hả?”

Mỹ Ly nhận thấy từ lúc Vĩnh Hách đến, giọng Ứng Như phúc tấn tuy khắc nghiệt hơn hẳn, nhưng ánh mắt vẻ mặt khi nhìn thấy con trai rõ ràng là tràn đầy thương yêu. Trông hai mẹ con đấu khẩu quả rất thú vị, phúc tấn ban nãy còn lạnh như băng, giờ đã trở nên sinh động ấm áp. Tình cảm của họ thực là thấm thiết, mắt nàng chột cay cay. Hạnh phúc biết bao khi có cha có mẹ!

Sợ mình rơi lệ, nàng vội vã hít sâu mấy hơi. Ứng Như phúc tấn thương Vĩnh Hách như vậy, mà lão tổ tông nở gả một người như nàng cho gã, đương nhiên là phúc tấn chẳng thể vui được rồi, nàng cảm thấy ăn năn vô cùng.

“Được chưa?” Vĩnh Hách phúi phúi tay đứng dậy, “Đất đã toi, lá cũng chôn xong rồi. Ngạch nương vào nói chuyện với lão tổ tông đi ạ! Trời nắng quá, rất cả da.”

Ứng Như phúc tấn nhìn con trai, lại nhìn Mỹ Ly, cau mày lưỡng lự, cuối cùng bất đắc dĩ phải “ừ” một tiếng, quay người bỏ đi.

“Chúng ta đi rửa tay nào.” Vĩnh Hách gọi nàng bấy giờ đang ngẩn tò te.

“Ừm, được.” Nàng gật đầu, chẳng lẽ Ứng Như phúc tấn còn chưa nói gì với gã?

Tĩnh Long, tam ca của Tĩnh Nhân, và một thiếu niên quý tộc khác men theo đường nhỏ, vừa tán gẫu vừa đi ngang qua, chắc là mới thỉnh an lão tổ tông xong. Gặp Mỹ Ly và Vĩnh Hách đi ngược chiều, Tĩnh Long đưa ánh mắt đầy thâm ý nhìn gã bạn. Mỹ Ly cup mắt, không định chào hỏi gì hết. Tĩnh Long trước giờ bất hòa với Tĩnh Hiên và Thừa Nghị, gặp nàng đương nhiên là chẳng nói lời nào lọt tai.

“Ồi chào, không phải là Mỹ Ly cách cách đây sao? Tĩnh Hiên ca ca của cô đâu rồi?” Sở lời lẽ chưa đủ nghiệt ngã, Tĩnh Long cười giễu thêm mấy tiếng, “Ra khỏi lãnh cung là đổi món tiểu đệ Vĩnh Hách à? Chẳng lẽ ai mới nổi thì cô theo người đó sao?”

“Người nói gì?” Vĩnh Hách bưng bưng lửa giận, sẵn một bước về phía Tĩnh Long. Mỹ Ly vội níu lại rồi nhanh chân kéo gã rời đi. Nàng không muốn Vĩnh Hách vì mình mà xung đột với hạng vô lại như Tĩnh Long.

Đi vòng ra khỏi vườn, có thái giám lạnh lợi bưng hai chậu nước tới hầu hạ.

Mỹ Ly lẳng lặng rửa tay, đột nhiên mất hết can đảm nói chuyện với Vĩnh Hách.

Thái giám lui xuống, khoảng đất trống nhỏ hẹp chỉ còn lại hai người.

“À! Chuyện đó...” Im lặng hồi lâu, Vĩnh Hách nhướng mày, nuốt nước bọt một cách khó khăn, “Ngạch nương của ta có nói rồi.”

Mỹ Ly siết chặt nắm tay, cố gắng giữ cho hơi thở bình ổn, nếu tiếp sau đây gã có nói gì khiến nàng khó chịu, nàng cũng phải mỉm cười với gã, nàng biết, chuyện này không thể trách gã được.

“Ta...” Vĩnh Hách cúi nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, “Rất mừng!” Nói xong, chính gã lại tự cảm thấy xấu hổ, khẽ hắng giọng một tiếng rồi vờ như chẳng có chuyện gì, quay người rời đi.

Nàng nhìn theo, mãi một lúc lâu mới lơ mơ lĩnh hội được ý gã.

Gã nói là gã rất mừng? Sau khi nghe những lời nói thẳng mặt tệ hại của Tĩnh Long, gã vẫn mừng được sao?

Nước mắt ròng rọc tuôn rơi, nghe gã nói như vậy, Mỹ Ly cảm kích nhiều hơn phần khởi. Chắc Vĩnh Hách không biết, khi nghe gã nói mừng, lòng nàng chua xót biết bao. Đương nhiên nàng hiểu gã phải trả giá đắt thế nào khi chịu lấy nàng, gã không thể chia sẻ vinh quang mà chỉ có thể gánh bớt sỉ nhục cho nàng thể mà gã vẫn sẵn sàng dùng ánh mắt chán thành nhìn nàng và nói: Ta rất mừng.

Lệ nóng chảy xuống môi, đây không phải lần đầu tiên nàng ném vị nước mắt, nhưng lần này không mặn chút đến độ không chịu đựng được nữa.

Vĩnh Hách, nàng thật biết ơn gã!

Đời này, chỉ vì câu nói “ta rất mừng”, vì tấm lòng bao dung gã dành cho nàng, dù phải hy sinh bất cứ thứ gì cho gã, nàng cũng vui lòng!

15. Chương 15

Chương 15: Hồi ức!

Mỹ Ly tựa vào tay ghế, cách một lớp áo, tay ghế bằng gỗ lim vẫn lạnh băng khiến người khó chịu. Trời đã sắp tối, các phu nhân tiểu thư được lão tổ tông ban yến vẫn chưa định rời đi, còn cao hứng cười đùa rôm rả. Bồi đêm ngủ không yên, mỗi khi trời nhá nhem thế này, Mỹ Ly đều cảm thấy mệt mỏi uể oải. Nàng hớp một ngụm trà, chán nản nhướng mày. Cố vượt qua cơn buồn ngủ này thì ổn rồi.

Tĩnh Nhàn trò chuyện rất khéo, nhưng tin tức về chuyến đi săn mùa xuân ở Thừa Đức do lão tổ tông vừa tiết lộ khiến cô ta hết sức phấn khởi, mặt tươi như hoa hạ giọng thì thảo liên hồi với mấy cô gái ngồi bên, tiếng xì xào rầm rĩ bên tai khiến đầu óc đã hơi choáng váng của Mỹ Ly càng thêm nặng trĩu, sắc mặt thoáng vẻ mệt mỏi. Ở lại Từ Ninh cung tuy nói là được ân trên thương xót, nhưng cũng có chút phiền phức, chẳng hạn như mỗi lần thiết yến, nàng luôn phải đến dự phần tiếp khách. Khổ nổi giữa đám thiếu nữ trẻ trung vui nhộn này, nàng chỉ biết im lặng mà thôi.

Khách chính hôm nay là Tổ Doanh và ngạch nương, đề tài trò chuyện trong buổi tiệc vô tình hay cố ý cuối cùng đều xoay quanh Tổ Doanh cả. Thái độ yêu thích triu mến của lão tổ tông khiến Tĩnh Nhàn không nén được ghen ghét, mặt mũi cứ sa sầm. Tin vui lộ ra qua những lời cười nói của lão tổ tông khiến Tổ Doanh đỏ mặt thẹn thùng, trông vô cùng ôn nhu kiều diễm. Có gia thế hiển hách, lại được gả cho vị vương gia nổi danh nhất tông thất, đương nhiên nàng ta trở thành tâm điểm chói sáng của bữa tiệc. Mỹ Ly cụp mắt, cảm thấy hơi buồn cười. Nàng không thể nhìn chòng chọc vào Tổ Doanh theo kiểu bắt nã như Tĩnh Nhàn, nhưng đôi lúc vẫn vờ liếc về phía nàng ta. Đó mới chính là cô gái Tĩnh Hiên muốn cưới, rất yêu kiều, cũng rất cao quý, khác nào đóa hoa mẫu đơn bằng ngọc thượng hảo hạng.

Hoàng thượng cùng Tĩnh Hiền và Vĩnh Hách tiến vào hoa sảnh, ai nấy đã lâng lâng say, chắc vừa quay về từ buổi tiệc ban thưởng cho quan chức các tỉnh. Vĩnh Hách trẻ tuổi nhất, chân đã bắt đầu chuyển choạng, mặt đỏ bừng lên, nhưng đôi mắt rực sáng, môi phảng phất nét cười, xem ra rất vui vẻ.

Hiếu Trang thấy Khang Hy uống cũng không ít, bèn ra lệnh bưng canh giải rượu và trà đặc vào. Ngọc An cô cô vốn thân thiết với Ứng Như phúc tấn nên đặc biệt thương yêu Vĩnh Hách, bà trừng mắt nhìn gã trách móc: “Sao lại uống nhiều vậy? Về nhà ngạch nương sẽ mắng cho coi.”

Vĩnh Hách cười ha ha: “Cô cô, con đang vui mà.” Vừa nói, gã vừa dùng ánh mắt trong sáng ẩn ước nét cười nhìn sang phía Mỹ Ly. Nàng vội cúi đầu, giả vờ không để ý ánh mắt và hàm nghĩa trong lời nói của gã, nhưng mặt không chịu nghe lời cứ đỏ ửng lên.

Hiếu Trang và Ngọc An phá lên cười, nhìn Mỹ Ly rồi ý vị đùa cợt Vĩnh Hách: “Tiểu tử ngốc!”

“Hôm nay uống nhiều vậy thì đừng chạy lung tung nữa.” Hiếu Trang mỉm cười vỗ vỗ Vĩnh Hách, “Nghỉ lại ở tiểu viện phía nam đi, tỉnh rượu rồi tính sau.” Bà quay sang Tĩnh Hiền, y đang cầm chén trà, nhưng không hé môi uống, “Cả Hoàng thượng và người nữa, đều say sưa thế này này! Vĩnh Hách còn trẻ, sao người không chịu để ý nó một chút!”

Tĩnh Hiền chậm chậm đặt chén trà xuống, nửa cười nửa không nhướng mày, “Nhà có hỉ sự người hí hửng, con quản thế nào được.”

Ý mỉa mai trong giọng y quá rõ ràng, Khang Hy cũng phải nhìn sang, vẻ bất ngờ. Tĩnh Hiền tự ý thức được, bèn mím môi cầm lấy miếng dưa hấu Tổ Doanh đưa cho, mặt trở nên lạnh lùng.

Thấy hoàng thượng tựa hồ có chuyện muốn nói với thái hoàng thái hậu, các phu nhân và tiểu thư biết ý lục tục cáo lui, hai tiểu thái giám cũng đỡ Vĩnh Hách lui xuống, Mỹ Ly giúp Ngọc An cô cô tiễn khách, quay về chỉ thấy Tĩnh Hiền, hoàng thượng và lão tổ tông đang nói chuyện, nàng biết ý dừng chân ngay cửa, nhún mình cáo lui.

“Nha đầu, giúp ta để ý Vĩnh Hách,” Hiếu Trang đột nhiên lên tiếng dặn dò, khiến Mỹ Ly dừng bước. Nàng tiện đà nhún mình vâng dạ, sao nàng không hiểu ý tốt của lão tổ tông cơ chứ? Trong cung nhiều người nhiều chuyện, nàng sớm đã là kẻ thị phi bị mọi người để ý, nếu lên đi gặp Vĩnh Hách khó tránh khỏi miệng tiếng chê cười, nay có lệnh của thái hoàng thái hậu thì chẳng có ai nói gì được nữa.

Mỹ Ly dừng bước trên thềm đá trước hiên nam, Hồng Linh lấy làm lạ nhưng cũng không thúc giục, mặt đầy thắc mắc đứng đằng sau. Mỹ Ly nhìn ánh đèn mờ mờ hắt ra từ cửa sổ, chẳng hiểu vì sao mắt bỗng đau nhói, muốn rơi lệ nhưng cố gắng nhẫn nhịn. Đứng ngoài cửa sổ ngắm ánh đèn bên trong, nàng không biết mình từng đứng như vậy bao nhiêu lần rồi. Gian phòng ở hiên nam hoa lệ này là nơi nghỉ tạm của Tĩnh Hiền mỗi khi ngại không muốn rời cung. Hễ dò được tin từ đám cung nữ thái giám rằng y nghỉ lại nơi này, nàng trăm phương ngàn kế luồn vào quán quýt lấy y, bị y hăm hực đuổi ra rồi còn ngơ ngẩn đứng ở bậc thềm, quay đầu nhìn ánh đèn chiếu sáng gian phòng.

Cũng có lần hiêm hoi, trong cơn say y chợt nảy hứng thú nói với nàng vài ba câu. Chỉ vài ba câu bằng giọng ôn hòa cũng đủ cho nàng vượt qua mọi lời đồn cùng ánh mắt lạnh lùng của y, tiếp tục sấn sổ bám đuôi.

Nàng hít sâu một hơi, gió đêm lành lạnh khiến tâm trạng nàng bình tĩnh lại, lần này liệu chủ nhân của gian phòng hiên nam có chờ nàng đến? Hiên nam hoa lệ chứa quá nhiều hồi ức chua xót, khiến nàng phải lấy hết dũng khí mới dám đẩy cửa bước vào.

Trong gian phòng mệnh mông, có hai chiếc sập kê ở mé nam và mé bắc, Vĩnh Hách mơ mơ màng màng nằm trên chiếu trải nơi sập bắc, tựa hồ đã ngủ thiếp đi, tiểu thái giám ngồi dưới bực phe phẩy quạt mát, thấy Mỹ Ly và Hồng Linh tiến vào, hần lập tức đứng dậy, tiếng động khiến Vĩnh Hách mở bừng mắt.

“Nàng đến đây à?” Gã mỉm cười, vành môi tươi cong lên hơn hở, như thể đã biết trước mà chờ sẵn vậy, người gã cũng bất giác nhom lên.

“Vâng.” Chỉ một câu bình thường vậy thôi, chẳng hiểu sao mặt Mỹ Ly đỏ bừng.

Vĩnh Hách ngồi thẳng dậy, “Tiểu Toàn Tử, đi lấy cho ta chậu nước rửa mặt.” Gã giả vờ thản nhiên ra lệnh, nhưng giọng lại run run, khiến trái tim Mỹ Ly cũng đập lạc mất một nhịp. Tiểu Toàn Tử và Hồng Linh đều thuộc dạng lanh lợi, bèn đưa mắt nhìn nhau cười, Hồng Linh chủ động đề nghị giúp Tiểu Toàn Tử một tay rồi cả hai cùng lui ra ngoài.

Căn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người, Mỹ Ly bèn lên quay đi rót một chén trà, “Có khát không?”

Tiếng quần áo sột soạt vang lên, Mỹ Ly chưa kịp ngoái đầu thì vòng tay nóng bỏng của Vĩnh Hách đã quàng lấy nàng từ phía sau, chén trà trong tay chao đảo, nước đổ lênh láng ra bàn. Lưng Mỹ Ly cứng lại, mặt nóng bừng như muốn vỡ òa.

Lúc Vĩnh Hách xoay nàng lại đối diện với mình, Mỹ Ly cảm giác được bàn tay gã cũng run run, chùng hời hộp chẳng kém gì nàng. Nàng mở to mắt, muốn nhìn rõ vẻ mặt gã.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi ngẩng lên, đôi mắt long lanh dò xét chớp chớp, hàng mi dài cong vút cũng theo đó lay động, tim Vĩnh Hách đập mạnh, một nụ hôn đầu xuống khuôn mặt ửng hồng mỹ lệ của nàng, đôi môi vừa chạm làn da mềm mịn, gã tham lam mút “chụt” một cái.

Mỹ Ly xấu hổ cúi ngay đầu xuống, trán chạm vào ngực Vĩnh Hách, nụ hôn quá bất ngờ, cả nàng lẫn gã đều chưa kịp chuẩn bị gì.

Nàng đang ở rất gần trái tim loạn nhịp của gã, Vĩnh Hách sợ nàng phát hiện, bèn ngượng ngập tách nàng khỏi ngực mình, nhưng lại không nỡ đẩy ra hẳn.

“Chuyện này...” Gã lắp bắp, nuốt nước bọt một cách khó khăn, “Ta... ta lần đầu tiên hôn con gái...” Gã thừa nhận sự vụng về của mình, giọng ỉu xiu. Lúc ấy dưới ánh nến êm dịu, dung nhan nàng càng thêm mỹ lệ, khiến gã không đủ can đảm hôn lên môi nàng.

Mỹ Ly này giờ vẫn cúi thấp đầu, nay ngượng ngập đưa mắt nhìn gã, vẻ căng thẳng, nỗi thất vọng của gã không ngờ lại khiến nàng kín đáo nhoẻn cười, gã thật đáng yêu! Nàng sức nhớ lại bản thân hai năm về trước... đối diện khuôn mặt lạnh đậm tuấn tú, dẫu lấy hết can đảm cũng không dám hôn lên làn môi mím chặt, chỉ đành run rẩy hôn lên má y.

Tiếng bước chân vang động ngoài cửa, Hồng Linh cố ý cao giọng thỉnh an: “Khánh vương gia cát tường, hôm nay vương gia cũng không rời cung sao?”

Vĩnh Hách giật bắn mình, vội vàng đẩy Mỹ Ly ngồi xuống ghế kê cạnh bàn, còn mình vội bước xông thẳng đến bên sập. Mỹ Ly nhìn bộ dạng tỉnh rụi giả vờ của gã, khóe môi nhếch lên, lòng thoáng cảm kích, gã trước tiên giúp nàng nguy trang đầu đầy rồi mới chạy đi, hành động chăm sóc xuất phát từ nội tâm này, chính là điều nàng hằng ao ước bấy nay.

Tĩnh Hiền bước vào phòng, lạnh lùng liếc qua khuôn mặt vẫn còn ửng hồng của hai người, Tiểu Toàn Tử bưng chậu đồng vội bước đến quỳ trước sập, Hồng Linh cũng lo lắng đi theo giúp hần ta thấm ướt khăn, hầu hạ Vĩnh Hách rửa mặt.

“Châm thêm mấy ngọn nến!” Tĩnh Hiền hờ hững ra lệnh cho tên thái giám theo cùng, “m âm u u, nhìn bực cả mình!”

Gian phòng rộng rãi được chiếu sáng trưng, cho thấy chủ nhân không định đi ngủ sớm, Mỹ Ly và Vĩnh Hách cũng dần bớt ngượng ngập. Vĩnh Hách nhìn Tĩnh Hiền ngồi xuống sập phía nam, liền gợi chuyện, “Tĩnh Hiền ca, hôm nay cũng ngủ lại sao?” Tĩnh Hiền phỉ phỉ vạt áo, hờ hững “ừ” một tiếng.

Mỹ Ly đứng dậy nhún người chào, mắt không ngước lên, hàng mi dài cụp xuống càng đượm vẻ mê hồn, “Nô tỳ xin cáo lui!”

Nô tỳ... Tĩnh Hiền lườm nàng. Nàng chẳng hề nhận ra cơn giận của y, nhưng y lại nhìn thấy vết đỏ rành rành trên má nàng.

Y cười lạnh, nơi này, trong gian phòng xa hoa rộng lớn hai năm về trước, nàng dính sát vào y như kẹo kéo, nhón gót dùng cánh tay quấn lấy vai y, nụ hôn vụng về trên má chẳng khiến y rung động chút nào. Y tưởng mình đã sớm quên, nhưng tại chốn cũ, người cũ, y lại nhớ tới mùi hương thiếu nữ vẫn vút quanh mình. Mùi hương thanh khiết vừa đáng ghét vừa đáng yêu đó chừng như đang quay lại dần vạt y.

Bây giờ, không ngờ nàng ta lại ôm ấp thân thiết với một gã đàn ông khác cũng ở chính nơi này, nàng muốn gì? Trả thù ư? Khoe khoang với y ư?

Vĩnh Hách rửa mặt xong, nhịp tim cũng đều đặn lại, khiến gã cảm thấy dễ chịu hơn hẳn. Việc để lộ vẻ vụng về trước mặt nàng khiến gã hết sức oán giận bản thân.

Tĩnh Hiên không để ý đến lời xin phép của Mỹ Ly, bầu không khí có chút ngưng ngập, Vĩnh Hách lập tức bước ra giảng hòa: “Về nghỉ sớm đi thôi, hôm nay chắc mệt lắm rồi phải không?”

Nàng nhướn mi, cảm kích nhìn gã, đồng tử đen láy ẩn chứa nét cười dịu dàng.

Ánh mắt của nàng khiến tim gã lại nảy mạnh, cảm giác bứt rứt lâng lâng tiếp tục trào dâng, không để ý đến Tĩnh Hiên đang ở gần bên, tay gã theo bản năng vuốt ve mái tóc mượt như tơ của nàng, âu yếm khẽ khàng: “Đi đi.”

Tĩnh Hiên hừ khẽ một tiếng, âm thanh đầy khinh bỉ đó thức tỉnh Mỹ Ly và Vĩnh Hách, Mỹ Ly vội lui ra ngoài.

Vĩnh Hách bật cười khan, tỏ vẻ hết sức ngưng ngập trước mặt Tĩnh Hiên, chẳng biết nói gì mới phải, gã đỏ bừng mặt vò đầu bứt tai: “Tĩnh Hiên ca, đệ ngủ trước đây!” Gã hồi hải bước về chỗ nằm khi này, ngã mình xuống quay lưng ra ngoài.

Tĩnh Hiên bực dọc cau mày “ừ” một tiếng. Hồi ức đã tiêu tan suốt hai năm trời đột nhiên trào dậy khiến y tức điên. Nàng trong ký ức và nàng hiện tại lẫn lộn đan vào nhau, chỉ có một điều nàng vẫn chưa thay đổi, chính là tài khiến cho y phiền lòng!

16. Chương 16.1

Chương 16: Hành trình

Cả Từ Ninh cung đổi hẳn vẻ trật tự yên tĩnh ngày thường, khắp nơi đều có tiếng cười đùa trò chuyện của các thiếu nữ, đến mức đám cung nữ tươi cười chạy vụt qua Ngọc An cô cô cũng không bị trách mắng. Các cung nữ thái giám bận rộn khuôn vác rương lớn rương nhỏ, các a hoàn lớn hầu hạ chủ tử đi cùng với lão tổ tông đều cầm danh sách kiểm tra hành lý, nơi nào cũng tràn ngập không khí bận rộn náo nhiệt.

Mỹ Ly lẳng lặng theo sau Hiếu Trang. Tĩnh Nhân nhanh nhẩu đỡ lấy lão tổ tông, Tổ Doanh đã lâu rồi mới nhập cung, Hiếu Trang ân cần nói chuyện với nàng ta, thêm cả đoàn công chúa cách cách, cô cô ma ma, tú nữ thái giám, làm gì có chỗ cho Mỹ Ly xen vào.

Xe ngựa đều dừng ở trước cổng Long Tông, niềm hứng khởi trước chuyến đi xa khiến ai nấy đều vui vẻ ra mặt, nói cười không dứt. Đến cả Tĩnh Nhân tính tình thất thường cổ quái nay cũng tươi roi rói, hòa nhã trò chuyện đùa giỡn với những người chung quanh.

Sau khi hạ chỉ tiến hành chuyến đi săn mùa xuân, hoàng thượng đã đi bãi săn Mộc Lan trước, tiện đường ghé qua Thừa Đức tránh nóng. Tuy chuyến đi xa này còn nhằm mục đích thao luyện và duyệt binh trước đại chiến, nghỉ hè tại hành cung Nhiệt Hà thực chất là tăng cường sức ép và kiểm soát tình hình của Mông Cổ, nhưng trong mắt các thiếu nữ chẳng hề có vẻ khắt trương trước cuộc chiến, chỉ đầy niềm hứng khởi vì dịp đi chơi dài ngày.

Vĩnh Hách phụ trách lo liệu toàn bộ mọi việc trong chuyến đi của thái hoàng thái hậu, tạp vụ phiền phức, trình tự lễ nghi trước khi xuất hành thường khiến cho người thực hiện phát khùng, cũng may có Tử Úc ra sức giúp đỡ, việc gì gã cũng lo lắng chu toàn, được hoàng thượng và lão tổ tông khen ngợi.

Mỹ Ly chỉ thuận tay cầm theo một gói đồ nhỏ, có người hầu muốn cầm giúp cũng bị nàng khéo léo chối từ. Khi Vĩnh Hách mặc áo giáp mềm của Chính Bạch kỳ, đi ngược hướng đoàn phụ nữ gấm hoa rực rỡ, đến trước mặt lão tổ tông thỉnh an, Mỹ Ly cảm thấy hết sức tự hào. Trải qua rèn luyện, gã trở nên trầm ổn tự

tin hơn trước nhiều, không còn ngây ngô nữa, nhưng nét phấn khởi của tuổi trẻ khiến gã thêm phần ung dung dũng mãnh. Hào quang riêng có của gã tỏa ra rạng rỡ khiến người ta ngưỡng mộ.

Hiếu Trang trù mền cho gã đứng dậy, Vĩnh Hách đỡ lấy bà, vừa nói cười vừa đi trước dẫn đầu. Đám thiếu nữ ai nấy đều muốn bắt chuyện với gã, hỏi gã xem dọc đường nơi nào nghỉ chân, nơi nào cắm trại. Mấy cô gái còn cố ý xô đẩy Ngân Định, xi xào trêu chọc. Ngân Định xấu hổ đỏ mặt, vừa cười vừa đuổi đánh mấy cô nàng trêu ghẹo kề bên.

Mỹ Ly chậm bước, Vĩnh Hách như vậy khiến nàng không dám lại gần. Gã quá xuất sắc, các thiếu nữ theo sau lão tổ tông, có quá nhiều người dùng ánh mắt vừa ái mộ vừa thẹn thùng ngắm nhìn gã. Nàng hiểu rất rõ ánh mắt này, bởi nàng cũng từng nhìn một người như vậy. Vĩnh Hách trong mắt mọi người không phải chàng trai hề rảnh rỗi là tới tìm nàng nói chuyện, càng không phải chàng trai hồi hộp nắm tay nàng trong bóng đêm, ôm nàng vào lòng mà vẫn run lấy bầy... Nàng đưa mắt nhìn gã ở đằng xa, ngăn giữa họ là bao nhiêu vóc dáng yêu kiều mỹ lệ khác. Cảm giác e sợ đầy chua xót lại mạnh nha xuất hiện trong tim, tưởng đâu những lời tỏ tình vụng về giản đơn thẳng thắn của gã đã chữa lành căn bệnh đó cho nàng rồi chứ!

Đội lão tổ tông bước lên cỗ xe ngựa rộng rãi lộng lẫy xong, các thiếu nữ cũng đồng loạt đi về phía xe ngựa riêng. Mỹ Ly vịn tay thái giám, vừa định bước lên thì cánh tay đột nhiên bị níu lại, nàng giật mình ngẩng đầu thì gặp ngay gương mặt tươi cười của Vĩnh Hách.

“Sao chỉ đem gói đồ nhỏ như vậy?” Gã nhìn gói hành lý nhẹ tênh hoắc trên tay nàng, nãy giờ nhìn quanh, các cách cách tiểu thư đều mang theo gói lớn gói nhỏ đồ ăn vặt để tiêu khiển dọc đường.

Nàng chưa kịp đáp, Vĩnh Hách đã ôm choàng lấy eo nàng đỡ vào khoang xe, rồi nhẹ nhàng tung mình vào theo. Khoang xe không rộng, vóc người gã lại cao lớn, nàng và gã phải tựa sát vào nhau. Bên ngoài nhiều người qua lại, Mỹ Ly dậm thẹn.

“Chàng, chàng ra ngoài đi!” Nàng cố trấn tĩnh, không để ặt mình đỏ lên.

“Mệt rồi, muốn trốn một lát.” Vĩnh Hách cười hì hì, tựa vào vai nàng như có ý làm nũng, nhưng sức nặng toàn thân không hề ép lên người nàng.

Mỹ Ly thở dài, dở cười dở khóc, khi này còn tỏ vẻ thành thực chừng chạc, giờ thì đã hiện nguyên hình. Không biết các cô gái vừa dùng ánh mắt khao khát ngắm gã sẽ nghĩ thế nào khi nhìn thấy bộ dạng con nít này nhỉ? Dù sao, đây mới là Vĩnh Hách mà nàng quen thuộc.

“Lát nữa ra khỏi thành, ta sẽ mua thêm cho nàng.” Gã cười khê, nhẹ nhàng quang tay quanh eo Mỹ Ly.

“Nhìn chàng kia, trán đầm mồ hôi.” Nàng dùng khăn tay lau mồ hôi cho Vĩnh Hách. Gã tuổi trẻ máu nóng, đi một lát là mồ hôi vã đầy người.

“Trời nóng mà, áo giáo mềm lại bí quá!” Vĩnh Hách than thở.

Mỹ Ly mở gói đồ mang theo, bên trong toàn là khăn tay cỡ lớn sẫm màu, nàng lấy một chiếc ra, gấp lại bỏ vào tay áo của gã. Vĩnh Hách cứ như đứa bé vậy, nàng dặn dò nhắc nhở mãi đã thành thói quen rồi. “Dùng xong thì đưa lại cho thiếp.” Ứng Như phúc tấn có dặn nàng, Vĩnh Hách toát mồ hôi mà bị trúng gió thì toàn thân sẽ nổi sởi.

Vĩnh Hách ngạc nhiên nhìn đồng khăn tay dày cộm trong gói đồ của Mỹ Ly, nàng đem theo toàn là khăn lau mồ hôi cho gã ư? Thoang thoang hương thảo được, “Mùi gì vậy?” Vĩnh Hách đưa khăn sát mũi, mùi hương bắt nguồn từ đây đây.

“Phúc tấn nói chàng rất dễ nổi sởi, tắm nước ngải cứu là khỏi. Mấy tấm khăn này thiếp đã nấu qua nước ngải cứu...” Thành linh bị gã ôm gọn vào lòng, nàng nóng bừng mặt, không nói tiếp được nữa.

“Mỹ Ly...” Gã gọi khê bên tai nàng.

“Vĩnh Hách đâu rồi?” Bên ngoài xe ngựa vang lên một giọng trầm thấp lạnh lùng, quát hỏi một cách bất nhã.

Thái giám ấp úng không trả lời được,

“Lão tổ tông sắp xuất phát rồi mà hẩn lại biến đâu mất!” Tĩnh Hiên hừ một tiếng, cau mày phúi áo bỏ đi.

“Ồ đây!” Vĩnh Hách vội vã lên tiếng, luyến tiếc buông Mỹ Ly rồi nhảy xuống xe. Mỹ Ly đặt tay lên đôi má nóng bừng, hơi thở đứt quãng.

Tĩnh Hiền lườm gã rồi lạnh lùng lướt mắt qua cổ xe ngựa đằng sau. “Để ý vào chứ!” Y quát mắng, “Giờ này mà còn ở đây? Họ vệ đều đã lên đường cả rồi kìa!” Cơn giận không đâu lại tăng lên mấy phần.

“Vâng ạ!” Vĩnh Hách biết mình sai, cũng không giải thích, cúi đầu nghe trách móc.

“Còn không đi nhanh?” Tĩnh Hiền bực bội hừ một tiếng, “Duệ Dĩnh đâu?”

“Tĩnh Hiền ca?” Một gã thiếu niên mặc áo giáp Tương Hoàng kỳ mặt đầy sợ hãi chạy qua, nơm nớp đợi lệnh.

“Hai người các người! Đồng loạt đi mở đường cho lão tổ tông! Ta đến dốc Thập Lý trước, cứ lẽ mà đi!”

Mỹ Ly lắng lắng nghe y răn dạy thuộc hạ, giọng điệu quen thuộc đến thắm thía, y từng nói giọng này với nàng bao nhiêu lần rồi.

Mặt trời lên cao, khoang xe có phần nóng nực, Mỹ Ly hé rèm cửa để gió nhẹ luồn vào. Đã ra khỏi thành, hai bên đường cái đầy lá biếc núi xanh, cảnh sắc mê người. Đồng ruộng đằng xa xanh ngắt hoa màu, thoạt nhìn đã cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Mỹ Ly dựa vào thành xe, tận hưởng làn gió mát mẽ lướt qua mặt, chìm đắm trong cảnh đẹp phồn thịnh tươi tốt dạo cuối xuân. Vì buổi tối chẳng thể nào ngủ yên, thùng xe lắc lư, không khí trong lành, cơn buồn ngủ từ từ ập tới, nàng dựa vào cửa sổ thiếp đi.

Chẳng biết được bao lâu, nàng cảm thấy có người khẽ lay tỉnh mình, mơ mơ màng màng mở mắt ra, nàng gặp ngay khuôn mặt tươi cười tuấn tú của Vĩnh Hách. Gã vươn người vào xe, đỡ lấy hai vai nàng.

“Xuống nào, hôm nay hạ trại ở đây.” Gã kéo nàng ra ngoài, vừa ôm vừa đỡ nàng xuống xe.

Ra khỏi thùng xe, Mỹ Ly mới phát hiện chỉ có nàng ngủ gật không xuống xe sớm, những người khác đã tập trung tại khoảng đất trống. Tư thế quá sức thân mật của nàng và Vĩnh Hách khiến không ít người dỗi mắt trông theo. Thế mà Vĩnh Hách dường như chẳng hề để ý tới, vẫn giữ chặt lấy tay nàng, cau mày nhìn vết hồng trên trán nàng do bị khung xe cán vào. Mỹ Ly muốn rút tay ra nhưng gã dùng sức giữ chặt lại. Nàng sốt ruột nhìn gã chớp chớp mắt ra hiệu, gã mới ý thức được vẻ tò mò của người xung quanh, và miễn cưỡng buông tay nàng.

Hiếu Trang nhìn thấy, mỉm cười nhìn bọn họ, rồi lại liếc Ứng Như phúc tấn đứng bên, vẻ thông cảm. Ứng Như phúc tấn thăm thở dài, đáp lại lão tổ tông bằng nụ cười, bất lực liếc con trai rồi đành quay sang nói chuyện với các phúc tấn khác.

Tĩnh Hiền dẫn đám quý tộc trẻ tuổi đi giám sát việc hạ trại, mắt lạnh lùng nhìn Vĩnh Hách vẫn còn đứng ngơ ngẩn bên cạnh Mỹ Ly. Vĩnh Hách kín đáo bấu vào tay nàng, mỉm cười với Mỹ Ly rồi rảo bước theo Tĩnh Hiền nghe y giao nhiệm vụ.

Nhìn bộ dạng chín chắn lĩnh mệnh dẫn binh tuần tra của hắn, Mỹ Ly không nhịn được tủm tỉm cười, gã chẳng khác gì một tên học trò nghịch ngợm cứ cố giả bộ nghiêm trang trước mặt sư phụ.

Vô tình liếc mắt nhìn, nàng phát hiện Tĩnh Hiền đang đánh mặt quan sát mình, nàng giật mình thu lại nụ cười. Nàng đã làm theo đúng ý muốn của y, rời xa y, quên lãng y, nỗ lực tìm kiếm hạnh phúc riêng của mình, vì sao hết lần này đến lần khác, y lại dùng ánh mắt đầy chán ghét nhìn nàng như thế?

Mất nhìn thẳng, nàng theo sau lão tổ tông, vui mừng nhận ra mình không còn cảm giác gì nữa trước mọi kiểu ánh mắt của y. Nàng thực sự thoát khỏi y rồi. Nét cười từ mắt chậm chậm lan đến khóe môi, nàng hít sâu bầu không khí thơm mát nơi ngoại ô, toàn thân thoải mái nhẹ nhàng như muốn tung bay theo gió.

Lán trại nhanh chóng được dựng xong, bởi vì chặng đường phía trước có đi cả ngày trời cũng chưa đến chỗ thích hợp hạ trại, lại có quá nhiều phúc tấn và tiểu thư, hoàng thượng bèn dẫn quân tình nhuệ Bát Kỳ tiếp tục lên đường, còn lão tổ tông cùng đám phụ nữ ở lại nghỉ ngơi.

Vị trí doanh trại được lựa chọn rất kỹ lưỡng, bãi cỏ rộng rãi bằng phẳng dựa vào núi, kế bên có nước, một dòng sông nhỏ trong vắt chỉ cách doanh trại có vài bước chân. Mấy cô gái dọn đồ xong đều hào hứng chạy đến bên bờ sông nghịch nước, vừa đỡ được cơn bí bức vì phải giam mình trong xe, vừa rửa sạch bụi đường.

Mỹ Ly cố đợi các thiếu nữ về gần hết mới chậm rãi đi ra bờ sông. Quả nhiên, đến lúc nhập nhoạng, trong doanh trại khói bếp lượn lờ, bên bờ sông, trừ binh lính chuyên nấu bếp đang rửa rau múc nước, chẳng có một bóng người nào. Mỹ Ly lảng lạng ngắm phong cảnh xung quanh. Ra khỏi lãnh cung, nàng đặc biệt thích ngắm cảnh đồng bằng rừng núi bao la không bờ bến, hoặc cảnh đồng ruộng tĩnh mịch yên ắng, chúng khiến nàng cảm thấy bình yên khó tả.

Nàng ngồi xổm xuống, nửa vui đùa nửa thực sự giặt sạch khăn tay. Nàng đã quen không trang điểm, không cần tỉ mỉ cẩn thận như mấy cô nàng khác, cứ thoải mái vốc nước áp lên mặt, nước sông mát rượi khiến nàng cảm thấy thoải mái hẳn ra, bất giác phá lên cười hi hi, chum hết vốc nước này đến vốc nước khác lên chơi đùa, còn vẩy nước khắp nơi, bọt nước lấp lánh dưới ánh chiều tà. Nàng cười to, lúc này lòng nàng không nặng trĩu buồn đau, không khiếm cung nhẫn nại, tựa hồ đã quay về thời tuổi trẻ vô tư lự, thưở nàng còn là một cô gái tinh nghịch hoạt bát.

“Chơi đùa vui vẻ quá nhỉ!”

Giọng châm chọc phát ra từ cổ họng thanh tao của thiếu nữ, quả thật có âm điệu đáng sợ riêng.

Mỹ Ly không quay lại ngay. Nàng vắt khô khăn tay, lau những giọt nước đọng trên mặt, nụ cười cũng bị lau đi, khôi phục lại vẻ lạnh nhạt như cũ. Sau đó, nàng mới đứng dậy nhìn người đang tiến đến sau lưng.

Không ngoài dự tính, không phải chỉ có một mình Ngân Định đến đây.

Nàng nhướng mày, muốn cười nhưng cười không nổi, Ngân Định phùng mang trợn má nhìn nàng, quên mất rằng nói về chuyện ỷ mạnh hiếp yếu, Mỹ Ly mới là bậc tiền bối. Nàng nhìn thẳng vào đám thiếu nữ cùng tuổi đối diện, bọn họ ai cũng giận dữ nhìn nàng, vẻ mặt khinh thị, nhưng nàng biết trong lòng bọn họ cũng rất e sợ, nếu không thì đã chẳng cần kết bạn kết bè đến đây. Lúc trước, nàng và Tử Tình ghét bộ dạng điệu đà mê hoặc đàn ông của Nhược Vũ, ghen tỵ muốn chết, mỗi lần định đi “dạy cho cô ả một bài học” cũng đâu có dám đi một mình.

Phía sau đám thiếu nữ non nớt là Tĩnh Nhân, miệng cười ruồi, vẻ thờ ơ xem diễn trò. Quả nhiên sóng sau đè sóng trước, Mỹ Ly cũng có lúc bị cả đám người vây lấy khi dễ, hồi trước chẳng phải giỏi giang nhanh miệng lắm sao?

17. Chương 16.2

Mỹ Ly nhìn Tĩnh Nhân, nhận ra vẻ phẫn hận luôn ngự trị trong mắt cùng nụ cười lạnh luôn đọng trên môi, rõ ràng cô ta đến để xem nàng bề mặt, nhân thể tiêu khiển một chút. Cô ta vẫn chưa thoát khỏi hồi ức tổn thương ấy. Mỹ Ly thở dài, cảm thấy đôi chút thương hại. Nàng đã bắt đầu lại được, còn Tĩnh Nhân vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

“Ngươi!” Nhân Định hung hăng trở thẳng vào mặt nàng, hậm hực quát, “Tránh xa Vĩnh Hách ra!”

Mỹ Ly không giải thích, ý tác hợp của lão tổ tông chỉ có mấy người trong cuộc hiểu ngầm với nhau mà thôi, nàng không tiện, cũng không muốn nói huych toẹt ra.

“Không phải ngươi mê Tĩnh Hiên ca ca đến phát cuồng sao? Cứ đi mà theo đuổi! Huynh ấy còn chưa lập phúc tấn cơ mà!” Tang Châu bị chị họ trừng mắt mấy lượt, cảm thấy không tích cực quát tháo Mỹ Ly thì mình quả thực không có nghĩa khí gì cả.

“Đúng rồi!” Có người dẫn đầu đứng ra hạch hỏi, số người phụ họa tăng hẳn, các cô gái nhao nhao cất tiếng như thể đang thi xem lời nói của ai mỉa mai nhất vậy.

“Đừng lẳng lơ mê trai đến mức độ ấy chứ? Cả kinh thành đều biết người ngươi thích là Tĩnh Hiên ca mà!”

Lẳng lơ mê trai?

Trong bao lời mắng chửi của bọn họ chỉ có câu này là lọt tai, nàng cảm thấy hết sức mỉa mai, giờ nàng đã buông lòng, buông tay, nhưng lại khoác tiếng lẳng lơ mê trai?

“Chẳng lẽ...” Mỹ Ly nhìn bóng chiều ngả dài, hạ giọng tự trào, “Vì sai lầm đó, ta phải trả giá đắt đến vậy mà vẫn chưa đủ sao?”

Giọng nói trầm thấp của nàng chẳng hiểu vì sao lại át được tiếng gào thét cay cú của những thiếu nữ kia, mọi người tựa hồ nghẹn giọng, bốn phía đột ngột yên tĩnh trở lại.

Bọn thiếu nữ tuy không cam lòng nhưng cũng đành miễn cưỡng im miệng, đúng vậy, ai cũng biết, năm xưa vì Tĩnh Hiên không chịu lấy Mỹ Ly, nàng bị quăng vào lãnh cung suốt hai năm trời, quả thật rất thảm thương. Bọn họ có thể cười nhạo sự nghèo khó của nàng, có thể cười nhạo thói quen thấp kém thời ở lãnh cung của nàng, nhưng không nhẫn tâm mỉa mai trái tim si tình tan nát của nàng. Dù là thiếu nữ, ai chẳng thảm thương tưởng một người, dù sao thì bọn họ cũng chưa độc ác đến mức đó.

“Tóm lại, ngươi... ngươi đừng sán đến gần Vĩnh Hách là được!” Ngân Địch hậm hực đe dọa, cô ta phát hiện ra, phe mình tuy đông người nhưng đã rơi vào thế thất bại.

“Các cô lầm rồi! Là ta muốn sán lại gần cô ấy!” Không biết từ khi nào, Vĩnh Hách đã rời doanh trại đến đứng sau lưng đám thiếu nữ. Gã nghiêm mặt, trông đáng điệu có phần đáng sợ. Gã nhìn chăm chăm vào Ngân Địch, “Cho các cô biết, ta thích cô ấy, sau này còn cưới cô ấy làm vợ nữa! Đừng để ta nhìn thấy cảnh các cô ăn hiếp cô ấy, nếu không thì đừng trách ta đánh đàn bà.” Gã cảnh cáo với vẻ kích động của tuổi trẻ.

Tim Mỹ Ly đột nhiên nhói đau, tuy người Vĩnh Hách mắng là Ngân Địch, nhưng nàng rất cảm thông với cảm giác bị người đối diện thẳng thừng cự tuyệt. Nàng đưa mắt ngăn Vĩnh Hách lại, Ngân Địch thích gã thì đâu có gì sai trái, gã không nên mắng cô ta như vậy.

Tổn thương vì thái độ của gã, Ngân Địch tức giận đỏ bừng mặt: “Chàng muốn cưới ả?” Cô ta phát cuồng chỉ thẳng mặt Mỹ Ly, “Chàng có biết bộ dạng đê tiện của ả khi theo đuổi Tĩnh Hiên không? ả chẳng hề thích chàng, chẳng qua là Tĩnh Hiên không cần ả nữa, ả mới liếc mắt đưa tình với chàng mà thôi!”

“Câm miệng ngay!” Vĩnh Hách phát cáu, liền rảo chân chạy đến trước mặt Ngân Địch, khí thế hung hãn khiến mấy cô gái vội rúm sang một bên. Mỹ Ly cũng phát hoảng, tính gã hay xúc động, nếu thực ra tay đánh Ngân Địch thì hậu quả rất nghiêm trọng. Nàng vội chạy lại kéo tay gã, đàn ông con trai sao lại đi cự mãi với các cô gái làm gì? Chẳng lẽ... lòng nàng chùng xuống, Ngân Địch nói trúng chuyện gã vẫn canh cánh trong lòng?

Ngân Địch hếch cằm lên, giả vờ không sợ, nhưng khi thấy Vĩnh Hách giận thật, cô ta khiếp đảm đến mức run rẩy cả người.

“Hôm nay là lần cuối cùng ta để yên cho các cô!” Vĩnh Hách giơ tay trở đám thiếu nữ mặt đang tái nhợt. “Nếu để ta nghe thấy các cô nói xấu Mỹ Ly thêm lần nữa, để ta thấy cảnh các cô ăn hiếp cô ấy, thì đừng trách ra không khách khí!”

Mỹ Ly kéo tay Vĩnh Hách nhằm xoa dịu cơn giận của gã, nghe kiểu nói chuyện trẻ con này, nàng vừa buồn cười vừa cảm động.

Vĩnh Hách khẳng khái bảo vệ Mỹ Ly trước mặt bao nhiêu người như vậy, làm Ngân Địch chẳng còn chút thể diện nào, cô ta òa lên khóc rồi ôm mặt chạy đi.

Tĩnh Nhân chứng kiến mà nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận sôi trào trong lòng. Năm xưa, tên đàn ông đó cũng vì bảo vệ một ả đàn bà khác mà sỉ nhục cô ngay ở Thái Hòa điện! Khiến cả đời cô không ngẩng đầu lên được trước văn võ triều đình, quý tộc hậu cung. Oán hận khiến mắt Tĩnh Nhân đỏ ngầu, cô cười khẩy rồi phất tay áo bỏ đi. Bất kì thiếu nữ nào được bảo vệ như thế đều khiến cô căm hận, huông hồ Mỹ Ly!

Vĩnh Hách tức giận thở hồng hộc, “Đáng ghét quá, hạng đó làm sao mà lấy chồng được chứ?”

Mỹ Ly cười khỏ nhìn gã: “Chàng tranh cãi với các cô gái như vậy sẽ bị chê cười đấy! Đàn ông con trai gì mà...”

“Đàn ông con trai thì sao, đàn ông con trai thì phải nhịn nhục chắc?” Gã lườm nàng, giọng nói vẫn đầy tức giận.

Nàng siết chặt tay gã hơn, mắt sụp xuống, mỗi lúc thế này nàng đều không dám nhìn thẳng vào gã, đều tại nàng không tốt, chuốc vạ cho gã. “Chàng... chàng bắn khoăn chuyện này lắm hay sao?” Nàng không tài nào lặp lại lời nói của bọn họ được, lúc nghe vậy thì còn có thể ra lệnh ình bình tĩnh, nhưng trước mặt gã, nàng vẫn cảm thấy áy náy xấu hổ.

Vĩnh Hách ngẩn người, không ngờ nàng lại nghĩ gã là hạng như vậy. “Mỹ Ly, nàng còn thích Tĩnh Hiên ca sao?” Gã hỏi thẳng không chút vòng vo.

Mỹ Ly ngẩn người, đột nhiên chẳng biết trả lời thế nào.

“Ta chỉ muốn biết vậy thôi.”

Nàng sụp mắt lắc đầu, “Không, không còn thích nữa.”

Nàng không hiểu tại sao mình không dám nhìn thẳng vào mắt Vĩnh Hách, dù sao thì cảm tình nàng dành cho Tĩnh Hiên là chân thật, tuy đáng chê cười, đáng xấu hổ, cũng là quá khứ cả rồi, nhưng bắt nàng lạnh lùng phủ định, nàng làm không được.

“Vậy thì tốt!” Vĩnh Hách không phát hiện ra sự trốn tránh của nàng, nhận được câu trả lời gã muốn, vậy là đủ. Bao nhiêu tức giận khi nãy chớp mắt đều biến thành vui sướng, gã còn đặc ý hôn một cái thật kêu lên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi cúi xuống của nàng.

Mỹ Ly bối rối liếc mắt nhìn quanh, sợ đám người hầu tò mò nhìn thấy cử chỉ thân mật vượt quá lễ giáo của bọn họ. Bên tai vang tiếng cười nho nhỏ cởi mở của Vĩnh Hách, nàng xấu hổ nhìn ra, từ hành động vụng về ban đầu, giờ đã quen tay thành thục, gã đúng là tiến bộ thật nhanh! Nàng mím môi, gã mau giận mà cũng mau quên, Mỹ Ly bất giác mỉm cười, gã đúng là như con nít vậy.

Gần giờ cơm tối, Vĩnh Hách vẫn còn nhiều chuyện lật vật phải lo, đến cổng doanh trại, Mỹ Ly chủ động bảo gã rời đi, để khỏi bị chủ quán Tĩnh Hiên trách móc là lẽ mề lười biếng.

Vừa định bước vào lán trại của mình, nàng chợt nghe thấy tiếng cười, bóng đêm đã lờ mờ bao phủ, theo thanh âm, nàng nhìn thấy Tĩnh Hiên đang khoanh tay đứng dựa vào lán, lưng quay ra chỗ tối.

Mỹ Ly thoáng chau mày, nhún mình chào y, “Khánh vương gia cát tường!” Không định nói nhiều với y, nàng vén rèm chuẩn bị tiến vào. Y giờ ngay tay ra, kéo tuột nàng vào góc khuất giữa hai lán trại, tay siết chặt lấy cảm nàng. Đau quá!

“Đừng có giở trò này với ta! Khánh vương gia!!! Chúng ta xa lạ đến vậy sao hả Mỹ Ly?” Y cười nhạt, vẻ trào phúng đặc quánh trong mắt như thuốc nổ. Vương gia! Nô tỳ! Nàng thật giỏi tìm cách để chọc giận y mà!

Mỹ Ly liếc mắt đi không nhìn Tĩnh Hiên, “Xa lạ không phải là tốt lắm sao?”

Ngón tay nghiền mạnh hơn, ép nàng ngẩng đầu nhìn y, “Nghe cho rõ đây, phải ở lãnh cung hai năm, là do người xui xẻo giẫm chết người, chẳng liên quan chút nào tới ta cả!” Y nhìn xuống, nàng gầy yếu quá! Khuôn mặt bụ bẫm như trái táo chín mọng đã chuyển hẳn sang những đường nét xinh đẹp của thiếu nữ, mỗi khi mở to mắt, đồng tử long lanh khiến người ta mềm lòng. Y chưa hề phát hiện ra đôi mắt của nàng lại sáng đến vậy, đẹp đến vậy.

“Ừ.” Nàng nhạt nhẽo mỉm cười, đúng rồi, y đã nói rõ với nàng chuyện này từ lâu, cần gì phải tức giận đến phát cuồng mà nhấn mạnh thêm lần nữa.

“Người phải trả giá đắt là vì sai lầm đó. Đa phần chẳng can hệ gì đến ta!” Y hung hãn nói.

Nàng run lấy bầy, câu chuyện bên bờ sông, y nghe hết rồi sao?

Dưới ánh sáng mờ ảo, thấy chiếc cầm thon thanh thoát của nàng đã bị siết chặt đến xanh tái, Tĩnh Hiền bắt giác buông lỏng tay.

“Người đàn ông của người thật tức cười! Gã nhảy ra nói những lời này, sẽ chỉ khiến đám phụ nữ kia thêm hận người mà thôi.” Y cười mỉa, “Đúng là một tên ngốc.” Quyển rũ được mỗi một tên nhóc khờ khạo xốc nổi mà còn định khoe mẽ với y?

Mỹ Ly lạnh lùng nhìn trang nam tử tuấn tú mê người. Đúng, trong mắt y, suy nghĩ hành động của Vĩnh Hách đều vụng về như đứa ngốc, vì tức giận nhất thời gã có thể khiến mọi chuyện thêm tệ hại, nhưng thế thì sao chứ?

Nghe Tĩnh Hiền chê trách Vĩnh Hách, Mỹ Ly không sao nhịn được nữa, nàng cũng cười lạnh, khiến y sững sờ. “Dù sao chẳng nữa, lúc tôi cần đến chàng, chàng liền đứng ra giúp.” Giọng nàng pha lẫn kiêu hãnh.

Mắt Tĩnh Hiền co hẹp, đôi môi mím chặt.

“Khi này, lúc trả lời câu hỏi của gã, vì sao lại do dự?” Y lạnh lùng miết ngón tay vè vè cầm nàng. Không thể phủ nhận câu nói đứng ra giúp khi nàng cần đã đâm thẳng vào vết thương y cố ý lờ đi, y không hùng hổ được nữa. Đúng vậy, năm đó quả thật y đã nhẫn tâm bỏ rơi nàng.

Vì đứng quá gần, Mỹ Ly ngửi thấy mùi hoa lài phảng phất trên người Tĩnh Hiền. Mùi hương rất quen, bởi nàng từng ngửi thấy trên người Tổ Doanh. Lão tổ tông từng khen mùi hương này đặc biệt thanh nhã, chính là tinh dầu hoa lài thượng hảo hạng, chỉ một bình nhỏ xiu cũng đáng giá bằng chi phí sinh hoạt suốt mấy tháng trời của Khiêm vương phủ.

Y tựa hồ đã nhìn thấy tất cả, nghe thấy tất cả. Hơn nữa, điều Vĩnh Hách không phát giác, y cũng đã nhận thấy ngay. Nàng tủm tỉm cười, y vĩnh viễn luôn đứng bên lề khoan tay đứng nhìn.

“Bởi vì tôi cảm thấy áy náy! Áy náy với Vĩnh Hách!”

Y trừng mắt nhìn nàng, cười dài rồi phẩy tay buông nàng ra, “Được lắm!”

Nắng trưa cuối xuân đã tỏa hơi nóng hầm hập, khiến khoang xe vừa ngọt ngào vừa nóng nực. Vì không có chỗ thích hợp hạ trại, cả đoàn phải đi suốt ngày để trước khi trời tối sẽ kịp đến nơi đã chuẩn bị. Chẳng đường này không định sẵn thời gian nghỉ ngơi chung cho cả đoàn người ngựa, ai mệt hoặc có việc thì cứ cho xe mình rời khỏi đội, nghỉ ngơi xong thì lại đuổi theo.

Ngồi trong xe một thời gian dài, đến chân cũng tê dại, Mỹ Ly xuống xe, chậm rãi bước đi dưới bóng râm ven đường. Vì đông phụ nữ, tốc độ của cả đoàn rất thông thả, nàng vừa hít thở không khí trong lành, vừa thư giãn gân cốt cho thoải mái mà không sợ lạc lại phía sau.

Xe ngựa đằng trước cũng ghé vào lề dừng lại, Tổ Doanh từ trên xe bước xuống, xem ra cũng bí bức phải ra ngoài hóng gió. Lúc nàng ta được hai a hoàn đỡ xuống xe, vô tình thấy Mỹ Ly đi ở đằng sau, do dự một lát, nàng ta hướng về phía nàng tủm tỉm cười chào.

Mỹ Ly lễ phép mỉm cười đáp lại.

Thật bất ngờ, Tổ Doanh cho phép chiếc xe đi trước, mình nàng ta đứng bên đường đợi nàng đến gần. Mỹ Ly hơi ngạc nhiên, nhưng về cau mày suy tư của Tổ Doanh khiến nàng hiểu ra, Tổ Doanh có lời muốn nói với nàng, Mỹ Ly điềm đạm mỉm cười.

Vì Tĩnh Hiền, nàng ta và nàng thành ra có khúc mắc chẳng thể nào tháo gỡ được.

Hai a hoàn của Tổ Doanh thông minh lanh trí, từ cử động của chủ nhân lập tức đoán ra được ý đồ của nàng ta, khi Mỹ Ly và Hồng Linh đến gần, hai cô lập tức thỉnh an rồi kéo tay Hồng Linh, khẽ khàng nói đùa mấy câu và kéo giãn khoảng cách với chủ nhân.

Mỹ Ly và Tổ Doanh nhìn nhau mỉm cười, sánh vai đi dưới tàng cây. Bởi vì đường cái chật hẹp, hai người lại đi song song, mấy chiếc xe chạy ngang đều vượt qua người. Tổ Doanh đi bên ngoài có phần e sợ, Mỹ Ly mỉm cười đổi vị trí, nàng ta yếu đuối đến mức khiến ai cũng muốn thương yêu bảo vệ. Tổ Doanh mỉm cười ngọt ngào cảm ơn, không từ chối ý tốt của nàng.

“Mỹ Ly... tỷ tỷ.” Đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện riêng với nhau, cách xưng hô thân mật này khiến Tổ Doanh không khỏi ngượng miệng, khuôn mặt bối rối ửng hồng.

Cả hai sánh vai cùng đi, mùi hương thơm ngát trên thân thể Tổ Doanh càng thêm thấm đượm lòng người, Mỹ Ly kín đáo nhếch môi cười, nhớ lại chuyện Tĩnh Hiền áp sát nàng vào tối qua, lúc ngón tay của y vân vê cằm nàng, lòng nàng chợt có cảm giác thật quái lạ. Sau khi chụm đầu gần gũi với mỹ nữ đang đi cạnh nàng đây, y lại tìm nàng lạnh lùng hạch hỏi, nàng cảm thấy thật tức cười.

“Tỷ...” Tổ Doanh do dự hồi lâu, cảm thấy không có chuyện phiếm gì có thể nói được, bèn dứt khoát cau mày hỏi thẳng, “... Còn thích Tĩnh Hiền không?”

Mỹ Ly nhìn nàng ta, câu hỏi đó có ý nghĩa gì sao? Chuyện nàng thích hay không thích Tĩnh Hiền chẳng có gì quan trọng cả, tâm ý của nàng, cảm nhận của nàng trước giờ toàn bị xem thường bỏ qua.

Tổ Doanh lúng túng vì ánh mắt nàng, đành giả vờ ngắm cảnh ngoài xa.

“Lúc còn nhỏ ai cũng khó tránh sai lầm.” Mỹ Ly bình thản mỉm cười, “Lớn lên thì hiểu đời hơn, biết lượng sức mình.”

Đôi lông mày của Tổ Doanh không vì câu trả lời của nàng mà giãn ra, nàng ta cụp mắt nhìn mặt đất dưới chân, tựa hồ tập trung vào từng bước đi một. “Xin lỗi Mỹ Ly tỷ tỷ.” Nàng ta bỗng thành khẩn xin lỗi. “Muội biết không nên hỏi như vậy.” Nàng ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào Mỹ Ly, hôn sự giữa Mỹ Ly và Vĩnh Hách đã không còn là bí mật nữa, nàng ta quá băn khoăn thể này thì có phần hơi hẹp hòi.

Mỹ Ly mỉm cười lắc đầu, tỏ vẻ không bận lòng.

Tiếng vó ngựa gấp gáp dồn đến, Mỹ Ly lui lại một bước nghiêng người nhường lối, vô tình nhượng mất thì thấy hóa ra là Tĩnh Hiền dẫn Vĩnh Hách từ cuối đoàn chạy tới.

Tĩnh Hiền giảm tốc độ, lạnh nhạt liếc nhìn Mỹ Ly bấy giờ đã cụp mắt, rồi mới mỉm cười với Tổ Doanh: “Sao lại xuống xe?” Y khẽ hỏi, giọng điệu có thể nói là ân cần.

“Xe vừa ngột vừa nóng.” Tổ Doanh cong môi tỏ khổ, ngẩng mắt nhìn y đang ngồi chất ngất trên lưng ngựa. Mấy ngày đi đường, da y phơi nắng ngăm đen, vô cùng nam tính, kết hợp với khuôn mặt đẹp như tạc, trông oai phong lẫm liệt chẳng kém chiến thần giáng trần, khiến người nhìn bất giác nghẹt thở.

Tĩnh Hiền mỉm cười, tư thế xuống ngựa cũng tiêu sái phong nhã, lúc đi ngang qua Mỹ Ly, y liếc nhanh nàng, không ngờ phát hiện nàng đã quay đầu tùm tùm cười với Vĩnh Hách. Lại kiểu cười đó! Kiểu cười mỉm dịu dàng quyến rũ đó!

Nàng từng khóc lóc, từng cười cợt với y, nhìn y một cách thâm tình, điệu đà làm nũng, chỉ khác là chưa hề dùng ánh mắt dịu dàng như vậy nhìn y! Nếu như ngày trước nàng dành cho y ánh mắt thể này, làm sao y chán ghét nàng được?

Lúc nàng mỉm cười ngọt ngào, làn môi nhỏ nhắn cong lên khiến đàn ông nhìn vào muốn say muốn mê, dẫu không có lúm đồng tiền thì đã đủ làm người ta nghẹt thở. Đôi mắt nàng khi cười hơi nheo lại, đồng tử long lanh dưới hàng mi dài cong vút, khiến đàn ông chỉ muốn xông lại hôn tới tấp lên ánh mắt long lánh mê người đó. Nàng không còn là nha đầu đáng ghét khờ dại ngây thơ như trước, mà là thiếu nữ dịu dàng, tình cảm như nước.

Chẳng phải nàng rất thích y sao? Chẳng phải luôn miệng nói chỉ gả cho y sao? Tại sao chưa bao giờ nhìn y như vậy!

Một cô nàng ngốc nghếch chẳng được ai yêu thích, bỗng làm y cảm thấy mình bị phụ rẫy chân tình!

Chỉ mới hai năm thôi, bao lời thề son sắt của nàng đã thay đổi hết cả! Cái gì mà thích y suốt cả đời, cả đời của nàng chỉ dài có hai năm trời cách mặt thôi sao?

Mắt chợt lạnh đi, Tĩnh Hiền kéo mạnh cương, ngựa bị đau đột ngột giậm vó trước, cất tiếng hí vang. Mỹ Ly giật bản mình, lùi lại một bước, vô tình va phải cành cây ven đường, đau đến mức phải nhíu mày, nụ cười biến mất. Y hừ lạnh, cảm thấy hả giận.

“Chắc chàng còn chịu nóng nôi nhiều hơn, dải nắng dầm sương nhiều hơn.” Tổ Doanh đau lòng xuýt xoa, rảo bước đuổi theo y.

“Ồn mà.” Tĩnh Hiền đáp bừa.

Tổ Doanh ngạt thở vì bụi đất tung bay dưới vó ngựa, liền bật ho nhẹ, bờ vai mảnh dẻ run run. Tĩnh Hiền thấy thế mềm lòng, tháo túi nước giắt bên yên đưa cho nàng ta. Tổ Doanh duyên dáng đón lấy, kéo thử mấy lần vẫn không mở được nút gỗ. Tĩnh Hiền cười khế, âu yếm trên chọc nàng trối gà không chặt, rồi mở nút giúp.

Tổ Doanh vừa uống nước, vừa nhìn đằng sau cười. Tĩnh Hiền nghi hoặc nhìn theo ánh mắt nàng ta, thì ra Mỹ Ly đang lau mồ hôi trán cho Vĩnh Hách, Vĩnh Hách cao lớn phải khom người xuống cho vừa tầm tay nàng.

Mỹ Ly lườm Vĩnh Hách, nàng lo lắng vậy mà gã chẳng chịu để ý chút nào. Nàng kéo cổ áo gã nhìn vào trong xem có nổi sởi không, “Chàng đừng sợ y coi thường nữa, bị nổi sởi thì trên đường đi làm sao kiếm đủ ngải cứu cho chàng tắm chứ...” Nàng đang càu nhàu thì tay đột ngột bị Vĩnh Hách nắm chặt, kéo ra khỏi cổ áo. Nàng thắc mắc ngẩng đầu ngược nhìn thì thấy mặt gã ửng hồng, nàng sững người, giờ mới nhận ra hành động của mình quá súc mờ ám, mặt cũng nóng bừng, hậm hực ngoảnh đầu phẩy tay. Thấy nàng thẹn thùng, Vĩnh Hách còn phá lên cười rộ. Mỹ Ly trừng mắt lườm đôi giày của gã, đoạn xoay người chạy về xe của mình, Vĩnh Hách đứng tại chỗ cười một hồi rồi mới chạy đuổi theo nàng. Đường cái chật hẹp, lúc vượt qua ngựa của Tĩnh Hiền, gã còn ngoảnh lại cười chào y và Tổ Doanh. Bị Tĩnh Hiền lạnh lùng trừng mắt, gã lén bĩu môi, chính Tĩnh Hiền ca ca cũng đi chơi với vợ sắp cưới, sao còn trách gã phân tâm biếng nhác! Tĩnh Hiền ca ca chuyện gì cũng tốt, chỉ là đối xử với bọn gã quá nghiêm khắc mà thôi.

“Vĩnh Hách và Mỹ Ly thật hòa hợp!” Tổ Doanh kín đáo quan sát Vĩnh Hách vừa dắt ngựa đi cạnh xe Mỹ Ly vừa hạ giọng cười đùa với bên trong. Tuy Tĩnh Hiền rất cưng chiều nàng, nhưng ánh mắt y chẳng bao giờ nồng nàn thế kia cả. Đã vô số lần Tổ Doanh tự nhắc nhở bản thân, một người đàn ông như y, có lẽ đã thờ ơ với tình ái từ lâu, chỉ cần y chịu cưng chiều thương xót nàng, nàng nên cảm thấy đầy đủ rồi mới phải.

Mỹ Ly nhào ra đưa cho Vĩnh Hách một bình nước nhỏ, gã ngẩng đầu uống cạn, thoải mái thở hắt ra đến mức bọn họ đứng cách vài bước cũng nghe rõ, “Trời này được uống nước ô mai thì ngon thật!”

Tổ Doanh thấy ghen tuông trời dậy trong lòng, có lẽ năm xưa Mỹ Ly cũng đối xử với Tĩnh Hiền như thế, lúc ấy y cũng thích thú đón nhận như Vĩnh Hách bây giờ chẳng? “Mỹ Ly tỷ tỷ có tài chăm sóc người khác quá!”

Tĩnh Hiền hừ lạnh, “Cô ta ư?” Cô ta biết cái quái gì! Chỉ giải vây phiền chuốc bực cho y! Có bao giờ đối xử dịu dàng tình cảm như vậy với y đâu? Y hằm hằm nhìn nét mặt trông nghiêng thanh tú của Mỹ Ly, nhìn vẻ vui sướng của Vĩnh Hách, chẳng hiểu sao lửa giận bỗng bùng dậy trong tim.

18. Chương 17

Chương 17: Viên đá

Đội ngũ thông thả tiến lên, Vĩnh Hách đi ở bên xe bỗng nhiên cười khế, Mỹ Ly thắc mắc nhìn gã, Vĩnh Hách hất cằm chỉ ra phía trước, Mỹ Ly nhìn theo thì thấy cách đó không xa, một chú ngựa ủ rũ cúi đầu gặm cỏ, chủ nhân đứng bên thần thờ. Thu Tuyền bé nhỏ trong bộ giáp Chính Hoàng kỳ trông hết như dưng sị tí hon, vừa đáng yêu vừa tức cười, cậu bé đang mặt ủ mày chau ngăn người nhìn xe ngựa qua lại trước mắt.

“Mỹ Ly tỷ tỷ...” Cậu bé nhìn thấy Mỹ Ly, chuẩn bị chạy qua nhưng lại liếc thấy Tĩnh Hiền và Tổ Doanh đi ở đằng sau, mặt cậu xịu xuống, đứng nguyên chỗ cũ bĩu môi, bộ dạng vừa tủi thân vừa sợ hãi.

Tĩnh Hiền hừ mũi, y sớm đã nhìn thấy bộ dạng thảm thương của cậu bé. “Sao vậy?” Y nhìn Thu Tuyền, kéo dài giọng điệu cợt.

“Theo... theo không kịp các ca ca.” Thu Tuyền ử rữ hạ giọng, không dám ngẩng đầu nhìn Tĩnh Hiền.

“Ngay từ đầu đã bảo người ở nhà chơi đi, còn đòi theo phá phách làm gì!” Tĩnh Hiền nghiêm khắc trách mắng, chẳng thèm bận tâm Thu Tuyền chỉ mới là đứa bé chín tuổi.

Thu Tuyền trề môi muốn khóc, Tĩnh Hiền trừng mắt: “Nín! Nhìn bộ dạng người thật không chịu nổi! Vậy mà còn đòi dốc sức cho hoàng thượng? Sụt sà sụt sịt, mắt mặt quá! Người hầu của người đâu?”

Thu Tuyền nghe mắng ghen ngạo, nhưng không dám khóc thành tiếng, bờ vai bé bỏng run run, “Không... không tìm thấy!”

Tĩnh Hiền nôn nóng phì một tiếng châm chọc: “Chỉ làm hỏng việc là giỏi! Người lên xe ngồi với Tổ Doanh! Trên suốt đường đi, đừng để ta nhìn thấy mặt người nữa!”

Thu Tuyền bĩu môi liếc mắt nhìn trộm Tổ Doanh đang tùm tùm cười đứng sau Tĩnh Hiền, nhỏ giọng kiên quyết: “Đệ muốn ngồi chung với Mỹ Ly tỷ tỷ!” Nói xong, cậu bé không thèm để ý đến ngựa của mình, cong người nhảy lên, thoăn thoắt như khỉ chui vào xe ngựa của Mỹ Ly.

Mỹ Ly phá lên cười nhưng bị Tĩnh Hiền trừng mắt.

“Vĩnh Hách, người dắt ngựa của nó lên cho người hầu đằng trước, cấp cho nó một chiếc xe ngựa riêng.” Y lạnh lùng ra lệnh, Vĩnh Hách mỉm cười gật đầu tuân theo, nhảy lên ngựa của mình, tiện tay dắt theo ngựa của Thu Tuyền.

“Còn để ta thấy người phá phách gây họa, ta sẽ đuổi thẳng cổ người về!” Tĩnh Hiền đứng bên ngoài xe ngựa mắng mỏ.

Tổ Doanh mỉm cười, bước tới kéo tay áo y, tức giận một đứa nhỏ làm gì chứ? Cũng chẳng khác gì con nít cả.

Mỹ Ly giúp Thu Tuyền cởi áo giáp mềm, cậu bé như thoát khỏi gánh nặng, thoải mái đến phát khóc. Mỹ Ly thương hại xoa đầu, giọng trách móc, “Đi theo làm gì cho khổ? Muốn đi Thừa Đức thì nói a mã đệ đưa đi không được sao?”

Thu Tuyền đưa mu bàn tay quạt nước mắt, bưng bình bĩu môi: “Tĩnh Hiền ca bảy tuổi đã theo tiên đế săn bắn muông thú, đệ chín tuổi rồi! Đệ cũng muốn được oách như Tĩnh Hiền ca.”

Mỹ Ly vuốt ve bím tóc tết chính tề của cậu bé, mỉm một nụ cười không tán đồng, như y là tốt sao?

Đứa nhỏ không quen cưỡi ngựa một nhọc nên sớm đã rã rời, Mỹ Ly bảo cậu bé nằm xuống, chẳng bao lâu đã ngủ khò. Mỹ Ly cầm quạt nhẹ nhàng phe phẩy cho nó, nhớ tới vẻ bất ngờ vui sướng của hai anh em nó khi gặp lại nàng ở bãi săn. Từ khi ra khỏi lãnh cung, tựa hồ chỉ có hai đứa nhà này thực sự cảm thấy vui vẻ vì gặp lại nàng.

“Thu Tuyền đâu?” Giọng lạnh lùng chưa dứt, rèm xe đã ngang ngược vén lên.

Mỹ Ly bất giác đưa tay lên môi ra hiệu người tới im lặng, không muốn đánh thức Thu Tuyền.

Trong tích tắc, nàng nhìn thấy bóng mình trong mắt Tĩnh Hiền.

Lập tức dời mắt đi, nàng thầm tự trách, chẳng phải đã hết tình cảm rồi sao, chẳng phải đã thản nhiên đối mặt với y rồi sao, cố gì vì ánh nhìn bất ngờ mà tim đập thành thạch thể này! Nàng tự trào nhường mày, chắc là tại y tuần tú quá đầy thôi.

Tĩnh Hiền sầm mặt liếc cây quạt trên tay nàng, hừ mũi: “Thằng bé sung sướng quá nhỉ?!”

“Để Thu Tuyền ngủ đi, đệ ấy cũng mệt rồi.” Nàng nhẹ nhàng khuyên.

Tĩnh Hiền cau mày, đánh mạnh vào thùng xe, xe ngựa vốn đi rất thông thả nay đã dừng hẳn lại. “Nó mệt? Ta thì không mệt hay sao?” Y hậm hực nói.

Mỹ Ly lạ lùng mở to mắt, không nhìn được phải nhìn y, trước nay nàng chưa nghe y nói chuyện kiểu như vậy bao giờ.

“Đám con nít lau nhau, lũ phé vật ngốc nghếch, đều bắt ta phải lo lắng hết, sắp trở thành vú em mất rồi!” Y xẵng giọng tức tối. Nhìn vẻ mặt hăm hực của y, Mỹ Ly đột nhiên buồn cười. Theo lệnh hoàng thượng, thiếu niên tông thất đều được phân đến làm thuộc hạ của Tĩnh Hiên, nói là để y xem xét dạy dỗ, đám thiếu gia bối lạc đó quả thật khiến người ta đau đầu. Đường như đây là lần đầu tiên Tĩnh Hiên than phiền, lộ vẻ khổ sở trước mặt nàng.

Vốn đã quen với sự im lặng của Mỹ Ly, Tĩnh Hiên bắt đầu giơ tay lay lay Thu Tuyền đang ngủ say sưa: “Dậy, dậy mau!” Thu Tuyền bị đánh thức, mặt lộ vẻ tức giận, nhưng khi mở mắt, thấy Tĩnh Hiên đang chăm chăm nhìn mình, cậu bé liền rúm người lại như chuột thấy mèo, rúc ra sau lưng Mỹ Ly, sợ hãi chớp chớp mắt.

“Về xe của mình đi! Là chiếc xe ở ngay đằng sau đó!”

“Không... Đệ muốn ngồi chung với Mỹ Ly tỷ tỷ.” Thu Tuyền uốn éo sau lưng Mỹ Ly, cương quyết không chịu nghe lời.

Tĩnh Hiên mất hết kiên nhẫn, đẩy Mỹ Ly qua một bên, túm lấy cậu bé kéo ra ngoài, động tác hung hăng, chẳng vì Thu Tuyền còn nhỏ mà nương tay. “Không sợ chặt à?” Y cao giọng quát hỏi, lông mày nhíu chặt.

“Mỹ Ly tỷ tỷ!” Thu Tuyền vừa giận vừa sợ, bàn tay còn tự do túm chặt lấy Mỹ Ly. Sức kéo của Tĩnh Hiên lập tức tác động cả đến nàng, Thu Tuyền bị y quăng xuống xe như bao cát, nhưng nàng cũng bị giằng theo suýt chút nữa là rơi khỏi xe. Tĩnh Hiên vội đỡ lấy nàng, Mỹ Ly sợ đến tái mét cả mặt, được y đẩy về chỗ cũ. Bàn tay y nắm cánh tay nàng, siết chặt không buông. Bàn tay với những ngón thon dài mạnh mẽ kẹp cứng quanh cánh tay gây yếu khiến nàng phát đau. Mỹ Ly giẫy giụa vùng ra.

Tĩnh Hiên cau mày buông tay, nàng quá gầy, quá nhẹ cân. Ở An Ninh điện ba ngày mới được ăn thịt một lần hay sao? Chắc chắn là đám cẩu nô tài ăn bớt khẩu phần rồi!

Thu Tuyền bị ném xuống đất, lúc này bắt đầu òa khóc. Tĩnh Hiên vốn đang phiền lòng bèn giơ chân đá vào mông cậu bé, “Chỉ biết khóc thôi! Khóc một tiếng nữa xem?” Y hung hãn uy hiếp, Thu Tuyền quả nhiên khiếp hãi, thoát tiên muốn lăn lộn khóc lóc làm lớn chuyện để lão tổ tông sai người đến hỏi thăm, nhưng giờ sợ quá chỉ dám nghẹn ngào thút thít.

Bộ dạng hoảng hồn nín khóc của Thu Tuyền khiến tim Mỹ Ly đau nhói. Đã bao lần, nàng muốn khóc mà không dám, chỉ đành nuốt ngược nước mắt đắng chát vào lòng, chẳng ai thêm để ý tới. Nàng vội nhảy xuống xe, ôm lấy Thu Tuyền, vỗ nhẹ lên lưng cậu bé, nàng biết, lúc tủi thân, lúc sợ hãi, ai cũng chỉ mong muốn có vòng tay ấm áp an toàn để dựa vào.

“Thôi cứ để Thu Tuyền ngồi chung với tôi đi!” Nàng quay lưng về phía y, kêu lên với giọng tức giận.

Tĩnh Hiên nhìn chăm chăm vào bóng lưng gầy guộc của nàng, hừ một tiếng: “Không biết tốt xấu!”

Mỹ Ly ôm chặt Thu Tuyền không quay đầu lại, mặc cho y hăm hăm bỏ đi.

Khi đến chỗ phù hợp hạ trại, quân sĩ đi trước đã xếp đặt đầu vào đó rồi. Các quý phu nhân và tiểu thư một mỗi nên di chuyển khá chậm chạp, gia nhân đi trước có dư thời gian chuẩn bị doanh trại, cơm tối cũng đã nấu nướng tươm tất cả rồi.

Lão tổ tông phải tắm rửa nghỉ ngơi một lúc mới dùng cơm. Phúc tấn, cách cách cũng về lán mình tranh thủ nghỉ ngơi chuẩn bị.

Mỹ Ly không cảm thấy quá mệt, bèn dẫn Thu Tuyền chơi đùa quanh trường của lão tổ tông. Thừa dịp Thu Tuyền một mình đào xới gì đó trong đám cỏ, nàng bèn nhìn quanh tìm kiếm. Suốt cả buổi trưa không thấy Vĩnh Hách, chắc bận bịu nhiều việc lắm. Đang dõi mắt quan sát, nàng thấy gã bước ra từ một lán trại, Vĩnh Hách cũng nhìn thấy nàng, nhưng không lập tức chạy qua, chỉ nhìn nàng cười tươi rói.

Tĩnh Hiên đi sau lưng gã ra khỏi trường, nhìn theo mắt gã về phía Mỹ Ly rồi hạ giọng ra lệnh gì đó cho Vĩnh Hách. Vĩnh Hách gật đầu lia lịa tuân mệnh. Nghe y dặn dò xong, Vĩnh Hách như được ân xá, rào bước chạy về phía người yêu. Tĩnh Hiên không rời đi, lãnh đạm nhìn nụ cười lưu luyến trên môi Mỹ Ly.

“Mỹ Ly tỷ tỷ! Tỷ xem đệ đào được gì này?” Thu Tuyền dùng hai ngón tay cầm vật gì đó hào hứng chạy tới.

Vĩnh Hách cũng tò mò nhìn xem cậu bé tìm được thứ gì hay, nhưng chợt thấy con giun màu xám to mập ngoe nguẩy đang chuẩn bị rời tay cậu xuống tay Mỹ Ly, ngực gã nhộn nhạo, rảo bước đánh mạnh vào tay Thu Tuyền. “Bỏ ra! Nhìn gớm quá!”

Con giun bị rớt xuống đất, Mỹ Ly và Thu Tuyền ngạc nhiên nhìn sang, Vĩnh Hách cau mày bộ dạng hậm hức ghê tởm, nhưng sắc mặt lại hơi tái đi.

“Ha ha!” Mỹ Ly không nhịn được phá lên cười ra tiếng, “Thì ra là chàng sợ giun.”

“Nói... nói xằng!” Vĩnh Hách mạnh miệng nghếch cằm, “Ta là đàn ông con trai, sao lại sợ thứ ấy!”

Mỹ Ly cười hì hì nhìn gã, bộ dạng thà chết không thú nhận của gã thật là đáng yêu!

Thu Tuyền đắc ý bắt lấy con giun dí vào người gã, cười đến tắc thở, “Không sợ sao? Không sợ sao?”

“Bỏ ra! Bỏ ra!” Vĩnh Hách cau mày né trái tránh phải, tay còn nắm chặt chuôi gươm, cứ như sắp sửa rút gươm ra tự vệ vậy.

Mỹ Ly phá lên cười, khuôn mặt nàng không còn phảng phất vẻ ưu sầu nhần nhục, mà ngời lên vẻ tươi trẻ tinh nghịch, thấp thoáng bóng dáng cô gái ngang ngạnh dám khóc dám cười hai năm về trước. Đó mới chính là Mỹ Ly quen thuộc khiến y chán ghét. Nét cười chân thành tinh nghịch luôn hiện diện trên mặt nàng khi trước, nhưng giờ lại rất hiếm khi xuất hiện. Nét cười ấy làm tim y trĩu nặng. Nụ cười từng chỉ chờ mong một cái liếc mắt của y nay lại nở rộ vì một gã đàn ông khác. Y tuy chẳng ham thích gì nhưng lại cảm thấy một cơn ghen mờ mờ, đúng là tức cười! Nàng cùng nụ cười của nàng đều là thứ y chẳng cần đến! Y lại bực bội cái gì đây!

Y liếc sang chỗ khác, định đến trường của lão tổ tông thì thấy Tổ Doanh vừa mới tắm rửa thay quần áo, yếu điệu vịn tay a hoàn thướt tha bước tới. Y bất giác tự hào mỉm cười tán thưởng, đó mới chính là người phụ nữ đáng để y yêu thích: xinh đẹp, dịu dàng, bất kỳ lúc nào cũng phong thái nổi bật, cử chỉ đúng mực. Trước nụ cười tán thưởng của y, đôi mắt Tổ Doanh lấp lánh vẻ vui sướng, bỏ a hoàn qua một bên, như cánh chim riu rít lướt đến cạnh Tĩnh Hiên.

Y âu yếm đưa mu bàn tay vuốt ve gò má mịn màng, bất chợt cau mày, lưng ngón tay dính một lớp phấn mỏng. Khi đôi mắt ngập tràn vui sướng của nàng nhìn y, y sức nhớ tới cảm giác láng mượt khi nheo mắt cầm một thiếu nữ khác, một thiếu nữ có làn da nõn nà như ngọc.

Tiếng cười giòn giã đằng kia kéo Tĩnh Hiên khỏi khuôn mặt diễm lệ ai ai cũng ngưỡng mộ. Mỹ Ly đón lấy con giun trong tay Thu Tuyền ném ra xa rồi quay sang Vĩnh Hách cười giễu, “Được rồi, Vĩnh Hách tiểu thiếu gia, con giun đáng sợ đó biến mất tiêu rồi.” Nàng dùng giọng dỗ dành cho con nít nói với Vĩnh Hách, còn tinh nghịch nghiêng nghiêng đầu.

Vĩnh Hách vốn định cãi lại mấy câu, nhưng mất hồn vì nụ cười tươi sáng của nàng, gã chợt nghẹn lời, cứ đăm đăm nhìn mãi khiến Mỹ Ly cũng không nói thêm được gì. Hai mắt Vĩnh Hách dịu dàng tình cảm, Mỹ Ly đăm xấu hổ, đỏ bừng mặt nhìn qua Thu Tuyền.

Tổ Doanh đứng bên Tĩnh Hiên, ho khè một tiếng để lôi kéo sự chú ý của y. “Mỹ Ly tỷ tỷ can đảm thật, thiếp thì không dám dùng tay cầm giun đâu.”

Tĩnh Hiên sầm mặt không đáp.

“Tỷ chơi một trò với đệ nhé.” Mỹ Ly ngồi xổm xuống, tìm một hòn đá tròn lóng bên chân, Thu Tuyền thích thú đồng ý, đầu chưa biết trò này chơi thế nào nhưng vẫn chạy khắp nơi tìm mấy hòn đá giống như vậy.

“Bút.” Nàng ngẩng đầu mỉm cười nhìn Vĩnh Hách, Vĩnh Hách vội lấy bút than đem theo người đưa cho nàng. “Trên đường về, chúng ta sẽ vẫn hạ trại ở chỗ này chứ?” Nàng nghiêm túc hỏi.

Vĩnh Hách gật đầu, không biết nàng định làm gì.

Mỹ Ly viết tên mình trên hòn đá. Thu Tuyền cũng đòi lấy bút viết tên của mình vào. “Lúc còn ở An Ninh điện, thiếp thường tự bày trò để chơi một mình. Trò chơi này thiếp thích nhất.” Nàng lại cầm lấy bút, nụ cười thoáng nét cô đơn. Nàng viết lên hòn đá thứ ba “Sẽ quay lại”.

“Chúng ta chôn mấy hòn đá ước này dưới gốc cây đằng kia, đợi khi nào quay lại, nguyện ước thành hiện thực rồi, sẽ đào chúng lên.” Mỹ Ly bên lên nhìn Vĩnh Hách, “Nghe chán lắm phải không? Nhưng có gì đó để hy vọng thì cũng thấy lòng được an ủi.”

Vĩnh Hách xót xa nheo mắt, gã không muốn để nàng nhìn thấy, lập tức quay đi tìm kiếm khắp nơi, chọn một hòn đá đem lại, nghiêm túc viết tên của mình lên. Một tay gã nắm lấy Mỹ Ly, tay kia kéo Thu Tuyền đến dưới gốc cây, đào một hố nhỏ mà sâu, chôn vào đó bốn hòn đá ghi: “Vĩnh Hách”, “Mỹ Ly”, “Thu Tuyền”, “Sẽ quay lại”.

Tổ Doanh hứng thú theo dõi, “Nghe có ý nghĩa lắm, Tĩnh Hiên, chúng mình cũng đến chôn đá ước đi!”

Ngó Mỹ Ly và Vĩnh Hách đang nhìn nhau mỉm cười, Tĩnh Hiên nhỏ giọng mỉa mai: “Tức cười! Nếu linh nghiệm thật thì nàng ta còn phải vào lãnh cung sao?”

Lấp dất xong, Vĩnh Hách không lập tức rời đi mà ngượng ngùng chớp mắt, ấp úng nói với Mỹ Ly: “Nàng dẫn Thu Tuyền đến chỗ lão tổ tông nhé! Ta còn vài việc phải làm, lát nữa sẽ tới.”

Mỹ Ly nghi ngờ nhìn gã, nhưng không hỏi cặn kẽ, chỉ mỉm cười đứng dậy gọi Thu Tuyền, Tổ Doanh cũng mỉm cười bước tới nói chuyện với bọn họ rồi cùng đi về phía trường chính của thái hoàng thái hậu. Tĩnh Hiên chậm chậm đi đằng sau, quay đầu nhìn thấy Vĩnh Hách nghiêm túc chọn thêm mấy viên đá nữa, bất giác hừ mũi. Đúng là đồ ngốc, nàng ta nói gì gã cũng tin cho được.

Mỹ Ly cũng nhìn thấy, không nhịn được cười vụng thành tiếng, bị Tĩnh Hiên quay đầu bắt gặp, nàng mím môi giấu nét cười, miễn cưỡng cup mắt xuống. Nàng nhận ra vẻ giễu cợt rõ rệt trong mắt Tĩnh Hiên. Vĩnh Hách đối xử tốt với nàng, nhưng vào mắt y chỉ là hành động ngây ngốc buồn cười. Vĩnh Hách đang chân thành yêu thương người đàn bà mà y chẳng thèm để mắt, cho nên y càng xem thường Vĩnh Hách.

Y khinh miệt nàng tới đâu, nàng cũng chẳng quan tâm, nhưng y dùng ánh mắt này nhìn Vĩnh Hách thì nàng không sao chịu đựng được. Bất chấp sự ngạc nhiên của Tổ Doanh, Mỹ Ly không nói tiếng nào quay người đi băng băng về phía Vĩnh Hách. Thu Tuyền đòi đi theo nhưng bị Tổ Doanh túm tay ngăn cản.

Thấy nàng thình lình quay lại, Vĩnh Hách luống cuống giấu những viên đá chôn sau, mặt ửng hồng bối rối. Mỹ Ly chồm xuống, mỉm cười nhìn khuôn mặt thẹn thùng non tơ của gã: “Nguyện ước gì mà phải thần bí như vậy?”

“Nàng thấy rồi mà.” Vĩnh Hách tủm tỉm cười, giờ không còn lúng túng nữa, chăm chú nhìn nàng, giọng nói bất giác trở nên dịu dàng, “Ta muốn... hai ta bên nhau đến bạc đầu.”

Mỹ Ly ngẩn người, đột nhiên chẳng thể nhìn thẳng vào đôi mắt sáng rực của gã, nàng cup mi, gật đầu thật mạnh.

19. Chương 18

Chương 18: Khắc xưa

Trời đã về chiều, cả doanh trại thấp lửa sáng trưng, chỉ hiềm mọi người đi đường liên tục nhiều ngày đã quá mệt mỏi, sớm đi nghỉ hết cả, ngoài binh sĩ tuần tra thì chẳng có ai qua lại.

Bên dòng suối nhỏ cạnh doanh trại, Mỹ Ly giặt sạch mớ khăn tay Vĩnh Hách đã dùng. Bầu trời sao mùa xuân úp trên thảo nguyên mênh mông như một vòm trần lấp lánh, đẹp đến nỗi người ta phải tấm tắc khen. Mỹ Ly ngồi trên một tảng đá ven suối, ngẩng đầu nhìn sông Ngân mênh mông vô tận, say mê đến ngẩn cả người.

“Xong rồi,” Vĩnh Hách nãy giờ vẫn đang nhóm lửa bên bờ gọi vọng lại. Gã gác một thanh gỗ lên hai gốc cây lớn, bên dưới treo một nồi sắt, bên trong là nhựa ngải cứu đang cô đặc dần. Nhờ ánh lửa, gã thấy rõ vẻ phiền muộn vương vất trên khuôn mặt người thiếu nữ, “Sao vậy?” Gã bước lại gần, nhẹ nhàng ôm lấy vai nàng.

Mỹ Ly ngã vào lòng gã, nhìn bầu trời sao sâu thẳm, thở dài, “Bầu trời đêm bát ngát như vậy thiếp thích lắm. Đẹp hơn so với ở kinh thành và hoàng cung rất nhiều!”

“Vậy quá dễ rồi, về sau, chỉ cần nàng muốn, lúc nào ta cũng có thể đưa nàng ra ngoài thành để tha hồ ngắm.”
Vĩnh Hách mỉm cười, ôm chặt lấy nàng.

Mỹ Ly mỉm cười không đáp, về sau cơ hội sẽ không còn nhiều nữa. Nàng quyết tâm làm một người vợ tốt, một cô con dâu ngoan, một người mẹ hiền, sáng chiều phụng dưỡng song thân, việc nhà phức tạp, còn phải vào cung giao tiếp, chỉ e nàng không thể nào hưởng thụ khoảng thời gian nhàn rỗi thế này nữa.

“Nghe a mã nói, hoàng thượng có ý cho a mã ra ngoài làm tổng đốc Mân Chiết, lúc ấy ta sẽ xin phép lão tổ tông và hoàng thượng theo a mã đi nhậm chức, vậy thì...” Cọ cọ cầm vào mái tóc mượt mà của nàng, gã nhìn lên bầu trời đêm sâu thẳm với vẻ mong mỏi, “Ta có thể dẫn nàng rời khỏi những người những chuyện đáng ghét ở kinh thành, tự do tự tại sống mấy năm nhàn nhã. Nàng thích đi đâu thì ta sẽ dẫn nàng đi tới đó, cảnh đẹp Giang Nam, phong thổ dân tình Mân Chiết...”

Nghe những lời chân tình ấy, Mỹ Ly sững sờ, ngẩng đầu ngắm khuôn mặt tuấn mỹ của Vĩnh Hách, hoàn toàn chìm đắm trong bức tranh tương lai hạnh phúc mà gã vẽ ra, mắt nàng nhòe dần. Gã chính là chốn về ấm áp mà nàng vẫn luôn kiếm tìm!

“Vĩnh Hách...” Nàng ngây ngẩn gọi gã, những giọt nước mắt hạnh phúc cảm kích không ngừng tuôn rơi.

“Sao lại khóc rồi?” Gã để nàng nằm dựa vào khuỷu tay, mê mẩn ngắm nhan sắc diễm lệ của nàng. Đôi mắt đẹp lúng liếng sáng xuân nay lại phủ thêm làn khói mơ màng, khiến người ta phải say sưa. Cổ họng gã giật giật, môi đặt xuống đôi mắt trong sáng đã cầu mắt linh hồn gã từ lâu. Nàng thật đẹp, thật tuyệt vời! Bất gã trao đổi bằng bất cứ thứ gì, gã cũng vui lòng! Sinh mệnh còn được, hưởng chỉ lợi danh địa vị!

Mỹ Ly rên rỉ, toàn thân rung động vì nụ hôn của gã, nhưng nàng không tránh né, dẫu vụng về nhưng vẫn dứt khoát vươn tay vòng quanh cổ gã. Vĩnh Hách rên khẽ, trong cơn kích động gã ôm ghì lấy nàng lăn từ tảng đá thấp xuống bãi cỏ ven suối, dùng thân thể và cánh tay che chở để nàng khỏi bị thương.

“Mỹ Ly...” Gã đè nàng ra trên mặt cỏ, nhưng dồn sức nặng lên khuỷu tay mình. Gã rên rỉ gọi tên nàng, đôi môi nóng rực áp lên đôi môi hồng nhỏ nhắn. Mỹ Ly vụng về nghiêng chặt răng, Vĩnh Hách dò dẫm tách mở đôi môi đang thở hổn hển của nàng. Rồi thành linh, gã liếm vào cần cổ trắng mịn, khiến nàng sợ hãi bật kêu, gã liền mút mạnh lấy đôi môi khép hờ rồi đưa hết nhiệt tình tuổi trẻ vào thân hình mềm mại.

Toàn thân nàng run rẩy dữ dội, phát ra tiếng rên rỉ say lòng bên dưới gã. Lửa tình ngùn ngụt bốc lên, Vĩnh Hách hấp tấp đẩy vạt áo nàng. Gã muốn mơn trớn dịu dàng, nhưng nổi thèm khát lớn hơn hết thấy, gã vùn vùn khuôn ngực căng tròn mềm mại dưới lớp áo mùa xuân mỏng manh, tiếng kêu thảng thốt của Mỹ Ly lại khiến gã càng thêm cuồng dại.

“Ha!”

Tiếng cười lạnh tựa nước lũ hắt vào thanh sắt đỏ, sôi xèo xèo dập tắt hơi lửa. Vĩnh Hách tái người, vội kéo kín vạt áo cho Mỹ Ly đang ngất ngây oằn oại bên dưới rồi ngẩng lên, vừa xấu hổ vừa tức giận nhìn kẻ phá đám không biết trời cao đất dày kia.

“Tình Hiền ca?” Gã cau mày, không chút e dè trừng mắt nhìn Tình Hiền. Tình Hiền chằm chằm nhìn bọn họ, mặt không đổi sắc nhưng mắt lấp lánh nguy hiểm trong bóng đêm. Số lần y xuất hiện gần bọn họ, à không, gần Mỹ Ly đã nhiều đến mức Vĩnh Hách phải hoài nghi.

“Nơi này cách doanh trại chỉ có mấy trượng.” Tình Hiền cười mũi, lời nói đặc quánh khinh miệt, ánh mắt tàn nhẫn đăm đăm nhìn Mỹ Ly. Nàng hiện vẫn ngồi trong lòng Vĩnh Hách nhưng đỡ run rẩy hơn. “Các người không cần thể diện, không cần mạng sống nữa sao?” Y lại cười ra tiếng, ý sỉ nhục còn đậm hơn ý mỉa mai.

Vĩnh Hách nhìn y một hồi rồi buông Mỹ Ly ra, đứng dậy, “Huynh tới đây làm gì?”

Tình Hiền phát tức vì giọng điệu ngang tàng của gã, nhưng chỉ lạnh lùng nheo mắt, “A mã ngươi đến rồi, mà chẳng tìm thấy người đầu cả.”

Vĩnh Hách cau mày không đáp. Chuyện nhỏ thế này Tĩnh Hiền thừa sức sai người hầu đi tìm, chỉ có điều, nếu người hầu đến đây, chứng kiến cảnh vừa nãy... Quả thật gã quá liều lĩnh! Gã ảo não mím môi, kéo Mỹ Ly đứng dậy rồi dịu giọng, “Đi cùng ta gặp a mã nhé!”

Mỹ Ly gật đầu.

“A mã người đang ở trong trường của lão tổ tông, có cả đám mệnh phú quý tộc nữa. Ông ta tìm người bao lâu, để được trông thấy hai người bộ dạng thế này đến gặp sao?” Tĩnh Hiền lẩm bẩm châm chích, giận quá hóa cười, hếch cằm về phía Mỹ Ly quần áo xộc xệch.

Vĩnh Hách càng thấy áy náy, gã lại sợ ý nữa rồi! Để người khác nhìn thấy Mỹ Ly và gã, người chịu khổ vẫn là Mỹ Ly thôi.

“Người đi trước đi, lát nữa cách cách sẽ tự về!” Tĩnh Hiền ra lệnh, không cho phép phản bác.

Vĩnh Hách vẫn do dự chưa muốn đi. Mỹ Ly nhìn gã, lắc đầu mỉm cười, ra ý không cần lo lắng, còn đẩy nhẹ thúc giục. Thực sự đã hết cách, Vĩnh Hách nhú mày rảo bước về doanh trại.

Lúc gã đi ngang qua, Tĩnh Hiền nhếch môi, hừ một tiếng đầy châm biếm, “Coi chừng món đồ chơi của người đi! Nôn nóng cái gì? Của người thì có bay đi mất đâu? Đừng làm hại cô ta!”

Vĩnh Hách ngẩn ra, không thể không nổi nóng, “Huynh dựa vào cái gì mà nói đệ? Người thiếu tư cách trách mắng đệ nhất chính là huynh đó!”

Mặt Tĩnh Hiền tro tro, càng thêm phần lạnh lùng, “Vậy ư?”

“Vĩnh Hách, mau đi thôi.” Mỹ Ly quay lưng lại bọn họ, sửa sang quần áo rồi thản nhiên bỏ từng chiếc khăn tay đã giặt sạch vào nước ngải cứu, vẻ bình tĩnh của nàng trấn an cả hai gã đàn ông đang bốc hỏa: “Đừng để a mã đợi lâu, lát nữa thiếp về ngay mà.”

Vĩnh Hách mỉm cười, lườm Tĩnh Hiền rồi rảo bước rời đi.

Mặt Tĩnh Hiền lộ rõ tức giận, “Người có biết xấu hổ là gì không?” Y lên giọng mắng mỏ, chẳng hề quan tâm đến cảm nhận của nàng, “Người còn chưa lấy gã mà!” Y hít sâu một hơi, sợ mình sẽ nói ra những lời còn ác độc hơn thế, “Ồ đây quá gần doanh trại, bị người nhìn thấy thì làm sao sống nổi nữa? Người thiếu đàn ông đến vậy sao?”

Bả vai nàng run lên, rồi đột ngột nàng mỉm cười, bầu tức giận của y bị nụ cười của nàng làm nghẹn nơi lồng ngực.

“Vương gia, ngài thật tức cười quá.”

“Cái gì?” Y phát khùng lên, bước tới mấy bước tóm chặt lấy nàng, vẻ mỉa mai trên gương mặt nàng khiến cơn giận thiêu đốt hết cả gan ruột y.

“Chàng là trưởng phu mà lão tổ tông định ban cho tôi, chàng muốn thế nào, tôi cũng vui lòng!” Nàng chẳng hề sợ hãi, y đã không thể làm tổn thương nàng được nữa, từ khi y đập nát tia si tình mỏng manh cuối cùng của nàng, y đã mất hết mọi sức mạnh để làm tổn thương nàng.

Tĩnh Hiền tóm lấy vai nàng, dùng sức lắc mấy lượt khiến nàng suýt chút nữa là nôn mửa, “Sao người lại thành bộ dạng này! Ngoài đàn ông ra người chẳng quan tâm đến chuyện gì nữa sao?”

Mỹ Ly cố nén cơn buồn nôn, cười lạnh, “Đúng vậy! Ngoài Vĩnh Hách, tôi chẳng còn gì để quan tâm nữa cả.”

Tĩnh Hiền đến chất vấn nàng chuyện này, đúng là buồn cười đến cực điểm! Ngày trước y có từng nghĩ tới tình cảnh của nàng sao? Y có từng nghĩ nàng phải đối diện với bao lời phê phán mỉa mai thế nào sao?

Chỉ một câu nói đã đâm thẳng vào chỗ yếu trong tim Tĩnh Hiền. Y rùng mình nổi lông tay, “Mỹ Ly, cô còn trách ta sao?”

Nàng không nhin được phì cười, không thèm nhìn y. Đúng rồi, y vốn có bản lĩnh, cho rằng trái tim thiếu nữ lúc nào cũng dành riêng cho y, tiếc là nàng không còn như thế nữa.

“Tôi đã nói nhiều lần lắm rồi, vương gia, ngài sắp kết hôn, không cần phân tâm lo lắng cho chuyện riêng của vợ chồng tôi nữa.”

Vẻ mặt Tĩnh Hiên chợt lộ nét tàn nhẫn, y buông tay nhìn nàng, cười lạnh, “Vợ chồng? Cô thừa nhận rất tự nhiên đấy!”

Nàng thoát khỏi tay y, thái độ tỉnh bơ, tiếp tục dùng một thanh gỗ đào qua đào lại khăn tay ngâm trong nhựa ngải cứu, nấu xong rồi vớt ra bỏ vào một cái chậu sạch.

Tĩnh Hiên yên lặng nhìn nàng, “Mỹ Ly, đã bao giờ cô đối xử như vậy với ta chưa? Nếu ngày trước đối xử với ta như với hần bây giờ...” Không muốn nói ra những lời thấp kém mất mặt, y thoáng ngập ngừng, “Làm gì đến nỗi ta bỏ mặc cô chứ?”

Mỹ Ly run bắn, nhựa ngải cứu sôi bắn vào tay, nàng bị bỏng, giật thót cả mình.

“Coi chừng!” Tĩnh Hiên vội chớp lấy tay nàng, quăng khăn và thanh gỗ ra xa. Nắm lấy tay nàng, y hỏi: “Bỏng ở chỗ nào?”

Cơn đau trôi qua, nàng cup mắt, gượng gạo giật tay khỏi tay y.

“Vương gia, chuyện quá khứ đã là quá khứ.”

Có lẽ y nói đúng, năm xưa nàng ngờ nghệch không thể giành được tình yêu của y, chỉ có điều, chẳng còn ý nghĩ gì cả, ai đúng ai sai, ai nợ ai, cũng chẳng còn ý nghĩa gì hết.

“Là quá khứ sao?” Y cười lạnh.

“Vương gia, xin hãy về đi. Hiện giờ, Mỹ Ly và ... Tĩnh Hiên,” Nàng khó khăn thốt ra tên y, khiến trái tim y nhói lên, “... đều đã khác xưa rồi.”

“Đúng!” Y hừ một tiếng, nói hay lắm, đều khác xưa rồi!

Bụi cỏ đằng xa chợt sột soạt khe khẽ, Mỹ Ly không để ý tới, nhưng Tĩnh Hiên cảnh giác quát lên, “Ai ở đó?”

Mỹ Ly giật bắn mình, chưa kịp phản ứng gì thì Tĩnh Hiên đã rảo bước đi qua, lồi Tĩnh Nhân đang run lẩy bẩy ra khỏi bụi cỏ.

“Người rình rập ở đây bao lâu rồi?” Y giận dữ siết cổ Tĩnh Nhân, trán nổi gân xanh. Chuyện hôm nay bị ả đàn bà lắm mồm như Tĩnh Nhân bắt gặp thì không ổn chút nào.

Mỹ Ly giật mình vì phản ứng của Tĩnh Hiên. Sao y lại tức giận như vậy?

“Không, không nhìn thấy gì cả, muội vừa tới mà.” Tĩnh Nhân bủn rủn cả người.

Tĩnh Hiên nheo mắt, xô cô ta xuống bãi cỏ, sắc mặt đã bình tĩnh lại, nhưng sát ý vẫn hun đúc trong mắt, “À, phải vậy không?”

Tĩnh Nhân phát sợ trước thái độ nghiệt ngã của y, bèn gật đầu lia lịa. Sự tàn nhẫn của Tĩnh Hiên ai mà không biết!

“Nếu như...” Y mỉm cười như yêu ma khát máu, “Ta nghe thấy có người nhắc đến chuyện hôm nay, thì Tĩnh Nhân, ta không cần mạng người đâu... A mà người già cả bệnh tật nằm nhà, mấy anh em người sẽ được đi canh giữ biên giới, như thể cuộc sống của người chắc không còn êm đẹp lắm đâu nhỉ?” Không giết được, chỉ đành dọa già một phen.

Tĩnh Nhân tái mét mặt, không nói nên lời.

Mỹ Ly lẳng lặng nhìn Tĩnh Hiên. Y lo lắng như vậy, là sợ Tổ Doanh biết y đã nói những lời đó với nàng sao?

“Miệng rộng lắm lời thì sẽ gặp xui xẻo thôi!” Tĩnh Hiên cười nhạt, uy hiếp nhìn Tĩnh Nhân, “Về sau nếu ta phát hiện người dám nói này nói nọ Mỹ Ly hay chằm ngồi ly gián sau lưng, người hãy chuẩn bị đi cùng anh em nhà người ra biên quan tận trung báo quốc đi!” Y nhìn sang Mỹ Ly, ánh mắt phức tạp. Thấy nàng đứng ngăn người đẩy tâm sự, y quay lại kéo tay nàng, “Đi thôi!”

“Khăn tay của tôi.” Nàng muốn vùng ra.

“Cô!” Tĩnh Hiền không nhịn được nữa siết chặt cổ tay nàng, Mỹ Ly đau đến ứa nước mắt nhưng vẫn không chịu kêu than, y chỉ đành nói lỏng tay. Buông tay nàng ra, y bê chậu nước đập tắt đồng lửa, trừng mắt nhìn Tĩnh Nhân hồn xiêu phách lạc ngồi bệt trên cỏ, “Còn chưa cút đi?”

Tĩnh Nhân run lấy lấy, lắp bắp chạy về.

Tĩnh Hiền cầm lấy chậu nhỏ đựng đầy khăn tay, đi về phía doanh trại. Mỹ Ly đưa tay đón, y hậm hực nhét chậu vào tay nàng, mạnh đến mức nàng phải lùi lại hai bước.

“Cô lúc nào cũng chỉ gây chuyện buộc ta phải giải quyết hay sao?” Y hậm hực hỏi.

20. Chương 19

Chương 19: Oán hận

Lúc rạng sáng, mưa bụi lất phất, sau bữa sáng, sắc trời vẫn âm trầm nặng nề, thời tiết oi bức.

Hộ vệ tùy tùng đồng loạt lên ngựa, Vĩnh Hách đỡ a mã lên yên, người đưa tiễn rất đông, Ứng Như phúc tấn chỉ dẫn dò vài câu ngắn ngủi.

Mỹ Ly thẹn thùng đi đến trước ngựa, nhún mình tiễn chào cha chồng tương lai, đây là lần đầu tiên nàng gặp Đồ Cáp a mã của Vĩnh Hách.

Đồ Cáp ngồi trên ngựa đưa mắt đánh giá nàng một hồi, khẽ thở dài “ừ” một tiếng. Lão tổ tông đã có ý tác hợp, nha đầu này trông lại ngoan ngoãn hiền lành, ông cũng không phản đối. “Người phải giữ sức khỏe,” Ông nghiêm khắc nhưng không kém phần quan tâm, “Quá gây rồi đó.”

Hơi bất ngờ khi thấy ông nói chuyện với mình, Mỹ Ly cảm kích nhún mình vâng dạ.

Vĩnh Hách rời a mã rào bước đến gần đỡ Mỹ Ly đứng thẳng dậy, thăm xốt xa nàng cứ phải nhún chào đến đau cả chân.

Vì đang chuẩn bị nhỏ trại lên xe, mọi người đều tụ tập ngoài cổng. Trước mặt bao nhiêu người như vậy, Vĩnh Hách vẫn yêu thương che chở, khiến Mỹ Ly mắc cỡ đỏ mặt, cau mày khẽ đẩy gã tách ra khỏi mình. Về quyền luyến ngọt ngào của đôi trẻ khiến vài ba người bật cười. Hiếu Trang tựa vào Ngọc An, tươi tỉnh nhìn bọn họ, mở miệng trêu trọc, “Đồ Cáp, con trai người y hết như người năm xưa vậy?”

Câu nói khiến Đồ Cáp và Ứng Như phải đưa mắt nhìn nhau, vừa xấu hổ vừa tình cảm, rồi phá lên cười. Đồ Cáp khom người trên lưng ngựa, từ biệt lão tổ tông.

“Đồ Cáp, người nhiều kinh nghiệm, nhìn xa trông rộng, lần này phải giúp ta để ý hoàng thượng. Ngài vẫn còn trẻ tuổi nóng tính, chưa đủ kinh nghiệm hành quân đánh trận.” Hiếu Trang tha thiết dặn dò.

“Nô tài không dám, hoàng thượng niên thiếu anh dũng, lão nô đương nhiên dốc sức tận trung.”

Được lão tổ tông tin tưởng nhờ vả, địa vị của Đồ Cáp trong mắt mọi người đương nhiên khác hẳn, Ứng Như phúc tấn không khỏi kiêu ngạo thâm. Thấy lão tổ tông nói xong còn nhìn Vĩnh Hách và Mỹ Ly đầy ẩn ý, Ứng Như khẽ thở dài. Thái hoàng thái hậu coi trọng Đồ Cáp trước mặt mọi người như vậy, coi như là vận may Mỹ Ly đem đến thôi. Thấy vẻ quyền luyến nồng đậm trong mắt con trai, lòng người mẹ vừa chua xót vừa ngọt ngào, lại vừa bất lực.

Vĩnh Hách nhìn Mỹ Ly một hồi, không nỡ rời xa, nhỏ giọng dặn “Tối ta sẽ về” rồi mới nhảy lên ngựa cùng a mã đuổi theo đội ngũ dũng sĩ Bát Kỳ và hoàng thượng ở đằng trước.

Mỹ Ly mặt ửng hồng nhìn gã hiền ngang phóng ngựa đi xa, không ngờ đã bắt đầu nhung nhớ gã rồi.

“Tất cả chuẩn bị lên xe!” Tình Hiền đột nhiên lớn tiếng ra lệnh đằng sau, khiến nàng giật bắn, chưa kịp đi tìm xe của mình thì đã bị y dùng sức kéo tay lôi đi, rồi quăng vào cỗ xe ngựa nhỏ đằng sau xe của lão tổ tông. Sợ mọi người chú ý, Mỹ Ly chỉ cau mày, không chống cự.

Quăng nàng lên xe xong, Tình Hiền vẫn chưa chịu buông tay, cứ nhìn chăm chăm vào nàng bằng ánh mắt lạnh như băng, Mỹ Ly ngoảnh mặt đi mặc kệ, nhưng lòng thì rất hiểu. Tình Hiền hô gió gọi mưa, cao cao tại thượng từ nhỏ, lúc nàng quần quýt thì y thấy phiền phức, dẫu nàng có chết trước mặt, y vẫn tỉnh như không, lạnh lùng giương mắt nhìn. Nếu nàng lẳng lặng rút lui, không bị ai để ý, lúc y gặp lại nàng chắc sẽ còn ngênh ngang đắc ý, cho rằng nàng là kẻ bị y vứt bỏ, không thèm nhìn thẳng mặt nàng. Thế mà giờ đây nàng lại có Vĩnh Hách, còn được trân trọng yêu thương. Nàng nở nụ cười nhợt nhạt, bản thân cũng không ngờ mình lại may mắn đến vậy, nhưng Tình Hiền thì không cam lòng, đi giờ tính khí vương gia bươi chuyện khắp nơi.

“Tình Hiền?” Bên ngoài xe văng vào giọng nói nghi hoặc của Tổ Doanh. Tình Hiền buộc phải thẳng người dậy, quay người lại nhìn. Mỹ Ly thừa cơ dùng sức giãy ra, thoát khỏi sự kiềm chế của y, vội vàng rút người vào trong xe, rồi xa tầm tay của y.

Tình Hiền vừa nói chuyện với Tổ Doanh, vừa lạnh lùng lườm nàng qua khóe mắt. Không biết Tổ Doanh nói gì khiến y cau mày, rồi áy náy cầm tay nàng ta bước đi. Mỹ Ly thở phào nhẹ nhõm. Cũng may, đi thêm hai ngày nữa là đến Thừa Đức, y sẽ mau chóng thành hôn với Tổ Doanh, chiến sự sắp diễn ra, y phải cùng Thừa Nghị ca lãnh quân xuất chinh, mọi chuyện trong quá khứ sắp theo dòng chảy thời gian biến mất không còn dấu vết.

Mỹ Ly nhú mày, tâm trạng dần bình tĩnh lại.

Xe ngựa thông thả lăn bánh, nàng sức nhớ ra từ tối qua tới giờ không nhìn thấy Thu Tuyền nữa. Nếu nàng đoán không lầm, chuyện này chắc chắn có liên quan đến Tình Hiền. Hồi tưởng bộ dạng y khi siết cổ Tình Nhân, tàn khốc hung ác thật đấy, nhưng đối với nàng chẳng hề xa lạ chút nào. Đúng vậy, trước giờ y vẫn như thế, có hai khuôn mặt hoàn toàn khác biệt, một để dành cho người y thích và một đối diện với kẻ y căm ghét. Tổ Doanh thì chắc cả đời này cũng sẽ không nhìn thấy bộ dạng đó của y, nhưng nàng thì nếm trải hết rồi. Lúc trước, y cũng dùng vẻ mặt tàn nhẫn ghét bỏ nhìn nàng mà.

Cơm trưa được thái giám chia suất đưa đến tận xe ngựa, mọi người tự ăn riêng. Để tiết kiệm thời gian, đội ngũ chỉ dừng lại trong chốc lát.

Bởi cả buổi sáng toàn ngồi trên xe, Mỹ Ly không thấy đói mấy, bèn ăn vài miếng rồi ra ngoài tản bộ để thư giãn gân cốt.

Tình Nhân cũng đứng ven đường, cách nàng bốn năm chiếc xe ngựa, khi ánh mắt băng giá của cô ta quét tới, Mỹ Ly cảm thấy rất gượng gạo. Tình Nhân chăm chăm nhìn nàng một lát, rồi rào bước đi qua, hạ giọng độc địa mỉa mai: “Giờ người đắc ý lắm chứ gì? Ai cũng tốt với người cả!”

Mỹ Ly biết cô ta một bụng uất ức, nhưng không dám tìm Tình Hiền, chỉ đành chút giận lên nàng.

“Có đàn ông bảo hộ thì sao chứ? Chuyện đời khó đoán, người đằng cao hừng sớm quá!” Tình Nhân oán hận nguyên rủa, lời nói như có gai đâm, bao cừu hận đè nặng trong tim nay tự nhiên tìm được chỗ trút.

“Tình Nhân!”, Mỹ Ly lạnh nhạt cắt ngang lời cô ta, “Người không mệt sao? Cứ khăng khăng bám lấy chuyện quá khứ không mệt hay sao?”

Tình Nhân sững sốt, một hồi sau cười phì: “Xem ra người chơi cũng khá là phóng khoáng đấy! Không với được Tình Hiền thì bám lấy Vĩnh Hách. Ta không như người, không thể dễ dàng bỏ người này lấy người kia được.”

“Vĩnh Hách không phải như thế!” Đã hết sức chịu đựng, Mỹ Ly nổi nóng. Người khác cười nàng thế nào nàng cũng nhịn được, nhưng nàng không cho phép họ châm biếm Vĩnh Hách: “Trong lòng ta, chẳng ai bằng Vĩnh Hách cả!”

“Thôi đi!” Tình Nhân cười lạnh, “Tình Hiền là vương gia, đánh xong Mông Cổ không chừng sẽ thành thân vương, Vĩnh Hách là cái quái gì? Đến bồi lặc còn chưa tới nữa là! Chỉ là một tên nhóc dựa hơi cha mẹ! Có quý mới bị người gạt!”

Mỹ Ly cười còn lạnh hơn nàng ta, “Dẫu chàng là tên lính quèn, chàng vẫn là người đàn ông tốt nhất trong lòng ta!” Vương gia thì sao chứ? Lúc nàng khổ sở nhất, đau đớn nhất thì vương gia chẳng thèm liếc mắt nhìn. Tên nhóc con thì sao chứ? Tim của gã, tay của gã, mọi thứ của gã đều thật ấm áp.

Mặt Tĩnh Nhân lộ vẻ hung ác, “Người khoe khoang với ta sao?” Cô ta còn định nói tiếp nhưng toàn thân đã cứng đờ, nhìn chằm chằm ra sau lưng Mỹ Ly, mặt tái nhợt, miệng ấp úng không thốt nên lời. Mỹ Ly cũng cảm giác được hơi lạnh bùng lên, nhưng chưa kịp quay người, một bàn tay cứng mạnh đã tóm lấy bắp tay nàng, khiến nàng đau đến ứa nước mắt. Không vì những giọt nước mắt của nàng mà nhẹ nhàng hơn, y còn xô nàng vào thùng xe một cách thô bạo.

“Người đàn ông tốt nhất hả?” Khoang xe chật hẹp, y dễ dàng ép nàng sát vào góc chết. Sợ mình nóng nảy làm tổn thương nàng, y siết chặt thanh gỗ hai bên người nàng. Mỹ Ly choáng váng vì cơn giận mãnh liệt bất ngờ của y, vốn định lãnh đạm đón nhận, nhưng khi bị y siết lấy cảm thì khí thế đều xiu xuống cả.

“Buông, buông tay!” Nàng định lên giọng tranh cãi lý lẽ, nhưng cơn đau nhói truyền lên từ cảm khiến nàng tắc nghẹn.

“Hắn mới hôn mấy cái, sờ mấy lần thì đã trở thành ‘đàn ông tốt nhất’ rồi sao?” Y chế giễu, buông tay khỏi cảm Mỹ Ly, giữ chặt lấy hai vai rồi nằm đè lên tấm thân mảnh khảnh, nàng chống cự đến đâu cũng chỉ uổng công. Xe ngựa bị nghiêng xuống, lắc la lắc lư, ngựa kéo xe giậm chân tại chỗ, cất tiếng hí khê.

“Đừng... Đừng để tôi hận ngài!” Mỹ Ly oán hận nhìn gã đàn ông đang dùng sức nặng thân thể hành hạ mình, xương sườn đau nhói như sắp sửa gãy đôi. Ngực nàng còn đau hơn, đang bị lồng ngực rắn chắc của y đè bẹp một cách đầy sỉ nhục.

“Chẳng phải cô đã quá hận ta rồi sao?” Hơi thở có phần gấp gáp, y cười lạnh hỏi. Không cho phép nàng nói ra điều gì khiến y thêm phần tức giận, y trừng phạt bằng cách đè nghiêng môi xuống đôi môi nhợt nhạt run rẩy của nàng. Nụ hôn của y quá mãnh liệt quá thô bạo, nàng không thở nổi cũng không hít nổi, phát sặc vì nước miếng của y và của chính mình, bật ho dữ dội.

Nàng òa khóc. Bị cơn ho khan và khóc lóc của nàng cản trở, Tĩnh Hiền cau mày nói lỏng áp chế. Mỹ Ly cảm thấy cực kì nhục nhã, không kịp nghĩ kĩ, lập tức lên gối thúc vào chỗ cứng dưới bụng y, chỉ mong y dừng hành hạ nàng nữa.

Tĩnh Hiền kêu lên đau đớn, mặt tái nhợt, mồ hôi to bằng hạt đậu rịn ra đầy trán. Hai tay y vẫn giữ chặt hai bên thân thể nàng, cứng ngắc nhưng run lấy bầy.

Mỹ Ly cũng hơi sợ hãi, lăn khỏi bên dưới người y, co mình vào một góc thùng xe, chắc nàng đã gây chuyện lớn rồi.

“Có!” Tĩnh Hiền cố nhịn cơn đau đớn, dùng ánh mắt như muốn giết người chằm chằm nhìn nàng. Mỹ Ly run lấy bầy, nhưng chỉ cần y không đối xử như vậy nữa thì nàng chẳng sợ gì ánh mắt hung ác của y. Giết nàng thì sao chứ, đối với y chẳng khác gì bóp chết một con kiến.

“Vương gia.” Giọng nàng run run nhưng cương quyết. “Đừng làm những chuyện khiến tôi phải oán hận ngài.” Nàng đánh thép lặp lại lần nữa. “Ngài còn làm như thế, tôi thà chết chứ không theo!”

Y sắt mặt, tiếp tục nhìn với ánh mắt như muốn giết chết nàng. Mỹ Ly táo gan trừng mắt nhìn lại. Nàng biết, y làm nhục nàng cũng là làm nhục Vĩnh Hách, nàng không thể để y toại nguyện.

Tĩnh Nhân bị hầu cận của Tĩnh Hiền nửa cung kính nửa uy hiếp dẫn ra xa. Cô ta lạnh lùng ngoái nhìn, thấy Tĩnh Hiền đẩy Mỹ Ly lên xe ngựa rồi cô xe rung bần bật một cách ám muội. Ngựa bị giật xuống đến mức liên tục vòng quanh tại chỗ, thị vệ phải ghì dây cương, hò hét nó mới chịu yên.

Tĩnh Nhân bật cười đầy oán hận, hay lắm, một gã đàn ông hung hăng uy hiếp, một ả đàn bà sỗ sàng khoe khoang... Cô ta sẽ chống mắt lên xem bọn họ có kết cục thể nào.

21. Chương 20

Chương 20: Hẹn hò

Còn khoảng năm mươi dặm là đến Thừa Đức, cảnh sắc ven đường không chỉ đơn điệu những đồng cỏ ruộng vườn nữa, mà bắt đầu trập trùng núi đồi, sông ngòi ẩn hiện, rất nhiều phu nhân tiểu thư đều xuống xe đi bộ, ngắm phong cảnh ven đường. Theo kế hoạch thì ngày mai mới đến hành cung Thừa Đức, thời gian dư dả, sau giờ Ngọ, đi qua một mảnh đất cao phong cảnh hữu tình, Tĩnh Hiên bèn ra lệnh cho đoàn hạ trại.

Để tránh mặt Tĩnh Hiên, Mỹ Ly giả vờ bị mệt, đến cơm tối cũng bỏ qua, dứt khoát ở nguyên trên lán. Nàng cau mày nhắm mắt nằm trên sập, cố gắng kìm nén tâm sự ưu phiền. Chỉ cần qua khỏi đêm nay, nàng sẽ không để y có cơ hội ở riêng với mình nữa.

“Mỹ Ly cách cách? Mỹ Ly cách cách?” Bên ngoài một giọng the thé khê gọi, nghe qua đủ biết là một tiểu thái giám.

Mỹ Ly vội vàng ngồi dậy, vắn tóc rồi lên tiếng: “Vào đi!”

Một tiểu thái giám lạ mặt cỡ hai mươi ba tuổi sợ sệt tiến vào lán, rồi dừng ngay ở cửa lán liên nhìn quanh.

“Có chuyện gì?” Mỹ Ly nghi hoặc trước hành động khác hẳn bình thường của hắn.

“Vĩnh Hách thiếu gia về rồi.” Tiểu thái giám nuốt nước bọt.

“Vậy à?” Mỹ Ly cau mày, một câu bình thường như vậy làm gì hắn phải chột vạt đến thế?

“Thiếu... Thiếu gia phải nô tài đến... đến chuyển lời.” Tiểu thái giám so vai rồi rút trong người một túi thơm cung kính đưa tới tận tay Mỹ Ly, “Tối nay giờ Tuất đến cánh rừng sau doanh trại, thiếu gia có chuyện quan trọng cần nói.”

Mỹ Ly nhìn túi thơm trong tay, quả là của Vĩnh Hách, nhưng nàng cứ cảm thấy câu chuyện có vẻ gì kì lạ. Với tính tình của Vĩnh Hách, chẳng bao giờ gã hành động giấu đầu hở đuôi thế này, có chuyện gì thì nhất định sẽ đích thân đến nói với nàng. Chẳng lẽ... Nàng bần khoản siết chặt túi thơm, Vĩnh Hách biết chuyện xảy ra trên xe ngựa hồi sáng? Tức giận rồi? Nàng ngẩng đầu định hỏi kĩ tên tiểu thái giám thì phát hiện ra, hắn đã im hơi lặng tiếng lủi mất tự lúc nào.

Nàng thở ra một hơi dài, hoặc có thể là do nộ hôn đam mê của Vĩnh Hách bên dòng suối... Mặt nàng nóng bừng, gã hẹn nàng ở nơi vắng người... Nàng lắc lắc đầu, không đâu, ở bên suối khi bị Tĩnh Hiên bắt gặp, Vĩnh Hách hết sức áy náy xấu hổ, nàng tin tưởng Vĩnh Hách, gã sẽ không làm hại nàng!

Tiểu thái giám rời khỏi lán Mỹ Ly, thỉnh linh hai chân mềm nhũn, loạng choạng chạy đến chỗ vắng há miệng thở dốc.

“Nô tài vô dụng! Không ngờ lại sợ đến vậy!” Ngân Định từ bóng tối bước ra, tức giận đá hấn một cước.

Tiểu thái giám vội vã quỳ xuống, toàn thân run lẩy bẩy, dập đầu lia lịa: “Cách cách tha mạng, cách cách tha mạng! Đi lừa Mỹ Ly cách cách, nô tài đã sợ đến vậy, chỗ Khánh vương gia, nô tài chết cũng chẳng dám đi!” Nói xong còn chảy nước mắt.

“Ngươi!” Ngân Định lại đá hấn mấy cước, tiểu thái giám chỉ liên tục dập đầu van xin, mặc cho nàng ta trừng mắt mắng chửi vẫn không chịu nhúc nhích. Ngân Định mắt trợn mày chau nhưng đành bó tay chẳng làm gì được.

“Hừ! Vô dụng!” Tĩnh Nhàn mất kiên nhẫn, bèn bước ra từ đằng sau lán. Ngân Định đúng là đồ ngốc làm việc chẳng nên hồn, chuyện đơn giản đến vậy cũng phải để cô ta ra mặt.

“Ngươi nhìn cái này!” Tĩnh Nhàn quăng một tờ ngân phiếu năm trăm lượng xuống trước mặt tên tiểu thái giám. Tiểu thái giám liếc mắt nhìn thấy, toàn thân cứng đờ, rõ ràng đã bị giá trị của tờ ngân phiếu làm kinh ngạc.

“Ngươi chỉ cần đến đó chuyển lời thôi! Xong xuôi ngươi đến phủ của ta trốn một thời gian, ai cũng biết Khánh vương gia sắp xuất chinh, chẳng rảnh rồi đâu mà lòng sực ngươi! Đợi hắn đi rồi, ta sẽ thừa với lão

tổ tông điều người đến chỗ tốt làm việc, số bạc này coi như là thưởng thêm cho người thôi.” Tĩnh Nhân cười nhạt hứa hẹn.

“Thật không?” Tiểu thái giám lắp bắp, nhưng lòng đã bắt đầu dao động.

“Hỏi thừa! Hiện giờ chúng ta đều ngồi chung trên một con thuyền, ta hại người rồi cũng chẳng thoát được, người lo lắng cái gì?” Tĩnh Nhân bực bội trợn mắt.

“Vây... Vây được.” Tiểu thái giám cuối cùng cũng đứng dậy, chấp tay tuân lệnh, cất kỹ ngân phiếu.

“Đi đến chỗ vương gia thì bình tĩnh một chút! Đừng lảm la lảm lét thế! Chuyển lời người cũng không biết cách sao?” Tĩnh Nhân hạ giọng mắng, tiểu thái giám khom lưng khoanh tay liên tục gật đầu vâng dạ, rồi so vai khom lưng bỏ đi.

“Biểu tỷ, sau đó thì sao?” Ngân Địch vờ khôn khéo hỏi.

Tĩnh Nhân cười thầm, đúng là đồ ngốc. “Ngân Địch, ta làm vậy hoàn toàn là vì muội! Ta đúng là hại người mà chẳng lợi mình, làm việc không đâu.”

Ngân Địch bực bội vung tay, “Biết rồi, biết rồi, dẫu có đánh chết muội cũng không khai ra tỷ đâu! Tỷ đã nói đi nói lại mấy vạn lần rồi! Tiếp theo làm sao đây, muội phải đi tìm Vĩnh Hách đúng không?”

“Muội đi tìm Vĩnh Hách, hắn ta chịu đi theo muội chắc?” Tĩnh Nhân cười khẩy.

“Chàng không đi thì muội kéo chàng đi! Nói gì thì nói, Mỹ Ly đi ngoại tình, gã nghe xong là phát điên lên, vội vã đi bắt gian ngay chứ gì?” Ngân Địch bĩu môi nói.

Tĩnh Nhân lườm cô ta, “Ừ! Hắn ta vội vã đi bắt gian, đợi hắn nhìn thấy trò hay đó rồi, muội chắc chắn là tương lai hắn không hận muội chứ? Không nghi ngờ muội chứ? Muội còn hi vọng gì để hắn yêu muội nữa?”

Ngân Địch ghen hòng.

Đúng là hết thuốc chữa! Tĩnh Nhân hừ một tiếng khinh thường, “Muội đi báo tin này cho Tổ Doanh! Bảo cô ta kéo Vĩnh Hách cùng đi chứng kiến!”

Ngân Địch bất an hỏi lại: “Cô ta chịu sao?”

“Đương nhiên rồi, cô ta có ngốc như muội đâu! Xem ra Mỹ Ly sớm đã thành mối họa canh cánh trong lòng cô ta rồi.”

Nhìn Ngân Địch hờn hờ đi về phía lán Tổ Doanh, Tĩnh Nhân cười khẩy, Ngân Địch, đừng trách người khác, hãy trách mình ngốc đi!

Tổ Doanh mong Mỹ Ly mau gả cho Vĩnh Hách còn không kịp, lẽ nào lại dẫn Vĩnh Hách đi bắt gian chứ! Tĩnh Nhân chỉ muốn có thêm một người oán hận Mỹ Ly giống mình mà thôi. Hơn nữa, nếu chẳng may âm mưu bại lộ, hành động mách lẻo Tổ Doanh của Ngân Địch có thể chứng minh mọi chuyện đều là kế hoạch của cô ta, chẳng hề liên quan đến Tĩnh Nhân.

Đạo lý đơn giản như vậy vẫn không nghĩ ra được, có chết cũng đáng.

Tĩnh Hiền nghiêng người trên sập, mình tựa gối cao, ngón tay khẽ vuốt cằm, nhắm mắt nhìn tên tiểu thái giám run lập cập trước mặt. Tiểu thái giám gần như sụm người dưới ánh nhìn của y, hồi hận tại sao lại vì tham lam nhất thời mà đi trêu chọc vị chủ nhân đáng sợ thế này.

“Người nói... Mỹ Ly hẹn gặp ta ở cánh rừng sau núi?” Y cười nhẹ, uể oải lặp lại lời nói của tên tiểu thái giám.

“Dạ, đúng vậy.” Tiểu thái giám toát mồ hôi hột.

“Được, nói với Mỹ Ly,” Y nhướn mày, đôi mắt sâu thẳm ánh lên vẻ quỷ quyệt, “Ta nhất định sẽ đến.”

Tiểu thái giám thở phào, chạy trốn chết ra khỏi lán.

Tĩnh Hiền cười lạnh nằm xuống, trò hề diễn kém quá! Chỉ có điều rất hợp ý của y. Thành công rồi, y còn phải biết ơn Tĩnh Nhân nữa là khác.

Trời mùa xuân chưa đến giờ dậu đã sập tối. Ngân Định từ sớm đã tìm một chỗ kín đáo trong rừng sau núi để ẩn mình. Cô ta chờ đợi trong nôn nóng và đặc ý, có phần coi thường Tình Nhân nhất gan, không dám đến xem trò vui!

Cô ta chỉ lo Tổ Doanh không kéo Vĩnh Hách đến theo, vì lúc nghe báo tin, Tổ Doanh chỉ cúi đầu trầm tư, chẳng hề tỏ thái độ gì rõ rệt.

Tới gần giờ tuất, Ngân Định nghe tiếng bước chân lạo xạo, Mỹ Ly cầm một chiếc đèn lồng nhỏ bước thấp bước cao tiến tới. Ngân Định nấp trong bóng tối, lòng tràn đầy vui sướng, tốt quá, diễn viên đã tới rồi.

Cành lá xào xạc, gió núi lạnh lạnh lùa qua khiến người ta rùng mình. Mỹ Ly khoanh tay, cảm thấy rét run. Đã quá giờ hẹn, sao Vĩnh Hách vẫn chưa đến? Nàng đi tới đi lui, vừa bất an, vừa nóng nảy.

Trong chỗ tối, Ngân Định còn nóng nảy hơn cả nàng. Những người khác đâu!? Ít nhất thì Tình Hiên cũng phải tới chứ! Tiểu Bân Tử đã nói rõ ràng là y đồng ý ngay mà!

Đã nửa canh giờ trôi qua, nến trong đèn lồng đã sắp cháy hết. Mỹ Ly cau mày, rõ ràng là có người cố ý trêu trọc nàng rồi. Hèn gì từ đầu đã cảm thấy đáng ngờ. Nàng quyết định không đứng đợi suông nữa, phải mau chóng về thôi, nói không chừng Vĩnh Hách từ chỗ hoàng thượng quay về, không gặp nàng lại đang sốt ruột lo lắng đây.

Thấy Mỹ Ly bắt đầu trở gót, Ngân Định nóng nảy đến muốn nhảy dựng, thế này là thế nào? Rõ ràng kế hoạch đầu vào đó, không ngờ lại gặp kết quả thế này. Vì ngồi xổm quá lâu, chân tê rần, nay sốt ruột vội đứng dậy, chân không chịu được, cô ta té rầm một cái, ngã sấp xuống, đè lên cành khô trên mặt đất phát ra tiếng kêu răng rắc.

“Ai?” Mỹ Ly giật mình nhảy dựng, vội vã cầm đèn lồng chỉ còn tỏa ánh sáng yếu ớt soi về phía bên này, khi nhìn thấy Ngân Định ngã rập trên mặt đất, đang nghiến răng vì đau, mặt nàng sầm xuống.

“Là người?!”

Thoạt tiên Ngân Định còn hơi hoảng loạn, nhưng dần dần cảm giác tê dại đã rút khỏi chân. Cô ta đứng dậy, tuy kế hoạch không thành công, cô cũng đâu cần phải sợ Mỹ Ly?

“Đúng, là ta” Ngân Định cố ý hếch cằm, cười lạnh vẻ bất cần.

“Đúng là trò mèo.” Mỹ Ly chẳng thèm để ý, quay người bỏ đi.

“Mỹ Ly! Đứng đó!” Tự ái vì thái độ khinh thường của Mỹ Ly, Ngân Định bước lên núp mạnh áo nàng, “Đồ hạ tiện! Không biết xấu hổ! Chỉ giỏi bám lấy đàn ông! Hẹn tới là tới ngay, không biết liêm sỉ.”

Trong lúc hai bên giằng co, đèn lồng rơi xuống đất tắt ngấm. Mỹ Ly vốn đang bực mình, thêm vào Ngân Định cứ chèo kéo vụn vặt, không nhịn được nữa nàng giơ tay đẩy mạnh cô ta. Ngân Định không phải đối thủ của nàng, ngã ngồi xuống đất, tức phát điên lên.

“Người đánh ta? Người còn có mặt mũi đánh ta?” Ngân Định như phát đại xông tới túm tóc Mỹ Ly, bao oán giận những ngày qua nhất thời bùng nổ.

Mỹ Ly bị kéo tóc đau nhức cả đầu, cũng ra sức phản kích. Hai người áp sát vào nhau, Ngân Định bị nàng đẩy vào thân cây, lưng đau rát, liền tận dụng luôn lực tì xô mạnh nàng ra. Mỹ Ly loạng choạng giật lui, thỉnh thoảng rú thảm một tiếng rồi mất tăm mất tích.

“Mỹ Ly?” Biến cố đột ngột khiến Ngân Định hết hồn. Gọi mấy tiếng liền Mỹ Ly vẫn không đáp, cô ta lấy hết can đảm run run bò qua xem xét, kinh hãi phát hiện nơi Mỹ Ly biến mất là một hố đất thiên nhiên, miệng phủ kín toàn dây leo và cây cỏ.

Ngân Định bò quanh trên bờ, còn mơ hồ nghe thấy Mỹ Ly vùng vẫy sắc nước dưới hố sâu, cách mặt đất mấy trượng, tiếng hô cứu mạng càng lúc càng yếu ớt.

“Ôi mẹ ơi!” Ngân Định sợ hãi đến vỡ mật, “Dưới hố có nước!”

Chưa dứt lời đã thấy một bóng đen lướt qua bên cạnh, vù một tiếng rơi tùm xuống, bọt nước bắn tung tóe, có mấy giọt hắt vào mặt cô ta.

“Ma!” Ngân Định sợ hãi loạng choạng giật lui, đến khi đoán ra chắc là người nào nhảy xuống cứu Mỹ Ly, cô ta lại bò đến bờ hồ nhìn xuống thì bên dưới chẳng còn tiếng động gì cả, hết sức yên ắng. Ngân Định run rẩy gọi vài lần nữa, cũng chẳng ai đáp lời.

Người đó là ai? Chắc không đến nổi... cũng chết đuối rồi chứ? Sợ tái người, mồ hôi nhỏ giọt, Ngân Định chạy nháo nhào khỏi cái nơi kinh hãi này, cô ta chỉ muốn bỏ chạy, và sẽ giả vờ chẳng biết chuyện gì xảy ra.

Có người ấn mạnh vào bụng nàng. Cổ họng phát nóng khiến nàng bật ho bật khạc, phun ra một búng nước lớn, nước trào cả từ mũi, lệ nóng hoen tròng, mỗi lần hít thở đều đau rất khó chịu. Nàng sức nhớ lại cảm giác giá băng kinh khủng khi rơi xuống nước, lại một lần nữa tuyệt vọng, sẽ chẳng có ai đến cứu nàng, nàng đã chết rồi sao?

“Khỏe hơn chưa?” Một giọng bình tĩnh hỏi.

Mỹ Ly giật bắn mình, muốn trốn nhưng không đủ sức. Nỗ lực giãy dụa tìm đường sống nơi đáy nước đã ngốn hết toàn bộ sức lực của nàng.

Mất quen với bóng đêm, ánh trăng từ miệng hồ nhỏ hẹp rọi xuống đáy nước, mặt nước trong veo hứng ánh trăng di động phản chiếu trở lại, càng lúc càng thêm sáng rõ.

Nàng nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Tĩnh Hiên, nước đọng trên hàng mi dài của y hắt ánh nhàn nhạt, khiến đôi mắt đen càng thêm sâu thẳm. Y ngồi cạnh nàng, bình tâm tĩnh trí, còn điểm nét giễu cợt trước vẻ sợ hãi hốt hoảng của nàng.

“Đây... đây là chỗ nào?” Nàng không biết vì sao y lại xuất hiện, cũng không muốn nhìn y, gắng gượng thẳng lưng, bò trên mặt đất quan sát bốn phía. Đây là một cái động nhỏ nằm ngang, cách mặt nước dưới hồ sâu chưa tới hai thước. Cửa động còn nhiều dây leo to bằng cổ tay lò xo, rất khó phát hiện.

Cái hồ thiên nhiên này hình hồ lô, miệng hồ tuy hẹp nhưng bên trong lại rộng, dưới đáy là một đầm nước nhỏ, may mà họ chưa tận số nên bên vách còn có một hang động trở ngang, và dù nó nằm khuất, cũng may Tĩnh Hiên đã phát hiện ra. Nếu không, dẫu khỏe đến đâu mà cứ liên tục đạp nước hít thở thì cuối cùng cũng không tránh khỏi cảnh kiệt sức chết đuối.

Ánh mắt đề phòng của nàng chợt phát hiện ra, y bắt đầu tự cởi bộ quần áo ướt sũng. “Ngài... ngài làm gì vậy?” Nàng vừa giận vừa lo, hang động thấp và hẹp, nàng muốn tránh cũng không tránh được.

“Cô không lạnh sao?” Y cởi sạch áo cười phì, không để ý đến lời chống chế xấu hổ của nàng.

Nghe y nói vậy, nàng mới cảm giác được lớp áo ướt sũng dính sát vào người, càng lúc càng lạnh giá khó chịu. Nhưng nàng quay mặt đi không nhìn y, bắt mình thản nhiên nói: “Không lạnh.”

Tĩnh Hiên cười nhạt, không để ý gì tới nàng, lấy quần áo vừa cởi mang ra cửa động vắt cho khô rồi lau nước bám trên người.

Mỹ Ly giả vờ trấn tĩnh, thà chết cũng không nhìn về phía Tĩnh Hiên. Không ngờ y cởi sạch sẽ chỉ còn quần dài, đến giày vớ cũng thoát ra, bàn chân để trần, bộ dạng thoải mái. Nàng chẳng làm gì được y, bèn dứt khoát nhắm chặt mắt, cắn răng chịu đựng hơi lạnh càng lúc càng thấm vào xương tủy.

Tĩnh Hiên ung dung tựa vách động, mượn ánh trăng phản chiếu vào làn nước để ngắm nàng. Sau hai năm, điều khiến y rung động nhất chính là bộ dạng im lặng chịu đựng của nàng, vừa quật cường lại vừa cô đơn, chỉ một thoáng tim y đã loạn nhịp, tình cảm dâng trào.

Y cau mày, nhanh chóng cúi người cởi lớp áo lạnh buốt ướt sũng của Mỹ Ly.

“Ngài làm gì vậy?” Không phải nàng không đề phòng, nhưng khi y thực sự ra tay, nàng vẫn cảm thấy sức mình quá yếu ớt. “Vương gia...” Nàng không chống cự nổi y, hai tay giữ chặt vật áo, gồng sức đến mức nước từ áo ứa ra.

Vương gia? Y giễu cợt lặp lại kiểu xưng hô đầy xa cách của nàng, cười mỉa: “Cô yên tâm đi, giờ ta không có hứng làm chuyện đó.”

Giọng điệu của y khiến nàng vừa xấu hổ vừa bối rối, cuối cùng không chống cự nổi, quần áo trên người bị y thô lỗ cởi hết ra, nàng đành ôm chặt lấy hai đầu gối, co rúm mình lại. Tĩnh Hiên cười lạnh lùng nhưng

không tiếp tục lôi kéo nàng nữa, mà chỉ dùng y phục đã vắt khô tỉ mỉ lau nước ở lưng, cánh tay và bắp chân của nàng... Thu nhỏ người đến mức nào nàng vẫn không che chắn được những chỗ ấy, đành cắn môi yên lặng, thái độ ân cần bất ngờ của y chẳng qua chỉ là muốn tàn nhẫn tạo ảo tưởng cho nàng mà thôi.

Thái độ im lìm cự tuyệt của nàng làm cơn giận của y thêm phần kích động, y đột ngột ôm choàng lấy nàng, tay không chút thương tình nắm lấy mắt cá chân của nàng. Mỹ Ly có cảm giác y muốn kéo đứt cả chân nàng, cơn đau chưa dứt, cánh tay và đôi chân thon dài mạnh mẽ của y đã quăn tót, nàng chẳng khác gì côn trùng bị nhện giăng tơ, nằm gọn trong lòng y không sao động đậy được.

Nàng định gồng sức giãy dụa, nhưng càng bị y giữ chặt hơn, “Ta hiện giờ không có ý gì khác, nhưng nàng còn tiếp tục vụn vụn thế này,” Y tà ác thổi phồng một tiếng, “thì khó nói lắm.”

Mỹ Ly cũng biết chống cự vô ích, bèn bắt chéo tay bảo vệ ngực, cũng đẩy tay y đang vắt ngang người nàng ra. Tĩnh Hiền chẳng thèm để ý, ôm chặt lấy nàng hồi lâu vẫn không buông lỏng. Mỹ Ly gồng đầu lên cánh tay y, tâm lý còn chống đối nhưng thân thể chẳng vâng lời cứ tìm kiếm hơi ấm từ người y. Mũi chọt cay cay, nàng chưa kịp kim lại, lệ đã trào ra nơi khóe mắt. Đây chính là hơi ấm mà nàng từng khao khát bắt chắp tất cả, nhưng y keo kiệt chẳng hề ban cho nàng. Giờ đây, dầu có ấm hơn nữa, tim nàng vẫn lạnh như băng.

“Nàng không nói gì được nữa sao?” Im lặng hồi lâu, Tĩnh Hiền lại bắt đầu tức giận, vừa nói vừa ác ý rung tay, lay lay đầu nàng. Mỹ Ly nhắm chặt mắt, toàn thân y đang khó chịu, nhưng nàng lại thoải mái đến mức muốn ngủ thiếp đi đây.

Mỹ Ly cau mày, “Vì sao ngài lại ở đây?” Nàng hỏi cho có lệ, đang trong tình huống này, nàng thật không muốn chọc giận y.

“Theo nàng thì sao?” Y cười lạnh khinh miệt, biết rõ sự thực nhưng vẫn cố tình mỉa mai, “Không phải nàng hẹn ta đến sao?”

“Tôi ư?” Đôi mắt khép chặt của nàng bỗng dưng mở lớn, vừa sợ vừa giận nhìn y. Đôi mắt to trong trẻo như đầm nước, quầng rừ tựa sóng xuân, phản chiếu ánh nước lấp lóa trông càng thêm mê hồn. Tĩnh Hiền cảm thấy ngực nóng lên, phần thân thể căng ra càng lúc càng đau nhức. Y đành mặt, duy trì vẻ thần nhiên coi thường, y không muốn chiếm lấy nàng khi nàng chưa cam tâm tình nguyện, hành động cưỡng ép ấy sẽ khiến y căm ghét chính bản thân mình.

Mỹ Ly yên lặng suy nghĩ một hồi, đại khái đã đoán ra được nguyên do. Nàng cũng hiểu trò đùa độc ác này không chỉ đơn giản là lừa nàng lên núi chờ sương suốt đêm.

Thấy nàng không nói gì nữa, Tĩnh Hiền càng khó chịu, lại lay lay nàng, “Ta cứu nàng rồi, không cảm ơn sao? Nói không được thì dùng hành động càng tốt.” Y ác ý cười khê, nhắm nháp nỗi kinh sợ của nàng.

“Ngài đến được bao lâu rồi?” Nàng bỗng lãnh đạm hỏi, cắt ngang tiếng cười của y, thân hình mảnh dẻ đã không còn run lấy bấy nữa. “Lúc Ngân Định và tôi đánh nhau, chắc ngài đã đến rồi phải không?” Có lẽ y đã đến từ sớm, từ đầu đến cuối nấp trong bóng đêm cười cợt theo dõi mọi chuyện.

Y chẳng nói gì được.

Giờ đến lượt nàng cười nhạt. Khoanh tay đứng nhìn nàng chịu khổ nạn dường như là niềm vui của y. Bị tiếng cười chọc giận, Tĩnh Hiền xoay người nằm đè lên tấm thân nhỏ nhắn mềm mại, “Lúc ta nhảy xuống cứu nàng, vốn không ngờ rằng dưới đây có hang động thế này!” Đúng vậy, sau khi thoát hiểm, y không khỏi kinh hãi, cũng không khỏi mất vía trước hành vi xốc nổi của mình! Nếu không phải nhờ vùng vẫy làm khua động dây leo phủ trên vách hang, chưa chắc y đã phát hiện ra nơi này. Tương lai của y, tham vọng của y có thể sẽ bay biến hết chỉ vì một người phụ nữ nét mặt lạnh lùng, một kẻ trong lòng toàn nghĩ tới gã đàn ông khác và mở miệng ra là châm chọc khiêu khích y.

Mỹ Ly mặt hơi đỏ sẫm, nét cười trào phúng dần dần nhạt đi.

“Cảm ơn.” Nàng xoay mặt nhẹ giọng nói. Dù sao chẳng nữa, lần này, cuối cùng y đã ra tay cứu giúp.

Tĩnh Hiền hung hăng lặn ra khỏi người nàng, nhưng vẫn ôm nàng thật chặt như khi nãy. Y thực sự muốn bóp chết nàng, thôi đi, nàng không cảm ơn y, y bức tức, nàng tạ ơn rồi, y càng giận dữ! Những gì y làm cho nàng chỉ đáng một câu cảm ơn lạnh nhạt lấy lệ thôi sao?

Cảm nhận được cơn giận của y, Mỹ Ly mỉm cười, “Ngài có thể không cứu tôi mà.”

“Cô!” Gân xanh trên tay y nổi cả lên.

“Mỹ Ly...” Phía cửa động đột nhiên vang lên tiếng gọi đầy lo âu của Vĩnh Hách.

Mỹ Ly mừng rỡ, toan đáp lời thì bị Tĩnh Hiên nhanh tay bịt miệng. Y dùng tay chân khống chế, không để nàng phát ra tiếng động nhỏ nào thu hút sự chú ý của Vĩnh Hách, thậm chí còn thò tay kéo dây leo bên ngoài che kín cửa động.

Mỹ Ly lo cuống. Phía bên trên động được chiếu sáng rực, tiếng gọi của Vĩnh Hách càng lúc càng thể lương khiến lòng nàng cũng cảm thấy đau thay cho gã. Nàng ở đây! Nàng ở ngay đây! Nàng cảm hận định cắn vào bàn tay Tĩnh Hiên đang bịt miệng mình, nhưng y sớm đã đề phòng, dùng sức véo vào má nàng, cảm nàng đau nhói, không dùng sức được nữa.

Hang động nằm ngang này cực kì âm u, qua lớp dây leo che phủ có thể nhìn thấy hố đất được chiếu sáng rực. Mặt nước bỗng “ùm” một tiếng, Vĩnh Hách lưng đeo dây thừng nhảy từ trên miệng hố xuống, gã ngụp lặn tìm kiếm mấy lần, cuối cùng đến giọng gọi tên nàng cũng trở nên khàn đặc, thậm chí còn nghẹn ngào.

Hai tên thị vệ cũng nhảy xuống giúp gã kiểm tìm. Bởi vì bọn họ đều giữ chặt lấy dây thừng quấn quanh eo chứ không nín lấy dây leo, mà cũng không ngờ trên vách còn có một hang động khác, nên chẳng để ý gì đến góc tối bên này.

“Vĩnh Hách!” Miệng hố vắng lại tiếng khóc gọi của Ứng Như phúc tấn, “Lên đi mà, Vĩnh Hách.”

“Không, không!” Vĩnh Hách hồn bay phách lạc, não nùng phản đối.

Ứng Như phúc tấn ra lệnh cho người phía trên cứ kéo lên bất chấp kháng nghị. Vĩnh Hách phát cuồng, thậm chí còn định dùng chủy thủ tùy thân cắt đứt dây thừng. Thị vệ cùng xuống với gã lập tức ngăn cản, hợp sức với người phía trên kéo Vĩnh Hách vừa khóc vừa gào lên.

“Ngài làm gì vậy?” Đợi đến khi phía trên không còn tiếng động, Tĩnh Hiên mới buông Mỹ Ly ra. Sững sờ hồi lâu, nàng òa lên gào khóc, khi này tiếng gọi của Vĩnh Hách khiến nàng tan nát lòng.

“Làm gì ư?” Nụ cười của y lạnh băng, “Không để bọn họ tìm được nàng!”

“Người!” Mỹ Ly quá sức căm giận, cuối cùng y muốn hành hạ nàng đến mức nào? Nàng điên cuồng xông tới, dùng hai tay đánh y nhưng bị y dễ dàng ghìm lại.

“Vì sao? Vì sao?” Nàng khàn giọng chất vấn, bởi vì quá sức phẫn nộ, tóc tai xõa ra bù xù, áp sát vào khuôn mặt thon gầy, trông càng thêm yếu ớt bất lực. Bên tai nàng tựa hồ vẫn còn vang vọng tiếng gọi tuyệt vọng đứt ruột của Vĩnh Hách.

“Người vì sao lại như vậy? Vì sao không chịu buông tha ta?” Nước mắt rơi xuống như mưa, bao ứa khuất oán giận mấy ngày nay chợt bùng nổ, “Ta chẳng phải đã buông tay rồi sao, ta chỉ là đồ bỏ của người thôi! Người rốt cuộc muốn thế nào? Người rốt cuộc muốn ta làm sao đây?” Nàng chất vấn y, đồng thời cũng chất vấn vận mệnh cứ bắt nàng phải chịu đau khổ hết lần này đến lần khác.

Tĩnh Hiên mặc cho nàng gào khóc. Dáng vẻ Mỹ Ly hiện giờ quen thuộc với y hơn, ít nhất không còn là khuôn mặt cứng đờ lạnh băng băng nữa. Bị câu nói cuối cùng của nàng làm tổn thương, hai tay y siết chặt.

“Mỹ Ly...” Đợi nàng khóc đến kiệt sức, y mới hạ giọng hỏi, “Nàng muốn Vĩnh Hách nhìn thấy bộ dạng của nàng lúc này sao?”

Mỹ Ly sững sờ, đầu óc đờ đẫn không thể nào suy nghĩ tiếp được.

“Một lát nữa hộ vệ của ta tìm đến, ta sẽ dẫn nàng ra ngoài, nàng có thể nói là nàng lặn từ sườn núi xuống chứ không rơi xuống nơi này. Ngân Định giờ đã sợ chết khiếp, không tranh luận gì với nàng đâu.” Không có nghi ngờ, cũng chẳng có đồn đại!

Nàng cứng người khi bị y ôm chặt lấy, thật không ngờ bộ dạng nức nở tuyệt vọng của nàng lại có thể nghiền nát tim y. Y ôm chặt lấy nàng, “Nàng hỏi ta vì sao ư... Ta chỉ không nỡ làm một kẻ phụ bạc giữa đường.” Y bỏ rơi nàng sao? Vậy thì ai đang nằm trong lòng y lúc này?

“Người sẽ đưa ta ra ngoài thật sao?” Đường như chẳng hề nghe thấy những lời thổ lộ tâm tình của y, nàng khẳng khái đòi y hứa hẹn.

Tĩnh Hiên phát tức, trong mắt nàng, trong tim nàng, giờ chỉ còn gã đàn ông kia sao?

“Người sẽ giữ bí mật chuyện hôm nay chứ?” Nàng không tin được y!

Y buông nàng ra, ẩn nhẫn ngồi thẳng lên, âm thầm nhìn khuôn mặt đầm lệ cùng ánh mắt thất thần. Trái tim Mỹ Ly đã bị gã đàn ông gọi tên nàng khi này đem đi mất rồi.

Không cam tâm! Y không cam tâm! Người đàn ông trong lòng nàng vốn là y mà! Lẽ ra phải là y mới đúng. Y dối ý rồi, y không vĩ đại đến mức hi sinh khát vọng của mình để thành toàn ột gã đàn ông khác.

22. Chương 21

Chương 21: Báo đáp

Bóng tối, lại bóng tối mà nàng sợ hãi.

Nàng cảm thấy rất khó chịu, thậm chí cảm thấy như đang vùng vẫy dưới làn nước lạnh băng chục nướts chẳng nàng, mỗi lần hít thở đều rất khó khăn. Nàng kêu khóc muốn mở to mắt, muốn chớp lấy bất cứ thứ gì để tiếp tục sống sót. Đường như nàng lại chìm trong biển lửa một lần nữa, lại nóng bỏng đau rất. Từng nấc da thịt của nàng đều nhức nhối, nước mắt vừa ứa ra đã bị hong khô lập tức.

Nàng cầu cứu, chẳng có ai đến. Nàng buông tay, thẫn thờ ngã quỵ trong biển lửa, bất lực biến thành một làn khói mỏng.

Nàng nghẹn ngào kêu khóc, trán đột nhiên mát lạnh, cảm xúc chân thật kéo nàng khỏi giấc mộng hỗn loạn. Nàng không đủ sức mở mắt, cổ rướn cổ đòi uống nước. Quả thật có người đưa nước đến bên môi, nàng sợ đó chỉ là giấc mơ, vừa mừng vừa sợ liền uống ừng ực.

“Mỹ Ly...”

Giọng nói rất quen tai, là Vĩnh Hách sao? Không đúng, Vĩnh Hách sao lại có giọng bi thương như vậy.

“Mỹ Ly...” Đôi tay lạnh ngắt siết chặt lấy tay nàng, “Mỹ Ly, ta chỉ cần nàng thôi là đủ.” Vĩnh Hách nói. Mỹ Ly không đủ sức để cau mày, nhưng nghe ra sự bất đắc dĩ trong giọng nói gã, như thể gã đang tự nhắc nhở bản thân.

Nàng dăm sốt ruột, muốn mở mắt ra xem có phải đúng là Vĩnh Hách không?

Chung quanh hơi ồn ào, hình như nàng mê man bỏ qua một đoạn, có rất nhiều người nhỏ giọng nói chuyện, nửa giải thích nửa cãi cộ, đầu nàng đau quá.

Một phụ nữ đột nhiên gào lên: “Nó không được! Nó sẽ hại con!”

Mỹ Ly không nhận ra là ai đang nói, nhưng giọng điệu căm uất đó đã khắc sâu vào tim nàng.

Thuốc thật đắng rót vào trong miệng, nàng biết thuốc chẳng dễ tìm, nên không dám cau mày, chặt vật nuốt hết song vẫn bị sặc một ít. Nàng quỳnh lên, không ngờ lại mở mắt ra được.

Nhìn thấy Vĩnh Hách, nhịp thở chợt dồn dập, nàng phải nói cho gã biết rằng không cần lo lắng, nàng vẫn khỏe, nàng chưa chết! Nhưng liền đó, nàng sững sờ, người ngồi bên giường nàng lẳng lặng không nói tiếng nào là Vĩnh Hách hay sao? Gã thậm chí còn không phát hiện ra là nàng đã tỉnh. Vĩnh Hách sao lại có vẻ thờ ơ thế này, ánh mắt gã vì sao lại lạnh lùng như thế?

“Cách cách?” Hồng Linh đang đỡ nàng uống thuốc mừng rỡ kêu lên, Vĩnh Hách rùng mình, quay đầu sang nhìn nàng. Ánh mắt của gã... Mỹ Ly an tâm rồi, đúng là gã! Ánh mắt của gã, nụ cười mỉm của gã vẫn ấm áp như xưa, nàng an tâm thở hắt ra.

“Khỏe hơn chút nào chưa?” Gã ngồi xích lại, đỡ nàng thay cho Hồng Linh, để nàng thoải mái ngồi dựa vào lòng mình.

“Thiếp bị bệnh sao?” Mỹ Ly hỏi, giãy dựa trong lửa trong nước chỉ là ảo giác do bệnh tật thôi sao? Nàng đảo mắt, “Nơi này...” Nàng đang nằm trong một gian phòng, ánh mặt trời có vẻ uể oải, chắc là xế chiều rồi.

“Đây là hành cung Thừa Đức.” Vĩnh Hách mỉm cười, cầm lấy khăn tay Hồng Linh đưa tới, thấm khô mồ hôi túa đầy trên trán nàng.

Đã tới Thừa Đức rồi sao? Mỹ Ly ngạc nhiên, nàng ngã bệnh đã bao lâu rồi? Mặt nàng bỗng nhiên sắt lại, nàng... nàng trở về bằng cách nào? Tĩnh Hiên đưa nàng về sao? Bất an đột ngột dâng trào. Y giữ lời hứa chứ?

“Thiếp...”

Nàng có rất nhiều chuyện cần hỏi, nhưng Vĩnh Hách cắt ngang một cách dịu dàng và kiên quyết.

“Về được là tốt rồi! Những chuyện khác...” Gã thoáng cau mày, đôi mắt đang thấp thoáng nét cười lại xuất hiện vẻ xa lạ như khi nãy, sự kiên quyết khẳng khẳng một mực, “... không quan trọng! Cứ ráng khỏe lên là được. Nàng đói chưa? Ta gọi người mang thức ăn đến nhé!”

Gã đi ra khỏi cửa, khẽ khàng dặn dò cung nữ bên ngoài, nàng chỉ nghe loáng thoáng, “... Đừng để cách cách gặp...”

Vĩnh Hách có chuyện giấu giếm! Tim nàng chợt trĩu nặng, hít thở khó khăn chẳng khác nào bị bóng đè.

Nàng liếc Hồng Linh đứng bên sập, không ngờ cô ta cũng bối rối né tránh ánh mắt của nàng.

“Xảy ra chuyện gì?” Nàng trịnh trọng hỏi, nhưng vì đang yếu trong người, giọng cũng thều thào.

“Không có chuyện gì cả. Cách cách uống chút nước nhé!” Hồng Linh miễn cưỡng mỉm cười, áp ứng quay người đi lấy nước.

“Ta trở về bằng cách nào?” Mỹ Ly chăm chăm nhìn cô ta, lơ mơ đoán được mọi chuyện. Hồng Linh siết chặt chén nước, mặt lộ vẻ khó xử, cứ đứng cứng đờ bên bàn, không trả lời.

“Hồng Linh...” Nàng nhìn cô ta, ánh mắt gần như van vãn.

Hồng Linh buồn phiền lắc đầu, sớm muộn gì cách cách cũng biết, nói sớm một chút để nàng có tâm lý chuẩn bị cũng là chuyện tốt. “Là Khánh vương gia ôm người quay về.” Cô ta hít sâu một hơi, dứt khoát kể đầu đuôi câu chuyện.

“Đêm hôm đó, hoàng thượng có việc gấp cần truyền Khánh vương gia, mọi người mới phát hiện vương gia mất tích, tìm kiếm hồi lâu kinh động đến cả thái hoàng thái hậu. Lão tổ tông sợ vương gia gặp chuyện không hay, sai người nghiêm khắc điều tra xem trước khi mất tích vương gia từng gặp những ai, bèn tìm ra được một tên tiểu thái giám tên Tiểu Bán Tử. Tiểu Bán Tử sợ chết khiếp, khai ra Tĩnh Nhân cách cách và Ngân Định cách cách, Ngân Định cách cách như phát cuồng hét khóc lại la, gọi đi cứu người. Lúc ấy mọi người mới hiểu được đầu đuôi câu chuyện. Vĩnh Hách thiếu gia dẫn theo rất đông thị vệ đốt đuốc tìm kiếm suốt đêm, cuối cùng đều tuyệt vọng cả. Thái hoàng thái hậu cũng lo lắng đến mức bệnh đau tim cũ tái phát.”

Hồng Linh dừng lại một lát, bất an nhìn sang Mỹ Ly vẻ mặt tái nhợt, “Không ngờ khi trời sáng, vương gia ẵm người quay về...” Cuối cùng cô ta cũng chẳng thể nào kể rõ tình cảnh lúc đó cho Mỹ Ly nghe. Cách cách chẳng mặc gì trên người, vương gia dùng áo choàng ẵm ướm của mình bọc lấy nàng, trước mặt mọi người ôm nàng vào trong lán. Suốt dọc đường đến Thừa Đức, vương gia ở trong xe ngựa của cách cách, một bước không rời, tùy tùng hộ vệ ở sát ngay bên, ngay Vĩnh Hách thiếu gia cũng phải đến hành cung mới gặp được cách cách. Mọi người đều bàn tán xôn xao, lời đồn đại ác độc cỡ nào cũng nói ra được. Tổ Doanh cách cách khóc lóc đến ngã bệnh, Ứng Như phúc tấn sang tìm Vĩnh Hách thiếu gia đến mấy lần, cuối cùng còn cãi nhau to ngay ở căn phòng này... Những chuyện như vậy, làm sao cô kể cho cách cách nghe được?

Hồng Linh ngưng ngang, Mỹ Ly cũng không hỏi thêm, những gì Hồng Linh không thể nói ra, trong lòng nàng hiểu rất rõ. Thần thờ trầm lặng hồi lâu, nàng mới đột ngột hỏi, “Ứng Như phúc tấn có ghé qua đây

phải không?”

“Cách cách nghe thấy hết rồi sao?!” Hồng Linh sững sốt, buột miệng hỏi lại.

Mỹ Ly nghiêng chặt răng, giọng nói đó là của ngạch nương Vĩnh Hách.

Nó không được... Nó sẽ hại con!

Mỹ Ly, ta chỉ cần nàng thôi là đủ.

Cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao ánh mắt Vĩnh Hách lại biến thành như thế, cuối cùng cũng hiểu được nỗi đau đớn của gã khi thốt ra câu nói đó.

Cánh cửa được cung nữ bên ngoài dè dặt mở ra, Tĩnh Hiền cười nhạt bước vào, tâm trạng có vẻ phấn chấn. Y mặc trường bào màu lam sẫm chất liệu sang quý, càng toát lên vẻ cao quý ung dung, khuôn mặt tuấn tú đến độ yêu tà của y đầy nét đặc ý thỏa mãn.

Nàng nên mắng mỏ y? Nên căm hận y?

Nhưng nàng chỉ chờ dẫn nhìn y tiêu sái tự nhiên ngồi xuống cạnh sập, Hồng Linh toan dâng trà, y hờ hững khoát tay từ chối, tựa như y mới là chủ nhân của gian phòng này. Ánh mắt lạnh lùng của nàng khiến y sầm mặt, “Các người lui ra ngoài!” Y ra lệnh cho bọn người hầu, giọng đã chồm vài phần tức giận.

Đến lúc trong phòng chỉ còn lại hai người họ, nàng vẫn không nói chuyện, không đổi sắc mặt, cứ chằm chằm nhìn y.

“Trách ta ư?” Tĩnh Hiền cười lạnh, bao phấn chấn bay mất sạch, sự hung bạo tàn nhẫn lại hiện rõ trong mắt y.

“Vì sao?” Nàng nhìn y, từ đầu đến cuối nàng chỉ muốn hỏi y vì sao!

“Nàng ốm bệnh, ta có thể bỏ rơi nàng trên núi ư?” Y cũng trừng mắt lại nhìn nàng, chẳng có chút áy náy nào.

Mỹ Ly vẫn đắm đắm nhìn y, lời biện hộ quá dồi dào về. Miễn là y muốn, y có hàng vạn cách để giải quyết sự việc đầu vào đó.

“Vì sao?” Nàng không hề đổi giọng, bướng bỉnh lục vấn.

Mắt y thoáng ánh tàn bạo. Mất đi gã đàn ông đó, nàng lại mang bộ dạng sống cũng như chết này ư?! “Vì sao à?” Y cười lạnh, “Chỉ cần ta còn chút nuối tiếc nàng, thì sẽ không cho nàng đi theo kẻ khác!”

Nàng thở dài, một chút nuối tiếc? Cuối cùng nàng cũng có thể nhắm mắt cười nhạt, chỉ lý do này cũng đã là quá đủ đối với y. Bỏ rơi nàng, đoạt lại nàng, đều theo hứng chí nhất thời, trước giờ y vẫn quen thói phóng túng như vậy.

Tĩnh Hiền nhìn bờ mi cong vút khép hờ trên khuôn mặt tái nhợt, nàng quá bình tĩnh, không mấy may tức giận, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn y, nàng oán hận y đến vậy sao?

“Ta không ép nàng, ta muốn nàng tự chọn lấy.” Y cố ý hừ mũi thật lớn, phúi áo đẩy cửa bước ra.

Những giọt lệ kiềm nén trước mặt Tĩnh Hiền giờ mới trào ra khỏi đôi mắt nhắm chặt. Y cần gì phải ép buộc nàng chứ! Vĩnh Hách có che giấu cỡ nào, chỉ vẻ tiếc hận lộ ra trong đáy mắt đã đủ khiến tim nàng tan nát. Cưới nàng rồi, tương lai của gã sẽ mất sạch, chê cười khinh bỉ sẽ đeo bám gã như hình với bóng suốt cả đời.

Nếu gã cao giọng mắng nàng, trách móc nàng, thậm chí bỏ rơi nàng, nàng cũng không khó chịu như lúc này. Những thứ nàng có thể đem lại cho gã vốn đã ít ỏi đến thảm hại, giờ đây... những thứ gã cho nàng, nàng có muốn cũng chẳng còn tư cách nhận.

Nếu chỉ gia thế thấp kém, quá khứ đáng chê cười, nàng còn có thể thuyết phục bản thân, tin là mình sẽ hiểu thuận với cha mẹ Vĩnh Hách, lo toan việc nhà giúp gã, sinh con đẻ cái để báo đáp tấm lòng thủy chung như nhất của gã. Hiện giờ, cái giá gã phải trả khi cưới nàng, nàng có chết vạn lần cũng không đền đáp được. Nàng sẽ trở thành vết ố lớn nhất trong cuộc đời và trên con đường làm quan của gã.

Nếu như không có nàng, tương lai Vĩnh Hách bằng phẳng mệnh mông. Gã có phụ mẫu như vậy, tướng mạo tính tình lại khá, có thể cưới cô gái tốt nhất trên đời. Nàng trước giờ đều nhìn rõ sự ưu tú của gã, nên mới cảm thông được nỗi oán giận và tiếc nuối của Ứng Như phúc tấn.

Cùng đi Giang Nam... nàng bất thần thổn thức. Lúc gã đề nghị như vậy, nàng đã cảm thấy hạnh phúc quá sức hư ảo, còn tự cười thầm, mình mắc phải bệnh sợ bóng sợ gió rồi, cuối cùng, đó quả thật cũng trở thành giấc mộng đẹp dễ nhất nhưng cũng xa vời nhất của nàng.

Nàng nghe thấy Hồng Linh ở ngoài sân mỉm cười thỉnh an, “Vĩnh Hách thiếu gia đã đến rồi sao!”

Mỹ Ly vẫn quay mặt vào tường, không đủ can đảm quay ra, vội vàng lau nước mắt trên mặt, lau mạnh đến mức xương gò má đau nhức.

Mãi mà gã chưa bước vào, rồi gã kinh ngạc kêu khẽ: “Ngạch nương, sao người lại đến đây?” Giọng đề phòng rõ rệt, Mỹ Ly tưởng chừng chính mắt nhìn thấy gã đứng chắn ở cửa, cố ý ngăn cản Ứng Như phúc tấn bước vào. “Ngạch nương về trước đi, có chuyện gì...” Gã hạ giọng van nài, sợ nàng ở trong phòng nghe thấy, “Sau này hăng nói.”

“Tránh ra!” Giọng nói của Ứng Như phúc tấn khô khan lạnh lùng, nghe như dùng mắt người hầu.

“Ngạch nương!” Vĩnh Hách cũng nóng nảy kêu lên.

Ứng Như phúc tấn cười nhạt: “Hôm nay con không cho ta gặp nó, vậy lo liệu được cả đời để ta không gặp nó sao? Ta không gặp nó thì nó có thể vờ như không biết những lời đồn đại mỉa mai sao? Vĩnh Hách, con không thể lừa mình dối người, tình hình hiện tại không phải chỉ con thấy được là được, sớm muộn gì cũng phải nói cho rõ ràng.”

“Ít nhất không phải là bây giờ, nàng vừa mới khỏe lại được đôi chút.”

“Vĩnh Hách! Con còn ngốc nghếch đến chừng nào?” Ứng Như phúc tấn the thé chất vấn. “Cặp sừng này quá lớn, con không mang nổi, mà phủ tổng đốc của chúng ta cũng không mang nổi đâu! Chúng ta sẽ bị nước bọt dìm chết mất!” Bà đã phát điên trước thái độ mê muội cố chấp của Vĩnh Hách nên không quan tâm gì nữa, lời lẽ thẳng thừng đến mức khiến Mỹ Ly ở bên trong run lấy bầy.

“Ngạch nương!” Vĩnh Hách cũng tức giận, giọng nói lạnh lùng khác thường, “Nếu không muốn con hận người thì hãy về trước đi.”

Ứng Như phúc tấn im lặng hồi lâu, chắc đã bị tổn thương vì lời nói của con trai.

Ngoài sân im phăng phắc, Mỹ Ly không nghe được bất cứ tiếng động nào, thật lâu sau mới thấy Vĩnh Hách cao giọng gọi đám người hầu vừa tránh mặt ra chuẩn bị thức ăn. Chắc Ứng Như phúc tấn đã về rồi, trong đầu nàng chợt hình dung ra bộ dạng gã đứng lặng ngóng theo bóng mẫu thân buồn bã rời đi.

Vĩnh Hách nhìn người hầu bưng bát cháo trắng vào phòng, ánh mắt gã vẫn dịu dàng như xưa. Lúc đỡ nàng ngồi dậy, gã hơi mỉm cười nhìn nàng, cẩn thận thổi nguội cháo rồi mới đút cho nàng từng thìa một. Dù gã tỏ vẻ thản nhiên cách mấy, nàng vẫn nhìn rõ nét ưu sầu lộ lộ trong đôi mắt kia, bởi đôi mắt trong sáng đường hoàng của gã trước giờ làm gì vẫn chút buồn thương nào!

Nàng cũng tươi cười ăn hết chén cháo gã đích thân đưa tới, nét cười nơi khóe môi không sao khỏi run run, bởi nàng phải cố nín nhịn để không òa khóc.

Thấy nàng ăn xong cả chén cháo, Vĩnh Hách mới yên tâm thở phào. Gã âu yếm vuốt hờ mái tóc lòa xòa, đỡ nàng nằm xuống rồi đắp kín chăn. “Ngủ đi, có chuyện gì thì bảo Hồng Linh gọi ta.” Gã yêu thương ngắm đôi mắt đẹp lung linh ánh nước nhưng vẫn phẳng phất nét cười nhàn nhạt. Ánh mắt chăm chú quyến luyến của gã khiến nàng muốn òa lên khóc lớn, cố hết sức nhẫn nhịn, chỉ có một giọt nước mắt ứa ra.

“Vĩnh Hách, chẳng có gì xảy ra cả.” Nàng muốn giải thích cho gã hiểu, dấu định mệnh của gã và nàng là chỉ được gặp gỡ thoáng qua, nàng cũng muốn cho gã hiểu, cô gái mà gã yêu thương không hề làm chuyện có lỗi với gã.

“Ừ, ta biết mà.” Gã mỉm cười, dùng ngón tay thon dài lau nước mắt cho nàng.

Mỹ Ly gắng sức kiềm chế để không nắm lấy tay gã, cầu xin gã từ bỏ mọi thứ, dẫn nàng đi thật xa. Đời này sẽ không còn ai yêu nàng đến vậy, hay nhìn nàng với ánh mắt thiết tha như thế nữa! Đột nhiên nàng muốn ích kỷ một lần, nàng thực sự không nỡ buông tay.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn nén lòng, bàn tay ấm áp của gã giờ cũng lạnh như băng. Dầu quyết định lấy nàng, gã cũng không khỏi áy náy với song thân. Gã là niềm tự hào của phụ mẫu, nay vì si mê một cô gái nhơ nhuốc mà đập tan thành bao mong đợi của họ. Nàng hiểu gã lắm! Gã quá lương thiện, quá hiếu thuận như vậy mà.

Nàng cần môi, cuối cùng cũng ép được mình mỉm cười: “Vĩnh Hách, chàng cũng phải sống cho tốt!”

Gã cần được ung dung trên con đường riêng của mình. Gã xứng đáng được hưởng một cuộc sống hạnh phúc!

Ra đến cửa, Vĩnh Hách vẫn còn ngoảnh lại mỉm cười với Mỹ Ly. Khi gã quay mình đi khuất, nước mắt nàng trào ra xối xả, khóc nhưng không dám nức nở, sợ gã nghe thấy ngoái đầu lại. Điều duy nhất nàng có thể báo đáp Vĩnh Hách, là để gã đi, để mình biến mất trong cuộc đời gã!

23. Chương 22.1

Chương 22: Lựa chọn

Hồng Linh dìu Mỹ Ly chậm chậm đi đến tấm cung của thái hoàng thái hậu. Cô vừa lo lắng giúp nàng khép lại áo choàng, vừa khuyên nhủ: “Cách cách, sao lại nôn nóng như vậy? Người xem, chân vẫn bủn rủn thế này này! Đem lại nổi gió nữa, người mà để nhiễm lạnh thì không phải chuyện đùa đâu...”

Mỹ Ly bải hoải rệu rã, phải dựa hẳn vào người Hồng Linh mới miễn cưỡng đi lại được, mồ hôi rịn đầy trán, nàng cười khổ lắc đầu không đáp. Có bao nhiêu sức lực nàng phải tập trung để kiên trì đi cho hết đoạn đường còn dài dẫn tới Lạc Thọ đường, và để nói ra quyết định của mình với thái hoàng thái hậu.

Nơi nàng ở cách tấm cung Hiếu Trang không xa, nhưng với thân thể yếu bệnh cùng tâm tình tệ hại, con đường bỗng thành dài như cả cuộc đời! Nàng từng có cảm giác giống thế này lúc được dẫn ra khỏi lãnh cung đến gặp lão tổ tông. Hồi tưởng lại, lúc ấy nàng còn có chút hy vọng mong manh. Nhưng hiện giờ, nàng phải tự mình dập tắt ước mơ về một tương lai rõ ràng tươi sáng.

Hồng Linh còn nói nàng quá nôn nóng...Nếu được lựa chọn, không đời nào nàng chọn bước đường này, nhưng giờ đây, nàng bắt buộc phải thúc giục mình tiến về phía trước. Bởi vì cần Vĩnh Hách đưa mắt nhìn nàng thêm một lát, rất có thể nàng sẽ đánh mất dũng khí rời xa gã!

Bữa tối sắp xong, rất đông cung nữ thái giám ôm tráp thức ăn tùm nập năm tùm ba đi qua đi lại, trông thấy Mỹ Ly họ đều cúi mặt tùm tùm, nụ cười chứa đựng quá nhiều ý vị trào phúng mỉa mai, nhiều hơn mức Mỹ Ly có thể chịu đựng. Khi bọn họ nhanh chân đi ngang qua, nàng không hề ngạc nhiên trước những tiếng thì thầm giếch gặc. Nghe không rõ lời bọn họ, nhưng nàng cần nghe rõ để làm gì cơ chứ.

Hồng Linh cảm thấy sức nặng trên tay càng lúc càng trĩu xuống, người Cách cách thì run bần bật. “Cách cách?” Cô ta lo lắng gọi, “Hay chúng ta về đi đã?”

Về?

Mỹ Ly hít sâu một hơi để đứng vững, không, nàng không thể trở về được nữa!

Thế giới của nàng quá nhỏ, chỉ bao gồm cung điện, phủ đệ. Còn Vĩnh Hách? Nàng có thể tưởng tượng được gã còn chịu chê cười khinh miệt hơn hẳn nàng! Nàng đã nghe bọn đàn ông khác nói xấu nàng rồi, nhưng nếu vì nàng mà Vĩnh Hách phải hứng những lời ác độc hạ lưu gấp trăm lần như thế thì nàng còn cách nào đối diện với Vĩnh Hách và cha mẹ gã đây?

Lúc vừa rời khỏi căn phòng trú ẩn, lòng nàng còn nhen nhóm ý muốn rút lui, xong giờ đây, chẳng còn sót lại chút nào nữa cả!

Khi nhìn thấy đèn lồng vừa được thái giám dùng sào trúc treo lên bên ngoài tấm điện của lão tổ tông, mắt nàng bắt giắc ươn ướt. Nàng rời khỏi An Ninh điện u ám đến tận xương tủy, không ngờ chỉ để đi đến một nơi khác còn lạnh lùng cô tịch hơn.

“Cách cách!” Nàng bị thái giám trước cửa viện ngăn lại. “Lão tổ tông đang tiếp kiến trọng thần, xin người chờ một lát.”

“Trọng thần nào mà giờ này còn tới?” Hồng Linh bực bội. Cách cách tình hình thế này làm sao mà đứng “chờ một lát” ở giữa sân lộng gió được?

Tên thái giám cũng có quen biết Hồng Linh, bèn bước lại gần nói nhỏ, “Là Hộ bộ thị lang.”

Hồng Linh nhất thời không nhớ ra đó là ai, giọng vẫn bực bội, “Là ai?”

Tên thái giám sốt ruột giậm chân, lén nhìn gương mặt Mỹ Ly tái nhợt dưới ánh đèn lờ mờ. “Là Trác Mục Lãng, A mã của Tổ Doanh cách cách! Từ tận bãi săn quay về, cho nên giờ mới tới nơi.” Rồi nhìn dáng vẻ ốm yếu như sắp khuỵu ngã của Mỹ Ly, tiểu thái giám mũi lòng đề nghị, “Cách cách, hay là người ra góc hành lang đằng kia ngồi tránh gió đi. Lát nữa khách về rồi, nô tài lập tức vào bẩm báo hộ người.”

Mỹ Ly gật đầu, nàng không đứng nổi nữa thật,

Hàng lang tránh gió, nhưng cũng vì vậy mà đặc biệt u ám, chẳng có tia sáng nào rọi tới. Mỹ Ly dựa vào cột gỗ, mệt mỏi chờ đợi. Hồng Linh cũng sốt ruột, hờ chút lại chạy ra ngoài viện xem thử, lâu bầu trách móc Trác Mục Lãng nói gì mà lâu đến thế.

Ngoài viên có tiếng động, rồi tiếng vắn an lia lịa, nhất định là một nhân vật quan trọng vừa đến. Hồng Linh lách mình lẩn vào chỗ tối.

Tên tiểu thái giám khi này lên tiếng vắn an, vì khoảng cách quá gần nên nghe rõ mồn một, “Thỉnh an Khánh vương gia, vương gia cát tường!”

Mỹ Ly run lấy bầy, là y, y cũng đến rồi.

“Trát Mục Lãng tới rồi sao?” Tĩnh Hiên trầm giọng hỏi tên thái giám, giọng lãnh đạm không vui.

“Vâng,” tên thái giám hết sức ân cần, “Vương gia nhìn kìa, chẳng phải vừa ra kia sao?”

Tiếng chân vững vàng nặng nề lan dần về phía này, tiếng y phục sột soạt, “Nô tài thỉnh an vương gia.”

Mỹ Ly cười nhạt, đó là hiện thực, a mã của Tổ Doanh dấu hiển hách tới đâu cũng phải quỳ gối trước mặt Tĩnh Hiên, người con rể tương lai. Như bình thường, ngay hoàng thượng cũng phải nể mặt, nói câu miến lễ trước khi lão thần kịp quỳ xuống. Nhưng lúc này, Tĩnh Hiên xem ra không phản đối gì cả.

Một lúc lâu sau, giọng cố ý lãnh đạm của Tĩnh Hiên mới vang lên, “Đứng dậy đi!”

“Dạ.” Trác Mục Lãng đáp, giọng ần chứa phần nộ.

“Trác Mục Lãng, chuyện gì khiến ngươi khổ sở gấp gấp trở về ngay trong đêm vậy?” Tĩnh Hiên cười nhạt, hỏi với giọng ngạo mạn. Mỹ Ly hơi ngỡ ngàng, dấu Tĩnh Hiên quyền cao chức trọng, nhưng dù sao đây cũng là cha vợ tương lai, chưa kể lão ta có thể giúp đỡ y rất nhiều trong tương lai. Lẽ ra y không nên dùng thái độ này đối xử với lão mới phải.

“Tiểu nữ bệnh nặng, nô tài lo lắng không yên nên xin hoàng thượng đến đây trước.” Trác Mục Lãng hậm hực đáp, dấu thâm tức giận nhưng vẫn hết sức nhẫn nhịn, không dám ngang ngược quá trớn trước mặt con rể tương lai.

Tĩnh Hiên cười giễu, tỏ vẻ không quan tâm: “Vậy đi đi!”

Trác Mục Lãng hơi ngạc nhiên, không ngờ Tĩnh Hiên dễ dàng chấm dứt câu chuyện như thế.

“Vương gia...” Trác Mục Lãng lại lên tiếng, nhỏ giọng hơn hẳn khi này, vài phần tức giận cũng đã biến mất trước thái độ hờ hững của Tĩnh Hiên. Tuy ngán ngẫm, nhưng vì con gái, lão không thể không dịu giọng: “Tổ Doanh thật lòng đối với ngươi, hoàng thượng cũng hứa với lão nô...”

“Trác Mục Lăng!” Giọng Tĩnh Hiền từ lãnh đạm đột nhiên chuyển sang khắc bạc, cắt ngang lời nói của đối phương. “Người đừng hờ chút đem hoàng thượng ra đe dọa ta. Chịu cưới con gái nhà người là vì nàng ta có chút nhan sắc làm ta động lòng.” Giọng khinh miệt của y khiến Trác Mục Lăng hít mạnh một hơi, không dám ho hé. “Vì sao hoàng thượng muốn ta cưới Tổ Doanh, trong lòng người hiểu rõ rồi đấy!” Y quả thật rất giận Trác Mục Lăng cậy già lên mặt can thiệp chuyện riêng của mình, cưới Tổ Doanh là lựa chọn mà y không thể cải biến, nhưng chẳng lẽ vì thế mà y mất luôn quyền cưới vợ lẽ hay sao?! Đúng là tức cười! Còn mò đến cầu xin lão tổ tông nữa!

Giọng điệu của y khi nhắc đến Tổ Doanh không ngờ lại khiến tim Mỹ Ly đau nhói. Ánh mắt cứng chiều khi nhìn nàng ta, vẻ mặt hiền hòa khi cúi xuống nghe Tổ Doanh thở thở bên tai...rồi sau lưng lại nói những lời khinh bạc thế này sao? Nàng biết mình không có tư cách gì để thông cảm với Tổ Doanh, nhưng nàng cũng cảm thấy buồn giùm nàng ta. Yêu phải Tĩnh Hiền thì thật đáng thương.

Trác Mục Lăng không hề phản bác lại lời nói mỉa mai này, không ngờ lão ta cũng chấp nhận thái độ cao ngạo của vị Khánh vương gia tuổi đáng con cháu mình.

“Trác Mục Lăng, chuyện ta đáp ứng người, đáp ứng hoàng thượng, đương nhiên sẽ làm được. Những chuyện khác, người bớt xen vào đi! Ta phải cưới con gái nhà người, nhưng vị “cha vợ” nhà người đừng có quản chặt chẽ quá như thế!” Giọng Tĩnh Hiền đầy châm chọc, mặt lạnh tanh chậm chậm dần từng tiếng, khiến người đối thoại không còn chút thể diện nào.

“Được rồi, đi đi, nói rõ ràng với con gái nhà người. Thứ ta cần ban cho nàng ta thì sẽ ban cho, không cần các người lo lắng. Chuyện riêng của ta cũng chẳng cần các người nhúng tay vào!”

“Dạ.”

Tiếng “dạ” càng khiến lồng ngực Mỹ Ly trĩu nặng, Trác Mục Lăng dùng tâm tình gì, vẻ mặt gì để nói lên tiếng “dạ” đó? Bất lực trước vận mệnh, trước hiện thực, là nỗi bất lực u ám nhất. Không thể phản bác, không thể cự nự những lời gây tổn thương người khác được nói ra bằng giọng thờ ơ kia.

Những ngón tay Mỹ Ly siết chặt vào thanh gỗ lan can. Đường như y đã định sẵn tương lai cho tất cả mọi người, kể cả nàng nữa. Nàng nghe rất rõ ràng, y ban cho Tổ Doanh danh phận vương phi, là nhờ vào năng lực của Trác Mục Lăng. Gần vua như gần cọp, hiện giờ hoàng thượng đang cần dùng Trác Mục Lăng, hết sức trọng nể ban ân, nhưng khi lợi dụng xong, Trác Mục Lăng đem bạc về từ đâu, bằng cách nào, làm sao mà hoàng thượng có thể chấp nhận được? Do vậy, hoàng thượng phải khiến cho Trác Mục Lăng yên tâm, Trác Mục Lăng cũng cần một ông con rể quyền thế nghiêng trời làm chỗ dựa.

Nàng lại sai lầm rồi, nàng cứ nhìn mọi chuyện quá đơn giản, quá đẹp đẽ. Nàng cứ tưởng ít nhất Tĩnh Hiền cũng thực lòng yêu thương Tổ Doanh. Y quả cũng thích Tổ Doanh đấy, nhưng chữ “thích” đối với y chỉ là cái thích nhất thời, nảy sinh trước sắc đẹp và tính tình dịu dàng hấp dẫn mà thôi.

Y nói, “chuyện riêng của y” là ám chỉ nàng sao?

Cưới hồi hoàng đế? Y đã hứa với cha vợ tương lai là sẽ ban cho Tổ Doanh một đám cưới hoàng đế, đến phiên nàng... bất quá là nạp làm vợ lẽ, nói cho êm tai là trắc phúc tấn, nhưng thật ra chỉ là thiếp mà thôi.

Nàng không phải là người phụ nữ mà y muốn cưới đầu tiên, lúc trước có công chúa Mông Cổ, về sau có Tổ Doanh, nhưng cũng chẳng phải là người cuối cùng. Đột nhiên nàng có cảm giác được giải thoát, sự lựa chọn của nàng quả thật là một kiểu giải thoát!

Y có thể uy hiếp bất cứ kẻ nào cầu xin y, nhưng đối với nàng, y có thể làm gì?

Đợi người đi hết, lúc tên thái giám đến gọi nàng vào gặp lão tổ tông, nàng thậm chí đã cười nhạt được. Tương lai cô tịch kể thì đáng sợ thật, nhưng vẫn còn tốt hơn là lấy gã đàn ông lạnh lùng vô tình đó!

“...Người nghĩ kỹ rồi sao?” Nghe lời thỉnh cầu vô cùng kiên định của Mỹ Ly, Hiếu Trang trầm mặc hồi lâu. “Vâng! Nô tỳ nguyện ý cả đời lễ Phật, cầu phúc tăng thọ cho lão tổ tông.” Mỹ Ly dập đầu một lần nữa.

“Mỹ Ly...” Hiếu Trang mệt mỏi thở dài, hai ngày nay, vì đứa bé này bà đã lo lắng biết chừng nào. “Lại đây!” Bà vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh về thương xót, Mỹ Ly vâng lời. Hiếu Trang rưng rưng lệ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt nhưng vẫn diễm lệ khác thường của nàng. “Con à, quả thật là trưởng thành rồi!”

24. Chương 22.2

Bà đã rất sợ, sợ Mỹ Ly đến nói rằng mình và Tĩnh Hiền là trong sạch, vẫn đòi được gả cho Vĩnh Hách. Bà tin lời Mỹ Ly nhưng cũng lâm vào thế khó xử. Ứng Như khóc lóc nức nở trước mặt bà, bà cũng là mẹ, bà hiểu nỗi kỳ vọng tha thiết dành cho con trai, bà cũng hiểu tâm tình sẵn sàng hy sinh tính mệnh bảo vệ con cái của người mẹ, bà không thể phản đối Ứng Như.

Vĩnh Hách thì kiên quyết đòi cưới Mỹ Ly, thái độ ấy cũng khiến người từng trải qua bao cảnh bạc tình bạc nghĩa nơi nội cung như bà cảm động. Nhưng bà không nỡ lòng nào đáp ứng lời cầu xin của gã, bà biết cưới Mỹ Ly gã phải mất những gì.

Vậy là Tĩnh Hiền lâm vào thế phải cưới Mỹ Ly, nhưng thật không ngờ, tên nhóc lạnh lùng bá đạo ấy lại thẳng thắn nói với bà rằng mình rất yêu thích Mỹ Ly, lấy Mỹ Ly rồi sẽ chăm sóc cho nàng cả đời. Y nói được ra miệng như vậy cũng không phải dễ dàng gì.

Xem ra, bất cứ chọn hướng giải quyết nào cũng là vô tình, là tàn nhẫn. Bởi hai lựa chọn đó đều khiến Mỹ Ly tổn thương. Nào ngờ nàng lại quyết định sống cả đời cô độc tịch mịch, một mình chịu đựng mọi thống khổ. Hiếu Trang thực sự đau lòng không nổi. Mỹ Ly từ nhỏ đến lớn đã chịu khổ nhiều quá rồi, chẳng lẽ ông trời thấy vậy còn chưa đủ sao?

“Mỹ Ly, để ta nghĩ kỹ lại đã.” Bà không nỡ đáp ứng nàng. Thiếu nữ đẹp như hoa như ngọc, chẳng lẽ chỉ vì một câu nói nhẹ bồng mà mất hơn cả cuộc đời hay sao? Nàng còn quá trẻ, có thực sự hiểu được cuộc đời dang dở đến đường nào không?

Mỹ Ly mỉm cười, nghĩ ư, còn có biện pháp gì khác sao? “Lão tổ tông, Mỹ Ly không hối hận, cả đời không hối hận.”

Điều cần nói đều đã nói xong, Mỹ Ly trở về phòng mình nhẹ nhàng hơn nhiều, chân vẫn loạng choạng nhưng còn khó khăn như khi nãy nữa.

Tiểu cung nữ đứng hầu trước cửa, thấy nàng và Hồng Linh quay về thi cau mày hất đầu chỉ vào phòng. Mỹ Ly cười nhạt, Tĩnh Hiền ở trong chứ gì, nàng không hề bất ngờ. Khác với vẻ lãnh đạm của nàng, Hồng Linh vô cùng căng thẳng, lúc đỡ nàng vào phòng, thậm chí còn dùng dằng ở ngưỡng cửa hồi lâu.

Trong phòng, ánh nến không quá sáng rõ, Tĩnh Hiền ngồi trên ghế, mặt lạnh như tiền. Mỹ Ly không ngược mắt nhìn y, âm thầm chống đối bằng cách nhún mình chào theo đúng lễ nghi xong thì ra lệnh cho Hồng Linh đỡ mình nằm xuống giường. Vất vả lâu như vậy, nàng đã kiệt sức rồi.

Bị nàng phớt lờ, Tĩnh Hiền không nổi giận mà chỉ cười lạnh, lãnh đạm hỏi: “Muốn xuất gia sao?” Hỏi như thể châm chọc, nhưng giọng điệu vẫn bình tĩnh.

Tin tức linh thông thật! Mỹ Ly chẳng lấy làm lạ khi y biết được quyết định của mình nhanh thế.

“Vâng.” Nàng quay lưng lại với y, vâng dạ cho phải phép.

“Tốt lắm! Coi như biết tu thân tích đức.” Y giễu cợt.

Nàng nhắm chặt mắt ôm lấy chăn, không thềm để ý đến y.

“Ta đã bẩm với hoàng thượng, xin người điều Đồ Cấp đến làm tiên phong dưới quyền của ta, lão tuy hơn lớn tuổi, nhưng dày dặn kinh nghiệm.” Y cười ha hả, đắc thắng nhìn sống lưng cứng đờ của nàng. “Ừ, nàng cứ dưỡng bệnh cho khỏe đi, chọn được am đường nào thì ta sẽ tiễn nàng đến tận nơi.”

Mỹ Ly siết chặt chăn, chắc y chỉ đe dọa nàng thôi phải không?

Nói xong, Tĩnh Hiền cũng không dùng dằng, dùng dằng bỏ đi. Hồng Linh đưa tay đập đập ngực, sững sờ nhìn theo bóng y, thật không ngờ Khánh vương gia lại bình tĩnh chấp nhận chuyện này như vậy. Cô cứ tưởng khi biết được quyết định của cách cách, vương gia sẽ nổi giận dùng dùng chứ. Lúc cách cách ngã bệnh y còn hết sức chu đáo tận tâm, không ngờ lãnh đạm nhanh như vậy. Cách cách lựa chọn xuất gia chứ không lấy y, kể cũng là quyết định rất hợp lý.

“Rót cho ta chén trà nóng đi!” Mỹ Ly run run ra lệnh, tâm trạng đột nhiên hoảng hốt. Thái độ của Tĩnh Hiền khiến nàng rất bất ngờ, bình tĩnh mà xem chừng còn đáng sợ hơn lúc nổi giận nữa. Đường như y đã dự tính hết mọi khả năng, giăng sẵn thiên la địa võng giữ chặt lấy nàng.

Mỹ Ly uống chưa đến nửa chén trà, bên ngoài đã vang lên tiếng chân gấp rút hoảng loạn, gót hài gỗ giẫm lên gạch xanh phát ra tiếng cộp cộp khiến nàng hồi hộp bất an.

“Cách cách, Ứng Như phúc tấn...” Tiểu cung nữ đã xông vào, sắc mặt xanh lè, mắt đỏ ngầu. Thấy vẻ mặt oán hận của bà, Mỹ Ly vội xuống giường, không ngờ Ứng Như phúc tấn lại quỳ phịch xuống trước mặt nàng, đập đầu cồm cộp xuống nền gạch.

“Choang!” Chưng trà Hồng Linh chưa kịp tiếp lấy đã rơi xuống đất vỡ tan. Ứng Như phúc tấn vẻ mặt lạnh lùng mà nước mắt lưng tròng, Mỹ Ly há hốc miệng nhìn, khiếp sợ đến mức quên rằng phải đến đỡ bà đứng dậy.

“Cách cách, cách cách!” Ứng Như phúc tấn gọi nàng luôn miêng, vừa như nguyên rửa vừa như cầu xin, “Xin người buông tha cho nhà chúng tôi! Xin người khai ân!”

Hồng Linh khẽ đẩy Mỹ Ly đang sững sờ, nàng mới nhớ ra phải đỡ Ứng Như phúc tấn đứng dậy, nàng vốn chân tay yếu ớt, thêm vào Ứng Như phúc tấn quyết tâm quỳ bằng được, nàng không kéo lên nổi, lại không dám nhận lấy của phúc tấn, cũng đành cùm quỳ xuống trước mặt bà.

“Phúc tấn...” Nàng cố nhịn cảm giác đau đớn khi bị Ứng Như phúc tấn bấu vào cánh tay, muốn nói quyết tâm rời khỏi Vĩnh Hách nhưng không sao mở lời được.

“Cách cách, tôi biết là bề trên lại cầu xin người thế này, thì thật đáng xấu hổ, nhưng cũng bởi vì người...” Bà nhấn giọng vào lối xưng hô kính trọng này, giọng điệu nặng nề khiến Mỹ Ly run rẩy bầy. “Cả nhà chúng tôi thấp thỏm không được ngày nào yên tâm, phu quân tôi lớn tuổi đến vậy vẫn phải ra trận lập công, con trai tôi thì bị giam trong thiên lao. Cách cách, ngày trước cả nhà chúng tôi vâng lời lão tổ tông, đâu không làm ơn thì cũng chưa mắc nợ gì người! Con trai tôi, vì người mà...” Giọng bà chợt ré lên chói tai. “Nghĩ tình nó từng hết lòng yêu thương người, xin đừng hại nó, đừng hại gia đình chúng tôi nữa!”

Mỹ Ly bần rùn ngồi bệt xuống đất. Hèn gì Tĩnh Hiền bình tĩnh như vậy, lạnh nhạt chắc chắn như vậy. Y không cần ép nàng, không cần nói nhiều với nàng, cũng đủ để ép nàng vào đường cùng. Nàng nhắm mắt lại, ngẩng đầu cười khổ, lệ nóng dào dạt tuôn rơi. Nàng khóc không ra tiếng, gã đàn ông mà nàng từng khao khát cả trái tim...Thật không ngờ, cuối cùng đã có được y, nàng phải tuyệt vọng đau đớn đến nhường này.

“Phúc tấn, Mỹ Ly biết phải làm thế nào rồi.” Nàng không mở mắt ra, đột nhiên mất hết hứng thú với mọi sự trên đời. Nàng mơ hồ cảm thấy mình được mấy người đỡ lên giường, không biết Ứng Như phúc tấn còn nói thêm điều gì, khi nào rời đi, đêm đã khuya chưa, hay khi nào trời mới sáng.

Khi nàng mở mắt ra lần nữa, ánh mặt trời từng bừng từ bên ngoài chiếu vào cửa sổ, rõ ràng là một ngày nắng đẹp, nhưng chỉ khiến nàng nhức mắt. Ngồi trước gương đồng, nàng nhìn chằm chằm vào bộ dạng tiều tụy như ma quỷ của mình, “Hồng Linh, trang điểm lại cho ra.”

Hồng Linh này giờ đứng bên quan sát, phát sốt gai ốc vì thanh âm ấy, vội vàng tới đỡ lấy nàng, “Cách cách, người ngàn vạn lần đừng nghĩ quẩn!”

“Nhanh lên đi, ta còn có chuyện phải ra ngoài.” Mỹ Ly cười nhạt thúc giục, thấy rất hài hước trước thái độ hoảng hốt của cô ta.

Mái tóc của nàng búi lên dễ dàng, lại không cần đeo quá nhiều trang sức, thoáng cái đã trang điểm xong. “Lấy chiếc áo màu lam nhạt lại đây, hôm nay ta muốn mặc.”

Nàng lơ đãng ra lệnh.

Hồng Linh gật đầu, rảo bước đi lấy.

Cuối cùng cũng thoát được đám a hoàn, Mỹ Ly bước ra khỏi phòng, dưới ánh mặt trời, hoa cỏ đặc biệt rực rỡ, nàng liếc mắt ngắm cảnh muôn hoa khoe sắc. Gian phòng đựng đồ lật vật đang để ngổ cửa, nàng bước vào, dễ dàng tìm được lọ thuốc chuột đặt trong ngăn tủ. Loại này không hẳn là cực độc, nhưng chỉ cần ăn nhiều một chút, muốn giải thoát không phải là khó. Quay trở lại phòng, nàng hài lòng ngắm bóng mình trong gương một lúc, Hồng Linh mới quay vào với bộ y phục.

Nàng biết nàng chết đi cũng chẳng có ý nghĩa gì, thậm chí chẳng đủ tư cách cảnh cáo y, nhưng nàng quá oán hận. Nàng hận Tĩnh Hiên, lại càng hận vận mệnh! Lúc nàng muốn gả cho y, dẫu cầu xin thế nào y cũng không đồng ý, nàng đành buộc mình quên lãng y. Mỹ Ly mỉm cười với bóng mình trong gương. Nàng đã gắng sức chịu đựng nỗi khổ phải quên y, cũng chịu được những năm tháng khổ đốn trong lãnh cung. Ngay lúc nàng thầm cảm thấy may mắn vì đã quên được y và có được Vĩnh Hách, thì y lao vào giành đoạt! Nàng lại phải vật vã chịu đựng nỗi đau khi y muốn có nàng.

Nàng không thể chống cự được gã đàn ông ngang ngược quen thói khống chế vận mệnh của người khác, trở tay là gió lật tay là mưa ấy, nàng vốn chỉ là một cô gái nhỏ bé bị dẫn dắt bị ép buộc. Đến né tránh cũng né tránh không được! Nàng không muốn tìm cái chết, bao lần đau khổ tưởng chừng muốn chết nàng cũng nhẫn nhịn vượt qua, nhưng lần này, ngoại trừ dùng cái chết để phản kháng y, nàng chẳng còn cách nào khác cả.

Đột nhiên nàng phì cười, nhận ra bao khổ nạn cũng chưa hề bào mòn tính ngang ngạnh của mình. Thật ra nếu không yêu y nữa, gả cho y cũng không có gì là không tốt. Y giàu có quyền thế, về với y ăn sung mặc sướng. Nhưng không! Nàng đã phát hiện vì thái độ thích thì gọi ghét thì đuổi ấy rồi, bằng bất cứ giá nào cũng phải trả hán mới được.

Đó mới đúng là Mỹ Ly cách cách chứ! Nàng nhìn cái bóng trong gương, mỉm cười với bản thân, như thể gặp lại người bạn cũ.

Để cho thuận tiện, Tĩnh Hiên cũng không về biệt viện của mình mà nghỉ lại ở một gian nhà phụ trong góc khuất của hành cung. Không giống những cung điện khác, nơi này có rất nhiều bình sĩ hộ vệ canh gác. Thái giám vào báo tin một hồi lâu mới quay ra, không ngờ lại nói với nàng là vương gia chưa dậy.

Mỹ Ly nhếch mép cười, y đang đáp lễ thái độ coi thường của nàng đây! Y tập võ từ nhỏ, không thể dậy trễ được. Y muốn nàng đợi thì nàng đành đợi thôi.

Đứng suốt nửa canh giờ, chân Mỹ Ly đã tê rần, sắp mất hết cảm giác, mới được người dẫn vào trong. Tĩnh Hiên đang ung dung khoác áo choàng thùng thình ngồi trên ghế thái sư uống trà, thấy sắc mặt nhợt nhạt và đôi môi khô nẻ của nàng, còn giả vờ quan tâm gọi cung nữ dâng trà.

Mỹ Ly không thi lễ, không tránh ánh mắt y, mà nhìn thẳng vào mặt y. Trước ánh mắt lạnh như băng của nàng, vẻ cười cợt của y đổi sang điên tiết.

“Tìm ta làm gì? Đã chọn được nơi tốt để quy y rồi sao?” Y hừ mũi, dẫn chén trà xuống bàn.

“Ngài muốn tôi thế nào thì tôi làm thế ấy.” Nàng không đổi sắc mặt.

“Ta muốn nàng thế nào?” Y nheo mắt nhìn nàng, cười ruồi giả vờ không hiểu.

“Thả Vĩnh Hách ra, đừng làm khó a mã của nàng nữa, tôi sẽ vâng phục ngài.” Nàng dần từng tiếng, chột muốn phá lên cười ranh quái, vâng phục y? Đừng hồng!

“À...” Y kéo dài giọng, “Thật sao?”

“Đúng vậy!” Nàng vui sướng đánh lừa, không ngờ lại thấy khoan khoái vì có thể dùng cái chết của mình để trả thù y.

“Tốt lắm, vậy giờ nàng theo ta đi gặp lão tổ tông, chính miệng nói ra quyết định của mình.” Tĩnh Hiên đứng dậy, ra lệnh cho cung nữ thay quan phục, “À, đúng rồi.” Như thể nhớ ra một chuyện vặt vãnh, y vừa mặc áo vừa lơ đãng nói với nàng. “Vĩnh Hách bị giam vào đại lao vì âm mưu ám sát ta. Nếu nàng chết, niệm tình nghĩa giữa hai chúng ta, ta sẽ để hán đồng hành với nàng, nhân thể cho hai người làm đôi uyên ương dưới suối vàng.”

Không khí bỗng bị rút hết khỏi lồng ngực, Mỹ Ly sững sờ hồi lâu rồi choáng váng lắc đầu, tựa hồ đang muốn thuyết phục bản thân: “Không đâu...ngài không cần phải hành động hồ đồ thế đâu!” Sao y có thể vì nàng mà lấy mạng của Vĩnh Hách chứ?!

Tĩnh Hiền cho cung nữ lui ra, tự mình cài khuy áo, vui vẻ nhìn sắc mặt thất vọng của nàng, “Sao lại không? Chỉ cần ta muốn là được. Ám sát vương gia cũng tính là trọng tội, có chết cũng đáng. Nhưng mà... ta có thể nói đây chẳng qua là hiểu lầm, không cần truy cứu, ta nghĩ rất nhiều người khác cũng vui lòng thuận nước đẩy thuyền, không cản trở gì.”

“Nói vậy!” Cú phản kích hóa ra lại vô tác dụng với y, Mỹ Ly thấy đầu nóng lên, vẻ bình tĩnh giả tạo lập tức tan tành, “A mã của Vĩnh Hách cũng là bậc đại quan, lại là người được hoàng thượng coi trọng, người làm sao dễ dàng giết chằng được!” Nàng mất tự chủ giật lùi hai bước, kinh hoàng nhìn y.

Tĩnh Hiền ăn vận chỉnh tề, từng bước tới âu yếm siết lấy chiếc cằm thon run rẩy của nàng, nhưng giọng thì giá băng tàn khốc, “Nàng nghĩ vì sao Đồ Cấp lớn tuổi như vậy lại nhiệt huyết sôi trào muốn lãnh binh ra trận? Hôm đó ta tìm ông ta...” Y ác ý dừng một lúc, ngấm vẻ mặt tái nhợt hồi hộp đến không thở nổi của nàng, “Cho ông ta xem mấy thứ, nàng biết mà, quan lớn nơi biên cương vốn là chức vụ béo bở, béo bở ở đâu đây? Ta có thể giúp ông ta giải thích cho hoàng thượng hiểu.” Mỹ Ly thở hỗn hển, hèn gì Vĩnh Hách lại tức giận muốn ám sát y, y nắm được yếu điểm của Đồ Cấp, thâm hiểm không chế bọn họ.

“Mỹ Ly trách ta sao?” Y mỉm cười hỏi, dịu dàng một cách quỷ dị.

Nàng chăm chăm nhìn y, không nói được tiếng nào, cũng không thể tỏ thái độ.

“Nàng không nên trách ta, nàng cần phải trách gã đàn ông ấy. Nếu gã mạnh hơn ta, có thể nhốt ta vào thiên lao, muốn ta sống là ta sống, muốn ta chết là ta chết, thì nàng đâu cần dùng ánh mắt thế này nhìn ta?” Ánh mắt của nàng khiến y cực kì tức giận, vì trong ánh mắt của nàng chỉ toàn là oán hận, toàn là từ chối.

Y làm nhiều như vậy, đúng, y thừa nhận thủ đoạn của mình chẳng cao thượng gì, nhưng y chỉ muốn có được nàng thôi! Chỉ vì muốn giữ nàng bên người!

Chuyện trước đây, nàng đã quá đau lòng rồi, y nói gì nàng cũng không tin, giờ y chỉ biết giữ lại nàng trước đây, vậy mới có cơ hội đối xử tốt với nàng.

“Đời này nếu không có ta thì tốt rồi.” Mỹ Ly bị động ngẩng đầu, ánh mắt trống rỗng, không có nàng thì tốt biết bao nhiêu, mọi người chẳng phải đau lòng khổ sở nữa.

Tĩnh Hiền nhìn nàng hồi lâu, nhưng nàng không để ý đến ánh mắt của y. Y buông tay, đứng thẳng người, hờ hững nhìn nàng.

Mỹ Ly chưa chịu thôi, rút bao thuốc chuột ra. Nàng không tin sau khi nàng chết y sẽ đuổi tận giết tuyệt Vĩnh Hách, chẳng qua y muốn nói cho hả giận, nàng chết rồi, y cũng chẳng còn hứng thú gì nữa đâu.

Tĩnh Hiền cố nhịn để không giằng lấy gói độc được trong tay nàng. Y không muốn nàng biết suy nghĩ chân thật của y, nếu nàng hiểu được giá trị của mình trong lòng y, y sẽ là kẻ thất bại.

“Nàng biết ta trước giờ không nói hai lời.” Tĩnh Hiền thăm siết chặt nắm tay, sợ nàng thật sự nghĩ quần đồ thuốc độc vào miệng, “Nàng chết đi, chết đi càng vui.” Y tuyệt vọng nguyện rửa.

Tay đã gơ lên, nhưng không đủ can đảm ngang ngạnh lần cuối, Mỹ Ly không dám đánh cược, vì tiền cược chính là Vĩnh Hách.

Thấy nàng ngần ngại ngừng lại, Tĩnh Hiền vung tay đánh rơi gói giấy, dùng sức quá mạnh, nàng lại quá yếu, bị y làm loạn choạng ngã quỵ, chân tay nhũn ra không đứng dậy được.

Y không đỡ nàng, mặt lạnh như tiền. Đã không còn nguy hiểm, y mặc kệ nàng khóc lóc, nàng thực lòng quan tâm Vĩnh Hách vậy sao? “Ta xem rồi, năm ngày sau là ngày tốt.” Y lạnh lùng tuyên bố, giọng đều đều.

Năm ngày... Nàng không muốn nhìn y, chỉ đành nhắm chặt hai mắt.

Lúc nàng cảm thấy mình đã hết sức chống cự, bắt buộc phải khuất phục y, khuất phục vận mệnh, thì cũng là lúc nàng mất đi sợi dây liên hệ cuối cùng với cô bé Mỹ Ly non dại nhưng tràn đầy dũng khí và sinh lực.

Nàng chìm trong nhẩn nhục, đắm trong tuyệt vọng. Cô bé Mỹ Ly trong quá khứ đã chết hẳn, chỉ còn lại mỗi mình nàng, một thiếu nữ bất lực trước vận mệnh.

Nỗi bi thương của nàng khiến Tĩnh Hiên cảm giận.

Nàng thoáng gật đầu, “Được.” Càng nhanh càng tốt, nếu kết cục chắc chắn là như thế, nàng hy vọng Vĩnh Hách bớt khổ đến đâu hay đến đấy. “Nhưng người nhất định phải bỏ qua cho Vĩnh Hách và a mã của chàng.”

Tĩnh Hiên nghiêng rằng hậm hực. Nàng không đồng ý, y hận. Nàng đồng ý, y càng hận! Tất cả cũng chỉ vì gã đàn ông đó! Từ thuở mười hai nàng đã quần quýt lấy y, vì sao lại không bằng mấy tháng ngắn ngủi bên Vĩnh Hách cơ chứ?

Y quá oán hận, chỉ còn cách dùng những lời khắc bạc để giảm cơn phần nộ. “Toàn nhà ở Thừa Đức, ta cho người dọn dẹp sạch sẽ rồi, lấy nàng cũng chẳng cần quá phiền phức, năm ngày chuẩn bị là đủ.”

Nàng vẫn không mở mắt, đôi môi tái nhợt chỉ thốt ra một tiếng lạnh nhạt: “Được.”

“Đi thôi!” Y hung hãn kéo nàng đứng dậy, “Tự mình đi nói với lão tổ tông đi!”

25. Chương 23

Chương 23: Thân phận

Thái giám nối nhau thành một hàng dài bưng những đồ dùng cần thiết cho hôn lễ vào gian phòng nhỏ của Mỹ Ly. Hồng Linh bận bịu đến toát mồ hôi, nơi nào còn trống cũng xếp đầy đồ đạc, thái giám vẫn liên tục ùn ùn bưng thêm vào. Rất nhiều tiểu cung nữ đứng ngoài cổng viện xem náo nhiệt, đối hẳn với vẻ mĩa mai ngày trước, ai nấy đều hâm mộ than thở không thôi, cố ý lớn giọng chuyện trò để lấy lòng bọn người hầu của Mỹ Ly: “Khánh vương gia quả thực coi trọng cách cách!”

Mỹ Ly dựa vào gối cao, nửa nằm nửa ngồi trên sập, lẳng lặng lật giở từng trang sách, chẳng để ý gì đến mọi việc bên ngoài, dường như không hề liên quan đến bầu không khí phấn khởi hào hứng chung quanh. Những quyển tạp văn và truyện cười do Vĩnh Hách tặng đã xếp thành chồng cao, cùng làm bạn với nàng qua nhiều đêm không ngủ.

“Cách cách, Thừa Nghị bối lặc đến.” Hồng Linh vừa đưa khăn tay lau mồ hôi vừa chạy ủa vào, vẻ mặt đầy nghi ngờ, không thể nào tưởng được Thừa Nghị bối lặc lại đích thân đến thăm cách cách nhà mình. Ngay lão tổ tông, cũng chỉ vào dịp lễ tết mùa xuân hẳn tới tiền cung vấn an mà thôi.

Mỹ Ly cũng rất bất ngờ, ngồi thẳng lên, sững sờ một lát rồi mới đứng dậy đón tiếp, bấy giờ Thừa Nghị đã chậm chậm bước vào rồi.

Hai bên im lặng nhìn nhau. Thừa Nghị nhú mày, ánh mắt lạnh lùng lướt qua Hồng Linh đang ngẩn ngơ đứng đó. Sống lưng ớn lạnh, Hồng Linh lập tức hiểu ý nhún mình cáo lui. Thừa Nghị bối lặc và Khánh vương gia rất giống nhau, mặt càng không đổi sắc càng khiến người ta sợ hãi. Lúc lui ra ngoài, Hồng Linh còn tự động đóng cửa lại, linh cảm được Thừa Nghị bối lặc cất công đến thăm cách cách thì hẳn sẽ có chuyện quan trọng cần nói.

“Thừa Nghị ca, mời ngồi.” Mỹ Ly đích thân châm trà. Chắc Thừa Nghị vung roi thúc ngựa chạy từ bãi săn về đây, áo choàng dài màu nhạt đã phủ một lớp bụi mỏng.

Thừa Nghị ngồi xuống ghế nhưng không uống trà cũng không nói gì nhiều, lấy một gói vải gấm nhỏ từ trong người ra cho Mỹ Ly: “Cầm lấy!”

Theo phép lịch sự, Mỹ Ly cẩn thận đón lấy, không muốn hấn thất vọng nên mới giả vờ tò mò mở ra, bên trong gói vải là một tấm da dê đã ngả vàng, bên trên vẽ chi chít đồ hình, có người và hình bát quái, phức tạp rối rắm, hơi giống phù chú thần bí mà những tên lừa đảo trên giang hồ hay sử dụng. Nàng không có lòng dạ nào tìm hiểu, chỉ lấy làm lạ vì sao Thừa Nghị lại đưa vật này cho nàng.

“Đây là bản đồ Bát Bộ Bát Trận.” Thừa Nghị giải thích ngắn gọn, “Hoàng thượng phái ta tìm kiếm từ lâu, có liên quan đến một kho báu khổng lồ thời tiền Minh. Hai năm trước ta tìm được rồi, vẫn giữ bên người, sợ hoàng thượng trước ta tìm được rồi, vẫn giữ bên người, sợ hoàng thượng giáng tội xuống thì không đợi được đến ngày đánh Chuẩn Cát Nhĩ.” Hắn điểm vào cuối câu một tiếng cười nhạt.

Bàn tay cầm tấm da dê run lẩy bẩy, suýt nữa đánh rơi. Mỹ Ly hiểu ý Thừa Nghị. Bản đồ Bát Bộ Bát Trận này có ý nghĩa lớn với hoàng thượng và với Đại Thanh, lớn đến mức Thừa Nghị có thể dùng nó để giữ mạng.

“Ngày mai hoàng thượng trở về, muội đem dâng vật này lên, dầu không giúp muội làm vương phi của Tĩnh Hiên, nhưng làm bình thê cũng được.”

“Thừa Nghị ca...” Mỹ Ly cố nén nước mắt, lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào, thế gian này vẫn còn một người chịu nghĩ cho nàng như vậy, nàng thật sự cảm kích đến tận đáy lòng, nhưng ân huệ này, nàng không thể nhận được, bèn nhẹ nhàng cầm lấy tay Thừa Nghị rồi đặt tấm da dê vào. “Muội không cần đâu, huynh giữ lại đi!”

Đây là bảo vật để hắn giữ mạng, nàng không thể nhận được.

“Cứ cầm đi!” Thừa Nghị cười dài, nhét tấm da dê vào tay nàng. “Giờ đây ta đã không còn cần đến nó nữa. Hoàng thượng sẽ không giết ta đâu.”

Mỹ Ly còn định từ chối nữa, nhưng Thừa Nghị nhìn nàng bằng ánh mắt hết sức nặng nề, rồi lắc đầu chặn ngang lời nàng: “Ta phải dẫn binh đi trước, đến đóng ở biên cương chờ lệnh. Suy đi tính lại, thân là huynh trưởng mà chưa giúp được gì uội. Muội đem dâng cho hoàng thượng, người sẽ hiểu được ý của ta, khôi phục phong hiệu Hòa Thạc cách cách uội. Tuy muội không phải là đại phúc tấn, nhưng phẩm cấp cao hơn nàng ta, về sau ít nhất cũng không bị nàng ta sỉ nhục.”

Biết nàng đã tuyệt vọng buông xuôi, Thừa Nghị mới chịu khó thuyết phục nhiều như vậy, có lẽ hiện giờ nàng quá chán nản để mà tính toán chuyện tương lai, nhưng đời còn dài, hắn cười khổ, năm tháng tàn nhẫn chẳng vì ai mà dừng.

Vận mệnh hết lần này đến lần khác hành hạ nàng, hắn đều chứng kiến hết, không khỏi chua xót trong lòng, nhưng chỉ giúp nàng được vậy thôi.

“Mỹ Ly, muội hãy nghe lời ta khuyên đi, coi như là ái ngại cho cảnh ngộ của ta cũng được.” Thừa Nghị thở dài, bản đồ kho báu này thực ra cũng chẳng giúp ích gì cho tương lai Mỹ Ly, nhưng hắn chỉ làm được đến vậy. Hắn cũng chỉ là một người bó tay trước vận mệnh mà thôi.

Mỹ Ly trầm lặng hồi lâu, cuối cùng cũng gật đầu.

Đêm đó, nằm trong chăn siết chặt bản đồ da dê, nàng chợt lo sợ cho những năm tháng sắp tới. Trái tim chai sạn bỗng thức tỉnh vì lời nói của Thừa Nghị. Nàng chỉ là trắc phúc tấn, là vợ lẽ. Hạng người này nàng gặp quá nhiều trong lãnh cung rồi. Người từng hiền hách, người từng mờ nhạt, nhưng khi bị đàn ông bỏ rơi, họ đều có chung một kết thúc. Lúc vừa vào lãnh cung, nàng sợ nhất là nhìn vào ánh mắt họ, ánh mắt nặng nề đục ngầu, lạnh lẽo ám ảnh, điều duy nhất mà họ làm mỗi ngày là ngồi chờ chết.

Chỉ có người từng trải qua tắm tối mới biết sợ bóng đêm.

Cuối cùng, nàng giấu bản đồ vào người, đi đến chính điện của hoàng thượng, ít nhất nàng cũng thử vì mình một lần, ít nhất nàng không nên phụ ân tình Thừa Nghị ca dành cho. Nàng cũng thấy sợ hãi.

Có lẽ nàng đi quá sớm, cung nữ thái giám phụ trách quét dọn vừa xong việc, bốn bề lặng phắc, ngay cả tiếng chim hót lọt vào tai nàng cũng chẳng khác gì tiếng khóc nỉ non.

Đi qua nơi ở của Tĩnh Hiên, nàng bắt giác rảo bước nhanh hơn. Nhưng đi được vài bước, nàng dừng lại. Trên đường chỉ có mình nàng, bước chân nhẹ nhàng, cung tường nơi này thì mỏng, chỉ có tác dụng phân cách hai lối đi, nên nàng nghe thấy rõ ràng giọng của Tổ Doanh.

“...Tĩnh Hiên, chàng không thể cưới thiếp rồi hẵng để nàng ta vào cửa được sao?” Tổ Doanh nhấn nhac cầu xin.

Tĩnh Hiên không đáp.

“Xin chàng mà.” Tổ Doanh òa lên khóc, hết làm nũng lại van xin, Mỹ Ly tựa hồ nhìn thấy khuôn mặt nhu mì dằm lệ của nàng ta, ai mà chẳng đem lòng thương xót cơ chứ!

“Vậy có ảnh hưởng gì đến nàng? Mỹ Ly chỉ là trắc phúc tấn thôi.” Tĩnh Hiên lạnh nhạt buông một câu an ủi, nhưng lòng nhói đau.

Nàng chỉ là trắc phúc tấn mà thôi.

Mỹ Ly cứng đờ người đứng trên lối đi, cách bọn họ một bờ tường, nàng định bỏ chạy không nghe, nhưng người cứ như đóng đinh tại chỗ.

“Mỹ Ly...cũng là cách cách.” Tổ Doanh nghẹn ngào, “Còn được lão tổ tông yêu thương. Quan trọng nhất là...” Nàng ta òa lên khóc, uất ức đau khổ ôm eo Tĩnh Hiên. Quan trọng nhất là y yêu thích Mỹ Ly! Để đoạt được Mỹ Ly, y bỏ công bỏ sức, thậm chí còn mắng mỗ cả a mã nữa. Tổ Doanh là người thông minh, đương nhiên sẽ không nói thẳng ra nỗi căm hận của mình, làm vậy chỉ đưa bản thân vào tình trạng xấu hổ hơn mà thôi. Nàng dựa vào lòng y, òa khóc nức nở: “Tĩnh Hiên, thiếp sợ lắm! Chia sẻ chàng với người phụ nữ khác, thiếp không dám oán hận, thiếp chỉ sợ...chỉ sợ...tương lai sẽ trắng tay.”

Nỗi bi thương của nàng ta khiến Tĩnh Hiên hơi hơi cảm động. Thiếu nữ này ít ra còn biết trân trọng những gì y ban cho, còn biết chờ mong sự sủng ái của y.

“Trắng tay ư?” Tĩnh Hiên ôm chặt thân hình run rẩy của nàng ta. “Nàng sẽ trở thành vợ cả của ta, hoàng thượng muốn nàng làm đích phúc tấn của ta, nàng có ta rồi làm sao trắng tay được?”

“Tĩnh Hiên, thiếp có chàng thật sao?” Tổ Doanh cuối cùng cũng ngơ ngẩn hỏi lại.

“Ừ, nhưng gì ta hứa với nàng sẽ không thay đổi.” Y mỉm cười.

“Tĩnh Hiên...” Tổ Doanh hạ giọng nức nở, “Năm tháng về sau, thiếp sợ lắm!”

Mỹ Ly ngẩng mặt nhìn lên, ngấm ánh mây thông thả trôi trên bầu trời, chỉ như thế này, thì đôi mắt cay xè mới không rơi lệ.

Tổ Doanh cũng đáng thương, nàng ta cũng sợ hãi giống nàng.

Nàng nghe được những lời Tĩnh Hiên nói với Trác Mục Lăng, biết hoàng thượng có ý riêng khi ban chỉ cho hôn nhân giữa Tổ Doanh và Tĩnh Hiên. Mỹ Ly chống tay vào tường quay người lại, lối đi men theo cung tường trải dài khuất khúc. Nàng khiến hoàng thượng khó xử để làm gì? Nàng gây khó dễ ột kẻ vô tội như Tổ Doanh để làm gì?

Vận mệnh đã quyết làm tổn thương nàng, còn cố giãy giụa vô ích làm chi nữa. Dẫu nàng trở thành bình thê, dẫu nàng có thể giành lại phong hiệu Hòa Thạc cách cách thì sao chứ? Nàng cũng chỉ là trắc phúc tấn mà thôi!

Nàng cũng chỉ là trắc phúc tấn của Tĩnh Hiên!

Nàng sẽ khiến hoàng thượng, lão tổ tông, thậm chí cả Thừa Nghị ca ca khó xử! Dù gì Thừa Nghị ca ca cũng giấu nhem kho báu này đã hai năm, đó vốn là đại tội, hẳn chịu tội khi quân để giúp nàng tranh giành chút danh phận, liệu hoàng thượng có tiếp tục tha thứ cho hẳn không?

Nàng cứ tiếp tục giãy giụa ngu ngốc chứ? Vô ích thôi.

26. Chương 24

Chương 24: Nền hoa

Trời đã về khuya, nhưng trong phòng sáng rõ, khiến tấm khăn voan che mặt càng lúc càng đỏ rực lên. Màu đỏ chói lọi như máu ấy khiến mắt nhưng nhức, Mỹ Ly đành nhắm mắt lại.

Dầu chỉ là trắc phúc tấn, nàng cũng được Tĩnh Hiên coi trọng, sính lễ, nghi trượng đều thuộc loại thượng hạng. Lão tổ tông cũng kiên quyết bắt nàng xuất gia từ hành cung, trọng đãi hết sức. Những chuyện này không khiến nàng bất ngờ. Lão tổ tông cũng giống Thừa Nghị ca, sợ ngày sau này nàng bị coi thường. Còn Tĩnh Hiên, dầu trắc phúc tấn lần này là người khác, y cũng sẵn sàng hao công tốn của như vậy thôi, bởi vì y là Khánh vương gia, làm gì cũng phải giữ thể diện.

Thừa Nghị ca... Mỹ Ly cảm thấy lo âu bồi hồi. Lúc nàng đem bản đồ Bát Bộ Bát Trận trả lại, hấn chỉ mỉm cười, bảo nàng cứ giữ lấy, sau này sẽ có lúc dùng đến, còn hấn thì đã không cần nó nữa. Nụ cười của hấn khiến nàng cảm thấy mười phần bất an, chừng như hấn đã quyết tâm làm điều gì đó rồi vậy.

Chưa kịp nghĩ sâu xa thêm, bà mối và bọn a hoàn bên ngoài đã ríu rít như chim, nàng nghe thấy giọng lạnh lùng quen thuộc cất lên: “Thưởng”, tiếng nói cười của bọn người hầu càng rôm rả.

Biệt viện của Khánh vương phủ ở Thừa Đức xây dựng đã lâu năm, tuy được sơn phết mới tinh, nhưng khi đẩy cửa vẫn phát ra tiếng kẽo kẹt khiến Mỹ Ly rùng mình.

Nàng siết chặt nắm đấm, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Tĩnh Hiên ngồi xuống bên cạnh nàng, bà mối theo vào don đả chúc tụng mãi. Mỹ Ly từng đi đại náo động phòng của người khác, biết rằng bà mối sắp buộc vạt áo của tân lang và tân nương với nhau, ngụ ý vĩnh kết đồng tâm. Nhưng giờ đây, mấy người đàn bà này chỉ ríu ra ríu rít lập đi lập lại những lời chúc tụng sáo rỗng, rồi đưa chung rượu giao bôi cho nàng.

Mỹ Ly chợt hiểu ra, nàng chỉ là trắc phúc tấn, không phải là kẻ có thể cùng y “vĩnh kết đồng tâm”. Bà mối đỡ tay nàng, giúp nàng cùng Tĩnh Hiên giao bôi cạn chén, rượu vừa lạnh vừa đắng chát.

Trong tiếng hò hét cổ vũ, y dùng đòn cân nâng khăn che mặt của nàng lên, nàng cup mắt nhìn xuống hoa văn long lẫy thêu ở đầu gối, môi run bần bật.

Căn phòng yên tĩnh lại, nhưng vẫn có thể nhìn thấy bóng đám a hoàn đứng hầu bên ngoài in trên cửa sổ. Tĩnh Hiên đứng đối diện nàng, trầm lặng ngắm nghía một hồi, khi y cất bước lại gần, Mỹ Ly nghiêng chặt rằng mới khỏi hít sâu một hơi lạnh, tim nàng thất lại.

Tĩnh Hiên kéo nàng đến trước gương đồng, đẩy nàng ngồi xuống ghế. Nàng vẫn cúi đầu, vì nhìn vào gương thì sẽ nhìn thấy y. Nhẹ nhàng và thông thả, Tĩnh Hiên giúp nàng tháo chiếc mũ phượng nặng nề, trên đầu nàng cài rất nhiều đồ trang sức, là lão ma ma trong cung cương quyết bắt nàng đeo lên. Lúc gỡ ra, chúng cứ quăn vào tóc nàng, rất đau, nhưng nàng chỉ hơi cau mày, không kêu ca. Y phát hiện ra ngay, “Đau thì nói!” Y ra lệnh, nhưng nàng chỉ khẽ lắc đầu, vẫn không hé miệng.

Mái tóc mây dài rũ bỏ mọi trói buộc, đổ xỏa như thác xuống lưng, nhưng chẳng khiến nàng thoải mái hơn chút nào. Tĩnh Hiên kéo tay nàng rồi bế bổng lên dễ dàng. Vì bất ngờ, nàng buộc miệng thốt khẽ một tiếng, rồi bị hút ngay vào đôi mắt sâu thẳm thẳm của y. Đôi mắt đẹp lạnh lùng phản chiếu màu áo cưới đỏ rực, trông hoan hỉ hơn hấn.

“Mỹ Ly...” Y đang cười sao? Nàng chưa thấy y cười như vậy bao giờ, không ngờ lại dịu dàng đến thế. “Đây chẳng phải là điều nàng muốn sao?”

Y ôm lấy nàng xoay một vòng khắp căn phòng thấp sáng nền đỏ. Nàng ngẩn ngơ, đúng vậy, đây là điều nàng từng mong muốn. Y đặt nàng mằm xuống giường cưới rộng thênh thang, cúi người ngắm nàng, lần đầu tiên giọng nói có chiều âu yếm: “Nàng từng mơ đến cảnh thế này rồi, phải không?” Y khẽ chạm vào mặt nàng.

Áo cưới đỏ rực làm nổi bật nước da nàng trắng ngần, đôi mắt to tựa suối đào dịu dàng càng thêm sáng rõ, đôi môi hồng chúm chím, mái tóc óng ả hơn lụa, thân hình nhỏ nhắn yếu điệu quyến rũ...tất cả đều ở trong vòng tay y. Tĩnh Hiên chợt cảm thấy thỏa mãn khác thường, nàng hận y cũng được, oán y cũng xong, y bắt chấp tất cả để sở hữu được khoảnh khắc này!

Mỹ Ly chậm rãi đảo mắt, nơi nơi đỏ thắm diễm lệ, hoa văn song hỉ vui tươi, “Đúng vậy...” Nàng lẩm bẩm như trong giấc mộng, “Tôi từng tưởng tượng ra, tưởng tượng vô số lần, thèm muốn...” Nàng bắt giác siết chặt vạt áo cưới, “Thèm muốn đến mức tim nhói đau, đau tưởng chừng thủng ra được...” Đôi mắt hờ hững

của nàng dừng lại nơi khuôn mặt tuấn tú cực điểm nhưng cũng lạnh lùng cực điểm bên mình. Khuôn mặt ấy giờ phẳng phất vẻ dịu dàng mà nàng chưa hề nhìn thấy, khiến mọi sự càng thêm phi thực.

Tĩnh Hiền vén lọn tóc xoa ra trên má nàng, lòng mềm như nước sông xuân, “Mỹ Ly...”

Thình lình, nàng nhắm chặt mắt lại, đột ngột đến mức y định bắt lấy đôi môi mọng của nàng thì khựng lại sững sờ.

“Sao vậy?” Trái tim y nhói lên như bị gai đâm.

Mỹ Ly lẳng lặng lắc đầu, không muốn cho y biết. Để quên được y, để không còn mơ tưởng về cảnh tượng này, nàng đã bỏ bao sức lực, tim nàng đau đớn muốn nổ tung. Đến bây giờ, Tĩnh Hiền ca ca và cảnh động phòng hoa chúc đầy hoan hỉ đâu còn là điều mà nàng từng khát khao đến tuyệt vọng nữa!

“Mở mắt ra!” Giọng y trở lại lạnh lùng, “Mở mắt ra.”

Như thế thì nàng lại cảm thấy quen thuộc hơn, nàng ngoan ngoãn mở mắt ra. Từ lúc đồng ý gả cho y, nàng đã quyết định sẽ tuân theo y như tuân theo vận mệnh vậy, bởi vì nàng chẳng còn cách nào khác cả.

Nét dịu dàng trong mắt Tĩnh Hiền chỉ thoáng chốc đã biến mất tăm, y nằm đè lên người nàng, gần trong gang tấc chăm chăm nhìn nàng, đôi mắt đen lạnh lùng xa cách hệt như ngày thường.

“Về sau, lúc lên giường với ta, phải mở to mắt ra! Nhớ kỹ!” Y ra lệnh. Lúc gật đầu, nàng theo thói quen nhắm mắt lại, y lập tức siết chặt cằm nàng để trừng phạt, làm nàng đau đến chảy nước mắt, vẻ mặt y hung hãn hơn lên. “Nàng còn dám nhắm mắt, ta sẽ làm nàng đau hơn nữa.”

Lúc cởi lớp áo tân nương rườm rà, Tĩnh Hiền không hiểu hành động của mình là thô bạo hay nôn nóng, y cũng không muốn bận tâm phân tích sự mất kiểm chế của mình. Vì sốt ruột với việc lần mở từng nút ngọc, y bèn cậy tung lên, giật đứt cả hàng. Ban nãy y còn muốn dịu dàng với nàng, nhưng hành động nhắm mắt cự tuyệt chẳng khác gì như lưỡi dao sắc đâm phập vào chỗ yếu ớt nhất trong đáy lòng y, đau đến tận gan ruột!

Làn da mềm mại tương phản với lớp trải giường đỏ thẫm, trông mị hoặc đến hớp hồn người. Mỹ Ly bắt lực ôn vai, toàn thân run lẩy bẩy. Khi sắp xé bỏ đến lớp ngăn cách cuối cùng giữa hai chân nàng, Tĩnh Hiền bỗng mất kiên nhẫn. Y hít sâu một hơi, ưỡn người lên, gỡ lớp chăn cưới ra, bên dưới chăn rắc đầy đậu phộng tào tào, lúc đặt xuống nàng bị chúng đâm vào người đau nhói, nhưng nàng vẫn không hề hé răng, nước mắt chảy ra, theo thói quen nàng lại nhắm mắt lại.

Tĩnh Hiền không nhắc nhở nàng mà chỉ bực bội quét đám quả khô trên giường xuống đất. Liếc thấy mảnh vải trắng đặt bên dưới nàng, đầu y chợt nóng lên, thân thể hưng phấn khác thường, y cũng vội vàng cởi sạch y phục.

Khi y lột bỏ lớp vải cuối cùng che chở Mỹ Ly, nàng càng run lẩy bẩy, Tĩnh Hiền âu yếm hôn nhẹ lên khuôn mặt tái nhợt của nàng, hạ giọng dỗ dành: “Ta không phải cố ý làm đau nàng đâu, nhưng phụ nữ cả đời chỉ đau đớn một lần vì một người đàn ông thôi, mở mắt ra, Mỹ Ly, nhìn ta, đời này, người đàn ông làm nàng đau chính là ta, là trượng phu của nàng.”

Đôi mày ngài càng nhíu chặt, đôi mắt nhắm nghiền càng thêm mê hồn, “Mở mắt, Mỹ Ly, mở mắt!” Y hôn lên đôi môi nàng, dịu giọng dỗ dành, khi nàng tích tụ đủ can đảm, chậm chậm mở mắt, thì phần thân thể bồng bồng dục vọng của y đã áp sát nhụy hoa không chút phòng bị của nàng, “Mỹ Ly...” Y hơi nhắc nửa thân trên, buông tha đôi môi hồng, nàng thở dốc. “Nhớ kỹ lần đau này!” Y đột nhiên đè mạnh xuống, thô bạo đâm sâu vào người nàng cho đến tận cùng.

Mỹ Ly thét lên, đau quá, nước mắt cạn khô trước cơn đau xé rách thân thể, đau đến mức mất hết suy nghĩ và tri giác, chỉ còn lại cảm giác mà thôi.

Nhưng đó chỉ là khởi điểm, cơn đau do y gây ra càng lúc càng dữ dội.

Mỹ Ly bấu chặt vào lớp khăn trải giường đỏ rực, thân thể bị y vùi dập nháp nhô, tóc xoa tung trên gối, lượn sóng đầy phóng túng, bên tai văng vẳng tiếng y gọi nàng, càng lúc càng cấp thiết, y gọi tên nàng, tràn đầy kích động, nhưng nàng chỉ thấy mỗi lúc một đau.

Vào khoảnh khắc sướng khoái đến cực điểm, y đột ngột cắn mạnh vào vai nàng, từng đợt đâm sâu vượt quá khả năng chịu đựng của nàng, nàng cảm thấy ngực nghẹn lại, toàn thân đau đớn, không thể phân biệt được nơi nào đau đớn nhất, ánh nến trước mắt đột nhiên sáng rực rồi tắt cả chìm vào bóng đêm.

Lúc tỉnh lại, cũng vì đau đớn, toàn thân ê ẩm, cổ họng khô rát, nàng khó khăn lắm mới mở được mắt thì thấy nắng sớm đã tràn vào song cửa.

Tĩnh Hiền ăn vận chỉnh tề, ngồi nơi mép giường, lưng cứng đờ quay về phía nàng.

Nghe thấy tiếng động, y chậm chậm ngoái đầu lại. Mỹ Ly cả kinh, hoàn toàn bất ngờ trước ánh mắt ngập đầy phẫn nộ và oán hận.

“Thực sự sốt...” Nụ cười của y, ngoài lạnh lùng còn chứa đau đớn và châm biếm, “Ta không phải là gã đàn ông làm cho nàng đau.”

Mỹ Ly ngẩn người, không hiểu ra sao. Đêm qua y hùng hổ như vậy, còn chưa đủ khiến nàng đau sao?

“Đúng rồi, ta còn chính mắt nhìn thấy nàng và hắn...” Y vỗ mạnh vào mép giường rồi đứng dậy, “Tiện nhân! Vì sao không nói ngay từ đầu! Nếu nàng đã ngủ với Vĩnh Hách, vì sao không nói rõ?”

Mỹ Ly ngây ngốc nhìn y, y thở hào hển đi thẳng ra cửa, nhưng lúc sắp chạm tay vào cánh cửa, y lại hậm hực quay trở vào, y muốn phủ tay rời đi, y hận đến phát điên lên! Y chính mắt nhìn thấy chuyện bên dòng suối, sao không nghĩ ra rằng nàng và Vĩnh Hách đã tăng tị với nhau.

Nhưng ở vương phủ Thừa Đức còn có lão phúc tấn mẹ kế của y, thêm vào đám phụ nữ ngồi lên đôi mách xấu tính hay xoi mói đến Mỹ Ly, làm sao y có thể phủ tay mà đi được! Y hít sâu một hơi thêm lần nữa, cố dẹp cơn tức giận, cho dù, cho dù lúc đầu nàng thú thật với y, y có thể buông tay thả nàng đi sao? Y đã bỏ mặc nàng một lần rồi, giờ đây y đâu thể để nàng rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng thêm nữa?

Lúc y rút chùy thủ từ bên hông ra, Mỹ Ly thực sự tưởng rằng y định giết mình. Lúc y bóp cánh tay nàng, tự lực mạnh đến mức tay nàng như muốn gãy rời. Y kéo giật nàng dậy, vẻ mặt hung ác, nàng không kịp cảm thấy xấu hổ vì thân thể lỏa lồ nữa. Y chăm chăm nhìn nàng hồi lâu, lửa giận hừng hực như muốn thiêu cháy nàng thành tro, nhưng nàng thực sự không biết lý do vì sao.

Y kéo tay nàng lại gần mảnh vải trắng bên cạnh, nàng há hốc miệng sững sờ. Sau một đêm dữ dội, mảnh vải vẫn trắng tinh. Lão ma ma đã dặn nàng giữ lại dấu máu, đó là minh chứng cho sự trong trắng của nàng.

Nhưng mà...nàng không có máu trinh!

Đột nhiên, nàng hiểu ra lời sỉ nhục cay nghiệt và cơn oán giận vừa nãy của Tĩnh Hiền. Nàng nhìn mảnh vải trắng tinh, rõ ràng ông trời vẫn chưa dừng tay trên cột nàng, vĩnh viễn không thôi trên cột nàng.

Mũi chùy thủ đã chạm vào da Mỹ Ly, thì Tĩnh Hiền nhìn thấy vết sẹo trên tay nàng. Không đành lòng, y thống hận sự không đành lòng của mình. Lẽ ra y phải một cước đá nàng ra ngoài, tuyên bố khắp thiên hạ về sự bất trinh của nàng. Nhưng y...

Y hận nàng, càng hận bản thân. Chùy thủ rạch một đường thật sâu trên tay y! Máu tươi trào ra, nhỏ xuống mảnh vải, nhỏ xuống người Mỹ Ly. Tĩnh Hiền chợt lấy khăn tay ép chặt vào vết thương, sợ dấu máu lớn quá sẽ khó lấp liếm được chuyện nàng không còn trinh tiết.

Nàng không thốt lời nào, đôi mắt mở to trống rỗng.

Y cắn hận, quá sức cắn hận!

Không ngờ y không chiếm được toàn bộ con người nàng. Quả đúng như y từng hy vọng, nàng sẽ luôn nhớ kỹ người đàn ông đầu tiên của mình, nhưng người đàn ông đó không phải là y. Thấy y giẫm đạp lên danh dự nam nhi, giúp nàng che giấu chân tướng xấu xa, mà nàng vẫn không chút động lòng, thờ ơ không phản ứng. Đến một ánh mắt châm chọc nàng cũng không tặng cho y.

“Tốt nhất là đừng có thai trong năm nay!” Y nóng nảy vùng tay siết chặt cổ mảnh mai của nàng, hận không thể dùng sức giải thoát cho cả hai. “Nếu không, ta sẽ cho rằng đó là đứa con hoang. Không cần uống thuốc trừ thai, ta sẽ đá một cước biến nó thành vũng máu!” Y gầm gừ, nhưng cơn giận vẫn cuộn cuộn trong tim.

Mỹ Ly bình tĩnh nhìn vẻ phẫn nộ của y, làm ngơ trước bao lời oán hận uy hiếp. Tấm khăn quấn quanh tay y đã thấm máu đỏ rực. Đột nhiên nàng phá lên cười, không biết là vì chua chát hay vì thỏa lòng căm hận.

Tiếng cười khiến Tĩnh Hiền khựng lại, y ngược mắt nhìn nàng.

“Thì ra...ngài cũng sợ lời đồn, sợ bị người đời nhạo báng.” Nàng bỗng thấy hả hê cuồng dại. Để che giấu sự “xấu xa” này, y phải dùng đến hạ sách như thế. Trước giờ toàn là y khiến nàng bị người đời chê cười, bị chôn vùi trong những lời mỉa mai trào phúng, thật không ngờ cũng có lúc y phải loay hoay như kiến bò chảo nóng.

Mặt y xanh lè, giận dữ cùng thống khổ đều đạt đến cực điểm. Nàng coi y là kẻ như vậy sao? Nếu quả thật y sợ đồn đại mỉa mai, y đã chạy xa khỏi nàng đến một vạn tám ngàn dặm rồi.

Niềm khoái trá khi trả được thù khiến nàng không muốn giải thích. Việc y tổn thương đã khiến nỗi khổ của nàng nguôi ngoai phần nào. Chưa kể, nàng giải thích thì y sẽ tin sao? Bởi vậy, nàng lặng thinh nhìn y nổi giận và nhục nhã. Cứ để y hận đi, hận cả đời càng tốt.

Tĩnh Hiền ngồi cách bàn trang điểm mấy bước, lẳng lặng nhìn đám a hoàn chải chuốt cho Mỹ Ly. Trong gương, đôi mắt nàng sụp xuống, váy áo rực rỡ khiến khuôn mặt nhợt nhạt của nàng càng thêm mỹ lệ. Khuôn mặt mỹ lệ vừa quen vừa lạ ấy, lúc này hoàn toàn vô cảm.

Hôm nay là ngày nàng về thăm nhà mẹ đẻ. Cha mẹ nàng đã qua đời, họ lại đang ở Thừa Đức, lão tổ tông sớm đã tính toán giùm nàng, hạ chỉ triệu nàng hồi cung thăm viếng.

Kỳ bào hoa lệ khiến thân hình mảnh dẻ của nàng thêm phần gầy yếu, Tĩnh Hiền vốn đang bức bối vì vẻ mặt dờ dẩn của nàng, giờ lại cảm thấy mềm lòng. Dù sao đi nữa, nàng đã là thê tử của y. Hễ nhớ đến cảm giác nhẹ bỗng khi ẵm nàng lên, nhớ vẻ bình thản không chê bỏ thức ăn đơn sơ, y lại cảm thấy đau lòng. Nàng đã phải chịu đựng quá nhiều khổ sở rồi. Có lẽ bây giờ nàng còn oán hận y, nhưng dù sao cũng là vợ chồng, chỉ cần y kiên nhẫn một chút, đối xử với nàng ân cần một lúc, cuối cùng nàng sẽ hiểu ra, mọi việc y là chẳng qua vì không thể để nàng đi theo người khác.

Tĩnh Hiền đứng dậy, đám a hoàn này giờ cứ nghi ngại liếc mắt nhìn y, thấy vậy cũng phản ứng nhanh đến khác thường, lập tức dừng tay, khom người cúi đầu đứng sang một bên. Dẫu là đứa ngốc cũng nhận ra, vương gia và trắc phúc tấn đang độ tân hôn, lẽ ra phải đầy nhu tình mật ý, nhưng tương quan hiện giờ có vẻ không phù hợp chút nào. Khuôn mặt âm y lãnh khốc và tính tình nổi nóng thất thường của vương gia khiến tất cả đều nơm nớp như chim sợ cành cong, chỉ lo xui xẻo biến thành bia đỡ y trút giận.

Mỹ Ly hơi rùng mình, tuy không ngược mắt lên, nàng cũng cảm giác được y tiến lại gần. Cơn phẫn nộ về đêm động phòng kéo dài suốt hai ngày, y không đến phòng Mỹ Ly, nhưng nhờ vậy thể xác và tinh thần vốn mệt mỏi của nàng có chút thời gian nghỉ ngơi. Xảy ra chuyện thế này, nàng không biết nên giải thích thế nào, cũng không biết xử lý thế nào. Nàng sớm đã mất đi can đảm và sức lực để liều lĩnh đối đầu với vận mệnh, nàng tựa như chiếc thuyền nhỏ rách nát, không nơi bầu vùi, cứ chìm, chìm mãi xuống giữa đại dương mênh mông, dù vùng vẫy thế nào thì cuối cùng cũng bị nuốt trọn.

Tĩnh Hiền nhíu mày, cố gắng kiểm soát tâm trạng, đích thân chọn một cành hoa tinh xảo tết bằng lụa, giấu mái tóc đã được búi gọn của nàng, vì y mà nàng búi tóc cao, nàng đã thuộc về y rồi. Y mím môi, y cần nàng, hiện tại và tương lai, còn chuyện quá khứ, coi như để nó trôi qua cùng thời thiếu nữ của nàng đi vậy.

Động tác cài hoa có phần vụng về, rõ ràng Khánh vương gia cao quý kiêu ngạo không quen với những cử chỉ âu yếm tình tứ nơi khuê phòng. Đám a hoàn đứng hầu bên cạnh đều tươi mặt, cùng phần chần chừ tinh thần trước khoảnh khắc âu yếm này. Các cô nhìn nhau cười, một a hoàn còn bạo gan nói: “Vương gia, người cài sai rồi, như thế vậy sẽ làm đau phúc tấn đó.”

Tĩnh Hiền nghe xong cũng không tức giận, phúc tấn? Đúng, nàng là phúc tấn của y, cách xưng hô này chợt bồi đắp khoảng trống nào đó trong nội tâm y.

Y không nhờ tay người khác, tuy mất chút thời gian nhưng cũng cài nhánh trầm hoa ngay ngắn lên tóc nàng, món trang sức này tinh xảo nhưng rất khó cài. Cử chỉ dịu dàng, tuy hơi cục cằn của y khiến Mỹ Ly ít nhiều cảm động. Song nàng cố chấp sụp mắt xuống, không muốn nhìn y, sự dịu dàng của y rồi đây có thể biến thành nỗi đau hằn sâu vào ký ức, nàng thà dứt khoát không ghi nhớ còn hơn.

“Được rồi, đi thôi.” Tình Hiền trầm giọng nói, kéo tay để Mỹ Ly đi ngang hàng với y.

Mỹ Ly mặc lễ phục của trắc phúc tấn, trang sức vừa rườm rà vừa nặng nề, đi kịp y đã hết sức khó khăn, đành này y còn bước nhanh thoăn thoắt, khiến mặt nàng đã nhợt nhạt thêm mấy phần.

Tình Hiền nhận ra nhưng không giảm tốc độ ngay. Y không muốn nhớ lại, nhưng vẫn nghe thấy rõ ràng tiếng gọi nũng nịu của nàng mấy năm về trước khi chạy đuổi theo y: “Tình Hiền ca ca, đợi muội với!” Nàng còn nói như vậy với y nữa không? Mắt y ánh lên chờ mong, tay bắt giắc siết chặt lấy tay nàng.

Nhưng Mỹ Ly vẫn nín lặng chặt vật theo sát y, hơi lão đảo nhưng không hề nài nỉ được giúp đỡ. Tình Hiền nổi giận, hất tay nàng ra. Chẳng lẽ dịu giọng cầu xin lại khó khăn như vậy sao?

Xoa xoa bàn tay bị y siết đến đau nhức, lãnh đạm nhìn theo bóng lưng y bỏ đi đằng trước, Mỹ Ly mỉm cười thấu hiểu. Sự dịu dàng của y, nếu có thể coi hành động thoáng chốc của y là dịu dàng, quá sức hư ảo và ngắn ngủi.

Lúc Mỹ Ly hành đại lễ quỳ lạy, thái hoàng thái hậu, lão tổ tông đưa khăn tay chậm nước mắt liên tục, đến Ngọc An cô cô đứng bên cạnh cũng lộ vẻ buồn rầu khi thấy Mỹ Ly ăn bận lộng lẫy nhưng sắc diện quá đổi bi thương.

Tình Hiền chuẩn bị lễ vật nhà ngoại hết sức kỹ càng, nhờ vậy Hiếu Trang cũng yên dạ. Chỉ ít y cũng yêu thương Mỹ Ly, xét cho cùng thì mối duyên này vẫn mạnh nha hy vọng.

Ban thường xong, lão tổ tông thương hại Mỹ Ly phục sức quá nặng nề, bèn mỉm cười bảo: “Hôm nay không có người ngoài, hành lễ xong rồi cũng không cần đóng bộ rườm rà vậy nữa.”

Mỹ Ly chưa kịp nói gì, thì Tình Hiền đang bưng chung trà chuẩn bị uống, nghe vậy liền lạnh lùng lê tiếng: “Cũng được.” Mỹ Ly khẽ thở ra một hơi, theo Ngọc An cô cô sang chải diện thay đổi y phục, nàng cũng phát ốm với bộ y phục này rồi. Tháo xong khuyên ngọc trăm vàng nặng trĩu, Mỹ Ly thoải mái lắc lư cổ, lơ đãng nhìn thấy nhánh trầm hoa còn cài trên mái tóc.

Ngắm một lát, nàng lệnh cho cung nữ gỡ xuống.

Chìm đắm trong thái độ dịu dàng của y là tự hại bản thân mình, ngày ngày đêm đêm nhớ mong y ở An Ninh điện đã giúp nàng hiểu rõ điều này.

Váy áo giản dị nhưng không kém phần trang nhã khiến cô thiếu nữ vừa trở thành đàn bà bỗng trở nên quyến rũ khôn tả. Tình Hiền nhìn nàng yếu điệu bước ra, neho mắt rồi mặt lạnh tanh, trên mái tóc nàng không cài bất cứ trang sức nào. Nàng phải biết đây là lần đầu tiên y tự tay cài hoa cho phụ nữ! Nàng phải biết, lúc giúp nàng trang điểm bôi tóc, lòng y tràn ngập ôn nhu tình ái.

Thái hoàng thái hậu ban yến, không khí nặng nề, bữa tiệc kết thúc chóng vánh vì hai vợ chồng đều không hề hé răng.

Lúc họ cáo từ lui về, trời vẫn chưa tối. Khi đi qua khu vườn nhỏ trước Lạc Thọ đường, ngắm dãy phòng ngay ngắn ở đó, Mỹ Ly bất giác dừng bước, đây là nơi hồi trước Vĩnh Hách hay ở khi đến phiên trực. Tình Hiền cũng dừng lại, hồ hững quay đầu nhìn nàng.

“Vĩnh Hách...” Nàng nhìn dãy phòng, “Ngài...” Y có thực bỏ qua cho gã không? Nàng biết sẽ chọc tức y, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng y thừa nhận. Tình Hiền thành linh xoay người nắm chặt tay nàng, thô bạo kéo nàng rời khỏi con đường này, nghe thấy chính miệng nàng thốt ra tên Vĩnh Hách, y tức giận không biết ngăn nào mà kể.

Tình Hiền đi quá nhanh, Mỹ Ly lão đảo theo sau, người hầu đều bị bỏ xa một đoạn. Tình Hiền lên tiếng, nhẹ nhàng như lạnh lùng, vừa như cảnh cáo vừa như nguyên rủa: “Không được nhắc đến hắn trước mặt ta. Ta đã nói thành thân với nàng xong thì tha cho hắn, đương nhiên sẽ không nuốt lời!”

Sắc mặt nàng giãn ra, khẽ khàng thở phào một hơi. Tình Hiền nghiêng rằng, rõ ràng nàng chỉ nghe thấy câu y sẽ tha cho Vĩnh Hách. Lòng ngực y bức bối như có bó đuốc cháy bùng bùng, lực phủ ngũ tạng đều bị thiêu đốt. Bàn tay nắm lấy tay nàng càng lúc càng siết chặt, y đã nghe thấy tiếng thở nàng hảo hển đau đớn. Dắt tay cùng đi, y cười ruồi, bất kể nàng nghĩ thế nào, đầu tay nắm tay đau đớn đến đâu, cuối cùng y và nàng cũng đã đi trên một con đường, giữ được nàng rồi, y sẽ không bao giờ buông tay.

27. Chương 25

Chương 25 : Lãng quên

Những người hầu nàng tắm rửa đều là a hoàn của Khánh vương phủ. Mỹ Ly không thềm để ý đến điệu cười đầy ám muội của họ. Trông thấy những vết bầm tím của nhay cắn ái ân lưu lại trên người nàng, họ đều cười phá lên. Mỹ Ly thả cho ánh mắt mình lang thang vào thế giới hư vô mờ mịt trái tim trĩu nặng chẳng vẩn vít sợi tơ tình cảm nào nữa.

Mỹ Ly hoàn toàn lơ đãng, để bọn a hoàn tíu tít sắp xếp. Họ thay cho nàng bộ áo lót bằng lụa may cắt khéo léo, chải thật mượt mái tóc đen dài của nàng, đoạn cười đầy ẩn ý nói rằng nàng đã quá mệt nhọc rồi, đỡ nàng nằm xuống gối để hong khô tóc và nghỉ ngơi cho khỏe.

Mỹ Ly hết sức mỏi mệt, nhưng nhắm mắt lại mà vẫn không sao ngủ được, đầu đau nhức, nàng nửa nằm nửa ngồi cứng đờ ở đó, đám a hoàn lui ra cứ tưởng nàng đã ngủ thiếp đi.

“Trắc phúc tấn, trắc phúc tấn.” Một a hoàn bước vào gọi mấy tiếng liền, Mỹ Ly mới ý thức được “trắc phúc tấn” chính là nàng, và chậm chậm mở mắt nhìn về phía a hoàn đó.

“Vĩnh Hách thiếu gia ở bên ngoài muốn gặp người.”

A hoàn nói xong còn chăm chú quan sát vẻ mặt của nàng, Mỹ Ly khẽ cười khở, xem ra a hoàn của Khánh vương phủ đều biết chuyện giữa nàng và Vĩnh Hách nên mới có vẻ dò xét như vậy, dùng giọng điệu như vậy đề cập đến gã.

Vĩnh Hách được thả ra rồi sao?

Tĩnh Hiền rốt cuộc cũng là một người nói được làm được.

Gặp mặt? Nàng nhắm mắt lại, luồn tay lục lọi ở bên cạnh, cuối cùng cũng chạm đến chồng sách nàng đặt bên gối khi này. Giờ đây gặp mặt thì còn ý nghĩa gì nữa chứ? Nàng mở to mắt, ngấm nghĩa đường thêu kim tuyến trên lớp màn cưới đỏ rực, ngồi thẳng dậy, đặt chồng sách Vĩnh Hách tặng lên đầu gối, chậm chậm mân mê, vuốt thẳng góc sách hơi cong lên do giữ đi giữ lại nhiều lần.

“Dem thứ này cho thiếu gia, nhấn với thiếu gia là ta rất khỏe.” Nàng nói, nhẹ nhàng mà kiên quyết.

Vĩnh Hách nhất định phải quên nàng đi mới được.

Nàng lại nhắm mắt, yếu ớt ngã người ra gối, nàng sẽ quên gã cũng như năm xưa từng quên đi Tĩnh Hiền. Chỉ cần thời gian đủ dài, mọi thứ đều sẽ bị lãng quên.

Có tiếng bước chân. Tiếng bước chân của Tĩnh Hiền

Trái tim nàng run rẩy, có lẽ không phải do sợ y, chỉ là không biết đối mặt với y thế nào, cư xử với y ra sao, nàng bỗng mất hết can đảm mở mắt.

“Đứng dậy!” Tĩnh Hiền đi thẳng đến bên giường, thò tay kéo nàng dậy. Bụng dưới ê ẩm đột nhiên đau nhói, mặt hoa vốn tái nhợt nay càng thêm phần xám xịt. Tĩnh Hiền không thềm để ý, “Mang hài vào, theo ta đi gặp hần!”

Thấy vẻ mặt hung tợn của chủ nhân, a hoàn thận trọng quỳ xuống bên chân Mỹ Ly giúp nàng mang hài.

Mỹ Ly run run, y muốn nàng đi gặp Vĩnh Hách sao? Lúc này, nàng mới biết mình không dám đi gặp Vĩnh Hách. Nàng sợ mình sẽ rơi lệ, sẽ không đủ trấn tĩnh, làm cho lòng gã thêm đớn đau.

“Không, không muốn đi!” Bị Tĩnh Hiền tóm mạnh lấy, cuối cùng nàng cũng bật ra được câu từ chối. Nàng có kinh nghiệm rồi, để một người quên được một người, chỉ cần không gặp mặt, không cho chút xú hy vọng nào.

“Đừng nói nhảm!” Tĩnh Hiền cười nhạo, như thể mĩa mai thái độ giả vờ giả vịt của nàng, “Đi!” Thậm chí không đợi nàng mặc thêm áo, y cứ thế kéo nàng ra khỏi tân phòng.

Vĩnh Hách đang đứng ngoài vườn trước tân phòng, trang phục chỉnh tề, tóc chải thẳng mượt, nhưng chẳng hiểu sao vẫn toát lên cảm giác ngơ ngác mất hồn. Gã đang nhìn những dải lụa và đèn lồng đỏ treo dưới mái nhà, mắt ngập tràn đau đớn, chừng như bị màu sắc hoan hỉ đó làm tổn thương. Khi Tĩnh Hiền kéo Mỹ Ly tóc dài buông xõa, chỉ mặc mỗi áo lót loạng choạng bước ra, ánh mắt Vĩnh Hách không sao rời khỏi vóc hình mảnh khảnh ấy được nữa.

Thì ra cảm giác mất hồn bắt nguồn từ đôi mắt gã.

Mỹ Ly cố ép hơi thở đều đặn lại, nhưng vẫn không dám nhìn Vĩnh Hách.

Trông thấy nàng, trông thấy những vết bầm tím do nhay cắn lộ ra nơi cổ áo trễ, Vĩnh Hách siết chặt nắm tay, toàn thân run rẩy bầy. Tĩnh Hiền lạnh lùng quan sát, đột nhiên cảm thấy thỏa mãn một cách tàn ác, Vĩnh Hách, cứ hận đi, hận như y khi biết bọn họ đã chung chạ với nhau!

“Ta...” Vĩnh Hách bị ánh mắt dữ dội của Vĩnh Hiền làm giật nảy, có lẽ gã đến gặp nàng là sai lầm, nhưng gã không thể cưỡng lại bản thân, gã khao khát nhìn thấy nàng, khao khát đến điên dại. “Ta sang từ biệt nàng, ta đã xin hoàng thượng để ta thay cha làm tiên phong cho Thừa Nghị ca, ngày mai...” Gã cố gắng giữ giọng bình tĩnh, kiềm chế bao thống khổ và miễn cưỡng bùng lên trong nội tâm, không để lộ ra ngoài một chút nào, “phải lên đường rồi.” Khi này nhìn cảnh Tĩnh Hiền thô lỗ kéo nàng ra ngoài, tim gã nhức nhối. Người con gái mà gã thầm phát thệ phải bảo vệ cả đời, nay lại bị một tên đàn ông đối xử thô bạo, nỗi khổ của gã còn mãnh liệt hơn cả nàng. Nhưng vì nàng, gã không thể nói một lời quan tâm, không thể đỡ lấy nàng một lúc, chỉ có thể giả vờ bình tĩnh giương mắt nhìn, giương mắt nhìn. Có lẽ sau này, đến việc nhìn thấy nàng cũng sẽ là khát vọng không sao đạt được.

Mỹ Ly nhũn cả chân, suýt chút nữa là ngã quỵ, Tĩnh Hiền siết chặt lấy tay nên mới đứng vững được. Nàng cắn môi, đều là y hại cả! Đều do y hại cả! Vĩnh Hách không nỡ nhìn cha già ngần dậm bốn ba, đành thay cha xuất chinh, gã vẫn còn là một đứa nhỏ, làm sao có thể lo liệu cho bản thân mình? Mùa hè đánh trận, gã bị nổi sởi thì làm sao đây?

“VẬY...” Vĩnh Hách chăm chú nhìn Mỹ Ly đang cụp mắt cúi đầu, những sợi tóc dài mượt thoáng phát phơ trong gió xuân, phảng phất như nỗi nhớ nhung của gã vẫn đang vẩn vút quanh nàng. “Ta...” Gã biết nhìn nàng một lần thì cũng quá mãn nguyện rồi, cần phải rời đi, nhưng sao nói ra miệng câu cáo từ lại muôn vàn khó khăn đến vậy.

“Công tử...” Mỹ Ly bỗng ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt nhìn gã đầy kiềm chế và quả quyết, “Những thứ này công tử cầm đi, ta không còn cần nữa.” Nàng đưa mắt ra hiệu cho a hoàn đằng sau, a hoàn như chim sợ cành cong, vội đưa chồng sách trong tay cho Vĩnh Hách. Gã nhìn chúng một hồi rồi lẳng lặng nhận lấy.

“Thuận buồm xuôi gió, mã đáo thành công.” Nàng cố gắng buông lời khách sáo, nhưng giọng vẫn không tránh khỏi nghẹn ngào.

“Được.” Vĩnh Hách siết chặt quyển sách trong tay, không để ý gì đến Tĩnh Hiền lạnh lùng quan sát. Cầm lòng không đậu, gã lại nhìn sâu vào mắt nàng, điều gã muốn nói, điều gã muốn biết đều nằm bên trong đôi mắt cố nén không trào lệ kia.

Mỹ Ly co rúm người, vừa muốn thoát khỏi ánh mắt gã, vừa luyến tiếc nét ôn nhu trong đó.

“Vĩnh Hách!” Lệ nóng bỏng bình trào lên nơi đáy mắt, bao cố gắng lúc trước biến thành công cốc, nàng cố vùng vẫy lần cuối, “Ta sống tốt lắm, Tĩnh Hiền đối xử với ta tốt lắm. Công tử biết mà, trước giờ ta vẫn muốn được gả cho Tĩnh Hiền. Công tử... nhất định phải kiến công lập nghiệp, cưới một cô gái đẳng hoàng tử tể. Công tử... nhất định phải hạnh phúc hơn ta.”

Khóe môi Vĩnh Hách giật giật, cổ không liếc qua bàn tay Tĩnh Hiền đang thô bạo siết chặt lấy Mỹ Ly, không liếc qua vết bầm tím bên cổ nàng, cũng gắng tảng lờ sắc mặt xám xịt không huyết sắc của nàng. Nàng nói nàng sống rất hạnh phúc? Gã hiểu vì sao nàng lại buông ra lời dối trá kém cỏi đến vậy, đối xử với gã tuyệt tình đến vậy.

Nàng cũng giống như gã, hy vọng đối phương được hạnh phúc.

“Ừ.” Gã gật đầu, dùng chút lý trí cuối cùng mím một nụ cười, “VẬY ta đi đây.” Đi được nửa bước, lệnh ỳnh không được quay đầu, nhưng gã vẫn nghe bản thân lên tiếng, “Nàng cũng phải bảo trọng!”

Gã hiểu được lòng nàng, cũng như nàng hiểu lòng gã. Quên đi lẫn nhau, hoặc để đối phương tưởng là mình đã quên, là điều tốt nhất mà họ có thể làm cho nhau.

Vĩnh Hách khuất dạng được một lúc lâu, Tĩnh Hiền mới buông tay, cười giễu cợt: “Hài lòng chưa? Ta còn cho hai người cơ hội nói lời tạm biệt cuối cùng nữa đây!”

Nàng vẫn chưa ngã xuống, loạng choạng đi bộ về phòng nhìn chăm chăm theo bóng lưng của nàng, nàng làm sao biết được, về mặt trân trọng lẫn nhau của nàng và Vĩnh Hách, cùng những lời nói dối để giải thoát cho nhau đó khiến tim y đau đớn biết bao! Cũng bởi vì y hận, muốn trả thù Vĩnh Hách và nàng nên mới để hai người gặp mặt. Giờ đây, y mới biết mình đáng cười làm sao, đáng thương làm sao! Y chỉ có thể báo thù được chính bản thân mình mà thôi.

Y rảo bước vào phòng, nàng nghe thấy quay phắt lại nhìn y, nhìn thấy ánh mắt ngùn ngụt lửa giận, ngập tràn oán hận của y. Nàng giật lui một bước, lưng va vào thành giường cưới, nàng dờ dẩn nhìn y, nước mắt nhỏ giọt đầm đìa, y sưng sờ.

“Vương gia...” Nàng khấn khoản gọi y, sau hai năm, lần đầu tiên tỏ vẻ hèn mọn trước mắt y, nàng vịn thành giường ngồi phịch xuống, “Muốn đánh muốn mắng, chờ đến ngày mai được không?” Nước mắt nàng lại rờn rờn tuôn rơi, cánh mũi giàn giụa, “Hôm nay... tha cho tôi đi!” Nàng quá đau đớn, co rúm người lại, mỗi lần đau đớn quá sức chịu đựng, nàng vẫn hay co rúm người, như thể tự giam mình vào một góc riêng, cho đến khi cầm cự qua cơn đau bầm gan nát ruột ấy.

Tĩnh Hiền nhìn nàng, bộ dạng yếu đuối nhỏ nhoi co rúm dưới chân giường, hai tay ôm chặt lấy mình, mái tóc xơ xuống mặt đất.

Cơn giận bằng trời cũng bị vẻ bơ vơ cô độc của nàng đánh tan. Y tựa hồ nhìn thấy cảnh nàng rúm người trong góc An Ninh điện vừa tối vừa lạnh. Nỗi đau của nàng giờ đã biến thành nỗi đau của y, bao nhiêu căm uất vỡ tan tành hết, chỉ vì một chút xót thương. Y khom người, muốn nói rằng mình đã bỏ rơi nàng một lần, nàng cũng phản bội y một lượt, coi như là huê. Giờ đây nàng và y đã trở thành vợ chồng, y không trách nàng, không trách nàng bất cứ chuyện gì.

Nhưng những lời này, thật khó nói ra!

Y máy môi mấy lần, cuối cùng vẫn không thành tiếng. Điều y oán hận nhất, là trong lòng nàng không còn y, hay là do y không giành được nàng trọn vẹn? Y không muốn phân tích, cũng không muốn thừa nhận. Vừa uất ức vừa nhục nhã, y vươn tay ôm lấy nàng, lòng đầy oán giận, nàng đã biến y thành một gã đàn ông đáng thương hại. Đồ vô dụng! Đến y cũng xem thường chính mình nữa là.

Mỹ Ly càng co rúm người, đằng sau hai tay bắt chéo, giọng nàng nghẹn ngào vẳng ra: “Cứ để cho tôi yên, xin ngài, xin ngài...”

Y nổi khùng! Thậm chí còn định rút chủy thủ giết chết nàng, sau đó y sẽ trở lại làm Khánh vương gia không bao giờ thương tâm động lòng trước bất cứ ả đàn bà nào. Đối mặt với bộ dạng lấy bấy cố nén cơn đau này, y có thể làm gì, còn có thể làm gì đây? Chỉ có thể hậm hực xô cửa sầm sầm bỏ đi. Đến nỗi thương xót của y, nàng cũng xem thường không thèm đón nhận.

28. Chương 26

Chương 26 : Vòng ôm

Tiếng mõ từ mấy dãy nhà đằng xa vọng lại, nghe heo hút thê lương. Đã canh năm rồi... Mỹ Ly chớp chớp mắt.

Tim nẩy lay lắt giữa vùng sập tan chảy, trông như ánh đom đóm nhỏ xíu nhấp nháy.

Nàng nằm dài bất động. Dẫu đã ngủ thiếp đi, y vẫn dùng tư thế chiếm hữu ôm chặt lấy nàng. Đầu vai nàng chạm vào ngực y, hơi ấm lan sang thật dễ chịu. Dẫu người đàn ông đang ôm nàng là Tĩnh Hiền, nàng

cũng cảm thấy vô cùng ấm áp. Nàng cười lặng lẽ, thật ra điều nàng muốn chỉ có như vậy thôi. Một gia đình, một người đàn ông bằng lòng lấy nàng, đêm khuya mắt ngủ có người ôm nàng... Y đều làm được hết, nàng không nên mong đợi quá nhiều.

Còn về sau này... Nàng làm sao tiên tri được? Dầu lão tổ tông gả nàng cho người khác, khi tuổi xuân trôi qua rồi nàng cũng chỉ còn lại những đêm tối cô đơn lạnh lùng thôi.

Cánh tay y động dậy, chắc là bị tê do nàng gối lên, nàng bèn xoay lưng lại, hơi tách khỏi y. Tuy y rất ấm, nhưng tư thế ngủ trong lòng y vẫn khiến nàng mệt mỏi, bởi nàng không thể dựa hẳn vào y.

Tĩnh Hiền bỗng quàng nốt cánh tay còn lại qua nàng, đôi mắt lạnh lùng lóe sáng dưới ánh nến lơ mờ, có lẽ... không chỉ nàng mất ngủ cả đêm.

“Đang nghĩ gì vậy?” Y cười lạnh, tiếng cười nghèn nghẹn.

Nàng lắc đầu, thật ra nàng cũng chẳng nghĩ gì, chỉ là quen kiêu chế cơn buồn ngủ vì sợ ngủ mơ lại kêu thét lên mà thôi.

“Không muốn nói sao?” Y hơi nhồm dầy, neho mắt nhìn nàng, môi mím lại vẻ không vui.

Nàng cụp mi, không muốn giải thích.

Hai tay y lại lần nữa siết chặt lấy vòng eo nhỏ bé mềm mại. Hàng mi dài run run, từ lòng bàn tay nóng hổi, nàng đã cảm nhận được ham muốn của y, mắt bất giác nhắm lại, nhưng bị tay y ép chặt, đau đớn mới chợt nhớ ra là phải mở mắt.

Y hôn như muốn hút kiệt nàng, nàng vâng lời mở to mắt, đôi mắt mờ mịt không hề có y trong đó. Y hăm hực cắn yêu vào bờ ngực căng tròn trắng nõn như mỡ dê, cảm giác đau buốt nàng bật ra tiếng rên khê. Tay y lần mò vuốt ve, đau đớn nhưng vẫn nóng bỏng, nàng dần dần có phản ứng, bụng dưới co bóp, chất dịch thừa y lưu lại trong người nàng từ mấy đợt hoan hảo trước âm ẩm tiết ra, nàng cảm thấy vừa bần vừa khó chịu.

Bàn tay lướt qua phát hiện được ngay, y bật cười giấu cợt, tùy tiện rút tấm lụa trắng để sẵn dưới gối lau sơ mấy lượt, tấm lụa mát lạnh khiến nàng hơi nổi gai ốc, y phát giác ra, làn da trắng mịn non tơ và trạng thái run rẩy của nàng khiến hỏa dục rần rật trong y. Y liền vuốt ve kích thích, làm nàng run lên từng chập.

Y rất biết cách thỏa mãn phụ nữ, trừ lần đầu tiên, tuy khiến nàng đau đến mức khó chịu, nhưng cũng cho nàng nếm được mùi vị dục tình. Có lẽ là do thân thể nàng còn mới lạ, nên nàng cũng không bất ngờ khi thấy y cứ miệt mài với mình thâu đêm suốt sáng như vậy.

Sau khi dùng tay khiến nàng trở nên đặc biệt mẫn cảm, y thừa cơ tiến sâu vào, khiến người nàng nóng ran cứng đờn, phản ứng co bóp càng dữ dội. Y không hề vội vàng, thúc mạnh vào chỗ sâu kín nhất, lấp đầy nàng, hưởng thụ cảm giác bó chặt mượt như nhung. Khi thân thể nàng hơi thả lỏng một chút, y liền tấn công cuồng bạo. Bầu ngực đong đưa, tóc rối bù xõa rộng, đôi bắp đùi thon thả kẹp chặt lên cánh tay y... tất cả đều khiến y như điên như dại. Vẻ mơ màng khi đạt đến cực cảm, đôi mắt nửa mở nửa khép, lông mi dài cong vút rung động, đều khiến y mê đắm luyến lưu. Chỉ có điều, y không thể bắt mình thôi tưởng tượng, Vĩnh Hách cũng từng mục kích đáng vẻ mê hồn này, Vĩnh Hách cũng từng nhắm nháp thân thể ngọt ngào quyến rũ này.

Y thậm chí còn chán ghét nghĩ bụng, nàng đang rên rỉ đón nhận bên dưới y đây, nhưng có phải cũng từng nồng nhiệt hưởng ứng Vĩnh Hách?

Cơn ghen khiến y trở nên nóng nảy thô bạo, sự chiếm hữu của y bắt đầu nhuộm vị trừng phạt, tiếng rên rỉ của nàng dồn dập dâng cao, cơ thể càng ướt át bó chặt, không ngờ còn tăng gấp bội khoái cảm nơi y.

Khi đang thưởng thức sự sung sướng cực điểm do nàng mang lại, tâm tình y không thể không phiền loạn bần khoản. Rên rỉ xong, nàng lại rơi vào trầm mặc khiến y hụt hẫng, chỉ muốn bóp chặt cổ họng nàng, lay lắc buộc nàng thốt ra những lời tình tứ ngọt ngào, một câu, chỉ một câu thôi cũng được.

Nàng chỉ cho y ánh mắt mê loạn mà trống rỗng cùng hơi thở hỗn hển!

Nhưng ngay cả như vậy, y vẫn muốn ôm chặt lấy nàng.

Y nằm đè lên người nàng, không muốn rời khỏi cảm giác ấm áp đang bao phủ lấy mình, một lần nữa y lại cảm thấy bản thân thật đáng thương. Hai năm về trước, khi lòng nàng chỉ có mình y, đáng lẽ y đã nên ôm chặt lấy nàng thế này.

Tĩnh Hiền chán nản xoay người nằm xuống, cơn lạnh truyền từ thân thể vào tận trái tim, y nhắm mắt lại, vẻ mặt tươi cười yêu kiều vốn từng cố ý quên lãng nay lại hiện ra rõ trong lòng.

Nếu có thể, y nguyện ý dùng thứ quý giá nhất đổi lấy nụ cười tươi sáng của nàng một lần nữa. Giành lại cô gái mỹ lệ trong lòng chỉ có mình y. Dù biết rõ câu trả lời, y vẫn không nhìn được mà mở mắt nhìn nàng đang nằm trong lòng. Cơn cuồng nhiệt đã trôi qua, nàng vẫn dùng tư thế cứng ngắc nằm trong lòng y, ánh mắt ơ hờ nhìn lên màn che, nàng chưa ngủ, y sớm đã nhận ra... Nàng không thể nào ngủ yên trong lòng y, đều là đợi sau khi y rời đi, nàng mới co quắp người vào sát vào trong giường, ngủ thiếp đi một cách bất an.

Nàng cứ như vậy, khiến tim y không thể không đau đớn, đến hận nàng y cũng không làm được!

29. Chương 27.1

Chương 27 : Hôn lễ

Mỹ Ly khép chặt mắt, vừa tắm xong, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, bao nhiêu mệt mỏi tiêu tan. Cổ buồng lông bấp thịt cứng đờ, nàng khẽ cựa quậy tìm tư thế nằm cho thoải mái.

Ồn ào quá, dãy nhà của nàng tuy nằm ở góc yên tĩnh nhất trong biệt viện vương phủ, nhưng tiếng người náo động cứ văng lại từng hồi, khiến thái dương nàng nhức nhối kinh khủng.

Đến phiên trực hầu, hai a hoàn Nguyệt Sắc và Nguyệt Mặc ngồi ngoài hành lang hong nắng, rì rầm trò chuyện. Dù không muốn, nàng vẫn nghe rõ từng câu từng chữ.

“Tân phúc tấn làm bộ làm tịch quá...” Khoảng lặng đầy ý nghĩa, chắc cô ta đang chỉ ra cửa, “... Chữ ‘Hi’ cũ, rồi lục đồ trang trí đều tháo xuống hết đổi lấy đồ mới.”

“Người ta là phúc tấn, đương nhiên không dùng đồ thừa của chủ nhân chúng ta.”

Giọng nói càng hạ thấp.

“Về sau cuộc sống của chúng ta chắc là khó khăn lắm đây. Nghe nói tân phúc tấn, chỉ riêng đầy tớ thôi cũng vào cỡ hai mươi mấy gia đình, tổng cộng bốn năm chục nhân khẩu, vương gia bắt buộc phải mở một khoảnh đất đằng sau nhà chính để làm chỗ ở cho bọn họ. Cửa hồi môn thì càng không cần nhắc đến, nghe nói tính riêng tiền cưới tặng cho vương gia chúng ta đã lên đến mười vạn lượng bạc trắng. Chủ nhân chúng ta làm sao bì được đây?”

“Cũng không hẳn đâu.” Nguyệt Sắc khúc khích cười khế, “Vương gia rất quan tâm đến chủ nhân. Đêm nào cũng như đêm này. Mỗi sáng muội vào hầu hạ, chỉ tính số khăn tay vương gia vãi dưới đất...”

“Nha đầu chết tiệt!”

Cả hai phá lên cười, cười một lát, Nguyệt Mặc vốn lớn tuổi hơn lại thở dài từng trải, “Đó cũng chỉ là mới lạ vài ba ngày đầu thôi. Làm bé cho người ta, vợ lớn lại có nhà mẹ đẻ hùng hậu thế này, ôi chao!”

“Chẳng cần lo, mau sinh một đứa con trai, cũng là con trai cả mà.” Nguyệt Sắc không đồng ý.

“Có ích gì?” Nguyệt Mặc cười giễu. “Có sinh trước thì cũng là con vợ lẽ.”

Mỹ Ly xoay người, quay mặt vào trong, trời vừa vào hạ, nàng đắp kín chăn mà sao vẫn thấy ớn lạnh.

Nàng ngủ chập chờn, do đó khi Tĩnh Hiền đẩy cửa bước vào, nàng tỉnh ngay. Vừa mới qua giờ mùi, sao y lại về sớm như vậy? Nàng nằm bất động. Chắc nhân dịp cưới hỏi, y không phải nhận thêm việc chỗ hoàng thượng, nên mới nhàn nhã như vậy.

“Phúc tấn đã ăn trưa chưa?” Nàng nghe y hạ giọng hỏi Nguyệt Sắc và Nguyệt Mặc vừa theo vào.

“Trắc phúc tấn dặn rồi, không dùng bữa trưa, tối ăn luôn một thể.” Nguyệt Sắc áp ứng đáp, trong lòng thì thấp thỏm.

“Nhảm nhí! Chủ nói không ăn là các người để không ăn luôn sao?” Tĩnh Hiên nổi giận, lập tức to tiếng, khiến hai a hoàn sợ quá quỳ ngay xuống.

“Vương gia, bọn nô tỳ thấy trắc phúc tấn quá mệt mỏi, không nỡ đánh thức. Chủ tử tắm rửa xong, mới ngủ được hai canh giờ.” Nguyệt Mặc dù sao cũng từng trải hơn, lấy hết can đảm giải thích.

“Lũ hồ đồ!” Y vẫn chưa hết giận.

Mỹ Ly cũng không tiện tiếp tục phớt lờ nữa, bèn quay người, tựa mình vào gối nhẹ giọng giải thích: “Là tôi không muốn ăn.”

Tĩnh Hiên liếc nàng. Nàng hơi nằm ngửa, uể oải dịu dàng, mấy lọn tóc đen xõa xuống trước ngực, dáng vẻ phong tình mềm mại chưa từng thấy khiến cơn giận của y chớp mắt tiêu tan. Y bước tới ngồi xuống bên sập, ôm lấy nàng. Hai a hoàn xấu hổ đỏ mặt, đầu càng cúi thấp xuống.

“Không đói sao?” Y hừ mũi, cả ngày chỉ ăn một bữa cơm. thân hình gầy yếu thể này làm sao chịu đựng nổi!

Nàng lắc đầu, thân thể đau nhức khó chịu, chỉ muốn nằm xuống lại. Phát hiện ra khuôn mặt tái nhợt của nàng đỏ ửng một cách kỳ lạ, trán lấm tấm mồ hôi, Tĩnh Hiên chất lưỡi sờ lên trán thử xem, đúng là bị sốt rồi.

“Nàng!” Y cau mày, cơn giận lại bùng lên, “Bệnh thì phải nói ngay chứ! Bao nhiêu nô tài thể này, nàng không nhìn thấy sao?”

Nàng nằm xuống, mắt khép hờ, “Bệnh nhẹ thôi, nằm một chút là khỏe!”

“Nhảm nhí!” Y lại mắng, không biết là mắng ai. “Còn không mời thái y đến?!” Y thuận tay chộp lấy chén trà để ở bàn nhỏ ngay đầu giường, hung hăng quăng xuống đất “Choang” một tiếng, làm Mỹ Ly giật bắn mình.

Nguyệt Mặc sắc run rẩy chạy trốn ra ngoài, bị y lạnh giọng quát giật ngược lại: “Cần cả hai đi mời sao?” Nguyệt Mặc lạnh lợi cắn đầu bỏ chạy tìm thái y, Nguyệt Sắc nhẩn mặt dềnh dàng quay vào.

“Người đi gọi tổng quản lại đây!” Tĩnh Hiên lạnh lùng ra lệnh, cơn giận ngập trời khi này giờ đã biến mất một cách quỷ dị, nhưng càng khiến cho người ta hãi hùng khiếp vía.

Nghe nói là gọi tổng quản, Nguyệt Sắc thở phào, vâng lệnh chạy đi ngay.

Mỹ Ly im lặng, nàng nói gì y cũng không nghe, nhiều lời làm gì chứ!

Tổng quản vội vã đến toát mồ hôi, chạy vào theo Nguyệt Sắc. Tĩnh Hiên nhìn tổng quản hồi lâu, ánh mắt rờn rợn khiến lão cung kính khom người đứng đó mà mồ hôi toát ra như tắm, “Người đem toàn bộ nha đầu ở đây bán hết cho ta.” Y hồ hững ra lệnh.

Nguyệt Sắc kêu rú một tiếng, quỳ phục xuống đất òa lên khóc, tổng quản thối mác, đưa mắt nhìn chủ tử ra ý hỏi lại.

“Toàn lũ vô dụng, giữ lại làm gì? Chọn người khác đến đây cho ta!” Khuôn mặt tuấn tú sầm xuống, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Tổng quản đánh giá thấp cơn giận của y, bèn lau mồ hôi. Chỉ việc này thôi sao? Làm vừa rồi lão sợ vỡ mật. Lão thành khẩn khuyên: “Vương gia, bây giờ cả phủ đều đang chuẩn bị hôn lễ, mấy a hoàn này dù vô dụng thì cũng cứ giữ tạm mấy hôm. Đợi phúc tấn vào cửa xong, lão nô sẽ lọc ra mấy đứa tử tế cho trắc phúc tấn.”

“Vậy ư?” Tĩnh Hiên cười lạnh, “Người làm việc ở phủ này bao lâu rồi?” Y đột nhiên chuyển chủ đề.

Lão quản gia chẳng hiểu vì sao y hỏi vậy, nhưng vẫn thành thật đáp lời, “Bốn mươi năm, từ thuở lão vương gia còn sống, nô tài thay mặt chủ tử trông nom biệt viện này.”

“Bốn mươi năm? Người vất vả quá mất rồi.” Tĩnh Hiền phẩy tay cho lão tổng quản đứng thẳng người, “Tuổi người đã lớn, trí lực không còn đủ nữa. Ta biết ngay mà, đến a hoàn cũng trở khác như khúc gỗ, thì ra là do tổng quản không biết tính lo.”

Nghe vậy, lão quản gia vừa đứng thẳng dậy lại rùn chân tay quỳ phịch xuống. Tiểu vương gia từ nhỏ đã rất khó tính, trở mặt đúng là tàn nhẫn vô tình.

“Tôi... tôi không cần đổi a hoàn đâu.” Mỹ Ly không nhịn được nữa. Y đang làm gì vậy? Nàng bắt quá chỉ là trắc phúc tấn, lão quản gia nói cũng không sai, đám nô tài bận tối mày tối mắt chuẩn bị đón chủ mẫu, nàng chuyện bé xé ra to chỉ tổ khiến người ta chán ghét mà thôi. Nàng cố ngồi dậy, bám chặt vào thành giường mới không ngã xuống, “Đám a hoàn đều tốt cả... tại tôi,” Nàng cụp mắt, “... nghĩ là có một chút thì khỏe thôi, nên không nói gì với bọn họ.”

Y quay đầu lườm nàng, không nói tiếng nào, khoe môi hằn vẻ lãnh khốc.

Căn phòng im phăng phắc, chủ nhân không nói chuyện, chẳng ai dám hó hé. Bên ngoài văng lại tiếng bước chân dồn dập, người mới đến không biết tình hình căng thẳng trong phòng, đứng ở cửa qua loa thỉnh an Tĩnh Hiền rồi tươi cười lên tiếng: “Nô tài đến tìm tổng quản, tường bao đằng sau nhà chính đã xây xong, công nhân đang chờ thanh toán.”

Lão quản gia liên tục nháy mắt ra hiệu cho hắn, tên quản sự tái mặt, bấy giờ cũng nhìn rõ sắc diện chủ nhân, lập tức câm như hến.

“Choang!” Lần này đến phiên chiếc bình cổ vỡ toang, mảnh sứ vụn bắn lên đến tận người lão quản gia và Nguyệt Sắc, cả hai run lấy bối không dám hó hé.

“Làm bộ làm tịch cái gì chứ!” Lúc Tĩnh Hiền nổi giận, sắc mặt thường sa sầm, nhưng mắt lại sáng quắc, “Ai rảnh hơi đi xây phòng xây nhà cho bọn chúng ở tại biệt viện? Mau đưa tiền cho đám công nhân, bảo chúng rút đi! Cứ như vậy là được, không có chỗ ở thì bảo bọn chúng tự tìm cách!”

Mỹ Ly chớp chớp mi, thì ra đó là lý do khiến y tức giận. Có lẽ hồi môn của Tổ Doanh quá đồ sộ, áp chế danh tiếng của Khánh vương phủ, nên Khánh vương gia không được vui.

Nàng chậm rãi nằm xuống, xem ra sự quan tâm y dành cho nàng chỉ là giận cá chém thớt. Y cần gì phải hành hạ đám người hầu, cần gì khiến cho bọn họ nghĩ rằng nàng không biết điều, không ý thức được địa vị của mình.

Y lập tức nhận ra vẻ mệt mỏi của nàng, liền uể oải phẩy tay, “Lui xuống! Lui xuống hết!” Chuyện đổi a hoàn đương nhiên là vẫn chưa giải quyết được gì.

Vì vương gia nổi giận, đám người hầu đến quét dọn đều nơm nớp lo sợ, y lệnh mang cơm đến, người hầu đặc biệt chu đáo. Mỹ Ly không muốn cãi lời, y muốn nàng ăn thì nàng ăn, tuy đang cơn bệnh, nhai cơm như nhai đất, thức ăn nghẹn ở cổ, nàng cũng không từ chối.

Y lạnh lùng quan sát nàng rồi thỉnh thoảng lấy chén cơm, nàng giật bắn mình, thắc mắc liếc y. Tĩnh Hiền buồn bã phát hiện ra, chỉ cần nàng chịu nhìn y, dấu vẻ mặt nàng thế nào đi nữa, cơn giận của y cũng bay biến hết, “Không muốn ăn thì đừng ăn!”

Nàng cau mày nhìn y chẳng biết nói gì, không ăn cũng sai, ăn cũng sai, y chẳng qua là cố ý kiếm chuyện để trút giận. Nàng quay mặt đi, nằm xuống gối, không thèm quan tâm đến hành vi gần như cố tình gây sự của y nữa.

Tĩnh Hiền cũng đành mặt quăng chén, lệnh cho người đến dọn mâm bát. Nàng giận rồi sao? Sắc mặt của y vẫn lạnh lùng nhưng trong lòng đã thấy thoải mái hơn, ít nhất nàng cũng không trở ra như đá với y nữa.

Mâm vừa dọn đi, đã thấy lão quản gia đích thân dẫn thái y vào. Nguyệt Mặc, Nguyệt Sắc thận trọng buông rèm xuống, bưng trà mài mực, có ý muốn lấy công chuộc tội.

Thái y chỉ chần mạch trong chốc lát, lúng túng cười khẽ rồi bước ra bàn sách cách xa sập để viết đơn thuốc.

“Không cần nhìn sắc mặt sao?” Tĩnh Hiền hơi nhúu mày, hết sức không bằng lòng trước thái độ qua loa của thái y.

Lão thái y ngoan cố đứng kiêu kễ sĩ, cười khở rồi tự tin giải thích, “Không cần đâu, phúc tấn có phải là thân hình gầy ốm, sắc mặt lúc nào cũng nhợt nhạt, chân tay lạnh giá?”

“Ừ.” Tĩnh Hiền hừ mũi, miễn cưỡng khẳng định phán đoán của lão.

“Vương gia không cần lo, bệnh của phúc tấn chỉ là do nguyên khí bị tổn hại. Có phải phúc tấn đêm ngủ không ngon, giấc kéo chập chờn, dễ bị giật mình không?” Lão thái y cao giọng hỏi, muốn Mỹ Ly đằng sau bức màn cũng nghe thấy rõ.

“Đúng.” Không đợi Mỹ Ly kịp đáp lời, Tĩnh Hiền đã tự nhiên trả lời giúp nàng.

“Đó chính là nguyên nhân khiến nguyên khí suy yếu. Ngoài ra...” Lão thái y nhìn Tĩnh Hiền vẻ kỳ quặc, “Phúc tấn dạo gần đây... quá sức vất vả.” Lời nói của thái y đầy hàm ý.

Tĩnh Hiền cau mày, môi mím lại vẻ khắc nghiệt, rõ ràng là đã hiểu ý lão ta.

“Lão nô kê mấy đơn thuốc an thần dễ ngủ và bồi bổ nguyên khí, phúc tấn phải cố ngủ cho đủ, à, ừ, còn phải kiểm chế một chút, bệnh sẽ tự nhiên khỏi ngay.”

“Thưởng tiền, tiền khách!” Lão thái y vừa viết xong đơn thuốc, Tĩnh Hiền đã đánh mặt đuối người. Lão già này khiến y cảm thấy chẳng vừa lòng chút nào.

Mỹ Ly uống thuốc xong, đầu nặng trĩu chỉ muốn nhắm mắt ngủ. Ốm bệnh dai dẳng suốt bảy tám ngày vẫn chưa khỏi hẳn, sốt tuy đã lui, nhưng toàn thân chẳng còn chút sức lực nào.

Ngày hè tươi sáng, nàng lệnh cho a hoàn mở toang cửa sổ, để không khí trong lành và ánh mặt trời tràn vào. Có vẻ là lạ, năm ngày sau là ngày tốt đón Tổ Doanh về phủ, nhưng không khí ngoài kia lại yên tĩnh khác thường, chắc tất cả đều chuẩn bị xong đâu vào đấy rồi?

Từ khi nàng sinh bệnh, Tĩnh Hiền cũng không ghé nữa, khiến nàng cảm thấy nhẹ nhàng hơn đôi chút.

Sớm muộn gì thì y cũng sẽ chán nàng, nàng tập quen càng sớm càng tốt.

Nguyệt Sắc cầm hộp thức ăn cười hì hì tiến vào. Sau chuyện lần trước, đám a hoàn ở phòng nàng chăm chỉ cẩn thận hơn nhiều, bị Tĩnh Hiền dọa một trận, ai nấy đều nơm nớp. “Trắc phúc tấn, đây là bánh vùng nướng lần trước người khen ngon, người ăn một miếng đi, giờ mua bánh cũng tiện hơn nhiều, lúc trước phải đi một vòng lớn, giờ thì mé đông trở cửa mới, vừa đi ra là gặp ngay chợ nhỏ.”

Mỹ Ly lấy làm lạ, “Cửa mới?” Mé đông không phải là chỗ nhà chính hay sao? Vì sao lại trở cửa ở đây?

“Đúng vậy, người không thấy dạo này chỗ chúng ta yên tĩnh hơn nhiều sao? Vương gia ra lệnh ọi người đi cửa nhỏ bên mé đông. Đám thợ và nô bộc không cần đi vòng trước mặt nữa.”

Mỹ Ly gật đầu, y trước giờ muốn gì được nấy mà.

“Vương gia đúng là thương người,” Thấy Mỹ Ly buồn bực lặng thinh, Nguyệt Sắc tưởng là do vương gia mấy ngày nay không đến, cố ý nói lời dễ nghe để an ủi nàng, “Lần trước thái y nói người dễ bị giật mình, vương gia liền không cho bất kỳ ai lớn giọng trước nhà chúng ta, ai làm ồn vô lý đều bị đánh đòn một trận.”

Thấy trước cửa thấp thoáng hoa lá xanh tươi Mỹ Ly cười nhạt, y quan tâm đến bệnh tình của nàng sao? Cái cơ này thật buồn cười, lúc nàng thích thì y xua đuối nàng, lúc nàng thôi thích thì y lại bức hôn nàng. Có bao giờ y quan tâm đến cảm giác của nàng đâu?

Nàng đã chịu hình phạt quá nặng cho tội mơ mộng hão huyền, không thể tái phạm sai lầm ngu xuẩn đó nữa.

Một hộp đựng nguyên bộ trang sức mở toang đặt trên bàn trang điểm. Nguyệt Mi chải đầu rất khéo, chỉ là bôi hơi chặt nên đau, Mỹ Ly siết mạnh chiếc vòng tay bích ngọc, im lặng chịu đựng.

Nguyệt Mặc và Nguyệt sắc lấy kỳ bào mùa hạ màu hồng nhạt ra, “Trắc phúc tấn, hôm nay người mặc bộ này đi, vừa tươi tắn lại không phạm húy.”

Tươi tắn. Không phạm húy.

Đúng rồi, hôm nay là ngày tốt đích phúc tấn vào cửa, màu đỏ là dành riêng cho nàng ta. Trời chưa sáng hẳn, ánh nắng nhàn nhạt rơi lên bộ y phục trên tay Nguyệt Mặc, màu sắc có rực rỡ hơn thế cũng ảm đạm bớt đi. Mỹ Ly mỉm cười gật đầu, “Mặc nó vậy.” Ai thèm quan tâm nàng mặc màu gì chứ? Chỉ cần ăn bận tươi tắn rực rỡ, hòa vào đám người, tùy thời nói vài câu chúc mừng là đủ rồi.

Nguyệt Mặc đến bên bàn gương giúp Nguyệt Mi một tay, mang theo hộp trang sức của Mỹ Ly. “Chủ nhân, hôm nay người phải trang điểm thật long trọng, để tránh thiên hạ dèm pha là người không nể mặt tân phúc tấn.” Nguyệt Mặc tốt bụng nhắc nhở thêm, “Người... nhớ là phải cười tươi vào!”

30. Chương 27.2

Mỹ Ly mỉm cười gật đầu, đúng vậy, nàng phải cười vì hôm nay là ngày hân hoan của cả vương phủ, ai cũng cười cả.

Nguyệt Mặc và Nguyệt Mi chừng chặc hơn, do đó nàng quyết định cho hai người này theo đi xem lễ. Tân phúc tấn rất hào phóng, nhân lễ tân hôn đã cấp ổi a hoàn trong vương phủ một bộ áo đỏ mới tinh bằng vải cực tốt, Nguyệt Mặc và Nguyệt Mi cũng có phần, thay áo vào liền trở nên tươi tắn rực rỡ.

Đến đêm thì tân nương mới được rước từ nhà mẹ đẻ sang đây, nhưng người đến dự hôn lễ đã ùn ùn kéo vào vương phủ từ sớm. Mỹ Ly mang hài cao, trang sức nặng trĩu đến tê dại cả da đầu, bắt buộc phải tựa vào Nguyệt Mặc Nguyệt Mi mới đi lại được. Hôm nay phải vất vả cả ngày rồi.

Nàng ngồi ở góc nhà ngắm cảnh tượng vui sướng hân hoan bên ngoài, chẳng ai đến nói chuyện với nàng, đám nữ khách quyền quý nhìn thấy nàng đều lễ phép tránh xa. Đúng rồi, người ta nói gì với nàng bây giờ? Chúc mừng? Chẳng khác gì đang cố tình châm chọc nàng. An ủi? Đúng là muốn giở trò chia rẽ, nàng không được phép cảm thấy đau lòng, ngày hôm nay, bất kỳ ai cũng không được đau lòng.

Bởi hoàng thượng và thái hoàng thái hậu tối nay đều có mặt, tân lang đã tiến cung, khách khứa không nhìn thấy chủ nhà cũng không thất vọng, ăn uống cười đùa, tự mình vui vẻ. Đám người hầu đi theo Tổ Doanh đã bắt đầu nhận nhiệm vụ, đón tiếp khách khứa, xử lý việc vặt, bộ dạng an phận tận tâm tận tụy, bọn họ đã trở thành một phần của vương phủ rồi.

Vì được hoàng đế cho phép, hôn lễ giữa Tĩnh Hiền và Tổ Doanh hết sức xa xỉ phô trương, của hồi môn từ trưa đã bắt đầu chuyển sang, mất cả một ngày trời mới hết. Đám nữ khách cười nói ríu rít, ngưỡng mộ vô cùng, không chỉ vì khí phái có một không hai, mà còn khen Tĩnh Hiền và Tổ Doanh là một đôi kim đồng ngọc nữ, trời đất tác hợp.

Mỹ Ly mệt mỏi tựa vào gối mềm. Ngồi ngay ngắn suốt cả ngày, toàn thân như muốn rã ra thành từng mảnh, còn mệt hơn chính ngày cưới của nàng nữa. Nàng vốn chỉ có hai mươi rương của hồi môn do lão tổ tông ban cho, người đến xem lễ uống rượu mừng cũng chẳng có mấy. Nàng phải lấy tay chống đầu mới miễn cưỡng chịu đựng nổi đến khi lễ cưới chính thức bắt đầu, cũng may, nàng chỉ cần cố cho đến khi người chủ trì cất giọng hô lớn đưa tân lang tân nương vào buồng cưới là đủ. Nghe lão quản gia nói, tiệc rượu của nàng sẽ được đưa riêng về phòng nàng, nghe đồn đó là quy củ.

Troạ trọi dùng bữa tiệc mừng chồng mình và một phụ nữ khác, đó chính là món quà gặp mặt đầu tiên do đích phúc tấn ban cho trác phúc tấn.

Đám người ồn ào náo nhiệt, tiếng cười đùa đặc biệt lớn, nàng nghe thấy một giọng nói không đặc biệt vang dội nhưng đủ sức vượt trên giọng của mọi người... Tân lang đã về tới!

Tiếng chúc mừng đùa cợt vang dội một hồi lâu sau mới chịu lắng xuống, nàng nhìn thấy y bước qua khung cửa thềm thang đi về phía mình, chung quanh còn có mấy kẻ leo đẹo đi theo chúc tụng. Y mặc lễ phục đỏ

thăm, tôn lên khuôn mặt tuần tú tựa tác phẩm điêu khắc khéo léo của trời xanh, khiến ai nhìn cũng phải thở dài thán phục. Đây là lần đầu tiên nàng thấy y mặc áo đỏ; lúc lấy nàng y chỉ mặc lễ phục vương gia mà thôi. Hôm nay mới đúng là hôn lễ của y.

Nàng biết mình lo trước tính sau, nhưng thực sự chẳng biết phải làm thế nào mới phải, chỉ đành lễ phép mỉm cười, coi y như mọi khách khứa khác, cố như ngày thường, tránh không nhìn y. Bởi vì dường như nàng không có đủ can đảm.

Nụ cười của nàng khiến ánh mắt không chút biểu cảm của y trở nên giá lạnh.

Y sắp cưới người đàn bà khác, không ngờ nàng còn bình thần trợ trợ như vậy, trong lòng nàng, chẳng lẽ y không đáng được ghen tuông chút nào sao?

Tĩnh Hiền tiến lại gần, tựa hồ muốn nói gì đó. Nhiều người nhìn qua với vẻ trên cợt, khiến Mỹ Ly mười phần hoảng sợ, y sẽ không làm gì khiến nàng mất mặt chứ? Nàng lo sợ ngược nhìn, đã lâu lắm rồi nàng mới nhìn thẳng vào mắt y, để rồi phải sửng sốt vì vẻ lạnh lùng trong ấy, là do nụ cười của nàng quá gượng gạo, không giống như đang chia vui với y sao? Nhưng nàng đã cố hết sức mà!

“Vương gia, vương gia! Giờ lành đến rồi...” Bên ngoài xa có người tìm y, thúc giục y.

Y nhìn nàng một thoáng, không nói gì quay đầu bỏ đi.

Mỹ Ly khẽ thở dài, đến tận lúc này, nàng mới chịu thừa nhận trái tim mình vẫn nhói đau. Dẫu tình yêu dành cho y đã tan biến, nàng vẫn là một người đàn bà, y vẫn là chồng nàng.

Tiếng pháo nổ vang dội suốt thời gian kể từ lúc y rời khỏi vương phủ đi đón dâu, không khí nồng nặc mùi lưu huỳnh, Mỹ Ly ngạt thở bật ho. Nguyệt Mi vừa dâng cho nàng một chén trà, đột nhiên pháo nổ ùng ùng ào ào mấy tiếng liền, là loạt pháo cuối cùng, báo hiệu tiệc dâu đã vào vương phủ. Tay nàng hơi run, vài giọt nước bắn ra ngoài.

Trong sảnh cưới mênh mông, chỗ ngồi của nàng không nằm ở phía trước, mà bị sắp đặt sau khách khứa quan trọng và họ hàng quý tộc. Hoàng thượng và lão tổ tông gia lâm khiến cả hôn lễ sôi trào. Màu áo hồng nhạt của nàng chìm trong màu đỏ rực rỡ bốn bề, chẳng khiến ai để ý tới. Nàng mỉm cười, người lọt thỏm trong đám đông tươi cười hơn hớn.

Nàng bị bà mối và đám người hầu lăng xăng che khuất, chỉ cách một biển người mà như xa cách tận chân trời. Nàng nhìn thấy Tĩnh Hiền cầm lụa đỏ dắt theo Tổ Doanh, xung quanh là đám người hầu mặc áo đỏ tươi, y chậm chậm bước vào, tiến đến trước mặt hoàng thượng và thái hoàng thái hậu đang ngồi đường bệ ở giữa sảnh.

Tiếng chúc mừng râm ran như suối chảy, thật lâu vẫn chưa chịu dứt, ai cũng muốn gửi lời chúc phúc khi tân lang tân nương đi ngang qua, để họ chú ý đến mình. Khi Tĩnh Hiền tiến đến rất gần, rất gần nàng, mọi người chung quanh nàng đều vội vã chen lên hô to chúc mừng. Mỹ Ly hé miệng theo, nàng có nên lựa chiều nói vài ba lời chúc tụng hay không?

Rõ ràng y đang mỉm cười, nhưng con ngươi đen thăm thẳm lạnh lùng quan sát nàng. Mỹ Ly nghẹn lời trong thoáng chốc, nàng nên mỉm cười, nên nói gì đó với y mới phải, nhưng trong khoảnh khắc liếc nhìn ngẩn ngui, nỗi đau đớn chợt bùng lên khiến nàng không sao cười nổi không sao che giấu nỗi đau trong lòng.

Cô gái Mỹ Ly thuở trước dẫu nằm mơ cũng không ngờ, nàng lại đóng một vai trò bất đắc dĩ đến buồn cười như vậy trong hôn lễ của Tĩnh Hiền.

Y bước qua nàng, ánh mắt ung dung ngênh đón những khuôn mặt tươi cười đang gửi lời chúc tụng.

Mỹ Ly đã thành công, ngăn được lệ dâng nơi khóe mắt, và khi có người cố ý quan sát, nàng liền khoe nét cười ung dung đúng lễ. Nàng trấn an bản thân, y sẽ không phát hiện ra nỗi đau của nàng đâu, dù gì thì ánh mắt đỏ của y vốn chỉ vô tình lướt qua mà thôi. Dẫu y có phát hiện ra thì thế nào chứ, có khác biệt gì đâu?

Từ xa nhìn lại cảnh đôi vợ chồng báai thiên địa, quỳ lạy tạ ơn hoàng thượng và thái hoàng thái hậu, nàng tê liệt đến mức chẳng còn cảm thấy chua xót nữa. Nàng tự mỉm cười với bản thân, chịu đựng cơn đau từ tổn thương mà dai dẳng, nàng đã trở thành chuyên gia về phương diện này rồi.

Nàng không đủ sức phản kháng, chỉ có thể chịu đựng.

Khi đôi vợ chồng mới được đưa vào tân phòng, khách khứa ồn ào ùa theo, nàng thở dài một hơi, ổn rồi, cuối cùng cũng vượt qua được. Nàng mỉm cười ra lệnh cho a hoàn đỡ mình về phòng, chuyện cần làm nàng đã làm hết. Nàng muốn nằm xuống, muốn nghỉ ngơi, nàng quả thật đã kiệt sức đến nỗi người rời.

Gỡ xong mọi món trang sức nặng nề, vắn một búi tóc đơn giản, Mỹ Ly giương mắt nhìn bốn người hầu tươi cười bưng vào một bàn tiệc thịnh soạn. Nguyệt Mặc, Nguyệt Mi đỡ nàng ngồi xuống, ân cần khuyên nàng ăn nhiều một chút, mệt mỏi cả ngày trời mà chẳng có thứ gì vào bụng.

Nàng nhìn khăn trải bàn màu đỏ thêu chỉ vàng, bàn tiệc đầy sơn hào hải vị, đủ món ăn quý lạ, đúng là hết sức xa xỉ. Món ăn chính giữa còn dùng quả cầu kỷ xếp thành chữ “Song Hỉ” hết sức tinh xảo. Mũi nàng chột cay cay, nàng chưa kịp phản ứng gì thì nước mắt đã nhỏ xuống ròng ròng. Nàng lập tức lau mắt, vờ như không có gì, hy vọng đám a hoàn không nhìn thấy. Nguyệt Mặc và Nguyệt Mi đưa mắt nhìn nhau, hiểu ý đồng thời im lặng, không tiếp tục khuyên nàng dùng cơm nữa.

Lúc Tĩnh Hiên từ bên ngoài tiến vào, mọi người đều bất ngờ, kể cả Mỹ Ly. Nàng ngăn người ngấm y một thoáng, rồi nhìn đi chỗ khác trước khi mắt kịp chói đau vì bộ đồ đỏ rực.

Đám a hoàn mười phần vui sướng, Nguyệt Sắc còn theo sát gót y từ ngoài vào trong.

Tĩnh Hiên nhìn nàng một lát, ánh mắt lướt qua bàn tiệc rượu chuẩn bị tinh tươm nhưng chẳng hề được nàng động đũa, cũng nhìn thấy chữ Song Hỉ hết sức rõ ràng.

“Người đâu, bưng xuống!” Y đánh giọng ra lệnh. Mỗi khi y dùng giọng điệu này, đám người hầu lại kinh hãi hoảng sợ, a hoàn vội gọi nô bộc đang run lập cập bưng bàn tiệc ra ngoài.

“Các người cũng lui xuống! Chuẩn bị bữa cơm khác cho chủ nhân.” Y vừa nói ra miệng, bọn a hoàn đã vội vã vâng vâng dạ dạ, lúc lui ra còn khép cửa lại.

“Mỹ Ly!” Tĩnh Hiên khẽ gọi nàng, rồi rảo bước đến bên kéo nàng vào lòng, không nói thêm gì nữa, y chỉ cúi xuống. Hết sức dịu dàng hôn lên đôi môi nhợt nhạt của nàng, “Chẳng có gì thay đổi cả.” Y nói, quá nhiều hứa hẹn nói ra cũng toàn giả tạo buồn nôn, y chỉ muốn cho nàng biết, lòng y dành cho nàng sẽ không thay đổi bởi chuyện cưới Tổ Doanh.

Hai mắt nàng nhìn chằm chằm vào hoa văn cát tường trên bộ lễ phục tân lang. Nụ hôn của y chẳng đủ khiến tim nàng đập loạn nhịp, hướng chỉ lời nói.

Không có gì thay đổi? Y và nàng còn cần thay đổi gì nữa đây? Hay còn thứ gì đáng để giữ vững nữa đây?

Tĩnh Hiên không thể ở lại quá lâu, lúc y đi rồi, nàng nhìn ánh trăng rơi vào qua cánh cửa, lạnh nhạt mỉm cười.

Nụ hôn khi nãy là hành động ôn nhu nhất y dành cho nàng. Trong một thoáng thật ngắn ngủi, nàng quả thật có hơi rung động. Nhưng mà, nàng biết rất rõ, đôi môi dịu dàng đó không lâu sau sẽ hôn một người đàn bà khác, người vợ kết tóc của y, còn chừa lại cho nàng chẳng qua chỉ là căn phòng đầy ánh trăng lạnh lẽo mà thôi.

Giống như hôm trước, nàng vẫn phải ra khỏi giường từ sớm để chuẩn bị. Hôm nay là ngày tân nương ra mắt dâng trà cho bề trên trong gia đình, cũng là ngày toàn bộ mọi người hành lễ chúc mừng nữ chủ nhân.

Nhất là nàng.

Lão quân gia hai ba lượt phái người đến dặn dò, dẫu có xảy ra chuyện gì đi nữa, hôm nay trắc phúc tấn nhất định phải đến ra mắt đích phúc tấn. Hình như sợ nàng mượn cớ sinh sự vậy.

Khác hẳn với vẻ trang trọng đẹp đẽ hôm qua, đám a hoàn không cần Mỹ Ly dặn dò cũng biết đường trang điểm cho nàng thật nhạt, nếu điểm lệ quá thì chẳng khác nào dẫn mặt tân phúc tấn.

Đến sớm hơn cả Mỹ Ly là lão phúc tấn. Bà là mẹ kế của của Tĩnh Hiên, song quan hệ đôi bên rất lạnh nhạt. Từ khi lão vương gia nhuộm bệnh qua đời, bà sống hẳn ở biệt viện Thừa Đức, không quay về vương phủ kinh thành nữa.

Lão phúc tấn cười mỉm ngồi ở ghế chủ tọa giữa sảnh đường, đợi con dâu đến hành lễ dâng trà cho đủ thủ tục. Bà chẳng nôn nóng mấy, lúc thấy Mỹ Ly tiến vào, bà còn mỉm cười đầy ý nghĩa với nàng, miễn lễ vấn an của nàng. Bà và Mỹ Ly chẳng qua chỉ là hai nhân vật phụ không thể thiếu được trong vở tuồng này, đều là để làm nền cho vị tân phúc tấn.

Trước khi Tổ Doanh xuất hiện, có hai lão ma ma hầu cận tiến vào, xung quanh là đám a hoàn thân tín. Một ma ma vẽ mặt trịnh trọng nhưng vui sướng, bưng chiếc mâm bên trên có phủ tấm vải đỏ. Cái mâm được trình ra trước mặt lão phúc tấn. Lão ma ma mở lớp vải đỏ, lộ vẻ đắc ý nửa dâng nửa khoe một tấm lụa trắng có dính máu. Lão phúc tấn cũng làm đúng nghĩa vụ của mình, mỉm cười vui vẻ rồi gạt gù.

Mỹ Ly đương nhiên hiểu rõ ý nghĩa của tấm lụa trắng đó, ngón tay bắt thần co giật dưới lớp khăn tay. Nàng buộc mình không liên tưởng tới những chuyện tạo ra giọt máu trinh tiết trên tấm lụa này.

Lão ma ma và đám a hoàn lui xuống, nhân vật chính sắp phải xuất hiện rồi.

Tĩnh Hiên bước vào đầu tiên, y mặc quần áo ở nhà, rõ ràng không mấy coi trọng nghi thức trong phủ. Theo sát sau lưng y là tân phúc tấn của Khánh vương phủ, nàng ta được một a hoàn dìu đỡ, hấp tấp theo sát gót trượng phu. Lúc nâng chân bước qua bậc cửa, nàng ta khẽ rên một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng lên. Tĩnh Hiên nghe thấy, quay đầu nhìn bộ dạng vừa then thùng vừa trách móc của nàng ta, không nhịn được cười khẽ, kéo tay nàng ta tiến vào đại sảnh, ánh mắt rất nhanh lướt qua khuôn mặt Mỹ Ly.

Y không hành lễ với lão phúc tấn, buông tay Tổ Doanh ra là ngồi ngay ngắn vào vị trí của mình. Tổ Doanh cầm chung trà quỳ xuống trước mặt lão phúc tấn, Mỹ Ly liền bị a hoàn hai bên nhẹ nhàng kéo dậy, khi đích phúc tấn quỳ thì nàng không được phép ngồi.

Lão phúc tấn nói những lời cần nói, rồi theo nghi thức ban phong bao cho Tổ Doanh.

Tổ Doanh được đỡ ngồi xuống vị trí kế bên Tĩnh Hiên. Ánh mắt lấp lánh nét cười của nàng ta bình tĩnh quét về phía Mỹ Ly. Đã đến lúc Mỹ Ly phải ra mắt nàng ta rồi.

Nàng được dẫn đến quỳ xuống trước mặt Tĩnh Hiên, nàng mâm trà cao quá đầu, nói đúng những câu đã được dặn dò đầu vào đấy: “Mời vương gia dùng trà!” Tĩnh Hiên nghiêm nhiên đón lấy chung trà, chỉ “ừ” một tiếng.

Sau đó là đến Tổ Doanh. Mỹ Ly quỳ gối, nâng cao chén trà, “Mời phúc tấn dùng trà!”

Mặc dù nàng đã luyện tập cả ngàn lần vạn lần trong óc - đã tin chắc có thể giữ nguyên nụ cười trên mặt, nhưng khi thực sự phải quỳ xuống dâng trà cho người thiếu phụ xấp xỉ tuổi mình, lòng nàng vẫn uất ức, tim vẫn đập đau.

Tiếp lấy chén trà của nàng, thiếu phụ hòa nhã và không kém phần đoan trang quý phái này nói gọn một tiếng “Được!” Nàng ta không còn là cô gái mà nàng gặp ở bãi săn, cùng nhau hầu hạ dưới gối lão tổ tông nữa. Nàng ta là chủ mẫu của nàng, là chủ nhân của nàng. Nghi thức ngày hôm nay là để cho nàng cả đời hiểu rõ, nàng chẳng qua chỉ là trắc phúc tấn, phải xưng “nô tỳ” trước mặt nàng ta và Tĩnh Hiên, xưng như vậy suốt đời suốt kiếp, kể từ khoảnh khắc Tổ Doanh đón lấy chén trà của nàng.

Tổ Doanh nhận hồng bao từ tay a hoàn, đưa cho nàng, “Đây là vương gia và ta thưởng cho ngươi, về sau tỳ muội chúng ta phải đồng lòng hợp sức hầu hạ vương gia, lo lắng sự vụ ở vương phủ, để vương gia không phải lo lắng việc nhà, có thể toàn tâm toàn ý phục vụ hoàng thượng” Mỹ Ly yên lặng nghe lời dặn dò của nữ chủ nhân, đón lấy hồng bao do “vương gia và phúc tấn” thưởng cho, tay nàng hơi run rẩy. Chưa hết, nàng còn phải quỳ thấp xuống, nói: “Nô tỳ xin ghi nhớ lời dạy của phúc tấn.” “Đứng dậy đi!”

Tổ Doanh cho đứng thì nàng mới được đứng dậy. Song không thể quay trở lại chỗ ngồi khi nãy nữa, nàng phải ngồi ở phía dưới cách Tổ Doanh thật xa, gần sát cửa. Đám người hầu trong phủ chia thành từng nhóm tiến vào thỉnh an vương gia và phúc tấn. Không ai để ý tới lão phúc tấn ngồi ở trên và trắc phúc tấn ngồi phía dưới. Ai nấy đều vui mừng hoan hỉ đón lấy hồng bao giá trị không nhỏ mà tân phúc tấn ban cho. Tổ Doanh cười mỉm gạt đầu với từng lời cảm ơn của đám người hầu, từ nay về sau, nàng ta là nữ chủ của phủ đệ này. Mỹ Ly ép mình nhìn thẳng vào cảnh tượng trước mắt, đây chỉ là bắt đầu thôi. Từ nay về sau, ngày nào cũng như ngày này, nếu không có lý do gì đặc biệt, mỗi buổi sáng nàng đều phải đến thỉnh an Tổ Doanh,

lặp lại hành động thi lễ như hôm nay, cho đến khi nào sự khác biệt giữa chủ và tớ khắc sâu vào tận xương tủy, trở thành bản năng của nàng...

Tĩnh Hiền đột ngột đứng phắt dậy, làm mọi người giật thót mình sửng sờ. Y đi thẳng về phía Mỹ Ly, dùng thân thể che chắn ánh mắt của đám người hầu, cao giọng trách: “Lại chóng mặt nữa sao? Bệnh của nàng thật là!” Nói xong, y còn thô bạo ẵm lấy nàng ra khỏi ghế. “Trắc phúc tấn không được khỏe, từ nay về sau, những nghi lễ như vậy, kể cả thỉnh an mỗi sáng đều miễn hết!”

Mỹ Ly dờ người. Ra khỏi sảnh đường thì gặp một hồ sen không lớn lắm, làn gió ẩm ướt thổi vào mặt mát rượi, nàng mới ý thức được hành động của y. Tuy không thấy rõ vẻ mặt Tổ Doanh, nhưng trước ngần ấy kẻ hầu người hạ, mệnh lệnh của y bỗng biến thành đòn phủ đầu không dễ chịu chút nào.

“Cho tôi xuống,” nàng hơi vặn vẹo trong vòng tay y. Được rồi, ý đồ của y đã thành công, Tổ Doanh vẫn chưa hiểu rõ tính tình y, dẫu nàng ta là thê tử, y cũng không muốn bất kỳ ai làm oai làm phách trước mặt mình, y chỉ muốn mọi người đều nhỏ bé thấp hèn mà thôi. Tổ Doanh trọng thưởng đám người hầu trước mặt y mà không xin phép trước, do đó mới bị y lạnh lùng đâm ột đao.

Tĩnh Hiền nhìn nàng, đôi phần âu yếm hiện lên trong tròng mắt đen láy đang phản chiếu khuôn mặt tái nhợt của nàng, “Ngốc đến chết được! Bảo nàng bị bệnh, chóng mặt, nàng lại mở to mắt ra!” Y trách móc. Y cũng không muốn làm mất mặt Tổ Doanh, nhưng phải hành động bất đắc dĩ thế này chỉ vì một thoáng đau khổ trong mắt nàng khi đón hồng bao Tổ Doanh thưởng, khi nghe câu nói “vương gia và ta”.

Nàng không đáp lời.

Tĩnh Hiền cố ý làm mất mặt Tổ Doanh, nhưng người cuối cùng chịu khổ lại chính là nàng, chẳng lẽ y còn muốn nàng cảm ơn sao?

Ấm Mỹ Ly đi một mạch về phòng, Tĩnh Hiền nhẹ nhàng đặt nàng xuống sập, đích thân cởi hài giúp, rồi nằm đè lên nàng, hôn chi chít vào khuôn mặt lãnh đạm.

“Vẫn khó chịu sao?” Y khẽ hỏi, nhưng giọng điệu lạnh lùng không hề hợp với lời tỏ tình dịu dàng, nghe như đang lục vấn, “Không thể nào tránh khỏi một lần quỳ làm lễ trước mặt nàng ta đâu, nhưng về sau... không cần như vậy nữa.” Y hứa hẹn ngắn gọn.

Nàng rất hy vọng mình có thể cảm động trước câu nói của y, thật ra y và nàng đều hiểu rõ, sự khác biệt giữa vợ cả và vợ lẽ đâu dừng ở chỗ quỳ hay không quỳ?

“Mỹ Ly” Đôi môi y lướt qua làn da mềm mại của nàng, chạm vào môi nàng.

Mỹ Ly chợt nhớ tới vết máu đỏ sẫm trên tấm lụa trắng mà ma ma của Tổ Doanh cầm trên tay, nàng ương bướng xoay đầu, tránh đi đôi môi chắc là vừa hôn Tổ Doanh của y.

“Sao nữa?” Y bắt đầu bực mình, nét ám áp trong mắt lại bị thay thế bằng khí lạnh, “Nàng còn muốn ta thế nào nữa?” Y lạnh lùng chống tay nhóm dậy, “Chẳng lẽ muốn bắt nàng ta quỳ trước mặt nàng sao? Như vậy không được!”

Mỹ Ly nghiêng đầu ngấm ánh nắng nhuộm sáng hoa văn trên lớp sa mỏng treo trước giường. Mùi hoa lài. Trên người y có hương thơm quý giá của riêng Tổ Doanh.

Y véo cằm buộc nàng quay lại, không để cho nàng tránh né, cúi xuống hôn nàng.

Biết rõ là phí công, nhưng tính gần gũi nàng cứ tưởng đã bị bào mòn nay lại phát tác, nàng khép chặt môi không để y tiến vào, y cắn nhẹ môi nàng như trừng phạt, đau quá, nàng càng mím môi chặt hơn.

“Sao vậy?” Cuối cùng y đành quát hỏi.

“Bẩn!” Nàng buột miệng đáp. Nói xong đến chính nàng cũng thấy giật mình, sao nàng lại nói ra lời như vậy? Nàng có tư cách gì mà chê trách...

Y liền nổi giận dưng dưng, “Bẩn?!” Y chồm dậy, chằm chằm nhìn nàng, “Ta còn chưa chê nàng mà!”

Chỉ một câu thôi cũng đủ đẩy nàng vào chỗ chết.

Đôi mắt nhìn y đột nhiên mở to, trong chớp mắt hiện ra vô vàn tình tự, khi nước mắt sắp tràn ra khỏi con ngươi đen lay láy, nàng chớp mắt, và trong mắt nàng chẳng còn gì nữa. Nàng không trách y, là do chính nàng nói lời không đúng mực mới phải chịu tổn thương như thế, là nàng tự mình hại chính bản thân mình. Vì sao nàng lại muốn chống lại sự an bài của vận mệnh? Có lẽ hôm nay chịu nhiều uất ức, nhiều bi ai vượt quá mức chịu đựng tối đa của nàng. Nàng biết sai rồi.

Nàng lại nhìn y bằng ánh mắt vô hồn, y rất nghi ngờ, mỗi lần nàng nhìn y như vậy, nàng có thực sự nhìn thấy y không? Y cứng người, tại sao lại làm tổn thương nàng nữa chứ! Hai chữ xin lỗi nghẹn cháy nơi cổ họng, nhưng dù thế nào cũng không nói ra miệng được. Y chỉ có thể một lần nữa đẩy cửa bỏ đi, làm sao y lại có lỗi với nàng chứ? Y có nói sai gì đâu?

Chỉ có điều, tim y cảm thấy ăn năn, ăn năn đến nhức nhối.

31. Chương 28

Chương 28: Ôn tuyền

Uống xong chén thuốc, Mỹ Ly nhắm mắt lại, buộc mình không nghĩ đến bất kỳ điều gì khác nữa. Thuốc thật hiệu nghiệm, hoàn toàn nhờ tác dụng thần kỳ của nó mà gần đây nàng đều ngủ yên trọn đêm.

“Chủ tử, ăn chút cháo rồi hẵng ngủ nhé?” Nguyệt Mặc cúi người xuống giường khẽ gọi nàng.

Mỹ Ly không mở mắt, lắc đầu.

Nguyệt Mặc đứng thẳng dậy, nhìn thân hình gầy yếu mảnh dẻ của Mỹ Ly, cau mày hồi lâu rồi khuyên nhủ: “Chủ tử! Mấy ngày nữa vương gia phải xuất chinh rồi, đi cả nửa năm một năm, dẫu người uất ức đến đâu cũng đừng giận dỗi vương gia.” Cô ta cắn môi, lẽ ra không muốn nói tiếp, nhưng lòng xót xa cho chủ tử. “Người cứ như vậy, vương gia càng cảm thấy phúc tấn ôn nhu hiền lành hơn thôi.”

Mỹ Ly hơi nhếch mép, mắt vẫn nhắm chặt, “Nguyệt Mặc...” Nàng như đang thở dài, “Ta hiểu cả mà.”

Nàng hiểu, nhưng nàng đã buông tay rồi. Sự khốc liệt của vận mệnh, nàng ném trải càng nhiều, nhận thức lại càng sâu sắc. Nàng nghe rõ ràng tiếng bước chân của Tĩnh Hiền, nhưng không nhúc nhích, tiếp tục nhắm mắt, Nguyệt Mặc lắc đầu thở dài, tưởng nàng giận lấy.

“Các người lui xuống!” Mắt nhắm một ngày một đêm, Tĩnh Hiền mới đè nén được cơn giận, y chán ghét những phiền phức mà nàng mang lại. Đời này mà không gặp nàng thì cuộc sống yên ổn biết bao nhiêu!

Trên nhà chính, lúc nào Tổ Doanh cũng mỉm cười ngọt ngào đợi y. Dù y làm nàng bề mặt trước bao nhiêu người trong vương phủ, nàng cũng chẳng nói một câu oán trách. Y bị Mỹ Ly chọc giận, hầm hầm sai người hầu sang phòng Tổ Doanh lấy triều phục, nàng ta lại đích thân đến hầu y thay quần áo ra ngoài. Tổ Doanh như vậy khiến y vừa thương xót vừa áy náy. Nàng ta là phúc tấn của y, vợ cả của y, nàng yêu thương y. Thậm chí y còn chính là người đàn ông duy nhất của nàng. Không có lý do gì để y đối xử tệ bạc với nàng ta cả.

Nhưng y vẫn không vượt qua được bản thân, cương quyết phải tìm đến nơi này bằng được, y kiên tiết đến mức muốn tùy tiện tìm ai đó đánh một trận cho hả giận.

Mỹ Ly vẫn làm bộ dờ sống dờ chết nằm dài trên giường, giả vờ như không hay biết y đã đến nơi, trong khi chỉ cần nàng chịu mở mắt nhìn y cũng đủ rồi. Tĩnh Hiền cố nén bực, siết chặt nắm tay, ngồi xuống mép giường, “Mỹ Ly, ngày mốt ta phải đi rồi.” Y hít sâu một hơi, cuối cùng cũng nén được cơn thịnh nộ, chứ lửa giận mà bùng ra, dù chỉ một chút cũng đủ cho y bóp chặt cổ nàng, tiễn nàng đến tây thiên, và y được sống yên ổn. Bởi vậy, dần cơn giận xuống, y nghe mình ôn tồn nói: “Mấy ngày này đừng có chọc giận ta!” Là mệnh lệnh, nhưng nghe giống cầu xin hơn. Ngực y đột nhiên nghẹn lại, uất ức muốn chết! Y đang cầu nàng đừng chọc giận y sao? Hay là cầu nàng đối xử với y tốt hơn một chút?

Mỹ Ly khẽ run người, hơi choáng váng vì giọng điệu của y, ngờ đâu Khánh vương gia tâm cao khí ngạo lại có thể dùng giọng điệu van vỉ bất đắc dĩ như vậy để nói chuyện.

Không đợi đáp lời, Tĩnh Hiên đã ôm choàng lấy nàng. Mỹ Ly kinh hoàng mở bừng mắt, thì y đã ẵm nàng ra khỏi phòng rồi. Suốt dọc đường, y hậm hực không mở miệng, xem chừng đang cấu giận, nhưng đôi tay ẵm nàng lại rất dịu dàng.

Y đưa nàng đến vườn nhỏ phía tây, nơi nàng chưa hề đặt chân tới. Thực ra nàng chẳng có lòng dạ nào thường ngoạn biệt viện của Khánh vương phủ, chỉ đi những chỗ nhất định phải đi mà thôi. Vườn tây này khá rộng rãi, đằng xa có một trái đồi, rất ít sinh vật cảnh, chủ yếu là rừng cây mọc tự nhiên. Y ẵm nàng men theo lối nhỏ xuyên rừng, nhanh chóng đi đến một gian nhà mộc mạc vững chãi, hình dáng khá kỳ quái, chẳng khác nào một chòi nghỉ mát lớn có xây tường bao quanh.

Trong nhà hơi nước mù mịt, Mỹ Ly thoáng ngửi thấy mùi lưu huỳnh nhàn nhạt. Gian nhà rộng lớn nhưng không có vách ngăn, trừ bình phong và trường kỷ đặt quần áo thì chẳng bày thêm đồ đạc gì cả. Đây là suối nước nóng.

Tĩnh Hiên đặt nàng xuống, tự cởi y phục, không thèm nhìn sang nàng. “Tự mình cởi đi, không thì lát nữa sẽ ẵm nàng trần truồng quay về.”

Mỹ Ly cắn môi, tuy đã gần gũi nhau nhiều lần, nàng vẫn không thể nào thoải mái cởi hết quần áo trước mặt y được. Nhưng sợ y hung bạo xé rách y phục, nàng tự cởi áo ngoài, chỉ mặc yếm và quần ngắn ngắn ngơ đứng bên suối nước nóng chẳng biết làm sao.

Lúc nhảy xuống nước, y đột ngột kéo nàng theo, nàng hoảng loạn ngã tùm xuống. Nóng quá, lại còn sâu hơn nàng tưởng, chân không sao chạm đến đáy. Nỗi sợ hãi chết chìm một lần nữa kích động lý trí, nàng giãy giụa, uống liền mấy ngụm nước, đáng đến chết được.

Tĩnh Hiên thừa nhận mình quá hung ác, vì thấy lòng hả hê trước cảnh vật vã khổ sở của nàng. Cuối cùng vẫn không nỡ để mặc, y xốc nách nàng đưa lên khỏi mặt nước.

Mỹ Ly chặt vật há miệng thở hồng hộc, lệ trào ra, mắt nóng nhức, bèn dút khoát nhắm hăn mắt lại không mở ra nữa.

“Còn chọc giận ta, ta sẽ trấn nước cho nàng chết!” Tĩnh Hiên hung hãn đe dọa, lúc hận nàng quả thật muốn làm như vậy. Nhưng khi thực sự nhìn thấy bộ dạng khổ sở của nàng, y chỉ có thể ôm nàng vào lòng, xót xa an ủi, rồi thấy bộ dạng phớt lờ y của nàng, y lại hậm hực gặng hỏi, “Rốt cuộc ta cưới nàng về làm gì đây?”

Nước mắt lặn tròn từ lông mi cong vút xuống. Biết có ngày hôm nay, y còn cưới nàng làm gì? Nàng cũng muốn hỏi y.

Nhìn mặt nước gợn lặn dần do nước mắt của nàng nhỏ xuống. Tĩnh Hiên thở dài, ôm nàng vào lòng, để tìm nàng kẻ sát tim y, “Mỹ Ly... tin ta đi, ta cưới nàng về là muốn đối xử tốt với nàng.”

Y nói được lời chân thành như vậy là cực hạn rồi, y sắp lên đường, hy vọng nàng có thể hiểu rõ lòng y.

Mỹ Ly run bắn mình trong vòng tay Tĩnh Hiên. Tốt ư? Y cưới nàng là để đối xử tốt với nàng sao?

Cảm giác được sự phản đối trong im lặng, Tĩnh Hiên giơ tay nhắc mái tóc dài bập bênh trên mặt nước, lộn tóc đung đưa mềm mại trong tay y. “Đừng nghi ngờ!” Y cười khổ. “Tuy ta cưới nàng, hại nàng phải quỳ lạy Tổ Doanh, hại nàng phải chung chồng với nàng ta. Nhưng Mỹ Ly à, dù gả cho Vĩnh Hách, khi gặp Khánh vương phi chẳng lẽ nàng không phải quỳ sao? Mà nàng có dám khẳng định Vĩnh Hách cả đời không nạp thiếp, trên người không nhiễm mùi hương của người đàn bà khác không?” Mỹ Ly vĩnh viễn sẽ không biết được tâm tình của y khi nhắc tên Vĩnh Hách trước mặt nàng.

Toàn thân nàng run lẩy bẩy, y đang giảng lý lẽ với nàng sao? Cuối cùng không nhịn được, nàng trừng mắt nhìn y, rất muốn nói, rất muốn lớn giọng quát trả y, nếu có thể lấy Vĩnh Hách, thì dù phải quỳ trước mặt Tổ Doanh, phải chung chồng với người đàn bà khác, nàng cũng bằng lòng! Nàng bắt lực khi y cứ tùy ý thay đổi vận mệnh của nàng, nhưng nàng không muốn nghe lập luận hoang đường tự bào chữa của y. Không cần biết kết quả tệ hại đến đâu, vấn đề là chưa bao giờ y cho nàng cơ hội lựa chọn.

Nhưng lúc nhìn thẳng vào mắt y, nàng chợt sững sờ. Đôi mắt từng nhìn nàng một cách tàn nhẫn, giờ đong đầy bất lực và nuối tiếc rất lạ lùng. Nàng đã quá quen thuộc với ánh mắt ác ý, với vẻ băng giá, với vẻ khinh bỉ... Nhưng ánh mắt thế này thì nàng chưa từng thấy. Tim nàng chợt đau đớn như bị vỡ tan thành nghìn vạn mảnh, nếu hai năm về trước, y chịu nhìn nàng thế này, nếu y chịu nhìn nàng thế này vào lúc nàng co rúm khóc lóc trong An Ninh điện, không, chỉ cần dùng một phần trăm vẻ dịu dàng này nhìn nàng, nàng cũng sẵn sàng chết vì y. Nhưng nay, ánh mắt thâm tình nhẵn nhụi của y chỉ khiến nàng xót xa, khiến nàng tiếc hận.

Ánh mắt chăm chú của Mỹ Ly khiến tim Tĩnh Hiền đập mạnh, tinh thần phấn chấn như đang một mình một ngựa quét sạch trăm vạn địch quân. Trong mắt nàng có y, có y rồi!

“Mỹ Ly... quên hẳn đi, quên đi hai năm chúng ta từng hoài phí!” Thậm chí giọng nói của y cũng run run, “Ta yêu nàng từ bây giờ và mãi mãi về sau! Nàng hãy tìm lại trái tim dành cho ta đi! Trái tim yêu thương ta đâu rồi? Cho ta...” Đôi môi run rẩy của y cúi xuống hôn nàng.

Lần này, lúc nàng nhắm mắt, y không ra lệnh cho nàng mở mắt nữa, vì y biết nàng đã nhìn thấy rồi, nàng biết người đàn ông trên người nàng là ai.

Lần này y không vội vàng nữa.

Y chống hai tay vào mép suối nước nóng, Mỹ Ly sợ chìm nên bắt buộc phải vòng tay ôm lấy vai y. Tĩnh Hiền chậm rãi di động trong người nàng, để cho nàng từ từ hưởng thụ thân thể y, y lấy lòng nàng, mê hoặc nàng.

Lời ước hẹn, cuối cùng y cũng nói ra được, y cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Hai chân quần quanh eo y cũng run lên lấy bầy, y cảm giác được nàng đang siết chặt lại, y khẽ cười ngọt ngào, nàng cũng thêm muốn y. Dùng sức đâm thẳng vào. Nàng kêu thét lên, càng ra sức quần chặt lấy y, y cũng sướng khoái đến cực điểm.

Dọc đường được y đưa về, dưới tác dụng của thuốc cùng cảm giác mệt mỏi sau ái ân khiến nàng ngủ lịm đi. Tĩnh Hiền nhanh chân ôm nàng về phòng, tuy biết là cũng nhờ thuốc, nhưng cuối cùng nàng đã ngủ yên trong lòng y, tim y cũng trở nên êm đềm và dịu ngọt trước giấc ngủ say sưa của nàng.

Y hưng phấn, đến mức không sao ngủ được.

Giữa y và nàng đã có chuyển biến, trời sáng rồi, đời y và nàng tựa như đều bắt đầu lại một lần.

Khi Mỹ Ly tỉnh dậy, trời đã sáng bạch, chỉ còn mình nàng nằm lẻ loi trên chiếc giường mênh mông, nhưng thân thể đau nhức mách bảo rằng y đã ghé qua, đã dùng ánh mắt thiết tha nhìn nàng, đây không phải là một giấc mơ hảo huyền nào cả.

Nguyệt Sắc ở ngoài cửa thở vắn than dài, hạ giọng mắng mỏ: “Mi sao mà cứ hí hóp mắt lại như thế! Cứ chui lồn về phía nhà Đông làm gì! Có nhiều người dòm ngó như vậy, sẽ tưởng là bọn ta bảo mi dò xét chuyện gì đấy!”

Một a hoàn bé òa lên khóc, “Sắc tỷ, muội sai rồi. Nhưng hôm nay phúc tấn về nhà mẹ đẻ, muội muốn đi xem thử...”

“Mi thấy gì rồi?”

“Có nhiều lễ vật lắm...” A hoàn bé thút thít, “Vương gia đồ phúc tấn lên kiệu.”

Nguyệt Sắc trầm lặng hồi lâu, rồi lên giọng bức tức mắng mỏ, “Cút đi! Chỉ để ý toàn những chuyện vô nghĩa. Đừng có nói bậy nói bạ trước mặt chủ tử, vừa mới hòa hợp được một chút!”

“Dạ, dạ...”

Mỹ Ly xoay người ôm lấy một góc gối. Dù quên được Vinh Hách và những năm tháng cũ, thì chúng vẫn tồn tại. Tương tự thế, dù y dùng ánh mắt gì nhìn nàng, hôm nay y vẫn phải theo vợ về thăm nhà cha mẹ.

Nàng và y... chẳng có gì thay đổi cả. Có lẽ nàng nên cảm động trước lời ước hẹn của y, nhưng nàng sống đã quá gian nan, đã không còn sức lực, không còn can đảm đâu mà thử nghiệm. Nàng không dám yêu y lần nữa.

Hai năm trước, y không yêu nàng. Hai năm sau, y yêu nàng. Hai năm nữa thì sao đây?

Trái tim nàng đã bị vận mệnh dồn đuổi đến mức kiệt quệ, không thể chịu đựng được cảnh y bỏ rơi nàng lần nữa. Năm tháng lơ lửng, thì đã lơ lửng. Tim yêu thất lạc, thì cứ như vậy đi!

Vì nàng không muốn tìm về để lại đánh mất thêm lần nữa.

32. Chương 29

Chương 29: An bài

Nguyệt Mặc cười nửa miệng, đón lấy hộp thức ăn do Tề ma ma mang đến, đám a hoàn theo sau ai nấy tươi cười đặt ngay ngắn lễ vật cắm theo lên bàn.

Mỹ Ly ngồi nơi mép giường lẳng lặng quan sát, đây là lễ vật Tổ Doanh đem về từ nhà mẹ đẻ sao?

Tề ma ma vốn khéo giao tiếp, đi ngay lại gần Mỹ Ly, nụ cười càng thêm rạng rỡ: “Trắc phúc tấn, đây là quà do ngạch nương của phúc tấn chúng tôi đích thân chuẩn bị cho người, cảm ơn người đã quan tâm đến phúc tấn.”

Mỹ Ly tủm tỉm cười, quan tâm? Tổ Doanh cần gì nàng quan tâm chứ! Đây chỉ là những lời khách sáo, có thể do Tề ma ma nghĩ ra, mà cũng có thể do ngạch nương của Tổ Doanh dặn dò. Mỹ Ly nhìn đồ vật bày đầy trên bàn mà lòng chưa xót ngập tràn. Nàng ước ao có nhà ngoại làm chỗ dựa vững chắc, ước ao có mẹ, có người sẵn sàng vì nàng mà nói ra những lời lịch sự êm tai. Đối với nàng bây giờ về nhà mẹ đẻ tức là đi gặp lão tổ tông, không có cảm giác ấm áp gia đình, chỉ có lòng biết ơn triu nặng.

Được gả đến đây, rời khỏi Khiêm vương phủ, nàng đã không còn nhà nữa.

“Chủ tử, có một người xưng là Hải thúc dẫn theo một cô bé đến xin gặp người, vương gia đã cho phép họ vào rồi.” Nguyệt Mi hấp tấp chạy vào thông báo, nói xong mới nhìn thấy cả phòng đầy người.

“Hải thúc?” Mỹ Ly sững sờ, sao lão lại tới đây? Nỗi chưa xót trong lòng càng nặng nề, nàng chỉ có lão quản gia nửa người thân, nửa người hầu này mà thôi. “Mau mời ông ấy vào.” Nàng muốn nặn ra một nụ cười, không muốn cho Hải thúc lo lắng, chỉ là, giây phút này làm sao mà cười nổi, chỉ có thể giữ vẻ lạnh nhạt thản nhiên mà thôi.

Hải thúc dẫn theo Giang Liễu vừa đi vừa ngắm nghía khu nhà của Mỹ Ly, dần dần lộ ra nụ cười hài lòng. Tĩnh Hiền vương gia quả thật đối xử không tệ với cách cách, nơi ở rất sang trọng và chăm chút.

Thấy Mỹ Ly có khách, Tề ma ma bèn cung kính cáo từ rồi dẫn đám a hoàn về. Mỹ Ly gật đầu đáp lại, nhận ra bà ta lộ vẻ khinh thị khi nhìn Hải thúc. Đặt bên lối ăn vận đẹp đẻ của Tề ma ma, trông Hải thúc rõ là nghèo túng hơn nhiều. Mỹ Ly lẳng lặng quan sát hai người trước mặt, tưởng chừng đang nhìn thấy Tổ Doanh và bản thân mình.

Hải thúc cũng mất tự nhiên vì đám người ăn mặc hoa lệ này, Giang Liễu thì sợ đến phát run, phải trốn vào sau lưng lão. Cho đến khi Tề ma ma và các a hoàn lui ra, Hải thúc mới hoan hỉ ngồi xuống vấn an Mỹ Ly, run rẩy gọi, “Cách cách”.

Mỹ Ly vội vã ngăn lại, đỡ lão ngồi xuống, trong lòng thổn thức. Vì không muốn rơi lệ trước mặt Hải thúc, nàng cố dùng giọng bình tĩnh hỏi: “Làm sao thúc lại đến đây? Đường xa như vậy mà.”

Nguyệt Mặc tưởng Hải Thúc là họ hàng nghèo đến nương tựa Mỹ Ly, cử chỉ liến lợ về coi thường, chỉ dăng đại lên một chén trà.

Hải thúc rồi rít cảm ơn, mỉm cười nói: “Cách cách, lão đến từ biệt người. Vương gia đã phái người về tiếp quản sản nghiệp của vương phủ chúng ta, lão nô đứng ngoài quan sát một thời gian, thấy hiệu quả gấp mười lần lão già này thì an tâm lắm rồi. Lão nô tuổi cao sức yếu, cách cách lấy được...” Hải thúc dừng lại một chút, lão vẫn cảm thấy cách cách chỉ được làm trắc phúc tấn thì thật uất ức, nhưng nhờ vào danh vọng và gia thế của Khánh vương gia, cách cách rõ ràng đã cao quý hơn nhiều so với thời ở Khiêm vương phủ. “... lấy được chồng tốt, lão nô cũng an tâm, có thể hưởng thanh nhàn được rồi, nên về nguyên quán an dưỡng tuổi già.”

Mỹ Ly không trả lời ngay. Nhớ lúc cha mẹ qua đời, Hải thúc thay nàng vất vả giữ gìn một vương phủ bệ rạc. Bao năm nay lao tâm lao lực, nàng tưởng có thể giữ lão bên cạnh chăm sóc trọn đời, không ngờ lại có ngày được lão đến từ biệt.

“Hải thúc...” Nàng muốn giữ lão lại, có lão thì nàng mới không mất đi nhà mẹ đẻ dù đó chỉ là Khiêm vương phủ lụn bại. “Quê nhà thúc còn ai nữa không?” Nàng hỏi.

Hải thúc cười ha hả, “Còn có vài ba đứa cháu, ai cũng đòi chăm sóc lão. Cách cách đừng cười, chút tài sản của lão nô ở quê nhà cũng đủ tính là giàu có, thêm vào vương gia thưởng bạc dưỡng già, dù mua mấy mẫu ruộng xấu, vài gã người hầu, không lo chuyện áo cơm.” Giọng Hải thúc đầy ước mơ và thỏa mãn.

Mỹ Ly nhìn khuôn mặt tươi tỉnh của lão, cuối cùng cũng mỉm cười, “Vậy thì tốt rồi.”

Nàng muốn để Hải thúc rời đi, chỉ cần có cảm giác hạnh phúc yên lành, nàng hiểu rõ hơn bất cứ ai rằng, buông tay còn từ bi hơn nhiều so với miễn cưỡng giữ lại.

Hải thúc quản lý Khiêm vương phủ nhiều năm, có rất nhiều chuyện không an tâm nên cứ lải nhải nhải cả nửa ngày trời, đột nhiên giọng lão hơi lắp bắp: “Vương gia đặc biệt phái người tới lo việc quét dọn, lão liền đuổi đám người hầu không cần thiết đi. Con nhỏ Giang Liễu theo lão đã lâu, nhà nó cũng chẳng còn thân nhân, cách cách lại có nhiều a hoàn thế này...” Hải thúc ấp a ấp úng, khiến Giang Liễu đằng sau lưng sốt ruột kéo kéo tay áo, Mỹ Ly nhìn qua là hiểu ngay.

Không đợi lão mở miệng cầu xin, nàng nói: “Vậy để Giang Liễu theo thúc về quê.” Giang Liễu cũng đi mất, nàng và Khiêm vương phủ tách rời nhau, không còn chút liên hệ nào cả, đầu ngày nào đó về nhà nhìn xem, cũng chẳng gặp người hầu nào quen mặt.

Giang Liễu cảm kích quỳ xuống dập đầu, Mỹ Ly cũng mừng giùm cho cô ta, theo Hải thúc thì không cần phải làm nô tỳ nữa.

Nguyệt Mặc cuối cùng cũng vỡ lẽ, lão già nghèo túng này chính là quản sự nhà mẹ đẻ của chủ tử, nụ cười ảm áp hẳn lên, ân cần bước tới khuyên nhủ: “Hải thúc, các vị lui xuống nghỉ ngơi, mai hãy nói thêm.”

“Không cần đâu. Quê nhà của lão cách đây có ba mươi dặm, nhiều năm không về, mong nhớ lắm lắm. Lão đi liền bây giờ, đợi khi nào ổn định thì sẽ đến thăm cách cách, dù gì cũng gần mà.” Hải thúc mỉm cười đáp, cương quyết muốn rời đi.

Mỹ Ly cụp mắt xuống, chia tay dứt khoát như vậy cũng tốt, “Nguyệt Mặc, lấy ngân phiếu trong hộp gấm trên giá xuống cho Hải thúc.”

“Không cần, không cần!” Hải thúc rồi rít xua tay. “Vương gia đã cho lão tiền dưỡng già rồi, không thể lấy thêm của cách cách được.”

Mỹ Ly mỉm cười, “Hải thúc, cứ giữ đi. Ngoài thứ này ra, con chẳng còn thứ gì khác cho thúc nữa.”

Đang lúc nói chuyện thì Tĩnh Hiên bước vào phòng. Hải thúc định quỳ xuống, y phẩy tay miễn lễ. Hải thúc cảm kích tạ ơn ban thưởng trọng hậu của y. Tĩnh Hiên không mấy để tâm, lạnh nhạt đáp: “Quê của người ở huyện Bình Viễn phải không? Có gì ta sẽ nhắc với tri huyện một tiếng, để ý giúp người.”

Hải thúc cảm kích đến rơi nước mắt, nàng nặc dập đầu thành tâm thành ý tạ ơn Tĩnh Hiên. Nguyệt Mặc lạnh lẽo gọi bọn họ cùng mình lui ra ngoài.

Tĩnh Hiên vui vẻ ôm lấy eo Mỹ Ly, cùng ngồi xuống giường, “Ta sắp xếp cho Hải thúc như vậy, nàng có hài lòng không? Đó là yêu ai yêu cả đường đi.”

“Cảm ơn.” Mỹ Ly chân thành đáp, nàng cũng có thể cảm nhận được Hải thúc hết sức biết ơn Tĩnh Hiền. Y nhấc ngón tay lên là xong hết những việc mà nàng chẳng đủ sức làm. Thật là tức cười, hình như y quên mất thuở xưa vì nàng mà y thường lạnh giọng mắng mỏ giận lây Hải thúc.

Lời cảm ơn của nàng không ngờ lại khiến Tĩnh Hiền cao hứng hẳn lên, thấy rằng làm nhiều việc cho nàng cũng đáng giá. Y rút một xấp ngân phiếu trong ngực ra, nhét vào tay nàng, “Sản nghiệp của vương phủ nhà nàng, ta đã phái người phụ trách quản lý, đây là thu nhập nửa năm đầu, giữ lấy, là tiền riêng của nàng.”

Y thoải mái cười lớn, mi mục tuấn tú rạng rỡ mê người, nàng vẫn không thềm ngược mắt nhìn.

Tiếng cười của y từ từ chùng xuống, giọng cắt hứng, “Ta đi rồi, cứ ba tháng lão Phong sẽ đưa địa tô cho nàng một lần, nàng giữ lấy, không đủ dùng thì nói với quản gia, ta đã dặn dò rồi, nàng muốn bao nhiêu lấy bấy nhiêu.”

Mỹ Ly nhìn xấp ngân phiếu dày cộm trong tay, “Khiêm vương phủ làm gì nhiều tiền đến thế!”

Y cau mày, “Cho thì nàng cứ giữ! Sợ bắn tay sao?”

“Không cần đâu, ngài cứ giữ lại đi.” Đây rõ ràng là tiền y cấp riêng cho nàng, là... ban ơn.

Y phát cáu vì hành động không biết điều này. Lúc nào nàng cũng thế. Y chỉ cần nàng vui vẻ mỉm cười nói lời cảm ơn, không nói thì tỏ vẻ hiểu lòng y cũng được. Không muốn nghe thêm lời nào có thể khiến y giận dữ, y quay đầu không nhìn nàng, lớn giọng gọi với ra ngoài cửa: “Người đâu! Đến đây!”

Số a hoàn của Mỹ Ly tính sơ sơ cũng mười mấy người, chen chúc tiến vào khiến gian phòng chật ních. Mỹ Ly hơi mất tự nhiên, nàng chỉ ăn mặc đơn giản, thậm chí không khoác áo ngoài đàng hoàng, còn bị Tĩnh Hiền giữ chặt trên giường không cho xuống đất, bộ dạng thật thiếu đoan trang.

“Ta đi rồi các ngươi phải cẩn thận hầu hạ chủ tử. Tiền công của các ngươi là do Khiêm vương phủ cấp, chủ tử của các ngươi là Mỹ Ly cách cách. Các ngươi cần nghe lệnh của ai, là người hầu của ai, đã biết chưa?” Con giận bùng lên khi này hòa vào lời nói, giọng điệu đặc biệt nghiêm khắc, khiến cho đám a hoàn bực phụ sợ hãi quỳ xuống vâng dạ.

“Nguyệt Mặc, ta thấy ngươi khá là từng trải, đám người hầu này do ngươi quản lý. Không cần nghe lời sai phái của bất kỳ ai trong phủ này.” Y liếc Nguyệt Mặc, cô ta vội vã dập đầu. Y lại quay sang Mỹ Ly, rút một tấm ngân phiếu từ tay nàng quẳng cho Nguyệt Mặc, “Đây là chủ tử các ngươi thưởng, chia nhau đi!”

Thấy hộp bánh ngọt đặt trên giường, nhận ra đó là đồ do Tổ Doanh đem từ nhà mẹ đẻ về, bèn cau mày hạ lệnh cho người hầu khi lui ra thì thuận tay cầm theo.

Mỹ Ly trầm lặng nhìn bóng lưng vạm vỡ của y, y xếp đặt nhiều như vậy là sợ y đi rồi nàng bị Tổ Doanh hành hạ sao? Mũi bất giác cay cay.

Tĩnh Hiền đứng quay lưng về phía nàng, cố dằn cơn giận, rồi xoay phắt lại bước đến bên giường ôm choàng lấy nàng. Nước mắt nàng ướt đầm vai y, nhưng y không hề phát hiện ra.

“Mỹ Ly, ngày mai ta xuất chinh rồi.” Y siết chặt vòng tay, bắt đắc dĩ thở dài, an bài chu đáo đến đâu vẫn cảm thấy không đủ yên tâm. Thậm chí y còn hi vọng nàng vẫn giữ được vài phần hung hãn thuở xưa, ít nhất y cũng không cần lo lắng nàng bị người ta khi dễ. “Chọn bốn a hoàn theo nàng vào cung, ta đã nói với lão tổ tông rồi, thời gian này nàng cứ ở lại trong cung thôi.”

Đến đây trái tim nàng đã nhũn ra, thân thể được y ôm gọn vào lòng không còn sức đâu mà vùng vẫy nữa.

“Vương gia! Vương gia...” Ma ma của Tổ Doanh ở ngoài cửa gọi vọng vào, tiếng được tiếng mất. Tĩnh Hiền cau mày, chán ghét hừ mũi, cuối cùng cũng buông Mỹ Ly, “Ta ra xem thế nào.”

Mỹ Ly gật đầu, nhìn y vội vã rời đi. Khi này dựa vào lòng y, nàng quả thực cảm thấy mình có người che chở.

Có điều chút an tâm đó quá ngắn ngủi, như thế chỉ do nàng tưởng tượng ra. Cả đêm y không về, đến tưởng tượng cũng tan biến mất.

Vì chủ tử phải xuất chinh, trời chưa sáng cả vương phủ đã lục tục bận rộn. Vương gia vào cung thỉnh mệnh, gia quyến đều ra cổng thành tiễn đưa, Mỹ Ly cũng được gọi dậy từ sớm, bận bộ lễ phục của trắc phúc tấn.

Đám người hầu đứng xếp thành hai hàng nơi cửa chính để tiễn chủ tử, lúc Mỹ Ly đến thì hộ vệ tùy thân của Tĩnh Hiên đã dắt ngựa tới, đám người hầu của Tổ Doanh quá đông, bao quanh vương gia và phúc tấn, chăm chăm nhìn vào chủ tử đứng giữa, không để ý nhường đường cho Mỹ Ly. Mỹ Ly nhất thời không còn cách nào tiến lại gần được.

Cách một biển người, nàng nhìn thấy Tổ Doanh nuốt lệ mỉm cười, lúc rời nhà Nguyệt Mặc đã dặn dò nàng, ngày như hôm nay không được khóc, điềm xấu, chỉ có thể mỉm cười chúc vương gia phá tan quân giặc, đắc thắng quay về. Nàng không muốn khóc, mà cũng chẳng khóc nổi.

Tĩnh Hiên nhìn thấy nàng đứng bên ngoài đám người, bình tĩnh liếc nhìn chung quanh, chẳng có vẻ gì nôn nóng muốn tới gần y. Y dậm ngừ, nếu không có người hầu chắn đường, có khi nàng cũng đứng ở xa xa, không vui không buồn nhìn về phía y.

Tuy không muốn nổi giận trước lúc khởi hành, y vẫn không nhịn được trừng mắt nhìn nàng, “Lại đây!” Y hất cằm về phía nàng, đám người hầu mới tự động nhường đường.

Tổ Doanh dùng khăn tay chấm chấm khóe mắt, nhìn Mỹ Ly tiến lại gần, mắt lộ chút căng thẳng. Nàng sợ Mỹ Ly dịu dàng nói lời tạm biệt với Tĩnh Hiên, y sẽ có cử chỉ hay lời nói hứa hẹn ngay trước mặt người hầu khiến nàng thêm mất mặt. Cũng may Mỹ Ly vẫn lạnh nhạt nửa cười nửa không, hết sức đoan trang lễ phép định quỳ xuống tiễn Tĩnh Hiên. Về xa lạ cố ý của nàng khiến y nổi giận, Tổ Doanh thầm thở phào, mỉm cười nhìn y nên giận miễn lễ cho Mỹ Ly. Lúc này Mỹ Ly lễ phép nhún mình vãn an, Tổ Doanh cũng khách khí đáp lễ.

Đúng như ngạch nương từng dặn dò trước khi xuất giá, nàng chỉ cần không nghe không hỏi, giữ đúng lễ với Mỹ Ly là được.

Mỹ Ly và Tĩnh Hiên lạnh nhạt nhìn nhau, Tổ Doanh cảm thấy mình vô cùng may mắn. May mà trong lòng Mỹ Ly có Vĩnh Hách! May mà Mỹ Ly oán hận Tĩnh Hiên! Tuy mọi việc Tĩnh Hiên làm cho Mỹ Ly khiến nàng cực kỳ ghen ghét, nhưng chẳng cần lo lắng. Chẳng ai vô tư tình nguyện gắng gỏi cả đời khi mà chẳng được đền đáp.

Mỹ Ly vĩnh viễn chỉ là một đứa trẻ không hiểu chuyện đời. Dẫu bây giờ nàng có được trái tim của Tĩnh Hiên, cũng không có nghĩa là có được tất cả, hưởng hờn nàng còn không biết quý trọng hay lợi dụng đúng lúc.

Có lẽ Tổ Doanh chẳng cần đích thân đánh bại Mỹ Ly, thời gian tự nhiên sẽ thay nàng ta chiến thắng Mỹ Ly. Chỉ cần kiên nhẫn... Tổ Doanh không vội, nàng đã có được già nửa thứ nàng cần, phần còn lại, Tổ Doanh ngọt ngào mỉm cười, còn cả đời để giành lấy cơ mà.

Hoàng thượng và thái hoàng thái hậu cùng tiễn tướng sĩ xuất chinh ra đến tận ngoài cổng thành, tiếng hoan hô cổ vũ hai bên đường vui lấp mọi bi thương ly biệt.

Tĩnh Hiên ngồi lững lờ trên chiến mã, đỉnh đồng trên áo giáp lấp lánh sáng rực dưới ánh mặt trời. Mỹ Ly đứng giữa đám đông, ngẩng đầu nhìn theo, chỉ xa xa nhìn y như vậy nàng mới cảm thấy vừa an tâm vừa an toàn. Lúc trước nàng thích nhất khi y đóng bộ áo giáp, đẹp trai đến mức nàng muốn kêu rú lên. Giờ đây nàng đã thuộc về người đàn ông tuấn tú anh dũng này rồi, nhưng không hề cảm giác được rằng y cũng thuộc về nàng.

Thậm chí, nàng muốn nói một câu với y trước khi chia tay mà cũng không có cơ hội.

Ra khỏi cổng thành, Tĩnh Hiên một lần nữa xuống ngựa từ biệt hoàng thượng và lão tổ tông. Quỳ lạy theo đúng lễ xong, đôi mắt đẹp lạnh lùng mê người nhận ngay được nàng giữa đám đông. Y nhìn nàng chốc lát, quay đầu đi, rồi quỳ xuống hạ giọng nói gì đó với thái hoàng thái hậu, lão tổ tông kéo y dậy, vỗ vỗ vào cánh tay y, dường như muốn bảo y cứ yên tâm.

Tổ Doanh đứng gần ngay phía trước, khẽ gọi y một tiếng, mọi người chung quanh đều cười, thông cảm bọn họ mới cười nhau, có bao lời ngon tiếng ngọt nói mãi không thôi. Hoàng thượng còn bước lại trêu chọc mấy câu.

Mỹ Ly vẫn bị vây giữa đám đông, chăm chăm nhìn cảnh Tình Hiên âu yếm vỗ vỗ vào tay Tổ Doanh, hạ giọng nói nhỏ. Nhu tình mật ý như vậy, y còn sợ Tổ Doanh sẽ ăn hiếp nàng sao? Trái tim không thấy đau đớn hơn. Nàng rất mừng khi đêm qua y không trở lại, rất mừng khi y không cho nàng có cơ hội nói lời từ biệt.

Trước khi lên ngựa, Tình Hiên còn trừng mắt nhìn nàng, nàng nhìn y tủm tỉm cười.

Trước nụ cười của nàng, y sững sờ, nhưng định thần lại thì nàng đã như khối gỗ mục đứng giữa đám người. Nàng không có gì nói với y sao? Đến một câu khách sáo cũng không có sao? Y đã nói hết nước hết cái với nàng rồi, sao nàng vẫn giữ thái độ như vậy? Nàng đang dối y? Vì đêm qua y không về sao? Đúng! Y bị Tổ Doanh giữ lại. Ít nhất nàng ta còn biết tìm y, biết nói những lời dịu dàng ân ái, biết lấy lòng y. Thấy y sắp đi mà mắt rưng rưng lệ, lưu luyến chẳng nổi rồi. Còn nàng thì sao? Nàng có biết hay không, y sợ tối cuối cùng trước khi rời đi, nếu ở với nàng sẽ khiến Tổ Doanh hờn oán, sẽ... Dẫu y làm gì cho nàng, nàng cũng không hề nhìn thấy. Nàng vĩnh viễn chỉ nhớ rõ y hại Vĩnh Hách, hại a mã của Vĩnh Hách, cưỡng hôn nàng.

Y thúc chân vào bụng ngựa, tăng tốc chạy như bay!

Xa nhau một thời gian cũng tốt. Đến khi nàng không còn oán hận y như vậy nữa... Y bỗng muốn nôn mửa, thôi đi, mắt không thấy thì tim khỏi phiền!

33. Chương 30

Chương 30: Song hỉ

Hành cung Thừa Đức đang mùa sen nở rộ. Mỹ Ly cùng thái hoàng thái hậu ngồi trên thuyền hoa say sưa thưởng thức, gió từ mặt hồ đưa lại thoảng hương hoa ngan ngát. Một tiểu thái giám vội vã chạy đến bên bờ, nói nhỏ gì đó với thái giám tổng quản. Thuyền cách bờ không xa lắm, Hiếu Trang nhìn thấy, bèn hỏi Ngọc An đằng sau: “Có chuyện gì vậy?”

Ngọc An liền gọi gã thái giám đang đợi lệnh trên thuyền, phái hắn quay vào bờ, lúc trở ra, hắn dâng lên một phong thư.

“Thư của Khánh vương gia gửi cho cách cách.” Ngọc An nói xong còn cười khê, bà đã chứng kiến Tình Hiên lớn lên từng ngày trước mắt mình, giờ đã biết viết thư báo bình an cho vợ rồi, nghĩ đến vẻ lạnh lùng thờ ơ thường nhật của y, bà lại không nhịn được cười.

Mỹ Ly cầm bức thư hồi lâu, không mở ra ngay. Y đi đã ba tháng, đây là lá thư thứ tư, nội dung đều hết sức giản đơn: “Vẫn khỏe, đừng lo.” Chỉ một câu đơn giản vậy thôi mà y phải sai người ngàn dặm xa xôi từ Mông Cổ mang về cho nàng, đúng là ngang ngạnh vô lý quá!

Hiếu Trang nhấp một ngụm trà, mày hơi nhíu lại, quan sát vẻ mặt Mỹ Ly. Bà mỉm cười, đứng đỉnh mở miệng như nói một chuyện chẳng có gì quan trọng, “Mỹ Ly, thực ra Tình Hiên rất quan tâm đến ngươi, lúc trước khi đi còn đặc biệt gửi gắm ngươi cho ta.”

“Dạ.” Mỹ Ly cúi đầu vàng dạ.

“Nó ở tận Mông Cổ, ngươi có viết thư nhà cho nó chưa?” Bà biết nhưng vẫn cứ hỏi, nàng chưa hề viết bức thư nào. Quả nhiên bà vừa hỏi, Mỹ Ly liền không hé răng.

“Con bé này,” Hiếu Trang buông chén trà, thuyền hoa ít người, đều thân cận cả, bà cũng dứt khoát nói thẳng, “Có lẽ ngươi còn trách nó lúc đầu nhẫn tâm từ chối, trách nó về sau cương quyết ép buộc, trách nó buộc ngươi uất ức làm rắc rối phức tạp... Ngươi có trách nó đến đâu chẳng nữa thì đó cũng là chồng ngươi, sống với ngươi cả đời. Cuộc đời đàn bà, giận ai thì giận, nhưng người duy nhất không được giận dai để bụng, đó chính là chồng mình.”

Mỹ Ly chớp mắt, hiện giờ mọi người ai cũng nghĩ là nàng oán y, trách y... Có lẽ nàng vẫn còn trách y thật, y hại Vinh Hách phải ra chiến trường, khiến nàng, mỗi khi chạm mặt Ứng Như phúc tấn trong cung, đều cảm thấy hổ thẹn.

Nàng cũng là muốn bảo vệ bản thân thôi.

“Mỹ Ly, có lẽ người sợ về sau Tĩnh Hiền không còn yêu thương người nữa.” Hiếu Trang nhìn nàng, lời nói ra khiến nàng thẫn thờ, vì đã soi thấu tâm can nàng, “Đó đều là tương lai, một người không thể nắm bắt hiện tại thì chẳng có tư cách tính tới chuyện gì. Hài tử à, người không cần nghĩ ngợi sâu xa, chỉ cần làm tròn bổn phận người vợ, những chuyện khác thì, đành nghe theo ý trời mà thôi.” Hiếu Trang thở dài, đó cũng chính là mối cảm khái của bà trước vận mệnh.

Mỹ Ly siết chặt lá thư trong tay. Nghe theo mệnh trời ư? Chẳng lẽ nàng phục tùng như vậy chưa đủ sao?

Chiếc thuyền bị mành lá sen cuốn lấy, hơi chao đảo. Mỹ Ly cảm thấy buồn nôn, không kịp để ý đến lão tổ tông, nàng nhào ra mạn thuyền ói mửa. Cung nữ thái giám hầu nàng súc miệng rồi ngồi vào chỗ. Lão tổ tông và Ngọc An cô cô mặt hớn hớn, không còn lòng dạ nào ngắm sen, lập tức ra lệnh cập bến, mau chóng gọi thái y.

Nằm dựa trên sập nghe thái y rồi rít chúc mừng, Mỹ Ly không hề bất ngờ. Từ khi y rời đi, kinh nguyệt của nàng cũng dứt, đứa bé đã ba bốn tháng rồi, nàng thậm chí không dám nghĩ kỹ, không dám đối diện. Nàng thích con nít, muốn sinh nhưng đứa bé này đến quá sớm đi. Lão tổ tông đích thân chúc mừng nàng, luôn miệng nói vợ chồng có con cái rồi sẽ tự nhiên hòa thuận. Thành cha mẹ, không còn tính con nít nữa, sẽ không hờn giận vãn vơ. Nắm lấy tay Mỹ Ly, lão tổ tông bất ngờ òa khóc, cứ như nàng cuối cùng cũng đến lúc mở mày mở mặt.

Nhưng nàng vẫn trĩu nặng tâm sự.

Ngồi trên bàn trước cửa sổ, nhìn vầng trăng sáng giữa trời không bị mảng mây nào che phủ, bút lông trên tay nàng tựa hồ nặng đến nghìn cân. Y cao ngạo như vậy, dù nàng không phúc đáp mà vẫn liên tục viết thư, nàng đương nhiên hiểu được giá trị của mấy chữ đơn giản này.

Đêm không ngủ được, mấy tờ giấy chỉ vài ba con chữ được nàng giấu dưới gối đầu, lại khiến tim nàng đau nhói.

Cũng giống như y không thể viết những lá thư dài tràng giang đại hải, thư nàng biên cho y cũng chỉ vắn vắn bốn chữ ít ỏi: “Mọi việc đều ổn”. Thậm chí đến hai chữ “đừng lo” nàng cũng không có can đảm thêm vào. Y có lo cho nàng không chứ?

Chuyện nàng mang thai, nàng siết chặt cán bút, buông tay, rồi lại siết chặt, nàng sợ cho y biết, y sẽ tàn nhẫn bắt nàng bỏ đi.

Nàng muốn có đứa bé này!

Làm sao nàng có thể bóp chết máu mủ của mình được! Nhưng mà... nàng buông bút, gấp lại tờ thư chỉ có bốn chữ, bỏ vào phong bì, thôi đừng nói vậy. Chẳng thể giấu giếm y được, chỉ cần y muốn, bất cứ chuyện gì xảy ra quanh nàng y đều rõ như lòng bàn tay, y đã không tỏ thái độ, việc gì nàng phải tự thân chứng thực sự coi thường và tàn nhẫn y dành ỉn.

Lão tổ tông đặc biệt coi trọng đứa bé này, cố ý phái bốn ma ma kinh nghiệm đến chăm sóc nàng. Thuốc bổ, thức ăn ngon liên tục ban xuống.

Lúc mang thai sáu tháng, bụng Mỹ Ly đã căng to, Ngọc An cô cô và lão tổ tông còn nói đùa là giống hệt như mang thai đôi.

Khí trời dần dần chuyển lạnh, vì chiến sự, hoàng thượng không định hồi kinh, lão tổ tông cũng rất hài lòng, vì như thế Mỹ Ly có thể yên ổn sinh con ngay tại Thừa Đức.

Sợ Mỹ Ly bị lạnh, chái điện nơi nàng ở đã đốt giường lò từ sớm. Mỹ Ly ghét nóng, bèn lệnh cho Nguyệt Sắc mở hé cửa sổ. Nguyệt Mi cùng mấy a hoàn lớn đang đứng ngoài vườn nhỏ giọng thầm thì chuyện gì, thấy cửa sổ mở ra thì ngưng lại không nói nữa, mặt lộ ra vẻ khác lạ tiến vào hầu hạ.

Mỹ Ly không hỏi tới, thật ra nàng sớm đã phát hiện ra, có lần đi thỉnh an lão tổ tông nhìn thấy bọn Nguyệt Mặc cùng Ngọc An cô cô nhỏ giọng thăm thì gì đó, thấy nàng đến liền nín thinh. Thoạt tiên nàng lo lắng, sợ Tĩnh Hiên xảy ra chuyện, nhưng những lá thư nhà ngăn ngủi vẫn về đều đặn, đúng là nét chữ của y, nên nàng lại yên lòng.

Rất cuộc một ngày nọ, lúc thỉnh an nàng gặp Tổ Doanh ôm bụng bầu vào cung, Mỹ Ly mới biết mọi người giấu nàng điều gì.

Tổ Doanh cũng mang thai.

Có thể thấy Tổ Doanh hết sức mừng rỡ khi mang thai đứa nhỏ này, khuôn mặt vốn xinh đẹp nay lại thêm vài phần dịu dàng, miệng lúc nào cũng chum chím cười.

Ra khỏi tấm cung của lão tổ tông, Tổ Doanh còn cố ý sang chỗ nàng ngồi chơi. Tâm trạng rất phấn khởi, nàng ta nói nhiều hơn trước, thao thao mãi không dứt chuyện mang thai. Mỹ Ly cười nhẹ lắng nghe, trong lúc nói chuyện nàng mới biết Tổ Doanh cũng mang thai được sáu tháng.

Dẫu có sinh sớm cũng là con vợ lẽ.

Câu nói nàng vốn tưởng mình đã quên nay chợt hiện ra rõ ràng trong óc. Nàng ngưỡng mộ nụ cười tươi rói của Tổ Doanh. Nàng chẳng thể nào có được niềm vui như nàng ta. Đột nhiên, nàng hy vọng đứa bé trong bụng là con gái. Con vợ lẽ, thân phận này khiến người ta tủi hổ hơn cả trắc phúc tấn.

Nói chuyện một lát, Tổ Doanh được ngách nương đến âu yếm dẫn về. Mỹ Ly đứng ở hành lang, nhìn hai mẹ con được người hầu bao quanh, vừa đi vừa cười nói. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng căng tròn của mình. Nàng không nên suy nghĩ nhiều như vậy, niềm vui mà đứa bé đem lại vượt xa trí tưởng tượng của nàng, ít nhất khi thấy cảnh này, nỗi cô đơn không còn dằn vặt dữ dội như trước. Nàng cũng có ruột rà máu mủ rồi.

34. Chương 31

Chương 31: Hải Nhi

Ngày trôi đi yên bình, thời gian như bóng câu qua cửa.

Mỹ Ly ngồi trên giường lò ấm áp nơi Khang Thọ Điện, bình thần lắng nghe Ứng Như phúc tấn và Ngọc An cười đùa trước mặt lão tổ tông.

Khác với Ngọc An cô cô, Ứng Như phúc tấn giỏi ăn nói, thêm vào tin chiến thắng từ tiền tuyến liên tục tràn về, Vinh Hách biểu hiện đặc biệt vượt trội, đến hoàng thượng ở ngoài ngàn dặm cũng phong thưởng cho gã chức Tam đẳng Trấn Quốc tướng quân. Bà đặc biệt vui mừng, lời nói càng sinh động, khiến lão tổ tông chốc chốc lại phá lên cười.

Đứa bé bảy tháng trong bụng cũng bị kích thích vì bầu không khí hoan hỉ, quấy mạnh một cái.

“Chao ôi! Đứa nhỏ cử động rồi!” Ứng Như phúc tấn mỉm cười nói, rồi thân thiết đặt tay lên bụng Mỹ Ly, so với lúc trước, Ứng Như phúc tấn đã trở nên hiền hòa với nàng hơn nhiều, “Nhìn là biết ngay con trai!” Bà tự tin gật gù.

“Tôi lại hy vọng sinh một đứa bé gái.” Mỹ Ly lặng lẽ mỉm cười, trong ánh mắt tự nhiên lộ ra vẻ dịu dàng.

Ngọc An cô cô cũng mỉm cười tiếp lời: “Con gái tốt! Gái đầu lòng là mẹ có phúc!”

Lão tổ tông cũng hết sức vui vẻ: “Lúc đứa bé ra đời thì cũng sắp hết năm rồi, phải đặt một cái tên hay ho may mắn mới được!” Chiến sự thuận lợi, mọi người ai cũng vui vẻ ra mặt, “A mà đứa nhỏ sắp về rồi, để y cân nhắc rồi chọn.”

Tuyết nhẹ lất phất rơi bên ngoài, mỗi lần cung nữ ra vào vén rèm, những bông tuyết tuyệt đẹp đậu xuống mai đỏ nở sớm, trông vô cùng diễm lệ, Mỹ Ly ngắm đến mê mẩn.

Bên ngoài vườn đột nhiên văng lại tiếng ồn ào, cứ như cả hành cung Thừa Đức đang từ từ sôi trào lên, Hiếu Trang chăm chú lắng nghe, Ứng Như phúc tấn là người đầu tiên đứng ra nhún mình chúc mừng: “Chúc mừng lão tổ tông, chúc mừng lão tổ tông, người xem, đó là tiếng hoan hô thắng lợi! Nhất định là tướng sĩ Đại Thanh đã thắng rồi!” Đánh trận xong, bà hoan hỉ điên cuồng hơn hẳn mọi người, con trai cuối cùng có thể quay về rồi, công trạng chói lọi đến mức nào cũng không bằng bình an hạnh phúc.

Hiếu Trang cũng vui mừng nhỏ lệ, thái giám báo tiếp chạy thẳng từ nơi của hoàng thượng đến, người lấm tấm những giọt tuyết tan chảy. Gã hớn hở chạy vào xin thưởng, ai nấy nhảy nhót hoan hô, Ứng Như phúc tấn là người vui mừng hơn hết.

Hiếu Trang vừa dùng khăn tay chấm nước mắt, vừa nắm lấy tay Ứng Như phúc tấn. “Mừng lắm phải không? Con trai người sắp trở về rồi! Con trai ở ngoài đánh trận, lòng người mẹ... Giờ thì tốt rồi! An tâm rồi chứ? Ta nhất định sẽ xin hoàng đế trọng thưởng cho Vĩnh Hách!”

Ứng Như phúc tấn nghẹn ngào quỳ xuống tạ ân.

Ngọc An cô cô cũng chảy nước mắt kéo bà đứng dậy, “Vĩnh Hách lập công quay về, thật làm rạng rỡ cho tổ tiên, lão tổ tông thương già như vậy, Ứng Như, chúc mừng cô! Cũng không uống công cô đêm ngày lo lắng trong thời gian lâu như vậy!”

Mỹ Ly hành động bất tiện, nhưng cũng chậm rãi tụt xuống khỏi giường lò đến chúc mừng Ứng Như phúc tấn. Như Ngọc An cô cô nói, Vĩnh Hách lập công lớn, vẻ vang cho dòng họ, bao áy náy và đau đớn trong lòng nàng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều. Đối với nàng, đây đúng là một chuyện tốt.

Ứng Như phúc tấn cảm khái đỡ Mỹ Ly, ngày trước Vĩnh Hách vì nàng bị ép phải xuất chinh, bà không phải không oán hận, nhưng chính nhờ vậy Vĩnh Hách mới công thành danh toại, chuyện đời thật khó nói trước được.

“Mau trở về báo tin mừng cho lão gia nhà người.” Hiếu Trang nói đùa với Ứng Như phúc tấn.

Ứng Như phúc tấn quả thực cũng muốn trở về nhà ngay, cứ như con trai trong chớp mắt sẽ từ trận tiền có mặt ở nhà vậy. Lòng vui sướng không sao kiềm chế được, bà nôn nóng muốn về nhà chia sẻ niềm vui sướng và nỗi tự hào này với chồng.

Mỹ Ly thấy lão tổ tông cũng chuẩn bị đến chia vui với hoàng thượng bèn theo Ứng Như phúc tấn cáo từ lui ra. Vừa ra khỏi tấm cung thì thấy ma ma hầu cận Ứng Như phúc tấn đã mếu máo chạy tới. Nét đau đớn trong mắt bà ta hoàn toàn mâu thuẫn với bầu không khí vui sướng chung quanh. Trái tim Mỹ Ly nhói lên như bị gai đâm, đang lúc vui mừng sao lại có vẻ mặt khác thường như vậy! Nàng ngạc nhiên phát hiện, ngược hẳn với niềm vui sướng bên trong điện, lối đi ngoài cung phủ một lớp tuyết mỏng tràn đầy bí ai xót xa.

“Phúc tấn, mau hồi phủ!” Lão ma ma nghẹn ngào không ra tiếng, “Lão gia không muốn kinh động lão tổ tông cho nên không dám vào điện gọi người, mau về phủ thôi!”

Ứng Như phúc tấn tựa hồ cũng cảm thấy có chuyện gì không ổn, nụ cười bỗng hóa đá: “Có chuyện gì?” Bà thều thào hỏi, lắc lư đầu, dường như muốn phủ định ý nghĩ đáng sợ đang dâng lên trong lòng.

“Về rồi hẵng nói.” Lão ma ma nhỏ lệ kéo chủ nhân đang bắt đầu run lẩy bẩy.

“Không! Nói mau!” Ứng Như phúc tấn vùng vẫy một lát rồi quyết tâm hỏi thẳng.

Lão ma ma trầm ngâm một lát, nói sớm hay nói muộn cũng vậy thôi, “Phúc tấn,” bà ta giữ chặt lấy Ứng Như, “Thiếu gia hy sinh vì nước rồi.”

Hy sinh vì nước?

Mỹ Ly đang đứng sau lưng Ứng Như phúc tấn, câu nói rõ ràng rành mạch như vậy nhưng nàng phải ngẫm nghĩ thật lâu mới hiểu được.

Hy sinh vì nước... Chết rồi... Chết ở nơi Mông Cổ xa xôi.

Ứng Như phúc tấn kêu thảm một tiếng, không quan tâm đến gì khác, kinh động đến ai, khiến ai giật mình, bà cũng chẳng thêm để ý. “Không thể nào! Vĩnh Hách mấy ngày trước còn gửi thư về! Các người nói bậy!” Bà chỉ thẳng mặt lão ma ma, cứ như muốn móc mắt bà ta ra vậy.

“Phúc tấn, về nhà thôi.” Ma ma không muốn nói kỹ càng, chỉ khóc lóc kéo chủ tử ra phía ngoài.

“Không thể nào!” Ứng Như phúc tấn điên cuồng phản bác, lắc đầu quầy quầy, trâm vàng rơi lả tả xuống mặt tuyết.

Lão ma ma không giữ được Ứng Như phúc tấn, chỉ đành tàn khốc khẳng định: “Thừa Nghị bối lạc dẫn đầu quân hữu tiên phong, kiên quyết kèm giữ chủ lực địch quân, nhờ vậy quân đội chúng ta mới bao vây được bọn chúng, giành được thắng lợi. Thừa Nghị bối lạc và thiếu gia, cùng toàn thể tướng sĩ hữu tiên phong đều hy sinh vì nước.”

Mỹ Ly cũng người đứng giữa trời tuyết. Tất cả hy sinh vì nước. Thừa Nghị ca... Vĩnh Hách...

Nàng không khóc, nhưng tiếng gào the thé của Ứng Như phúc tấn như dao bén cắt nát tim nàng. Nàng chưa kịp bi thương vì cái chết của Thừa Nghị và Vĩnh Hách, mà cơn tuyệt vọng lạnh buốt đã bao phủ toàn thân, nàng phải làm sao bây giờ? Vĩnh Hách chết rồi, chết vì nàng... Nàng phải làm sao đây?

Ứng Như phúc tấn không sao đứng vững được nữa. Lão ma ma và mấy người hầu khác vừa đỡ vừa kéo bà ra khỏi cung. Mặt tuyết trắng muốt hằn sâu những dấu chân bừa bộn. Tiếng khóc của Ứng Như phúc tấn biến thành tiếng gào thét xé tai, bởi vì hơi thở dồn dập nên lúc rõ lúc không, “Con ơi, Vĩnh Hách ơi! Con ơi...”

Mỹ Ly cũng đơ người đứng đó, mặt đại đi.

“Sao vậy? Cái gì...” Nghe tiếng khóc thảm của Ứng Như, Hiếu Trang đích thân ra khỏi phòng hỏi chuyện.

Tiếng đáp của gã thái giám loáng thoáng lại, nhưng truyền đến tai Mỹ Ly như sấm nổ ngang trời, “Thừa Nghị bối lạc và Vĩnh Hách thiếu gia hy sinh vì nước rồi.”

Chút hy vọng cuối cùng cũng vỡ tan, thì ra không phải lão ma ma nghe lầm lời đồn.

Lão tổ tông bật khóc, Ngọc An cũng òa lên khóc...

Mỹ Ly nghe thấy đám cung nữ ma ma chung quanh kinh hoàng hô to, trời đổ tuyết vốn đã ảm đạm, nay trời xoay đất chuyển... Chết lặng nong nóng trào ra khỏi thân thể nàng, men theo đuôi trong ẩm ướt chảy xuống. Lúc nhũn người ngã xuống, nàng chỉ kịp nhìn thấy những đóa mai đỏ rực rỡ như màu máu.

Cơn đau ập đến khiến cơn ngất của nàng mau chóng chấm dứt. Sự tra tấn dày vò lâu thật lâu khiến ý thức của nàng trở nên mơ hồ, lúc đau đớn nhất, nàng còn nảy sinh ảo giác. Nàng cũng đang ở chiến trường tái ngoại lạnh giá, gió căm căm, tuyết bay tán loạn theo làn gió tàn bạo, nàng nhìn thấy rất nhiều binh sĩ Mông Cổ bao vây Thừa Nghị ca và Vĩnh Hách, tiếng reo hò, tiếng khóc la... Sau đó tất cả chìm trong yên lặng, chẳng còn thấy một bóng người. Trên mặt đất chỉ toàn là thi thể, Thừa Nghị ca và Vĩnh Hách yên lặng nằm đó, gió thổi tung mái tóc rối bù, tuyết chậm rãi phủ lên thi thể họ.

Không! Bọn họ làm sao có thể chết được?

Dưới ánh tà dương, Thừa Nghị đứng ở quảng trường vắng vẻ nơi hoàng lăng, lẳng lẳng nhìn về phía chân trời, thân hình tuấn tú gầy gò, ánh mắt đầy kiên nghị. Hắn chết rồi sao?

Trong bóng đêm, Vĩnh Hách dịu dàng nhìn nàng, rủ nàng cùng đi Giang Nam.

Không biết vì sao, nàng lại nghe thấy âm thanh tuyệt vọng của Ứng Như phúc tấn trong tiếng gọi thảm thiết: Con ơi, con ơi!

Cơn đau như xé rách thân thể khiến nàng thét lên, siết chặt khăn tay buộc ở đầu giường, nàng nghe thấy tiếng trẻ nít khóc vang. Con của nàng?

“Con tôi... Con tôi...” Can đảm cạn kiệt, nàng chợt nhớ ra con nàng chỉ mới được bảy tháng! Còn nhỏ như vậy! Có lẽ... Không... Nàng không thể chấp nhận bất cứ ai tử vong, bất cứ ai rời đi. Nàng không chịu đựng nổi nữa.

Ma ma đỡ đỡ hết sức bận bịu, Ngọc Anh cô cô canh giữ bên giường, Mỹ Ly giờ mới nhận ra.

“Con tôi... Con tôi...” Mỹ Ly nhìn bà van xin, bởi ai cũng đang bận rộn nên không ai để ý nói chuyện với nàng.

Ngọc An cô cô đang khóc, dịu giọng nói với nàng: “Là con trai, nghe tiếng khóc của nó đi. Khỏe lắm!”

Mỹ Ly nhạy cảm nhận ra vẻ chần chừ trong giọng của bà, trẻ con sinh sớm chẳng ai dám chắc điều gì cả.

“Cho tôi xem!” Nàng đột nhiên gọi lớn, không ngờ các ma ma cũng không nghe thấy được.

Một đứa bé nhỏ xíu được bọc trong tả lót dày cộm đang thút thút khóc, Mỹ Ly muốn chạm vào nó nhưng đến nhắc tay lên cũng không nhắc nổi. Khi này có thể lớn giọng gọi cũng là kỳ tích do ông trời ban cho.

Đứa bé đang run lẩy bẩy, bộ dạng đau đớn khó chịu.

Chỉ để nàng nhìn qua một thoáng, ma ma đã ẵm đứa bé ra khỏi phòng, Ngọc An cô cô cho nàng biết thái y giỏi nhất đều có mặt ở bên ngoài.

Mỹ Ly ngoẹo đầu chăm chăm nhìn bức màn dày cộm che phủ tất cả. Đứa bé, máu thịt tựa hình từ sinh mệnh của nàng. Ai cũng có thể bỏ rơi nàng, nhưng nó thì không!

35. Chương 32

Chương 32: Hiểu lầm

Ngoài sân tuyết rơi dày đặc, ai bước vào nhà trên đầu trên quần áo đều phủ một lớp tuyết thật mỏng hoặc dày, tuyết từ từ tan chảy, nhìn có phần nhếch nhác. Phòng bên ngoài bốn góc đều đặt chậu than cực lớn, ngăn cản khí lạnh từ bên ngoài vào. Sở phòng trong khô hanh, bốn bếp lò nhỏ đặt gần nhau đều đang đun nước, tiếng nước sôi lục đục vang lên khe khẽ.

Mỹ Ly đắp lớp chăn dày cộm, mặc áo lót mỏng mà vẫn nóng đến toát mồ hôi, nhưng nàng không dám bỏ chậu than, sợ đứa bé bên cạnh bị nhiễm lạnh.

Đứa bé còn quá nhỏ, Mỹ Ly gần như không dám ôm, sinh đã ba ngày rồi, ai khuyên nàng cũng không đồng ý cho đứa bé rời khỏi tầm mắt. Nàng sợ rằng hễ khuất mắt nàng, sinh mạng bé nhỏ yếu ớt này sẽ âm thầm tắt ngúm, dù sao chẳng nữa, nàng cũng phải túc trực bên nó. Tuy còn yếu sức, nàng vẫn kiên quyết tự cho con bú, khi hài nhi bé xíu rúc vào lòng nàng tham lam mút từng ngụm sữa nàng cảm thấy sinh mạng của mình đang hòa nhập vào sinh mạng của con, vô cùng thỏa mãn, vô cùng an tâm.

Để có sữa, nàng tự nguyện uống đủ loại thang và thuốc có mùi vị kinh khủng. Chỉ cần bảo với nàng rằng nó có lợi cho trẻ sơ sinh, dễ ra sữa, nàng sẽ uống ừng ực không chớp mắt.

Lão tổ tông cũng đích thân tỉ mỉ lựa chọn hai nữ mẫu khỏe mạnh cho đứa bé, còn phái thêm ma ma giàu kinh nghiệm. Ngọc Anh cô cô phần lớn thời gian đều canh giữ bên cạnh hai mẹ con nàng, thái y cũng thay phiên trực ban bên ngoài, dẫu không có việc gì cũng kiểm tra chẩn mạch cho đứa bé sinh sớm.

Sắp đến đầy tháng, nhờ nữ mẫu và mẹ tận tình chăm sóc, sắc da đứa bé không còn vàng vọt, làn da nhẵn nhúm cũng trở nên trắng nõn mịn màng, khuôn mặt bé hồng đầy đặn ra, chân tay khẳng khiu trở nên bụ bẫm như củ sen. Khi thái y hoan hỉ báo cho Mỹ Ly biết rằng đứa bé đã qua khỏi thời kỳ nguy hiểm nhất, Mỹ Ly xúc động đến mức bật khóc hu hu.

Nàng dồn hết sức để chăm lo cho đứa bé, để bảo vệ nó an toàn. Nào ngờ chính thân hình bé bỏng nằm trong vòng tay nàng đây lại giúp sức để nàng vượt qua nỗi đau mất đi Thừa Nghị ca và Vĩnh Hách. Trông bề ngoài thì đứa bé yếu ớt mềm mại này đang nương tựa vào nàng, nhưng chỉ nàng biết được mình cũng đang dựa dẫm vào nó. Nằm trong chiếc áo ngủ bằng gấm nhỏ xíu, cực cứng gờ đã khác hẳn so với lúc mới chào đời, đã trở thành toàn bộ sinh mệnh của nàng.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy đứa bé, nàng đã sẵn lòng đánh đổi mọi thứ để có được cuộc sống và hạnh phúc cho con.

Tĩnh Hiền trở về không một lời báo trước, thậm chí không có tiếng tung hô ngoài cửa. Rèm vừa vén lên, người đã bước vào trong.

Mỹ Ly đang ôm đứa bé vừa chớp mắt, khe khẽ đung đưa. Tĩnh Hiền đứng ở phòng ngoài, mặt lạnh như tiền quan sát nàng. Nhất thời, nàng chỉ biết ngẩn ngơ nhìn lại.

Mấy ma ma đang túc trực trong phòng vui vẻ nói lời chúc mừng Khánh vương gia, còn lái nhải dặn y rằng trước khi ẵm đứa bé chưa đầy tháng hoặc trước khi đến gần Mỹ Ly vẫn đang trong thời gian nằm ỏ, thì phải hơ ấm người bên lò than hăng.

“Các người lui ra!” Thái độ lạnh lùng của Tĩnh Hiền xóa sạch nụ cười của các ma ma. Bọn họ ngơ ngác nhìn nhau, trắc phác tấn sinh cho vương gia một đứa bé bụ bẫm, tuy dễ non, nhưng đứa trẻ chắc chắn khỏe mạnh, trẻ nhà khác đầy tháng cũng chưa chắc đã khỏe khoắn đáng yêu như vậy. Sao vương gia lại có vẻ mặt thế này?

“Lui xuống!” Tĩnh Hiền gằn giọng, ai nấy trong phòng tái nhợt người, vội vã cùng nhau chạy ra.

Mỹ Ly cũng sợ hãi, ôm chặt lấy đứa bé trong lòng như thú mẹ bảo vệ thú con, ánh mắt đề phòng mãnh liệt, nếu y dám gây hại cho đứa bé, nàng sẽ liều mạng với y! “Lui xuống!” Tĩnh Hiền gằn giọng, ai nấy trong phòng tái nhợt người, vội vã cùng nhau chạy ra. Mỹ Ly cũng sợ hãi, ôm chặt lấy đứa bé trong lòng như thú mẹ bảo vệ thú con, ánh mắt đề phòng mãnh liệt, nếu y dám gây hại cho đứa bé, nàng sẽ liều mạng với y! Tĩnh Hiền tổn thương nặng nề trước ánh mắt đó. Y quay về, từ chiến trường, từ nơi cận kề cái chết, nàng lại dùng vẻ mặt và ánh mắt thế này nhìn y. Y không muốn nhìn nàng nữa, ánh mắt lạnh băng lướt xuống đứa bé trong vòng tay nàng. Trên chiến trường gian khổ, giữa tiếng hò reo chém giết, đêm đêm ngày ngày lạnh giá, y luôn luôn ôm một tia hy vọng: Đứa bé là con y. Nghi ngờ dữ dội, nhưng y vẫn không muốn ra lệnh cho nàng bỏ đứa bé, tuy nói ra những lời cay độc, nhưng y quả thật rất sợ hãi, nhờ đâu đứa bé này là máu thịt của y và Mỹ Ly thì quyết định tàn nhẫn của y sẽ đẩy cả hai vào bi kịch muôn đời không cứu vãn được. Y muốn đánh cuộc một phen, nhưng cuối cùng vẫn thua. “Đứa bé coi được lắm!” Y hơi nheo mắt lại, bao nhiêu thống khổ biến thành lời châm chọc chua cay, “Rất giống Vĩnh Hách.” Chỉ chớp mắt, mặt Mỹ Ly tái nhợt, đầu phản bác y chẳng khác nào tự sỉ nhục bản thân, nhưng nàng không thể để con trai chịu oan ức. “Đứa bé này...” Câu đơn giản như vậy, nói ra miệng lại quá khó khăn, lời thú nhận này thật đáng buồn, thật đáng xấu hổ, “là của ngài!” Nàng khó khăn thốt ra ba chữ đó, đón đau như cắt da xé thịt. “Ừ,” Y cười nhạt đầy vẻ mỉa mai, dùng sự lạnh lùng che giấu nỗi đau, mắt tràn đầy khinh bỉ, “Ta biết nàng sẽ nói vậy.” Mỹ Ly chăm chăm nhìn y, nước mắt trào dâng, uất ức, căm hận. Y không tin nàng, quả nhiên y không hề tin nàng! Toàn thân Mỹ Ly run rẩy, nàng không sao ngờ được, nhìn thấy đứa bé này mà y nở nụ cười ra những lời tổn thương đến vậy. Thời khắc này, một câu nói của y thôi cũng đủ nghiền nát tim nàng thành mảnh vụn. “Khỏi lo.” Giọng y giá băng đến cực điểm, khóe môi nhếch lên đầy tàn khốc và ác độc, “Vĩnh Hách chết rồi, coi như là ta bồi thường cho hân, ta sẽ để đứa bé này sống sót, lớn lên thành người.” Lời lẽ lạnh thấu xương, nhưng lại thiêu cháy trái tim của nàng. Mỗi lần nàng đứng bên vách núi, cứ ảo tưởng y sẽ kéo nàng lại, nhưng mà hết lần này đến lần khác, y lại đẩy nàng xuống vực sâu! “Đúng! Là ngài nợ Vĩnh Hách!” Mất tự chủ, nàng oà lên khóc, nàng không thêm giải thích nữa. Giải thích thì y có thể tin sao? Từ ngày không có máu trinh, nỗi hoài nghi đã bén rễ trong lòng y. Đừng nói đứa bé sinh sớm, dầu đủ ngày đủ tháng, y vẫn nghi ngờ cả đời. “Ngài thiếu nợ chàng!” Nàng run lên bần bật, đứa bé bất an cựa quậy. “Ngài hại chết chàng!” Y có làm nàng tổn thương đến đâu, nàng chấp nhận, nhưng nàng bất bình thay Vĩnh Hách. Thống hận thay Vĩnh Hách! Thống hận thay cho cha mẹ Vĩnh Hách! Mặt Tĩnh Hiền tái nhợt, nàng chọc khoét vết sẹo trong tim y, ra tay tàn nhẫn hơn, đâm máu hơn người khác nhiều. Y cũng không ngờ rằng Vĩnh Hách sẽ chết ở Mông Cổ. Khi nhìn thấy thi thể của Thừa Nghị và Vĩnh Hách, y đau khổ và ăn năn hơn bất kỳ ai. Thậm chí y còn cảm thấy sợ hãi. Vĩnh Hách chết rồi, Mỹ Ly sẽ căm hận y suốt đời! Nhưng khi thực sự nhìn thấy ánh mắt hờn oán của nàng, nghe lời lục vấn thể lương của nàng, y vẫn không chịu nổi. Nàng hận y, nhưng nàng có nghĩ tới không, y cũng mất người anh em tốt, cũng gánh món nợ suốt đời không trả được. Y không dám mong nàng dịu giọng an ủi, chỉ mong từ ngàn dặm sa trường chết chóc trở về, nàng đừng dùng ánh mắt thế này nhìn y. Việc đầu tiên y làm khi về tới nơi chính là sang gặp nàng đó... Y nhớ nàng! Lúc rét lạnh khôn cầm, y nhớ nàng. Lúc bị thương quần quai, y nhớ nàng. Lúc hành quân vất vả, chém giết máu me, mai phục tập kích, không giây

phút nào y không khắc khoải nhớ nàng. Y luôn tự nhủ mình không thể chết, nàng đang ở nhà đợi y, nàng một mình cô đơn yếu đuối không nơi nương tựa, nàng vì y mà phải quy lụy Tổ Doanh, y chết rồi, nàng sẽ ra sao? Y rất muốn viết thư cho nàng, nhưng khi vung bút thì lại quá khó khăn. Bức thứ nhất, bức thứ nhì, nàng không trả lời. Y tức giận, y chán ghét, nhưng y vẫn sợ nàng nhớ nhung. Khi nàng chịu viết thư nhà, dù chỉ bốn chữ ngắn ngủi, y cũng cao hứng đến độ nhảy phóc lên chiến mã điên cuồng phóng một vòng quanh trại. Y còn tự khinh thường mình khi kích động như vậy! Y là Khánh vương gia cao quý, thế mà chỉ vì một câu “Mọi việc đều ổn” lại vui sướng như cậu trai mới lớn nhận được lá thư tình đầu tiên. Y đã sớm biết nàng mang thai, dù không thú nhận nhưng vẫn mong ngóng thư báo tin vui từ nàng, cuối cùng chỉ có thư Tổ Doanh bay đến. Trời chuyển lạnh, y nhận được áo ấm do Tổ Doanh gửi tới. Lúc vào đông, y nhận được chăn ấm do Tổ Doanh tỉ mỉ khâu hồi. Lúc y bị thương, Tổ Doanh từ ngàn dặm gửi thuốc và đồ tắm bỏ ra sa trường, y nghĩ mãi, chẳng rõ Mỹ Ly có biết y bị thương không, trái tim nàng... Dẫu trái tim nàng đã không còn dành cho y nữa. Dẫu rằng như vậy, y vẫn không nản chí! Nhưng cái chết của Vĩnh Hách, ánh mắt nàng nhìn y, thái độ bảo bọc đứa bé... rốt cuộc khiến y hiểu rõ, y đã gây nên một sai lầm, sai lầm làm tổn thương tất cả mọi người. Y lạnh lùng bỏ đi, đôi mắt đen sâu thẳm không thêm nhìn nàng cùng đứa nhỏ, khiến tim nàng tan nát như bụi tung theo gió bắc cuối ngày, không còn gì nữa cả. Nàng biết oán trách là vô ích, nàng không biết cố gắng giải thích hiểu lầm mà còn khiến nó sâu đậm thêm thì thật chẳng lý trí chút nào, nhưng nàng vẫn không thể tha thứ chuyện y không chịu ẵm đứa con của nàng. Dẫu y không chịu thừa nhận, đây cũng là con trai của y mà! Đứa con mà nàng yêu quý như báu vật lại bị y đối xử phũ phàng, nàng giận đến phát điên. Khi nỗi tuyệt vọng và bất lực menh mang phủ chụp xuống nàng lần nữa, nàng chỉ còn cách ôm chặt đứa bé, áp mặt vào thân hình đang cố gắng hít thở của nó, thực sự không biết nên làm gì bây giờ. Đề bài mà số mệnh đặt ra cho nàng càng ngày càng khó, nàng mới mười tám tuổi, chẳng có ai bên cạnh để hỏi ý kiến. Nước mắt ròn ròn nhỏ xuống áo ngủ bằng gấm của đứa bé. Trừ lòng yêu thương dành cho nó, hiện giờ nàng chẳng còn làm được gì. Thừa Nghị ca, Vĩnh Hách, Tĩnh Hiền, cha mẹ của Vĩnh Hách, chính bản thân nàng... Nàng đều hoang mang bất lực.

36. Chương 33

Chương 33: Phúng viếng

Xe ngựa thông thả lăn bánh trong gió lạnh, tuyết đọng trên đường đã được quét sang hai bên, có một ít bị gió cuốn bay bám vào bánh xe, kêu lép nhép theo từng vòng lăn. Trên xe, Nguyệt Mặc lo lắng kéo màn che kín cửa, sợ gió lạnh lùa vào người Mỹ Ly. Vừa ở cử xong, đúng là không nên ra khỏi nhà khi thời tiết lạnh lẽo thế này. Lòng bàn tay lạnh buốt của Mỹ Ly lại đọng đầy mồ hôi, nóng hổi ẩm ướt, nàng rất sợ hãi! Bởi vì sắp nghênh tiếp tướng sĩ khai hoàn, thành Thừa Đức náo nhiệt phồn hoa hơn hẳn bình thường, thỉnh thoảng còn có tiếng pháo nổ vang, rất nhiều người không để ý đến giá rét, cứ sôi nổi giăng đèn kết hoa khắp nơi trong thành. Khi xe ngựa rẽ vào con đường nhỏ dẫn vào biệt viện của Đồ Cấp tướng quân, họ dường như tiến vào một khu vực khác hẳn. Không có lồng đèn đủ sắc, khắp nơi đều là cờ trắng lạnh lẽo phát phơ. Vĩnh Hách đã được truy phong làm Nhất đẳng Trần Quốc tướng quân, hơn nữa hoàng thượng cố ý hạ chỉ cho phép làm tang lễ long trọng, quy chế truy điệu đặc biệt được đề cao.

Khi bước xuống xe, Mỹ Ly bị màu đen trắng ngợp trời khiến cho kích động không thôi, trái tim tựa như khối băng bị đập vỡ, vừa cứng đờ vừa chẳng còn chút cảm giác nào. Cái chết của Vĩnh Hách không chỉ là một tin tức mơ hồ mà trở nên rõ ràng chân thật đến mức tàn khốc trước mặt nàng. Thi thể của Vĩnh Hách vừa được chở về, đặt vào quan tài lớn, đường hoàng nằm trong linh đường. Ứng Như phúc tấn khóc đến chết đi sống lại, lúc Mỹ Ly tiến vào, nàng đã thấy bà vẻ mặt trấn tĩnh đang ngồi đốt tiền giấy bên quan tài. Mỹ Ly cứ tưởng bà sẽ xông tới đánh mắng nàng, tâm trạng người mẹ mất con giờ đây nàng đã trải nghiệm một cách sâu sắc, hề nghĩ đứa con có ngày rời xa mình, nỗi sợ hãi và đau đớn xâm nhập tận xương tủy. Ứng Như cư xử với nàng thế nào nàng cũng đều hiểu được, thậm chí, nàng hy vọng Ứng Như phúc tấn có thể mắng nàng đánh nàng đầy khinh ghét, dù nàng hiểu rõ, món nợ nàng thiếu của Vĩnh Hách, một trận đánh mắng chẳng xứng để bồi thường. Nhưng Ứng Như phúc tấn chỉ dùng ánh mắt thất thần ngẩn ngơ nhìn nàng, không mở miệng nói gì. Mỹ Ly quỳ xuống trước quan tài, bị thương dập đầu, nước mắt đầm

địa, cảm giác phạm tội bùng lên mãnh liệt tới mức tuyệt vọng! Đối với Vĩnh Hách, nàng là kẻ có tội không thể tha thứ. Nếu không phải vì nàng, gã có thể cưới một người vợ mà cha mẹ hài lòng thương yêu, gia đình hoà thuận đó đã đến Mân Chiết nhậm chức, gã có thể dẫn người vợ yêu quý ngao du khắp cảnh đẹp Giang Nam, bình an vui vẻ sống hết một đời một kiếp. Đều là tại nàng! Nên cha mẹ gã chịu nỗi đau thảm thiết vì mất con, nên gã nuốt hận qua đời ở Mông Cổ giá rét. Không đáng! Thiếu niên tuấn tú như gã không đáng phải nằm trong quan tài đen xì giá lạnh này. Gã vừa tròn hai mươi tuổi, cuộc đời của gã vừa nở hoa, mang đủ màu sắc rực rỡ. Cũng lại tại nàng, gia đình vốn hạnh phúc này giờ chỉ còn đau thương, chỉ còn tử vong. Chỉ còn nỗi tuyệt vọng mênh mang không biên giới. Nàng quỳ mọp xuống sàn lát gạch lạnh giá, không có sức đứng dậy.

Vĩnh Hách, gã rời đi như vậy, là muốn nàng đối diện với nỗi ăn năn trong lòng bằng cách nào đây?! “Cô đứng dậy đi!” Giọng nói của Ứng Như phúc tấn bình tĩnh đến độ trống rỗng, âm thanh trong linh đường vắng tanh chỉ có hai người. Mỹ Ly quỳ phục dưới đất nức nở, nàng biết bộ dạng này rất hèn mọn, nhưng chẳng còn cách nào, chỉ còn sót lại chút sức lực để làm như vậy mà thôi. Nàng quá đau đớn, quá tuyệt vọng, ngoài khóc lóc, nhận tội thể này, trước quan tài của gã, nàng chẳng còn biện pháp nào khác. “Ta từng hận cô.” Ứng Như phúc tấn nhìn tiền giấy hoá thành tro bụi trong chậu lửa, giọng bình đạm, “Nhưng ta cũng từng vui sướng phát điên khi nghe tin Vĩnh Hách lập chiến công nơi tiền tuyến, cực kỳ đặc ý khi nó có thể trở thành tướng quân, thậm chí cảm thấy may mắn khi lần này nó được công thành danh toại. Nếu Vĩnh Hách không chết, giờ đây ta... giờ đây ta...” Bà không nói tiếp được, bất giác mỉm cười chua xót, “Do vậy, ta không hận cô nữa. Sinh tử vinh nhục đều là ý trời, cô cũng không cần quá tự trách. Vĩnh Hách đã đi rồi, bất cứ chuyện gì, bất cứ ai đều không còn ý nghĩa gì nữa.” Mỹ Ly im lặng lắng nghe, kinh ngạc về sự độ lượng của bà trước sự mất mát, kinh ngạc cho đến khi bà nói ra câu cuối cùng.

Thì ra đứa con trai yêu quý nhất đã chết đi, bà chẳng thêm hận nàng làm gì nữa. Nàng cảm nhận được, một cách tuyệt vọng hơn, nỗi đau xé gan xé ruột, dẫu nàng có tự vẫn tạ tội trước quan tài của Vĩnh Hách, thì hành động ấy vẫn hoàn toàn vô nghĩa đối với cha mẹ gã. Sai lầm của nàng là vô phương bù đắp, trừ phi Vĩnh Hách sống lại, nếu không nỗi đau đớn của nàng, sự hối lỗi của nàng, niềm tuyệt vọng của nàng đều là vô giá trị. “Cô...” Ứng Như phúc tấn dừng tay, ánh mắt vót vát hy vọng, “Cô có thể cho ta biết, đứa bé đó là con của Vĩnh Hách phải không?” Nằm bẹp dưới đất, Mỹ Ly co rúm người run lẩy bẩy. Nàng biết không chỉ Tĩnh Hiên nghi ngờ, rất nhiều người cũng bàn tán xôn xao, hiện giờ đến mẹ của Vĩnh Hách cũng hỏi nàng sự thực. Nàng không đáp, không phải vì bối rối nhục nhã, mà là vì không nỡ nói ra sự thật. Thấy nàng không đáp, Ứng Như phúc tấn cười khở, hy vọng cuối cùng cũng bị dập tắt. “Thực ra ta cũng biết nhưng ta vẫn chưa thoải chí. Ta hy vọng biết bao đứa bé này là của Vĩnh Hách...” Nước mắt ròn ròn lăn trên nụ cười nhàn nhạt, “Ta hiểu con ta, chỉ cần có chút xíu hoài nghi, nó cũng sẽ bất chấp tất cả chạy về hỏi cô, có lẽ như thế thì nó sẽ không chết.”

Khuôn mặt Mỹ Ly bị nước mắt giá lạnh làm đông cứng, nếu quả được như lời của Ứng Như phúc tấn, nàng chấp nhận gánh vác bất cứ tội lỗi nào, nàng thành tâm mong đứa bé là con của Vĩnh Hách! Nhưng mà... Nàng đã thua keo này. Vận mệnh khiến nàng chỉ còn hai bàn tay trắng. Vĩnh Hách chết rồi, Tĩnh Hiên không chịu nhận con. Câu hỏi của Ứng Như phúc tấn khiến nàng thêm sồn gai ốc, bắt đầu dự cảm được những lời đồn đại khinh thị sẽ theo gót con nàng suốt đời. Người mà nàng không thể giải thích rõ, không chỉ có mình Tĩnh Hiên! Đây tớ ngoài cửa gấp rút thông báo, chắc khách nhân tiến vào quá nhanh, “Khánh... Khánh vương gia cát tường...” Tiếng thỉnh an chưa dứt, thân hình cao gầy đỉnh đạc đã tiến vào đại sảnh. Mắt Ứng Như lộ vẻ phức tạp, làm sao có thể không hận y được? Mỹ Ly nghe tiếng y đến, nhưng vẫn quỳ mọp dưới đất. Nếu y tức giận vì nàng đến bái tế Vĩnh Hách, thì cũng chỉ đến đánh nàng mắng nàng, làm loạn linh đường là cùng, nàng không thêm bận tâm. Y muốn làm tổn thương nàng thế nào thì tùy y.

Tĩnh Hiên đã cởi áo khoác ngoài cửa, giờ chỉ mặc áo tang mỏng bằng gấm đen. Từ chiến trường Mông Cổ quay về, y đã gầy đi, làn da vốn trắng trẻo nay biến thành đen sạm, y đứng bên Mỹ Ly, không nói năng gì, nhìn chăm chăm vào quan tài của Vĩnh Hách. Khuôn mặt tuấn tú không chút biểu tình càng thêm phần cương nghị dưới ánh sáng ảm đạm đen trắng giao thoa trong linh đường. Mỹ Ly nghe thấy tiếng gió vút qua bên tai, chất vải sang quý của y lạnh đến đông cứng, lúc cuối xuống phát ra tiếng sột soạt vang dội. Y quỳ xuống rồi! Quỳ xuống trước quan tài của Vĩnh Hách rồi! Nàng quá sức kinh ngạc, ngã lún ra đệm quỳ, không thể không chống tay xuống đất, mặt gạch lạnh băng khiến cánh tay nàng thêm tê dại. Tĩnh Hiên không nói gì, ánh mắt sâu thẳm càng đặc quánh. Dập đầu ba lần xong, y không đứng dậy, mà quay sang Ứng Như phúc tấn đang trợn mắt sùng sờ, một lần nữa lại dập đầu sát đất. Hai bên thái dương Mỹ Ly giật

giật như muốn vỡ tung, nước mắt rùng rùng tuôn rơi. Trong một chớp mắt hết sức ngắn ngủi, nàng cảm giác được y cũng áy náy và dấn vật như nàng. Chắc hẳn y cũng không ngờ Vĩnh Hách sẽ hy sinh vì nước nơi chiến trường. Dập đầu xong, Tĩnh Hiên dứt khoát đứng dậy, dễ dàng kéo nàng đang quỳ mọp đứng thẳng lên theo. Mỹ Ly lão đảo bị kéo ra khỏi linh đường. Tĩnh Hiên dừng lại một thoáng, buông tay nàng ra. Mất chỗ tựa, nàng loạng choạng suýt nữa là té ngã.

Tuyệt động trắng ngần phản chiếu ánh nắng nên càng thêm chói mắt, càng tôn lên vẻ nghiêm trọng bi thương của bộ y phục đen tuyền trên người Tĩnh Hiên. Y không nhìn nàng, chỉ ngấn gọn ra lệnh, “Về thôi!” Nàng không còn sức phản ứng. Tĩnh Hiên đứng cứng đờ giữa gió lạnh, trầm mặc một thoáng rồi hơi xoay người nắm lấy bàn tay lạnh giá của nàng, chậm rãi bước ra ngoài. Y còn làm sao được nữa đây? Biết nàng đến, y không thể không đi theo. Nếu có thể, cả đời này y cũng không muốn phải đối diện với thi thể Vĩnh Hách thêm lần nào nữa, không cách nào! Nhưng bây giờ đây, y không đành lòng hận nàng, không đành lòng trách nàng, không cách nào bận tâm đến sự tôn nghiêm và kiêu ngạo của bản thân, y vẫn muốn đem nàng trở về. Mỗi lần y tức giận đến mức muốn để mặc nàng tự sinh tự diệt, y lại vô thức hồi tưởng việc bỏ rơi nàng một mình ở An Ninh điện lạnh giá năm xưa. Vì sai lầm đó, y đã phải gánh chịu hình phạt tàn khốc nhất là mất đi nàng. Y không thể phạm thêm một sai lầm mới nữa. Mặc kệ nàng có đồng ý hay không, y chỉ còn cách giữ lấy nàng, cùng tiến về phía trước.

“Mộ của Thừa Nghị...” Giọng y rất khê, nhưng vì xuôi chiều gió nên nàng nghe thấy rõ ràng, “Đặt ở ngoại ô Thừa Đức, hài cốt của Tử Tình cũng được chuyển từ kinh thành đến đây.” Bàn tay đông cứng của nàng run run. “Đợi trời ấm lên, ta sẽ đưa nàng đến thăm bọn họ.” Y thở dài.

Không ngờ y lại đồng bệnh tương lân với nàng, nàng đau đớn vì mất mát, y cũng vậy! Ký ức thuở xưa, nàng và y, Thừa Nghị và Tử Tình, những năm tháng niên thiếu vui và buồn, vốn tưởng đã nhạt nhòa, nhưng giờ chợt hiện rõ như mới hôm qua. Mất nàng cay xè, hai người sống không thể ở chung, chết rồi có thể dựa vào nhau mà ngủ yên. Có lẽ, tình yêu của bọn họ nhờ vào cái chết mới nối dài được. Còn nàng và Tĩnh Hiên thì sao? Đúng vậy, nàng cũng nhớ đến ngày xưa, nhớ đến năm tháng tuy thất bại khổ sở nhưng lòng vẫn tràn đầy ngọt ngào khi đuổi theo bóng dáng y. Ngực nghẹn lại, bao nhiêu tâm tình dồn nén trong lòng chợt sôi trào, nàng há miệng, một búng máu phụt xuống mặt tuyết, đỏ tươi.

“Mỹ Ly!” Tĩnh Hiên kinh hãi, vội đỡ lấy thân hình mềm nhũn sụp xuống của nàng. Xe ngựa phóng nhanh hồi cung, lắc lư xóc nảy, Mỹ Ly là người đi trong lòng Tĩnh Hiên. Nàng tuyệt vọng đến mức muốn hủy hoại bản thân. Cuộc đời của nàng, thân thể của nàng... Bao nhiêu khổ nạn nàng đã chịu và sắp chịu cuối cùng cũng đè bẹp nàng, nàng chợt nảy ra ý muốn ích kỷ, là xuôi tay rồi đi. Nàng cố không nghĩ đến đứa bé trong bọc gấm. Nàng mệt rồi, mệt đến mức xương khớp rã rời, nàng thực sự không thể nào tiếp tục chống đỡ được. Ai nói từ xưa đến nay chết là khó khăn nhất? Sống mà chịu cảnh sám hối tuyệt vọng vĩnh viễn không bến bờ còn đáng sợ hơn cái chết nhiều! “Mỹ Ly! Nàng không thể chết! Đừng chết mà...” Tĩnh Hiên khê gọi bên tai nàng, như đang tự nhủ với bản thân, y sợ đến phát khiếp, sợ đến phát khiếp thật rồi. Bao nhiêu lần y nghĩ nàng chết thì xong mọi chuyện, nhưng đến khi nàng chán nản muốn buông bỏ tất cả, y mới biết, y không thể để nàng đi được! Vĩnh Hách đi rồi, y thậm chí chẳng còn tư cách gì để mà khống chế nàng. Y không tính toán, không để ý gì nữa!

Chỉ cần nàng không buông tay, còn lòng nàng nghĩ đến ai, nàng lạnh lùng thế nào oán hận ra sao, y đều nhận cả, đều chịu đựng hết. Búng máu phun ra đã chạm vào tim y. Y không biết hình bóng nàng đã khắc sâu vào tâm khảm mình từ khi nào. Nàng chết rồi, y sẽ không còn là Khánh vương gia cao ngạo lạnh lùng nữa. “Nếu nàng chết, thì đứa bé đó, ta sẽ đích thân đưa nó theo nàng.” Y tàn ác đe dọa, chỉ y mới biết được, chiêu bài cuối cùng này bất lực và đáng thương đến nhường nào. Miễn là nàng đừng buông tay, còn đừng buông vì lý do gì, đều được cả. Nguyệt Sắc bưng khay thuốc rút rề tiến vào phòng, tay run run khiến nước thuốc văng ra mấy giọt. Cô vừa đến gần giường, chưa kịp nói gì, Tĩnh Hiên đã sầm mặt bưng chén thuốc lên.

“Bồng đấy!” Nguyệt Sắc bật kêu, quên bằng quy củ không được lớn giọng trước mặt chủ nhân. Như mất cảm giác, Tĩnh Hiên cầm chén thuốc, mặt mày lạnh băng nhìn Mỹ Ly đang nằm dài trên giường, hạ giọng ra lệnh: “Uống thuốc!” Nguyệt Sắc đâm cuống. Trời đang rét nên thuốc vừa sắc xong là bưng tới ngay, trong lúc hoảng loạn, cô ta gần như giằng lấy chén thuốc từ tay Tĩnh Hiên, rồi đặt ngay xuống kỷ thấp bên giường, thuốc trào ra non nửa. Chỉ chạm vào chốc lát mà ngón tay cô ta bỏng rát, vài giọt thuốc bắn lên tay nhoi nhói chẳng khác gì tàn lửa chưa tắt hẳn, nhưng đáng lo hơn là cơn giận của vương gia kia. Vậy

mà vương gia chỉ chăm chăm nhìn trác phúc tấn, không nói tiếng nào. “Đi ôm đứa nhỏ lại đây!” Y trầm giọng ra lệnh, không dời mắt khỏi Mỹ Ly. Nguyệt Sắc sững sờ, hấp tấp gật đầu rồi vội vàng chạy ra ngoài. Trác phúc tấn đi viếng tang về đã hồn xiêu phách lạc, vương gia còn tệ hơn thế. Thái y đến bắt mạch, chẩn đoán trác phúc tấn uất hận dồn nén nơi tim, tình hình khá trầm trọng. Về mặt của vương gia khi ra lệnh ôm đứa nhỏ tới khiến cô ta bỗng dưng sợ hãi, phải kể ngay cho Nguyệt Mặc tỷ tỷ để xin ý kiến mới được. Nguyệt Mặc cũng không biết làm thế nào, đành dặn Nguyệt Sắc gọi cả ma ma đến, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì có người chực sẵn, bản thân cô ta thì lao ngay đến Khang Thọ điện tìm Ngọc An đại cô cô. Năm sáu người ồ ạt chạy vào, Tĩnh Hiên không hề thắc mắc, chỉ lãnh đạm đưa tay ra lệnh: “Đưa đứa nhỏ cho ta.” Mỹ Ly không hề phản ứng, mặc kệ y muốn làm gì thì làm, đứa bé này cũng là con y mà.

Một ý nghĩ ác độc manh nha, nếu y giết chết đứa bé trước mặt nàng, nàng sẽ cho y biết sự thật. Nàng nhắm mắt không nhìn con, không dám nhìn. Nàng sợ chỉ nhìn một lần thì sẽ không còn can đảm để chết nữa. Đứa bé vừa bú xong, ngủ say sưa, Tĩnh Hiên ôm nó vào ngực, lòng sôi sục bưng bưng. “Mỹ Ly...” Y nhẩn nhẩn đến mức giọng run run, “Nàng nhìn nó một lần đi, nàng nhìn con nàng một lần đi!” Y nợ Vĩnh Hách, càng nợ nàng nhiều hơn. Y chưa bao giờ ngờ mình lại rơi vào tình trạng vừa đáng buồn vừa tức cười thế này. Nhìn ánh mắt không còn chút thần thái nào của nàng, cuối cùng y cũng nhận ra sai lầm, lẽ ra y nên buông tha cho nàng, lẽ ra y nên để nàng đi theo Vĩnh Hách. Nhìn nàng dịu dàng tươi tắn với Vĩnh Hách, y vừa ghen tuông vừa hậm hực, nhưng vẫn còn tốt hơn bây giờ.

Giờ đây, y đau, nàng càng đau hơn. Cảm giác đau rất khiến y nhận ra, ngón tay đã phồng lên vì bị bỏng. Mỹ Ly giờ đây là khối than đỏ rực mà y không sao giữ được, dẫu y cố gắng bấu chặt, để bị bỏng đến mức thối da thối thịt, nàng cũng chẳng thể gắn bó với y được nữa. Nàng chỉ có thể biến thành tro bụi lạnh băng trong lòng bàn tay của y, từ từ tiêu tán không còn dấu vết... Kẻ duy nhất có thể níu kéo nàng, sưởi ấm nàng, chính là đứa bé sơ sinh đang ngủ say sưa trong lòng y đây. “Mỹ Ly, ta đã đặt tên cho nó, theo thứ tự, tên nó sẽ là Doãn Khác.” Nàng vẫn nhắm nghiền mắt. Mũi chột cay cay, y nghiêng răng, hạ giọng chất vấn: “Nàng vốn không có mẹ, muốn con nàng cũng giống nàng hay sao?” Nước mắt rờn rờn trào ra khóe mắt Mỹ Ly, trẻ con mồ côi mẹ rất khổ sở! Tĩnh Hiên luống cuống, vội đặt đứa bé xuống cạnh nàng, hoang mang đứng dậy, “Cút đi! Cút đi” Y quát khê bọn người hầu, đám ma ma hốt hoảng lui ra hết. Tĩnh Hiên mím môi, chẳng còn sức lực quay đầu nhìn hai mẹ con, y cũng quá mệt mỏi rồi, cũng cần tự xoa dịu vết thương của mình. Đúng như dự liệu, lúc y rời đi, nàng vẫn không chút động lòng. Báo ứng, y cảm nhận được một cách sâu sắc hình phạt trời ban. Trước đây đã vô số lần y ác ý làm tổn thương nàng, bỏ rơi nàng, mặc cho nàng kêu gào đến mấy cũng không thềm ngoái đầu nhìn lại, thậm chí còn thảnh thơi trước sự đau đớn mất mát của nàng, y không ngờ được chính mình cũng có ngày hôm nay.

Ngoài vườn tuyết đọng đầy, mấy cây nhỏ mảnh khảnh trụi lá trông càng tiêu điều thê lương. Bỗng nhiên Tĩnh Hiên muốn phá lên cười, cười được rồi, đúng là quá tức cười mà! Doãn Khác bất an động dậy trong tã lót, khóc oe oe. Mỹ Ly nhắm chặt mắt, thậm chí quay lưng về phía đứa bé, không muốn ngửi mùi sữa thơm nồng nồng tỏa ra từ đứa bé. Tâm lực của nàng đã rã rời hết cả... Không được ai để ý tới, Doãn Khác khóc rầm rĩ hơn, đôi chân nhỏ xíu còn quấy đạp điên cuồng, nhưng yếu ớt đến mức chẳng đá nổi tấm chăn ra. Từng tiếng từng tiếng, tiếng khóc như mèo con của đứa bé tựa dao sắc cứa vào tim nàng. Nếu nàng buông tay, nó sẽ là một đứa trẻ mồ côi mẹ, dẫu có cha, nhưng cũng như không có. Doãn Khác khóc đến hết hơi, thét lên một tiếng rồi chột im bật, như thể bị nghẹn. Mỹ Ly kinh hoàng xoay lại ôm chầm lấy đứa bé, nàng cũng bật khóc rưng rức. Nàng không buông bỏ được, muốn chết cũng không chết được! Nàng vỗ về đứa bé, nước mắt lăn lăn rơi xuống khuôn mặt nhỏ bé của nó, vì sao nó không sinh trễ hơn một chút? Vì sao không sinh đủ tháng? Vì sao nó không thể giúp nàng ít nhiều? Cũng như nàng hy vọng có người chia sẻ nỗi khó nhọc của mình, nàng tuyệt vọng vỡ lẽ ra, tương lai chỉ có nàng mới có thể giúp Doãn Khác chia sẻ những khó khăn của nó.

Con vợ lẽ, con hoang... Đường đi của đứa bé không quang sáng bằng phẳng, nàng sao có thể buông tay, sao có thể bỏ đi! Hai mẹ con cứ ôm nhau mà khóc, Doãn Khác trở lại vòng ôm của mẹ, khóc một hồi thì thỏa mãn nín bật, dựa vào hơi ấm của mẹ nhắm mắt ngủ tiếp, chỉ nàng vẫn khóc một mình. “Mỹ Ly!” Không biết lão tổ tông vào từ khi nào, vào được bao lâu. Khi bà đến đây, đám người hầu đều bị quát lui, trong phòng chỉ còn bà lão mặt nghiêm nghị, thiếu phụ nước mắt tuôn tràn và đứa bé sơ sinh chưa biết tuyệt vọng là gì. Hiếu Trang không ngồi xuống, lảng lảng quan sát Mỹ Ly tóc tai rũ rượi, mặt đầy nước mắt, bà thở dài, lắc đầu cười khổ. “Người chẳng thay đổi gì, vẫn là một nha đầu hồ đồ ngu ngốc!” Mỹ Ly nước mắt không thành tiếng, cứng người ôm chặt lấy Doãn Khác, ngẩn ngơ nhìn lão tổ tông vừa trách móc vừa thương xót

nàng.

“Ta trước giờ cứ hy vọng người có thể tự mình hiểu ra, tiếc là về nhân tình thế thái, đối nhân xử thế, người đều không phải là một đứa bé thông minh!” Lão tổ tông lắc đầu lần nữa. “Trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, người vẫn cứ ngang ngược làm theo ý mình, không biết lập kế hoạch cho cuộc đời, cứ ương bướng đâm đầu vào tường. Người cư xử với Vĩnh Hách rất đúng đắn, vì sao lại không thể làm vậy với Tĩnh Hiền?” Hiếu Trang không sợ làm nàng đau lòng, bởi không nói rõ thì nàng vĩnh viễn không vỡ vạc ra được. “Bất cứ người đàn ông nào, khi trở thành chồng người thì cũng y như nhau thôi. Không ai có thể cho người sống cả đời vô tư lự, vừa ý thỏa mái. Người thấy Tĩnh Hiền làm sai rất nhiều việc, không làm được rất nhiều việc, nhưng gã cho Vĩnh Hách, gã có thể không sai lầm, chuyện gì cũng làm được hay sao? Đời người thay đổi đa đoan, người chẳng phải đã nếm trải quá đủ rồi sao?”

Mỹ Ly run bắn, câu nói nào cũng đánh trúng tận đáy tim nàng, không biết trả lời ra sao. “Huống chi, bây giờ người không chỉ là vợ người ta, mà còn là mẹ nữa!” Hiếu Trang cao giọng, hàm ý trách móc thêm nặng nề. “Chỉ có người mới có thể bảo vệ được đứa bé! Dẫu người nghĩ gì về Tĩnh Hiền, y cũng là cha nó, hoàng thượng sắp phong y làm Khánh thân vương. Tương lai của đứa bé nằm gọn trong tay y. Tĩnh Hiền có thể mang cho nó những thứ người không bao giờ cho được. Suy cho cùng người định làm gì? Sự cứng đầu của người sẽ hại đứa nhỏ mà thôi!” Mỹ Ly choáng cả người. Đúng vậy, trước giờ cứ tưởng là mình quá thấu hiểu hiện thực cuộc đời, tại sao lại chưa nghĩ xa đến những chuyện này! Lão tổ tông nói đúng, nàng vẫn giẫm chân tại chỗ, vẫn chỉ là một nha đầu ngốc nghếch.

“Người mẹ...” Hiếu Trang cười nhạt, lần đầu tiên Mỹ Ly nhìn thấy vẻ mặt cam chịu mà mỉa mai này của bà. “Ta cũng là mẹ, người có biết, ta đã làm gì vì con ta?” Đó không phải là một câu hỏi, bà không cần Mỹ Ly trả lời. Đúng vậy, Đại Thanh này có ai không biết chứ? Tái giá với thần tử, điều bà phải chịu đựng đâu chỉ đơn giản là nổi sỉ nhục. “Lão tổ tông...” Đầu óc Mỹ Ly vẫn còn mụ mẫm. “Mỹ Ly, người còn trẻ, trái tim Tĩnh Hiền còn thuộc về người, tình huống của người hiện giờ vẫn chưa tồi tệ,” Hiếu Trang chăm chăm nhìn nàng, “Người cần nhắc cho kỹ đi.”

Cần nhắc... Trong phòng còn lại mỗi mình nàng. Đúng là cần cần nhắc cho kỹ thật. Hồi trước nàng chỉ nghĩ đến khó khăn, chứ chưa tính cách giải quyết. Làm sao giải quyết giúp Doãn Khác được đây! Định mệnh của đứa bé là con vợ lẽ, nếu sau này không được Tĩnh Hiền yêu thương ủng hộ, tình cảnh của nó sẽ còn tệ hơn nàng nhiều! Ít nhất nàng còn có lão tổ tông giảng giải, nó thì sao?

37. Chương 34

Chương 34: Ấm áp

Thuốc đắng nơi cổ, nhưng lại thấm sâu vào tận đáy lòng. Nguyệt Mặc đón lấy chiếc chén không, vội vã dâng viên kẹo. Mỹ Ly lắc đầu, mệt mỏi ngã mình ra gối, lẳng lặng ngắm Doãn Khác ở kế bên nàng đang mở to đôi mắt đen láy tò mò nhìn nàng. Đáng yêu quá! Cảm lòng không đậu, nàng ôm lấy nó. Doãn Khác liền ậm ừ bằng thứ ngôn ngữ chỉ trẻ con mới hiểu, chừng như muốn trò chuyện cùng nàng.

Mỹ Ly nhẹ nhàng đu đưa cậu bé. Vì phải uống thuốc, nàng không thể đích thân cho Doãn Khác bú sữa, thấy cái miệng nhỏ nhắn của cậu cứ cọ qua cọ lại tìm kiếm trên áo mình, nàng đâm hổ thẹn. Nàng đã làm quá nhiều việc có lỗi với con. Mười mấy ngày trôi qua, bình tĩnh lại, nàng vô cùng hổ thẹn vì từng có ý định bỏ rơi Doãn Khác. Bên ngoài vọng vào tiếng vãn an. Đôi tay ôm đứa bé hơi run rẩy. Mấy ngày nay, y không hề ghé qua.

Tĩnh Hiền đã cởi bỏ áo tang, thay sang y phục tôn quý. Khí thế oai nghi ngạo nghễ được nhấn mạnh thêm nhờ làn da sẫm màu. Ngọc An cô cô đã báo tin mừng cho nàng biết, rằng hoàng thượng vừa tấn phong y làm thân vương. Mấy ngày nay, người đến chúc mừng chắc phải chen lấn để vào được cửa vương phủ đây nhỉ? Tĩnh Hiền thẳng tiến đến bên giường. Sợ hơi lạnh trên người y nhiễm sang Doãn Khác, Mỹ Ly vội kéo chăn quần chặt đứa bé, ôm sát nó vào người. Tĩnh Hiền không lên tiếng ngay, chỉ đứng bên giường quan

sát nàng. Y biết nàng đã vượt qua được. Ánh mắt đã có sinh khí, không còn lơ đãng vô vọng như hôm nào, tuy không thể khôi phục về linh động hoạt bát của thời thiếu nữ, nhưng thần thái dịu dàng điềm đạm này chẳng phải là điểm mấu chốt khiến y say mê nàng đến phi lý sao? Nàng còn kiên cường hơn y nghĩ.

Từ tận đáy lòng, y thấy nhức nhối. Việc y bỏ rơi nàng, rồi mọi khổ sở ở An Ninh điện trước đây, nàng đều âm thầm chịu đựng. Nỗi day dứt mỗi lúc một trào dâng, y hồi tưởng nụ cười mỉm lạnh nhạt của nàng khi vừa được thả ra, giờ thì thậm chí không có được cả nụ cười ấy nữa. “Đỡ hơn không?” Cổ họng y khô đắng, lời nói cũng khàn khàn khó nghe. Y đã quen với cảm giác thất ý, biết mình lúc này chỉ tìm chuyện để nói cho có mà thôi. Cần gì phải hỏi rõ chứ? Rõ ràng khí sắc nàng đã khá lên rất nhiều, lão tổ tông chăm sóc nàng hết sức kỹ lưỡng, ở cữ xong nàng không còn quá gầy ốm như dạo nào, khuôn mặt trái xoan nhón nhọn giờ đầy đặn và tươi tắn, làn da trắng nõn sáng bóng, mịn màng hơn trước rất nhiều, màu trắng của da làm nổi bật mái tóc và hàng mi đen nhánh. Nghe y hỏi, làn mi dài rung rung, đôi mắt lung linh liếc y một thoáng rồi quay về đứa bé trong lòng.

Chỉ ánh nhìn lơ đãng ngắn ngủi đó đã đủ khiến lòng y rạo rực. Y cúi kính phát hiện ra, tim mình cũng bắt đầu đập thình thịch. Thân thể y bất tuân lệnh chủ, tự ý ngồi xuống mép giường, đôi mắt cũng không thể nào rời nàng được nữa. “Khỏe, khỏe nhiều rồi.” Nàng vỗ về Doãn Khác, không nhìn y. Câu trả lời khe khàng ấy khiến tim y reo vui, trước giờ y vẫn tưởng đàn ông đời này chỉ sống vì đàn bà, nhưng nhận được lời đáp nhạt nhẽo này, sao y lại vui sướng hơn cả khi thăng quan tiến chức? Bất chấp sự có mặt của đám đầy tớ, y dang rộng tay ôm nàng vào lòng. Y đã tuyệt vọng cực cùng vì tưởng mất nàng, nên niềm vui và cảm giác may mắn lúc này khiến y nhận ra, mình có thể mặc kệ quá khứ, thậm chí không cần nguyên nhân, không để ý tới đứa bé trong lòng nàng. Chỉ cần nàng vẫn hiện diện giữa trời đất này, trong tầm tay y, thì có làm gì y cũng chấp nhận.

Khó chịu vì sự tiếp xúc đột ngột của Tĩnh Hiền, Doãn Khác òa khóc. “Mang đi, ẵm xuống!” Bị Doãn Khác cản trở, Tĩnh Hiền bực bội phất tay xua nó đi. Nguyệt Mặc đỏ mặt tiến lại ẵm lấy đứa bé đang khóc rầm rĩ. Theo bản năng, Mỹ Ly bịn rịn ôm chặt lấy con. Rồi nàng chợt rùng mình, tựa hồ nghĩ ra chuyện gì, cuối cùng đành chậm chậm buông tay. Trước vẻ mặt nhợt nhạt đột ngột của nàng, tim Tĩnh Hiền như bị đâm sâu một dao, nhưng y cương quyết không nghĩ xa xôi.

Khi y ghì lấy nàng lần nữa, nàng không hề giãy giụa. Nhát dao càng khoét sâu thêm. Y không màng phân tích những cảm xúc của mình khi nóng lòng muốn chiếm hữu nàng như vậy. Nôn nóng? Có! Đi hơn nửa năm trời, y làm sao không khao khát nàng được? Dò xét? Cũng có. Lão tổ tông đến gặp nàng, sau đó nàng bắt đầu nghe theo lời dặn dò của thái y, như thể đã tỉnh ngộ, y muốn biết nàng định cư xử với y thế nào? Nhưng nhiều hơn khao khát và dò xét, lại chính là thống khổ và bất lực. Bởi dục vọng quá sức cấp bách, y đã sốt ruột thúc thẳng vào trong lúc nàng còn chưa sẵn sàng, hơi đau, nhưng nàng không cố khắc chế cảm nhận của bản thân nữa, mà đồng thuận cho cơ thể mình được thỏa mãn. Nàng không muốn suy nghĩ phức tạp, có lẽ do đã tìm được một cái cớ mà bản thân nàng cũng tin, rằng tất cả là vì Doãn Khác.

Dục vọng cuồng nhiệt khiến mắt y thêm sâu thẳm, thêm sắc nét, lần đầu tiên y cảm nhận được sự phối hợp và đáp trả của nàng. Có lẽ là bởi y quá sức cuồng nhiệt, nên nàng đã phải từ bỏ sự kiềm chế cố ý dạo trước, bắt đầu rên rỉ nũng nịu, thanh âm đầy mê hoặc ấy mơn trớn khắp thân thể y, khiến máu huyết y sôi trào, sủi tới tận một đỉnh cao hoàn toàn mới. Không chỉ thế, thân thể nàng còn nồng nàn phối hợp với y, làm y sung sướng, cứ như vậy y trở nên mê cuồng. Cuối cùng, toàn thân ướt đẫm, y đổ ập xuống người nàng, cơn sung sướng cực điểm khiến thân thể y vẫn giằng giật trong sáng khoái. Mỹ Ly cũng hỗn hển thở dốc, thần trí mụ mị, hai mắt nhắm nghiền. Tĩnh Hiền từ từ siết chặt nắm tay, biết vô ích, nhưng vẫn hy vọng gom đủ sức mạnh để xua tan cảm giác bất lực trong lòng. Kỳ thực y hiểu hết! Mọi chuyện nàng làm, mọi thay đổi của nàng, không phải là sự hồi sinh sau cơn tuyệt vọng, không phải là vượt qua ma chướng trong lòng.

Nàng chỉ vì đứa bé mà thôi! Vĩnh Hách đã chết, mà y vẫn không giành được quyền ngự trị trái tim nàng. Y chợt cười không ra tiếng, mĩa mai, khinh thường bản thân... Sao cũng được, chỉ cần người đàn ông trong lòng nàng không còn là Vĩnh Hách, thì bất kể vì lý do gì, y cũng sẽ cảm thấy may mắn và thỏa mãn.

38. Chương 35

Chương 35: Ba tháng

Tuyết ngoài vườn tan hết, đất đai khoe ra những thớ mềm màu mỡ. Nguyệt Sắc ngồi thêu hoa bên cửa sổ, lòng cảm khái, mới sang xuân chưa được bao lâu mà gió đã bớt hẳn hơi giá rồi. Mỹ Ly ẵm Doãn Khác đi qua đi lại trong phòng, trêu đùa cho cậu bé vui. Mùa xuân đã đến, nàng có thể bế con ra ngoài chơi. Doãn Khác sinh vào mùa đông, tới giờ vẫn chưa có dịp ngắm không gian bao la cùng trời xanh mây trắng. Nguyệt Mặc và Nguyệt Mi đơn đả đưa Ngọc An cô cô vào phòng.

Tuy Mỹ Ly đã dọn ra khỏi cung, chuyển về biệt viện vương phủ, Ngọc An cô cô vẫn thường xuyên ghé qua thăm hỏi, đem theo quà tặng và những lời dặn dò của lão tổ tông. Ngọc An cô cô rảo bước lại ôm lấy Doãn Khác, đùa giỡn mãi với cậu bé, “Bé Doãn Khác sắp ba tháng tuổi rồi, càng ngày trông càng xinh xắn, ngoan quá đi! Cách cách, nhìn này, cậu bé còn cười với ta nữa.” Bởi vì tận mắt chứng kiến cậu bé ra đời, rồi liên tục quan tâm săn sóc, Ngọc An rất yêu mến và gần gũi Doãn Khác. Đám cung nữ theo hầu bưng vào mấy mâm lớn phủ khăn đỏ, bên trong đều là đồ dùng cho trẻ con do lão tổ tông ban thưởng. Mỹ Ly cầm lấy chiếc áo ngoài màu đỏ nhỏ xíu xem xét kỹ càng, cắt may khéo léo, kiểu dáng y hệt như của người lớn nhưng kích cỡ xinh xinh, trông rất đáng yêu. Ngọc An đưa đứa bé a ma, mở lớp vải đỏ ra, chỉ cho Mỹ Ly từng mâm đồ một, áo bào đỏ là lão tổ tông nhờ cao tăng cầu phúc, nàng vạch vạt áo ra, thấy bên trong giắt một túi nhỏ bằng vải mịn.

“Đây là túi đựng do lão tổ tông đích thân may, trong đựng bùa bình an do cao tăng tự tay viết, lúc ba tháng tuổi thì để cho bé Doãn Khác của chúng ta mặc vào, bảo đảm phú quý bình an, sống lâu trăm tuổi!” Mỹ Ly vuốt ve mặt vải mịn màng, mắt cay cay. Việc lão tổ tông quan tâm đến Doãn Khác khiến nàng cảm kích hơn bất cứ điều gì, còn biết ơn hơn cả khi lão tổ tông lo lắng cho nàng nữa. Ngọc An cô cô cũng thấy sống mũi cay cay.

Mấy hôm nữa Tổ Doanh sẽ lâm bồn, Khánh vương phủ bận rộn đến mức nháo nhào cả lên, còn ai có thì giờ quan tâm đến lễ ba tháng tuổi của Doãn Khác? Bà đã ngoại tứ tuần, kinh lịch từng trải, làm sao không biết lời đồn về thân thế của Doãn Khác sớm đã xôn xao khắp giới quý tộc? Tĩnh Hiền vương gia không nói ra miệng, nhưng cư xử hết sức lạnh nhạt với đứa bé này. Cũng vì thế mà lão tổ tông rất đau lòng, có ý muốn biện minh giùm cách cách, nhưng mà, những lời đồn không thể biến mất chỉ vì một ý chỉ của lão tổ tông. Trước mặt không nói, sau lưng thì sao? Càng giải thích càng gây thêm ngờ vực. Nếu không then với lòng thì cố gắng phân bua để làm gì? Như thế có khi chứng tỏ lời đồn đoán mới là sự thật. Hai nữa, ai quen với Tĩnh Hiền cũng đều biết rõ tính khí của y, một khi trong lòng y quả quyết điều gì, sẽ không nghe bất kỳ ai khuyên nhủ.

“Lão tổ tông dặn, đứa bé còn nhỏ, quá coi trọng thì e bạc phúc, khóa trường mệnh này là do thợ khéo léo bạc nhất trong Nội vụ phủ chế ra, đặc biệt chuyển từ kinh thành đến đây.” Mỹ Ly cầm hộp nhỏ đựng khóa vàng lên, chiếc khóa nhỏ xíu hết sức tinh xảo. Trời tối hẳn, Tĩnh Hiền mới về phòng, nhìn thấy quà thưởng bày đầy trên bàn, ánh mắt vô cùng phức tạp, gần đây y rất bận, hết chuyện thai sản của Tổ Doanh lại đến công vụ do hoàng thượng giao. Mỹ Ly không nhắc nhở, y bèn cố ý quên, không dă động tiếng nào. Nói ra thì hoang đường, nhưng y không ngờ mình lại đem lòng ghen tị với đứa bé sơ sinh chưa đầy ba tháng tuổi! Nó chiếm hết toàn bộ tình cảm của Mỹ Ly.

Y biết thừa thiên hạ xì xầm rằng y lạnh lùng với đứa bé chỉ bởi nó không phải là con ruột, nhưng y cũng lẳng lặng chấp nhận giả thuyết đó. Mỗi khi nghe thấy có người bàn tán Doãn Khác là con hoang, y chùng như hả giận. Thật hèn hạ quá! Càng ngày y càng ti tiện, đến y còn xem thường chính mình nữa là. Mỹ Ly ngồi xuống ghế cạnh ngọn đèn, ánh mắt nhìn y phảng phất vẻ ai oán. “Ngày mốt là lễ ba tháng tuổi của Doãn Khác.” Nàng chậm rãi nói, “Bên này sẽ chuẩn bị một bàn thịt rượu, ngài nhất định phải đến!”

Nàng yêu cầu thay cho Doãn Khác! Chiến sự vừa chấm dứt, công vụ nặng nề, Tổ Doanh lại sắp sinh nở, y không quan tâm đến Doãn Khác, nàng cũng không oán giận. Dù y muốn tổ chức đại tiệc mừng Doãn Khác thì cũng có mấy người thực lòng chúc phúc cho thằng bé đâu, những điều ấy nàng đều hiểu. Nhưng mà, dẫu đơn giản đến mức độ nào, người làm a mã như y cũng phải có mặt chứ!

Ánh nến soi tỏ đôi mắt đẹp quật cường khiến tim Tĩnh Hiền đau nhói, y bước tới ôm lấy nàng, hạ giọng cam đoan những lời trái với lòng: “Ngày mốt ta sẽ về sớm.” Sắc mặt nàng vẫn chưa tươi lại, y đành tiếp

tục khuyên nhủ.

“Mỹ Ly, đợi về lại kinh thành, Doãn Khác thôi nôi, dứt khoát ta sẽ khánh chúc thật lớn, mở tiệc rượu linh đình, mời hết thầy họ hàng bạn bè đến dự.” Y cười chua xót, gần như là đang dỗi gắt nàng, nhưng chẳng phải cũng là dỗi gắt chính mình hay sao! Chỉ cần nàng cảm thấy vui thì mọi tiểu tiết có đáng gì, đâu phải dỗi xử với Doãn Khác như con ruột thì cũng có sao, thứ y cần nhất là nụ cười tươi tắn của nàng. Nằm trong lòng y, Mỹ Ly không nói gì.

Nàng bỗng muốn, rất muốn, rành rọt nói cho y biết, Doãn Khác là con ruột của y! “Doãn Khác...” Cuối cùng nàng cũng mở miệng được. “Mệt rồi, ngủ mau đi, ngày mai ta còn phải dậy sớm.” Tĩnh Hiền cắt ngang lời nàng, gọi a hoàn vào hầu rửa mặt. Y không nhìn nàng nữa, chẳng cần nhìn cũng biết hoặc là thất vọng hoặc là oán trách. Nói cho đúng, y đã hạ quyết tâm dỗi xử tử tế với Doãn Khác để nàng đẹp lòng, nhưng câu nào nói với y nàng cũng nhắc đến đứa bé đó, mọi chuyện nàng làm cũng là vì đứa bé đó, y không tài nào cảm đoán được cảm giác bức bối và oán hận.

Thật là lòng nàng nghĩ sao y đều hiểu hết, nàng chưa hề trực tiếp yêu cầu y làm gì, chỉ hy vọng y chủ động dỗi xử tốt với Doãn Khác, chủ động hoàn thành trách nhiệm của một người cha. Ánh mắt nàng dành cho Doãn Khác, nụ cười khi nàng ẵm Doãn Khác... đều khiến y ghen tỵ sâu sắc. Thật là đáng cười! Đừng nói đó là con của Vĩnh Hách, đâu là con ruột y, y cũng không chịu đựng nổi! Giá nàng có thể san sẻ một góc của trái tim mình cho y thì đã tốt lắm rồi. Mỗi lần nhận ra bản thân đang thầm oán trách như vậy, y đều chán chường khôn tả. Trước mặt nàng, lúc nào y cũng thật nực cười.

Có lúc y phẫn hận, ước ao Doãn Khác là con ruột mình, như vậy y có thể đường hoàng quảng cho nhũ mẫu, đường hoàng kéo Doãn Khác xa khỏi Mỹ Ly đôi chút. Nhưng không thể. Y cứ sống một cách mâu thuẫn như thế, vì muốn nàng vui mà phải dỗi xử tốt với Doãn Khác, nhưng dỗi xử tốt với Doãn Khác xong, y lại ghét ghen hậm hực.

Đoán chừng vương gia sắp rời cung về nhà, rượu và thức ăn bắt đầu được dọn ra bàn. Doãn Khác mặc áo bào đỏ rực, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bóc khiến người ta chỉ muốn cắn một miếng. Mỹ Ly vừa mỉm cười nhìn đám đầy tớ tất bật, vừa ôm đứa bé vào lòng hôn hít. Con trai nàng đã tròn ba tháng tuổi, ngày đáng ăn mừng, đáng kỷ niệm, ba tháng tuổi, thôi nôi, bắt đầu nói chuyện, bắt đầu bước đi, mọc lớn mọc nhỏ đều rất quan trọng đối với nàng. Phòng ngoài cũng bày mấy mâm tiệc, khao thưởng nô bộc a hoàn. Ai nấy đều tươi cười hớn hở, lâu lắm không có dịp vui thế này, Mỹ Ly cũng cười, nhâm nhi cảm giác hoan hỉ bao ngày không gặp.

Đợi, đợi mãi, Tĩnh Hiền vẫn chưa đến. Ngồi bên bàn nhìn cao lương mỹ vị nguội lạnh, đám người hầu thầm lộ vẻ tiếc nuối, tiếng cười đùa cũng từ từ lắng xuống, cuối cùng thành lặng ngắt, thành chờ trông tĩnh mịch. Nụ cười hóa đá trên môi Mỹ Ly, nhưng cương quyết không tắt lịm. Nàng biết y đã về phủ, người hầu có sang báo rồi, đám a hoàn bé vừa nghe nói vương gia về phủ, tưởng sẽ mở tiệc ngay nên còn reo hò hoan hô một lúc lâu. Nàng cương quyết chờ y! Lễ ba tháng tuổi của Doãn Khác, y là a mã, dù sao chẳng nữa thì cũng nên đến! Một a hoàn bé nhỏ thò đầu vào cửa gọi Nguyệt Sắc, vì mọi người im phăng phắc, tin báo nghe rất rõ, “Phúc tấn sắp lâm bồn, vương gia ở bên trông chừng không đến được, mọi người tự mình ăn mừng đi.”

Tự mình ăn mừng? Mỹ Ly ôm Doãn Khác đứng dậy, phá lên cười, nước mắt lấp lánh bờ mi, nhưng nàng cố nhẫn nhịn, “Vậy chúng ta bắt đầu thôi.” Nàng nhắc một chung rượu lớn rồi dốc một hơi cạn sạch. Tĩnh Hiền cau mày ngồi ở nhà giữa, nhìn bà đỡ ma ma ra ra vào vào, tai ông ông tiếng gào thét dữ dội vật vã của Tổ Doanh. Lúc sinh Doãn Khác, nàng cũng phải chịu đựng thế này sao? Tim y đột nhiên nhói đau. Nàng đã hy sinh quá nhiều cho Doãn Khác, nhiều đến mức chính y cũng không chịu nổi.

Đứa con của y chọn ngày hôm nay ra đời, quả là đã cho y một cái cớ hợp lý, Tổ Doanh vượt cạm, người làm chồng như y dù sao cũng phải túc trực bên ngoài chứ? Tốt xấu gì thì đây cũng là con ruột của y! Hờ hững phái một a hoàn bé đi báo tin cho Mỹ Ly xong, y lập tức hối hận, chẳng phải y luôn muốn làm vui lòng nàng sao? Nhưng y vẫn hậm hực, cố ý không gọi lại, đâu y có đi thì cũng chỉ là một vật trang trí cho lễ ba tháng tuổi của con trai nàng mà thôi. Dù y rời Tổ Doanh đến thăm nàng, chẳng lẽ nàng sẽ thông cảm được sự khó xử của y, thấu hiểu tình cảm của y hay sao? Y siết chặt nắm tay, cố kiềm giữ mình không chạy đi. Chỉ tính nguyên sự tận tâm ân cần của Tổ Doanh đối với y, thì y đã không thể bỏ mặc mà đi được rồi. Từ đầu đến cuối, Mỹ Ly ngồi ôm Doãn Khác, luôn miệng mời mọc mọi người thoải mái ăn uống, mà

ma và Nguyệt Mặc ngỏ ý giúp nàng ôm đứa bé một lúc, nhưng nàng đều mỉm cười từ chối. Tiệc rượu vừa kết thúc, vương phủ chợt rung chuyển bởi tiếng pháo vang trời, tiếng người náo nhiệt, tiếng chúc mừng liên miên không ngớt.

Đã khuya lắm rồi, nhưng vẫn còn nhiều nhà đến biếu tặng chúc mừng, cửa lớn vương phủ mở toang, đèn lồng đổi thành đèn cây lớn, chiếu sáng rực như ban ngày. Chính hoàng thượng cũng sai người đến chúc mừng ngay trong đêm, mừng Khánh thân vương có được con trai quý. Giật mình vì tiếng pháo nổ liên hồi, Doãn Khác khóc nức lên, thân hình nhỏ bé đang nằm gọn trong vòng tay mẹ mà vẫn run bần bật. Mỹ Ly uống rượu, hát ru cũng lú cả lưỡi, nàng ôm chặt lấy đứa bé, áp mặt vào mặt con, “Đừng sợ, Doãn Khác đừng sợ, không sao đâu, không sao đâu!” Không ai chúc mừng cũng không sao, không ai ăn tiệc cũng không sao, không có a mã thương yêu... cũng không sao cả. “Còn ngạch nương đây!” Nàng nhẹ nhàng đưa đứa bé, tùm tùm cười, nàng không thể đem lại cho con thân thể hiển hách, cuộc sống giàu sang, nhưng có thể cho con rất nhiều, rất nhiều tình yêu. Cho con tất cả mọi thứ của nàng.

39. Chương 36

Chương 36: Thế tử

Tối qua uống có chút rượu mà thức dậy đầu đau như búa bổ. Sợ Doãn Khác không thấy mẹ sẽ cô đơn, vừa rửa mặt xong Mỹ Ly đã vội cho người ẵm nó tới. Nguyệt Mặc đến bẩm là Doãn Khác dậy từ sớm, bú sữa xong đã ngủ lại rồi, còn nói sắc mặt nàng kém tươi, e là bị trúng gió, nên nghỉ ngơi nhiều vào.

Mỹ Ly khẳng khái không chịu, cho đến khi Nguyệt mặc khuyên là nếu bệnh thật thì sẽ lấy cho đứa bé, nàng mới thôi cố chấp, lẳng lặng nằm xuống giường, ngơ ngơ ngẩn ngẩn, bữa sáng cũng không động đũa. Người tới chúc mừng còn đông hơn khi tối, cũng may là không đốt pháo liên tục nữa. Lúc xế chiều Ngọc An cô cô đến thăm, Mỹ Ly đang sốt nhẹ, uống thuốc xong đầu vẫn nặng trĩu, phải nằm mãi trong chăn.

Ngọc An cô cô nắm chặt tay nàng, rơi nước mắt thương xót. “Lão tổ tông chính là sợ người sẽ thế này đây! Cách cách, nghĩ cho thoáng một chút, người còn Doãn Khác mà.” Nghĩ thoáng? Mỹ Ly cười khổ, nàng nghĩ thế nào thì có quan trọng gì? “Nghe lời khuyên của Ngọc An cô cô đi, mai đây cuộc đời còn dài, Doãn Khác tuy không được làm thế tử nhưng có lão tổ tông nâng đỡ, sau này muốn thành danh cũng không khó khăn gì.” Ngọc An cô cô nhấn mạnh, giọng chắc nịch. “Thế tử...” Mỹ Ly thì thảo luận lại.

Ngọc An cô cô cau mày, “Hoàng thượng đã hạ chỉ phong Doãn Giác con trai của Tổ Doanh làm thế tử Khánh thân vương. Cách cách à, sống trên đời có nhiều thứ muốn tranh cũng không tranh được, không thắng được số mệnh thì phải biết tích đức. Có rất nhiều đứa bé sinh ra trong cảnh nghèo hèn, cha mẹ vì không đủ sức nuôi còn đem tặng cho người khác, nói hơi bất kính một chút, đến con trai của hoàng thượng đâu phải ai cũng sống cảnh vừa lòng đẹp ý.” Không thắng được số mệnh thì phải biết tích đức.

Mỹ Ly cup mắt mỉm cười, nụ cười lặng thầm càng lúc càng chua chát. Nàng không thắng được số mệnh, do đó phải làm trắc phúc tấn, con trai là con vợ lẽ. Doãn Khác cũng không thắng được số mệnh sao? Con trai Tổ Doanh vừa ra đời đã thành thế tử, còn Doãn Khác của nàng, trong những năm dài đằng đẵng trước mắt, nó biết phải làm sao đây? Ngọc An cô cô đi rồi, gian phòng trở lại yên tĩnh, đám a hoàn đều biết nàng không vui nên làm gì cũng ý tứ rón rén. Mặt trời chiều xuân uể oải, Mỹ Ly ngẩn ngơ nhìn vệt nắng chiếu bên giường, đột nhiên òa lên khóc. “Sao vậy?” Tình Hiên từ ngoài bước vào, cau mày đến ngồi cạnh, để Mỹ Ly dựa vào lòng mình. Mỹ Ly khóc nức nức, đôi tay run run siết chặt lấy cánh tay y. Nước mắt nàng nhỏ lã chã xuống tay áo Tình Hiên làm trái tim y ướt đẫm. Dựa vào lòng y, nàng cố nhịn không khóc ra tiếng, nhưng nước mắt thầm lặng càng khiến Tình Hiên đau lòng.

Y thở dài, ôm chặt lấy nàng, y biết vì sao nàng khóc. Vì Doãn Khác đấy thôi, chứ chính nàng, còn chưa từng thương thân đến mức này. Mỹ Ly mù mịt hỏi, nằm cuộn mình trong lòng Tình Hiên. Cảm giác rõ ràng khiến nàng cô đơn yếu đuối. Nàng chợt muốn dựa dẫm vào bất cứ ai, van vỉ họ giúp đỡ, dẫu người đó là Tình Hiên cũng được! Nhưng ai có thể giúp nàng? Giúp con nàng đây? Nàng cũng ôm lấy y, thật ra nàng không biết rõ rốt cuộc y là ai. Khánh vương gia cao cao tại thượng lạnh lùng vô tình? Người hại chết Vĩnh

Hách? Chồng của nàng? Vị ca ca tuần tú mà nàng yêu từ nhỏ? Chỉ cần tay nàng ôm được một người chân thật bằng xương bằng thịt, thân thể nàng cảm nhận được trái tim khẽ đập đều đặn, thì nàng không bận tâm phân biệt người đó là bạn thân hay kẻ thù nữa, vì nàng không còn đủ tỉnh táo để nhận biết nữa rồi.

“Tĩnh Hiền ca ca...” Nàng bỗng cảm thấy mình vẫn còn là cô bé mồ côi cả cha lẫn mẹ, sức nàng yếu như vậy, nàng chỉ muốn tìm một người có vòng tay cứng cáp ôm trọn được nàng, tìm một người sẵn sàng nghe nàng thổ lộ tâm sự. Người đó ở ngay trước mắt đây, dấu là ai cũng được. Tiếng gọi “Tĩnh Hiền ca ca” như sét đánh ngang tai khiến tim y ngừng đập. Y cảm thấy máu mình đông lại, đời này kiếp này, y còn có thể nghe nàng xưng hô như vậy ư? Vẫn còn làm nàng tin cậy dựa dẫm thế ư?

“Tĩnh Hiền ca ca, muội mệt quá, muội thực sự là mệt mỏi quá...” Nàng dựa cả người vào y. “Muội sống mệt mỏi lắm!” Nàng nhắm mắt lại, lệ ướt sưng hàng mi. “Mỹ Ly.” Y cảm thấy giọng mình run run. “Nàng còn ta mà.” Y vững vàng khuyên nhủ. “Có huynh ư?” Lúc nàng mỉm cười, nước mắt rơi mau hơn, “Nếu không có huynh, không có Vĩnh Hách, không có Doãn Khác, vậy thì tốt quá rồi.” Tiếng thở dài như bật ra từ tận sâu thẳm linh hồn.

“Mỹ Ly...” Môi y cũng đắng chát, y hiểu câu nói của nàng. Nhiều lúc, y cũng nghĩ, nếu đời này không có nàng thì tốt rồi, không gặp thì đã chẳng phải thương tâm. “Đừng nói nữa!” Nàng ngắt lời y, dụi mắt vào sâu trong lòng y, tay siết chặt lấy thắt lưng y. “Không cần nói gì cả! Chỉ cần ôm muội thế này thôi.” Nàng phải lưu giữ khoảnh khắc này, trước khi y kịp biến lại thành chồng của nàng, trở lại làm Khánh vương gia. Tĩnh Hiền thở dài nghe theo.

Cũng như nàng là nguyên nhân ọi đau khổ của y, y cũng chính là nguyên nhân ọi đau khổ của nàng. Mỹ Ly khóc lóc hồi lâu, cuối cùng lơ mơ thiếp đi trong lòng Tĩnh Hiền. Y ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, khuôn mặt nằm mơ mà vẫn đầm đìa nước mắt ấy, dù không tự nguyện, không bằng lòng đến đâu, cũng chỉ mình y giúp được nàng thôi! Khóc lóc đến một nhòai rồi ngủ, lúc thức dậy vô cùng khó chịu, Mỹ Ly cảm thấy ngực nghẹn đắng, đầu như muốn nứt ra. Nàng đã quen cảnh tỉnh lại chỉ có một thân một mình, y thì chẳng biết đi đâu mất rồi.

“Chủ tử, chủ tử!” Tiếng cười của Nguyệt Sắc vang vọng từ tít đằng xa, cô lao vào phòng, theo sau là Nguyệt Mặc, đều hoan hỉ như điên như cuồng. “Chúc mừng chủ tử! Chúc mừng chủ tử!” Đám người hầu tươi cười ủa vào phòng, Mỹ Ly kinh ngạc nhìn bọn họ. “Khi này hoàng thượng phái người đến tuyên chỉ, phong Doãn Khác thiếu gia làm bối lạc! Chủ tử, Doãn Khác là tiểu bối lạc rồi!” Mỹ Ly vẫn trừng mắt, dường như nghe mà không hiểu, bối lạc? Giữa những tiếng chúc mừng xôn xao ấy, Tĩnh Hiền bước vào. Vừa từ cung về nên vẫn mặc nguyên triều phục, đám người hầu cũng chúc mừng y, rồi biết ý từ từ lui xuống. Mỹ Ly ngỡ vực nhìn y, y cũng có vẻ không vui, khuôn mặt tuần tú phảng phất âm u, nhưng khi bước tới ôm lấy nàng, cử chỉ vẫn dịu dàng khó tả. “Dẫu Doãn Khác không thể làm thế tử...”

Y ngừng lời, buồn bực khi phải giải thích thế này, “Là con cả thì phong làm bối lạc cũng không phải là quá phận. Thêm vào lão tổ tông ủng hộ chu toàn, mọi chuyện có thể nói là thuận lợi.” Nàng nhìn y, không biết phải nói gì, không biết phải làm gì. Y ngắm nàng hồi lâu rồi thở dài, bắt lực với nàng, cũng bắt lực với bản thân, lại gơ tay vuốt tóc nàng, “Mỹ Ly, ta...” Y cau mày, “Ta sẽ giúp nàng.” Nàng run lên. Y sẽ giúp nàng? Một câu đơn giản như vậy lại khiến nàng xúc động hơn mọi câu tình tứ y nói từ trước tới giờ. Nàng cảm thấy biết ơn y vô cùng! Y giúp Doãn Khác, cũng là giúp nàng.

Trước giờ y vẫn là người đẩy nàng xuống nước cho chết đuối, lần này, y thò tay kéo nàng lên. “Nguyệt Mặc, ẵm Doãn Khác lại đây.” Y gọi to. Khi Tĩnh Hiền ôm Doãn Khác vào lòng, Nguyệt Mặc kinh ngạc mở to mắt, Mỹ Ly cũng bất ngờ đến nỗi không nói nên lời. Tĩnh Hiền nghiêm nghị lục lấy một túi gấm nhỏ màu đỏ, rút từ trong ra một chiếc vòng vàng, vụng về đeo vào cổ tay nhỏ xíu ngọc ngà của Doãn Khác. Cậu bé không chịu phối hợp, còn bị y ghì chặt nên òa lên khóc, vùng vẫy giãy giụa khiến triều phục của y nhăn nhúm hết cả lại. Môi Mỹ Ly run run, nhưng nàng không ngăn cản.

Tĩnh Hiền chặt vật đặt đứa bé đang òa khóc vào lòng Mỹ Ly, “Vốn định đeo cho con vào lễ ba tháng tuổi, nhưng Tổ Doanh trở dạ nên ta không đến được.” Nói đoạn y đứng ngay dậy, lòng rất khó chịu. Để nàng khỏi rơi nước mắt, khỏi sống quá khổ sở, y đành phải đối xử tốt với con của gã đàn ông khác, có uất ức đến đâu thì cũng cam chịu. Y rảo bước đi nhanh, lúc sắp ra khỏi cửa thì nàng rời giường lao tới, ôm chặt lấy y từ đằng sau. Y cứng người, không phải nàng đang ôm thân thể y, mà đang ôm trái tim y. Sau khi nàng thành thân, đây là lần đầu tiên nàng giữ y lại, lần đầu tiên nàng buông Doãn Khác chạy về phía y.

“Cảm ơn ngài.” Nàng áp mặt vào lưng y, chân thành cảm kích, cảm kích những gì y đã làm cho nàng, cho Doãn Khác. Y giúp nàng nhìn thấy một tia hy vọng. Trái tim Tĩnh Hiền mềm ra thành nước. Vẫn còn uất ức, vẫn chưa tự nhiên. Nhưng y chợt thấy cam tâm tình nguyện. Chỉ cần nàng cứ ôm y như vậy, dựa vào y như vậy, y sẽ cam tâm tình nguyện.

40. Chương 37

Chương 37: Đường về

Lúc hoàng thượng hồi kinh thì đã vào độ cuối xuân, Mỹ Ly bế Doãn Khác sáu tháng tuổi đứng nép sát tường, sợ đám người hầu vội vã qua lại vô ý va phải đứa bé. Đám a hoàn bọc phụ tất bật mang hành lý ra xe, Doãn Khác thích náo nhiệt, nằm trong lòng mẹ hoan hỉ nhìn cảnh bận rộn trước mắt. Bên Tổ Doanh còn đông người hơn, hành lý lỏng chổng nhiều gấp mấy lần Mỹ Ly. Sau khi sinh nở, hai người càng ít gặp nhau, cùng sống trong phủ, nhưng ai lo thân nấy. Nhìn thấy Mỹ Ly, Tổ Doanh hiền hòa gật đầu mỉm cười. Mỹ Ly cũng lễ phép đáp lại. Công bằng mà nói, Tổ Doanh đối xử với nàng như vậy là khoan dung lắm rồi, vì quy củ do Tĩnh Hiền lập ra, Tổ Doanh chẳng được hưởng vinh dự của vợ cả trước mặt nàng, nhưng nàng ta chưa hề làm khó nàng, không đến chỗ của nàng, càng không làm những việc như xỉ vả lăng nhục.

Nhắm mắt tản thờ, kể ra cũng là một kiểu khoan dung nhẫn nhịn. An bài thỏa đáng trong cung xong, Tĩnh Hiền lo lắng vợ con ở nhà, vội vã quay về. Doãn Giác cũng còn nhỏ, thói quen sinh hoạt bị đảo lộn nên tức giận gào khóc không thôi, Tổ Doanh và nhũ mẫu không dỗ được, đứa bé khóc hờn đến khản cả giọng. Tổ Doanh sốt ruột bế đứa bé, đám đầy tớ, kẻ thì trở hết tài năng chọc tức cười, kẻ khuyên phúc tấn đừng nóng lòng, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn. So với Doãn Giác, Doãn Khác lộ vẻ vô tư tự tại, còn phá lên cười khanh khách khi thấy bên phía đệ đệ âm ỉ nhốn nháo. Mỹ Ly cười buồn ôm lấy cậu bé nhẹ nhàng dung đưa, Doãn Khác từ nhỏ đã ít khóc, là đã giúp giảm bớt bao nhiêu vất vả cho nàng. Tĩnh Hiền vừa xuống ngựa, cảnh hỗn loạn đập ngay vào mắt. Y liếc tìm Mỹ Ly, lần này thì nàng và Doãn Khác biết điều hơn hẳn. Tổ Doanh lệ rơi lã chã ôm con nhào vào lòng y, Tĩnh Hiền xót xa, bế Doãn Giác vỗ về một lúc.

Doãn Giác cũng nể mặt a mã, thút thít đôi hồi rồi nín khóc, a hoàn và ma ma hầu cận Tổ Doanh cố ý lớn giọng khoe khoang trước mặt Mỹ Ly, nói vương gia bình thường rất thương chiều Doãn Giác, do đó Doãn Giác rất thân thiết với a mã, vương gia vừa ôm vào lòng là ngoan ngay. Tổ Doanh cũng nín khóc mỉm cười, bùi bùi trách Doãn Giác không biết điều, toàn lấy lòng a mã, lại toàn hành tội ngục nường. Tĩnh Hiền bắt giác nhìn sang Mỹ Ly, sợ nàng chứng kiến cảnh này sẽ tủi thân. Nhưng nàng còn mãi ẵm con, cậu bé thì cười hì hì nhìn đứa em đã nín khóc. Tĩnh Hiền khựng lại, lãnh đạm quay đi. Mỹ Ly vén rèm xe lên. Ra khỏi thành, cảnh vật trước mắt vẫn mênh mang như hồi đi, chỉ khác là cây cối sum sê um tùm hơn. Mỹ Ly xốc nách Doãn Khác đặt bên cửa sổ, chỉ trở cảnh vật ven đường, đứa bé cũng vui thích trước cảnh trời đất bao la, cứ phá lên cười khanh khách, đôi chân bụ bẫm chỗi mãi vào đùi nàng, Mỹ Ly gờ ột hồi thì mỏi tay, vừa sợ nóng lại sợ chật, trên xe chẳng có a hoàn ma ma nào, nhưng nhìn Doãn Khác cao hứng như vậy, nàng vẫn cố nhịn đau kiên trì. Tĩnh Hiền cười ngựa chạy tới, đi song song với cỗ xe, sầm mặt không nói gì. Mỹ Ly tủm tỉm cười, như thể không nhận ra vẻ tức giận của y, “Có khát nước không?” Thực hiện bổn phận của người vợ, nàng lên tiếng hỏi y. Y không trả lời, lườm nàng một cái. Nàng biết vì sao y tức giận, nếu có thể, nàng cũng muốn giả bộ ghen tuông, đau lòng đứt ruột. Nhưng quả thực nàng không khó chịu. Nàng đã chấp nhận sự thật từ lâu rồi, rằng mình chỉ là một trong các thê thiếp, chỉ là rắc rối của y mà thôi.

Khi y qua đêm chỗ Tổ Doanh, nàng có thể ngủ chung với con, vừa an tâm vừa thoải mái. Nàng thay đổi rồi. Hồi rời khỏi An Ninh điện, nàng tưởng như mình vừa qua ải chết một lần, đành để cô bé ngây thơ yêu thương Tĩnh Hiền nằm xuống ven đường đời cô tịch. Hồi Vĩnh Hách qua đời, nàng vẫn còn khẳng khái có chấp, nhưng dần dần vì con, nàng đành để hiện thực nghiệt ngã bức tử người thiếu nữ bướng bỉnh ấy. Đối với bản thân nàng hiện giờ, chính nàng còn cảm thấy vô cùng xa lạ. Nàng không quan tâm chuyện mình biến thành người thế nào, chỉ cần có được Doãn Khác là đủ. Trẻ vợ chồng, già bè bạn... Nàng và y chưa già, nhưng đã thấm thía sâu sắc ý nghĩa của câu nói này. Tình yêu cạn kiệt, mà cuộc đời vẫn phải sống tiếp. Chỉ

cần y đối xử tốt với Doãn Khác, nàng sẽ đối xử tốt với y, coi y là chồng, là ân nhân của hai mẹ con nàng, là vương gia, là bất cứ vai trò nào cũng được. Mỹ Ly giấu nét mặt nhìn nghiêng đẹp đẽ của Tĩnh Hiên, người đàn ông này là chồng nàng, là a mã của con nàng. Không còn là Tĩnh Hiên ca ca nữa, nàng mỉm cười, Tĩnh Hiên mà nàng yêu đã biến mất cùng với Mỹ Ly quá khứ, biến mất trên quãng đường đời mà nàng không hề muốn quay đầu nhìn lại. Lúc ấy khổ sở đến cực điểm, mà nàng vẫn nuôi ảo tưởng, đến khi trải qua tất cả rồi... nàng và y không tài nào quay trở về chỗ cũ được nữa. Tĩnh Hiên lạnh lùng nhìn khuôn mặt tái tái của nàng, cuối cùng đã hết khả năng lãnh đạm, bèn nổi giận quát gọi ma ma đến ẵm Doãn Khác. Mỹ Ly không đồng ý, lắc đầu từ chối, nàng không muốn rời khỏi đứa bé, không muốn con trai ở ngoài tầm mắt mình.

Tĩnh Hiên cau mày, biết có khuyên cũng vô dụng, bèn nghiêm mặt nhảy xuống đích thân ôm lấy Doãn Khác, đặt cậu bé ngồi trước yên ngựa. Doãn Khác chễm chệ trên con ngựa cao lớn của a mã, tầm nhìn càng rộng mở, đôi chân ngắn ngủn ngo ngoay liên hồi như thế đang thúc ngựa phóng nhanh, khiến cho sắc mặt hầm hầm của Tĩnh Hiên cũng hiền hòa hẳn đi. Mỹ Ly tựa vào cửa sổ lẳng lẳng ngắm hai cha con, khóe miệng lộ nét cười. Doãn Khác ngắm cảnh một hồi thì bắt đầu phân tâm, len lén gặm đoạn dây cương lộ ra giữa hai bàn tay a mã. Tĩnh Hiên phát hiện, mím môi vỗ đầu cậu bé, làm cậu lắc lư nghiêng ngả, bật khóc oa oa. “Không biết thế là bần sao?” Tĩnh Hiên uy phong lẫm liệt hạch hỏi đứa bé con mới sáu tháng tuổi, thái độ chăm chú nghiêm túc của y khiến Mỹ Ly không chịu được nhin cười. Tĩnh Hiên nghe tiếng ngắc đầu, bắt ngay được nét cười ngọt ngào chân thành ấy. Khi xưa nàng luôn tươi tắn như vậy, nhưng y lại chán ghét, nói thế nào cũng chẳng thêm hạ cố đưa mắt lướt qua khuôn mặt sinh động của nàng. Giờ đây, chỉ một thoáng ngẩn ngui, y đều trân trọng như là vật báu. Y cao giọng gọi ma ma ở xe ngựa đằng sau đến ôm lấy Doãn Khác, quăng cương ngựa cho tên người hầu đánh xe, không đợi Mỹ Ly phản đối đã len vào ngồi cạnh nàng. Phía trước có gã đánh xe, hai bên là hộ vệ, y vẫn ngang ngược ôm lấy nàng, miệng không đang hoàng tay cũng không đang hoàng nốt, nàng không tiện lên tiếng ngăn cản, mặt đỏ bừng lên.

Về thẹn thùng của nàng khiến tâm hồn y chao đảo, giờ y say mê bất cứ sắc thái sinh động nào của nàng. Ánh mắt trống rỗng và vẻ mặt thần thờ đã khiến y quá sợ hãi, quá đau lòng rồi. Y vẫn vương mãi ở đôi môi đỏ mọng, lòng sướng vui vô bờ bến. Mặc kệ trong lòng nàng y đang đóng vai trò gì, y cũng đã tìm được cơ hội. Năm tháng tương lai còn dài, những gì y bỏ ra nay đã được đền đáp, y phần khởi vô cùng, chỉ cần y đối xử tốt với nàng, đối xử tốt với Doãn Khác, sẽ có một ngày y tìm lại được chỗ đứng trong trái tim nàng. “Vương gia, vương gia!” Một gã đàn ông hạ giọng gọi bên ngoài, hẳn là có chuyện khẩn yếu. Hẳn ta cũng biết mình xen vào như vậy là vô ý vô tứ, nên giọng hơi run rẩy. Tĩnh Hiên bực mình, Mỹ Ly lại thở phào nhẹ nhõm, nhân lúc y hậm hực hỏi vọng ra ngoài, bèn đẩy y ra xa một chút.

“Vương gia! Hôm qua, tay Hắc Thất đó đã chết trong tù.” Gã đàn ông bên ngoài rụt rè bẩm báo. Tĩnh Hiên đánh mặt, cánh tay đang giữ chặt vai nàng bỗng buông lỏng.

“Chết rồi?” Y cau mày.

“Đúng vậy, giờ đầu mối tìm trận đồ đã mất hết, do vậy nô tài vội đến xin ý chỉ của vương gia.” Trận đồ? Mỹ Ly ngẩn người, chú ý lắng nghe bọn họ nói chuyện.

“Chết thì thôi.” Tĩnh Hiên lấy lại vẻ thần nhiên, hừ một tiếng lãnh đạm. “Cùng lắm thì cử người xuôi nam, điều tra thật kỹ thêm lần nữa!”

“Dạ.” Bên ngoài vâng dạ, rồi không còn tiếng động gì khác. Do dự một lát, Mỹ Ly hạ giọng hỏi: “Trận đồ? Quan trọng lắm sao?” Tĩnh Hiên chẳng để ý, gật đầu:

“Lúc trước Thừa Nghị...” Nhắc tới Thừa Nghị, cả hai đều đau lòng, “... lãnh nhiệm vụ tìm kiếm nó cho hoàng thượng, tốn biết bao công sức, về sau Thừa Nghị bị giam lỏng, mà công việc không thể gián đoạn, nên ta nhận thay.” “Tìm lâu đến vậy cũng chưa thấy sao?” Nàng nhìn vào góc thùng xe.

“Chín mươi năm tìm được cũng là không tệ rồi. Chuyện này không gấp được, có thể cả đời cũng chẳng tìm ra, phải đợi cơ duyên thôi.” Y không muốn đi vào chi tiết, nàng cũng không hỏi sâu hơn. Chín mươi năm... Hèn gì năm xưa Thừa Nghị ca không vội vàng giao nộp.

Nàng chớp chớp mắt, kho báu khổng lồ này là của tiền triều, hoàng thượng dù rất muốn chiếm được nhưng cũng hiểu là không thể miễn cưỡng. Trận đồ có tầm quan trọng hơn hẳn suy nghĩ của nàng. Xem chừng hoàng thượng đã quyết truy lùng cho đến khi nào tìm thấy thì thôi, và chỉ huy động trong nội bộ tông thất thân cận.

Đây là vật báu có giá trị liên thành, nàng muốn để dành cho Doãn Khác. Tấm bản đồ không thể thay đổi vận mệnh của nàng, nhưng có thể thay đổi cuộc đời của cậu bé. Chuyển về nhanh hơn hẳn lượt đi, nàng phải chăm lo cho Doãn Khác, sợ con còn nhỏ, không chịu nổi sẽ sinh bệnh. Một lúc phải bao quát quá nhiều việc, chẳng rảnh rỗi mà để ý đến thời gian, loáng cái đã đi được hơn nửa đường, một hai ngày nữa là đến kinh thành. Hạ trại xong, thu xếp đầu vào đó, dỡ Doãn Khác ngủ say thì trời đã sập tối.

Mỹ Ly một mình đi chậm chậm về phía góc doanh trại, thường thì hạ trại đều tuân theo tiêu chuẩn nhất định, phương hướng chẳng mấy sai biệt. Tàng cây còn đây, những viên đá chôn dưới gốc cây hẳn vẫn chưa mất, nhưng người quay về, chỉ có mình nàng! Nàng không cố ý nhớ tới Vĩnh Hách, nếu còn muốn sống tiếp, nàng không nên nghĩ tới gã. Tim nàng đã chất chứa quá nhiều thống khổ và bất lực, nếu không lẫn trốn nỗi đau về Vĩnh Hách, nàng sợ mình sẽ oằn xuống dưới sức nặng của kỷ niệm. Ngay dưới gốc cây này, hai mắt gã sáng rực, giọng chân thành khẩn thiết, nói với nàng rằng muốn cùng nhau chung sống đến thuở bạc đầu.

Đã ước nguyện chẳng qua là trò chơi vu vơ thuở ở An Ninh điện, nàng lừa mình dối người còn chưa đủ sao? Có tiếng bước chân khê khàng, nhờ ánh đuốc doanh trại, nàng nhìn thấy sắc thái u ám trên mặt Tĩnh Hiên. Y không tức giận, cũng không trách cứ, chỉ lộ vẻ âm đạm, bao tâm tình phức tạp hòa quyện khiến mắt y càng thâm hơn, nhưng chẳng đoán được là y đang nghĩ gì.

“Muốn đào lên không?” Y hạ giọng nói.

Nàng ngẩn người, lắc đầu, chậm rãi đáp: “Người không còn nữa...” Thì chẳng gì có ý nghĩa cả. Cùng một nơi, nhưng người đã quá thay đổi rồi. Cảm giác này rất quen thuộc, cũng như khi nàng rời khỏi An Ninh điện, nhìn thấy Tử Úc, nhìn thấy Tĩnh Hiên. Năm xưa nàng còn tưởng mọi đau khổ đã trôi xa, nàng đã vượt qua hết rồi.

“Những nguyện vọng bất thành, tôi đều chôn sau dưới đất...” Suy nghĩ của nàng đã bay thực xa, nàng có rất nhiều nguyện vọng không thể thực hiện được. Qua ánh lửa, y ngắm nhìn nàng, bị vẻ trầm mê trong ký ức của nàng làm thương tổn. Nàng đang nhớ tới Vĩnh Hách sao? Tiếc nuối khi người cùng nàng quay về lại là y sao? Xe ngựa dừng lại trước Khánh thân vương phủ, Mỹ Ly được a hoàn đỡ xuống, nàng ngẩng đầu nhìn cổng chính vương phủ nằm bậc trên cùng thềm đá cao ngất, một tấm biển thật lớn treo ngay bên trên. Nàng chợt nhớ lại thuở ngày ngô, nàng đứng dưới cánh cửa nguy nga này, hừng hực quyết tâm trở thành nữ chủ nhân tương lai.

Lần đầu tiên nàng cảm thấy thuở thiếu thời lông bông cũng có chỗ hay, ít nhất cũng từng dũng cảm được một lần. Nàng hiện giờ, nhìn mái ngói xa hoa chỉ cảm thấy bụi ngùi nuôi tiếc. Đúng là chẳng gì vô tình bằng năm tháng. Nàng ẩm Doãn Khác bước qua ngưỡng cửa cao ngất. Đường đi ngày cũ là lối về hôm nay, một khởi điểm mới đang bắt đầu từ thời khắc này.

41. Chương 38

Chương 38: Tháng ngày

Từ xa vọng lại tiếng cười giòn tan, tiếng cười của nàng... Tĩnh Hiên dừng bước, chăm chú lắng nghe, ánh mắt lơ đãng lướt qua bờ rào đầy tuyết đọng. “Ngạch nương, Ngạch nương...” Tiếng cười của Doãn Khác cũng tràn ngập hân hoan, giọng nói đã rất rành mạch, nhưng vẫn phảng phất nét ngây ngô đặc trưng của trẻ con bốn tuổi. Tĩnh Hiên chậm chậm gơ tay, vốc lấy tuyết đọng trên hàng rào. Thật lạnh! Y siết chặt nắm đấm, tuyết tan thành nước trào ra khỏi kẽ tay. Bốn năm...Bên tai rộn rã tiếng cười đùa của nàng và đứa nhỏ, y lắng nghe, khóe môi bắt giắc hé nét cười nhàn nhạt. Bốn năm trôi nhanh không chút dấu vết, y có hạnh phúc không? Nàng có hạnh phúc không?

Y đến cổng lúc đám a hoàn đang cười hì hì nhìn Mỹ Ly và Doãn Khác lẫn tuyết nặn hình người. Thỉnh thoảng, Mỹ Ly lại vo một nắm tuyết ném vào mũi Doãn Khác rồi cười ha hả. Doãn Khác âm ỨC, cũng tự vo tuyết ném về phía ngạch nương, buộc Mỹ Ly phải nhảy trái né phải mà tránh. “A mã!” Trông thấy y đang cổng, Doãn Khác hơn hớn đạp tuyết chạy tới. Cậu đã được bốn tuổi rồi, rất quăn quai, hễ gặp a mã là

không chịu xa rời. Tĩnh Hiền ôm cậu bé lên theo thói quen, phủi tuyết đọng trên quần áo cậu, mắt quyến luyến và nuối tiếc khi nụ cười tinh nghịch dần tan khỏi gương mặt Mỹ Ly.

“Vương gia, ngài về rồi?” Nàng mỉm cười với y, nụ cười hiền hòa dịu dàng, như thể vừa đeo mặt nạ vợ hiền chuyên dụng dành riêng cho y.

“Ừ.” Y gật đầu, vừa bế Doãn Khác vừa nắm bàn tay lạnh giá vì nghịch tuyết của nàng, cùng bước vào nhà. Nàng để tùy y kéo đi, nhưng mắt lại liếc về phía Nguyệt Mặc, nay đã lập gia đình, dặn cô quét sạch tuyết ngoài vườn.

Chỉ một khoảnh khắc vô tâm ngẩn ngui ấy cũng đủ làm y thương tổn sâu xa. Thất vọng trào lên, một nỗi thất vọng gần như tuyệt vọng. Nàng là người vợ tốt, đơn đả hải han, cẩn thận hầu hạ, đối với Tổ Doanh cung kính thủ lễ, đối với Doãn Giác đặc biệt cưng chiều. Bốn năm nay, nàng chưa hề làm y bận lòng, nhưng y biết, dù bốn năm hay bốn mươi năm, y cũng không thể quay vào tìm nàng được nữa, toàn bộ tâm tình của nàng đã dành hết cho con trai rồi.

Cuối cùng nàng đã là vợ y, lòng nàng đã phục tùng, nhưng đó không còn là Mỹ Ly mà y muốn chiếm hữu. Mỹ Ly bỏ thân vào lòng ấp, chu đáo đưa đến tận tay y. mỉm cười hỏi: “Đói bụng chưa? Hôm nay có món ngài thích ăn đấy!” Y gật đầu mỉm cười, thì ra y cũng không phải là người may mắn, trời cao cho y thứ này thì đương nhiên sẽ đoạt đi thứ khác. Y cũng phải chấp nhận thôi. Dùng cơm xong, sợ Doãn Khác đeo bám làm phiền Tĩnh Hiền, Mỹ Ly rủ cậu bé chơi trò xếp hình. Tĩnh Hiền ngồi ở ghế sôphá sau bàn sách, tay tần ngần cầm công văn mãi không xử lý xong, lặng ngẫm hai mẹ con đang ngồi trên giường lò chơi đùa. Nàng đã hai mươi hai tuổi, vẻ mặt linh động khi chơi với Doãn Khác khiến y cảm thấy rất quen thuộc, rất quyến luyến.

Tuy nụ cười chân tâm kia không phải vì y, nhưng chỉ cần nhìn thấy, y cũng thỏa mãn rồi. Vào những lúc thế này, y không khỏi biết ơn Doãn Khác, chính cậu đã giữ được người đàn bà mà y say đắm, không để nàng tan biến khỏi cõi đời này. Nhìn một lát, y ơ hờ ra lệnh: “Chuẩn bị nước tắm!”

A hoàn vâng lệnh đi chuẩn bị, Mỹ Ly hiểu ý, liền thơm lên má Doãn Khác, đích thân đưa cậu bé ra cửa, đắm đắm nhìn theo nhũ mẫu đưa cậu bé về phòng. Khi quay vào, nụ cười hiền hòa vẫn đọng trên gương mặt nàng. Mỗi lần nhìn nàng cười, lòng y lại chơi vơi, nhưng rồi cũng quen đi. Nước ấm áp dâng đầy đến cổ, y cảm thấy hơi thở nặng nề, ngực từng tức. Róc rách, róc rách, tiếng nước chảy khe khẽ, nàng đang kỳ lưng cho y.

“Mỹ Ly!” Y buột miệng gọi nàng, thật ra y không biết mình muốn nói gì, dần dần, y càng lúc càng không biết nên nói gì với nàng. Bốn năm gió êm sóng lặng trôi qua, hai người đã rất gần gũi, nhưng cảm giác xa lạ vẫn âm thầm chônchất nơi đáy lòng.

“Vâng?” Tay nàng cũng dịu dàng, đúng rồi, nàng và y đã quá quen thuộc với nhau, tắm cùng tắm, ngủ cùng ngủ, chuyện đương nhiên mà. Y lắc đầu, ra ý không có gì.

“Tổ Doanh sắp sinh rồi phải không?” Nàng lau bờ vai trơn bóng rắn chắc của y, giọng nhẹ nhàng thờ ơ. “Ừ!” Y thở phào một tiếng, hơi sốt ruột. Vợ chồng! Y quả thực đã hiểu sâu sắc ý nghĩa của từ này, y và Tổ Doanh là vợ chồng, y và Mỹ Ly cũng là vợ chồng. Người yêu thì cần tình yêu, còn vợ chồng thì không!

“Ngài thích con gái phải không?” Nàng hỏi, chính nàng cũng muốn có một đứa con gái, muốn vô cùng, nhưng không đành lòng sinh thêm để phải chia sẻ tình yêu nàng dành cho Doãn Khác. Nàng yêu thương Doãn Khác đến mức si mê. Hơn nữa, nàng cũng không muốn sinh thêm một đứa trẻ có thân phận tử hố, nàng không đủ sức gánh chịu nhiều ăn năn đến vậy.

“Sao cũng được.” Tĩnh Hiền đứng dậy, Mỹ Ly vội đứng lên theo, vắt khô khăn lau cho y. Tĩnh Hiền bước ra khỏi thùng tắm, lên giường lò đắp chăn nằm xuống. Mỗi lần nghe nàng thản nhiên nhắc tới Tổ Doanh, Doãn Giác, thêm cả đứa con sắp chào đời của Tổ Doanh, y không khỏi cảm thấy bức bối. Cuối cùng, y là gì đối với nàng đây?

Mỹ Ly lau khô người, mặc áo lót nhưng chưa lên giường ngay, trên bàn có đặt một bát thuốc ấm ấm, nàng nhắc lên, nghiêm túc uống cạn. Tĩnh Hiền nhìn nàng. Thuốc này nàng đã uống bốn năm, không giấu giếm y, mà y cũng không ngăn cản. tuy mỗi lần nghĩ đến chuyện nàng không chịu sinh con ỉn, y lại cảm hận đến tan nát cõi lòng.

Y cười nhạt, y không thiếu con cái, cũng chẳng cần nàng sinh thêm một đứa để dự phần chia cắt trái tim của nàng, Doãn Khác đã hưởng quá nhiều rồi, sinh thêm một đứa con, phần còn lại dành cho y càng ít. Tình Hiên không thối tắt ngọn đèn đầu giường. Về mặt khi đạt cực cảm của nàng, ánh mắt mơ màng chìm đắm trong dự vọng của nàng, đều khiến y si mê đến nghiện ngập. Chính y khiến nàng sung sướng như vậy, y có thể thỏa mãn nàng, làm nàng vui lòng, lúc cả hai đạt đến tột đỉnh, trái tim y cảm thấy an toàn, nóng bỏng, bừng cháy.

Nàng không còn bị ác mộng hành hạ nữa, lúc gối đầu trên cánh tay y, nàng thường mỉm cười ngọt ngào, nhưng y thì thức trắng, không sao chợp mắt được, vì biết rõ ràng, chắc chắn nàng không nằm mơ thấy mình. Nhưng ai quan tâm? Tháng ngày dù có ra sao, cùng với tháng ngày ấy họ sẽ thành thế nào, không ai quan tâm cả! Có thân hình mềm mại ấm áp của nàng trong tay, y nhắm mắt lại, cứ an tâm và thỏa mãn thế này cũng đủ cho cả đời y rồi. Cửa gỗ khe khẽ. Doãn Khác thì thào, cố làm ra vẻ đáng thương: “A mã, gạch nường!” Đang nằm trong lòng y, Mỹ Ly giật mình. Nàng nhạy cảm với hết thảy mọi chuyện liên quan đến Doãn Khác. Tình Hiên thăm thở dài, lấy áo lót để sẵn bên gối mặc vào, Mỹ Ly cũng ngồi dậy, vừa đáp lời Doãn Khác vừa vội vã mặc quần áo. Ấn vận chỉnh tề rồi, Tình Hiên mới xuống giường ra mở cửa, Doãn Khác vội nhảy ngay vào, ôm lấy chân y, “A mã, con sợ, con muốn ngủ chung với a mã và gạch nường.” Mỹ Ly cụp mắt, nhìn góc phòng tối om nơi ánh sáng không lan tới, không nói năng gì.

Tình Hiên cau mày, ôm lấy đứa bé dưới chân, “Mặc phong phanh thế này à? Nhũ mẫu đâu?” Tuy nàng không nói, y sao lại không hiểu ý nàng cơ chứ! “Nhũ mẫu ngủ rồi, không thơm bằng gạch nường.” Doãn Khác dụi đầu vào lòng y, giảo hoạt chớp chớp mắt, rõ ràng là nói dối để lấy lòng, “Cũng không thơm bằng a mã.” Tình Hiên bế cậu bé chui vào chăn, ôm chặt lấy cậu, có ý muốn trả thù lời nói dối của cậu: “Ta thơm sao? Vậy ngủ bên ta.” “Ồ... Ồ...” Doãn Khác bậm môi cọ cọ vào y. “Thật ra thì gạch nường thơm hơn một chút.” “Hoặc là ngủ với ta, hoặc là về phòng ngủ với nhũ mẫu!” Y đè chặt lấy Doãn Khác đang muốn bỏ đi. Mỹ Ly phá lên cười. “Được rồi.” Doãn Khác thất bại lúng búng vâng dạ, bị a mã xấu bụng ôm chặt vào lòng, vịn vịn một hồi rồi ngủ thiếp đi. Mỹ Ly đắp chăn cho hai cha con, nằm sát vào lưng Tình Hiên. Đúng vậy, chỉ cần chút ấm áp này cũng đủ cho cả đời nàng rồi. Tiếng pháo đi đùng rộ ra ngoài vườn, khiến không khí đầu năm thêm tươi mới. Hiếu Trang mỉm cười uống trà, lòng hết sức vui vẻ, bà gọi cung nữ dọn lên những món ăn và hoa quả hiếm lạ do các nơi tiến cống, đưa mời các phúc tấn dùng thử, lại phái chính Ngọc An ra vườn trông chừng đám trẻ con đang đốt pháo, dặn chúng phải cẩn thận, đừng để ham chơi mà bị thương.

Mỹ Ly và Tổ Doanh ngồi ở hai mé của cùng một cái bàn, ma ma đi theo nhắc Tổ Doanh vừa ở cũ xong không nên ăn những món có tính hàn, hoa quả cũng đừng ăn. Tổ Doanh vừa sinh con gái, vóc dáng đầy đặn hơn hẳn khi trước, mang vẻ quyến rũ đặc thù của thiếu phụ. Các phúc tấn đến châu lão tổ tông đều chụm đầu trò chuyện về con cái, khen ngợi lẫn nhau, rất ít người nhắc tới Doãn Khác. Lời đồn về Doãn Khác đã từ từ lắng xuống, nhưng đám phụ nữ cẩn thận lời ăn tiếng nói đều không muốn nhắc đến chuyện này, nhất là trước mặt Tổ Doanh. Mỹ Ly thì trầm mặc ít nói, Tổ Doanh lại hoạt bát hơn trước nhiều. Mỹ Ly vừa nghe bọn họ cười nói, vừa lẳng lặng tách hạt dưa cho Doãn Khác, đợi cậu bé và đám con trai đốt pháo xong về ăn. Ở khoảng cách khá gần, nàng ngửi thấy mùi hương của Tổ Doanh đã thay đổi, không còn là hương lải lải sực nức nữa, mà là hương thơm thoang thoảng diễm đạm, nàng không biết tên là gì. Tổ Doanh trước giờ rất biết ăn diện, đến những chi tiết nhỏ nhất cũng không hề sơ sót, trang phục nàng ta chọn cho Doãn Giác đều rất đẹp mắt, khi này các phúc tấn còn xuýt xoa khen ngợi chất liệu vải may áo bào cho Doãn Giác, nhao nhao hỏi Tổ Doanh mua ở đâu, đặt ở cửa hàng nào. Tổ Doanh nói tên cửa hàng và xuất xứ, các phúc tấn đều tấm tắc gật gù, tâm phục khẩu phục: Thì ra là nhà ấy, hèn gì!

Mấy cửa hàng mà Tổ Doanh nói, Mỹ Ly cũng từng nghe qua, đều là những nơi đắt đến chết người. Đầu Tình Hiên trước giờ hào phóng, luôn nuông chiều nàng, địa tô của Khiêm vương phủ cũng là tiền riêng của nàng, nàng vẫn không thể dẫn Doãn Khác đến nơi xa hoa như vậy để may quần áo. Con nít lớn rất nhanh, nàng không thể lãng phí cả nửa tháng địa tô của Khiêm vương phủ chỉ để mua chiếc áo bào nhỏ. Nàng dùng tiền rất cân nhắc, tích cóp để lo toan cho tương lai của con. Bên ngoài vọng vào tiếng huyền oán, hoàng thượng và mấy quý tộc vừa cười nói vừa tiến lên nội điện, các phúc tấn đều đứng dậy đón chồng. Mỹ Ly thủ lễ theo sau Tổ Doanh, Tình Hiên ngồi xuống chỗ của Tổ Doanh khi này, Mỹ Ly quy củ đứng một bên, đợi nàng ta ngồi xuống rồi mới dám ngồi vào ghế thấp do cung nữ bưng tới. Đương khi trò chuyện, đám bé trai đốt pháo xông chạy ủa vào, đồng loạt vây quanh lò hương, đứa nào đứa nấy lạnh cóng, mặt mũi ửng hồng.

Hiếu Trang luôn miệng thúc giục cung nữ ma ma bưng canh nóng lên, thái tử Dận Nhưng được cưng chiều nhất không nhẽ đòi uống trà dầu, lão tổ tông liền sai bưng lên, những đứa trẻ còn lại cũng đều uống trà dầu. Doãn Khác níu chặt lấy tay Dận Chân. Con trai Thừa Nghị là Thái Thiệu cũng đứng bên cạnh, tuy chênh lệch mấy tuổi nhưng rất hợp nhau, tình cảm còn thân thiết hơn anh em ruột. Trà dầu bưng lên, quá đông người nên các ma ma không lo lắng được hết, Mỹ Ly sợ Doãn Khác bị bỏng, nhưng các phúc tấn không nhúc nhích, nàng cũng không tiện đi qua giúp đỡ. Dận Chân lớn hơn, bèn cẩn thận kéo Doãn Khác ngồi xuống, nhắc nắp thổi nguội cho cậu bé rồi bắt chúc người lớn mức từng muống bón cho Doãn Khác, ai nấy nhìn thấy đều phá lên cười, trêu rằng tứ a ca mai này sẽ là một người rất nhân từ. Hiếu Trang càng thêm cao hứng, mỉm cười nói: “Không ngờ Tiểu Tứ lại thân thiết với Doãn Khác và Thái Thiệu như vậy, thật là hiếm có! Tứ a ca của chúng ta xưa nay thường vẫn hay cô độc.” Mắt Tổ Doanh xẹt qua một tia oán hận kín đáo. Doãn Khác vừa mắt lão tổ tông hơn Doãn Giác, Mỹ Ly từ nhỏ đến lớn sống bên lão tổ tông, thái hoàng thái hậu coi trọng Doãn Khác như vậy, tựa hồ có ý nâng lên ngang bằng với Doãn Giác. Dầu vậy, nàng vẫn gắng nhẫn nhịn, lén lút nhìn sang Tĩnh Hiền, rõ ràng y ngồi gần sát bên, nhưng mắt chẳng hề hướng về phía nàng. Bốn năm rồi, nàng đợi suốt bốn năm! Nàng làm chưa đủ tốt hay sao?

Nàng từng hết sức chắc chắn, kẻ kiêu ngạo lạnh lùng như Tĩnh Hiền sẽ chẳng có bao nhiêu kiên nhẫn và nhiệt tình để liên tục nỗ lực sủng ái một ả đàn bà đã lạnh nhạt hững hờ. Nhưng mà, đã bốn năm rồi! Là một người đàn bà, nàng cũng phải chấp nhận số mệnh, dầu người chồng nàng yêu thương không dành trái tim cho nàng, tốt xấu gì nàng cũng hưởng được toàn bộ vinh dự, con trai nàng cũng được thừa kế phúc âm tổ tiên. Nhưng mà, khi Doãn Khác lớn lên, chỗ duy nhất để nàng nương tựa bắt đầu không còn yên ổn nữa! Có nhiều cháu trai như vậy, nhưng Hiếu Trang chỉ mỉm cười gọi Doãn Khác đến ngồi cùng bàn, liếc đôi môi dính đầy trà dầu của cậu cười mãi không thôi. Mấy bé gái ngồi chơi ở giường lò phía nam không bị lạnh, cũng không thêm ăn đồ ăn, lẳng xăng trèo xuống đến chơi chung với bọn con trai. Hai bé gái tranh giành lau miệng cho Doãn Khác mà đánh nhau, òa lên khóc rồi bị ma ma kéo ra. Hiếu Trang phá lên cười ha hả, giễu cợt nhìn Tĩnh Hiền, “Không hổ là con trai của người, tài mê hoặc con gái cũng y như người vậy.” Lời nói của bà làm Tĩnh Hiền mỉm cười, bất thần liếc sang Mỹ Ly ngồi cạnh. Mỹ Ly cũng mỉm cười, kỷ niệm của riêng bọn họ trong chớp mắt sống dậy, y là thiếu niên lạnh lùng không thêm để ý đến ai, nàng là thiếu nữ vì y mà đánh lộn khóc lóc. Ánh mắt thoáng gặp nhau, nàng vội quay mặt đi, trái tim vẫn còn đau nhói vì lời nói đùa của lão tổ tông, ký ức không sao xóa được, nên lại càng đau.

Nhìn cảnh đám trẻ con diễn trò đầy quen thuộc, nàng mới nhớ ra, ngày xưa nàng từng yêu thương y đến vậy, bao tâm tình thuở ấy đều đã phôi pha trong dòng chảy vĩnh hằng của cuộc đời rồi. Tổ Doanh dùng khăn gấm thấm môi, giấu nụ cười khinh miệt. Quảng thời gian mà nàng không được tham dự đó sẽ để trĩu lòng nàng suốt cả đời này! Hai người kia ngẩn ngơ nhìn nhau một thoáng, chắc là đang nhớ lại tình cảm ngây ngô chẳng sao quên được thuở xưa chứ gì? “A mã, a mã,” Doãn Giác chạy tới nhào vào gối Tĩnh Hiền, “Hôm nay không phải nói trước là cùng đi hội chùa sấm Tết sao?” Câu nói sấm Tết của cậu bé khiến người lớn phá lên cười, tiểu thế tử cao quý không ngờ cũng biết được chuyện này. Tĩnh Hiền gật đầu, “Ừ, a mã không quên đâu.” Phát hiện y lại nhìn sang Mỹ Ly, Tổ Doanh cố nén nỗi oán hận trong lòng, giữ cho giọng nói tự nhiên, “Chính thế, đã lâu lắm rồi ba người nhà chúng ta chưa có dịp cùng đi chơi.” Bỗng dưng nàng muốn dẫn mắt Mỹ Ly một chút, mấy năm nay Mỹ Ly đã chiếm hữu quá nhiều rồi. Tĩnh Hiền hơi nhượng mảy, Tổ Doanh đã nói rất rõ ràng, nhấn mạnh chữ “ba người nhà chúng ta”, y không tiện nói ra ý muốn dẫn Mỹ Ly và Doãn Khác đi cùng nữa. Mấy năm nay, y không khỏi không áy náy với Tổ Doanh. Mỹ Ly nhấp một ngụm trà, đương nhiên cũng nghe thấy rõ ràng. Nàng bắt gặp nỗi chờ mong thoáng hiện rồi lại ngoan ngoãn biến mất trong mắt Doãn Khác, sự nhẫn nhịn cảm thông của con trai khiến nàng đau thấu xương.

Nàng chưa từng giải thích với con, nhưng cậu bé dường như hiểu được một cách bản năng, a mã không phải chỉ là của riêng cậu, và cậu cũng mang máng biết được cậu thiếu thứ gì so với Doãn Giác. Cậu chưa hề hỏi mẹ, cũng chưa hề hỏi Tĩnh Hiền, sự cam chịu ấy càng khiến Mỹ Ly đau lòng. Mọi người lại bắt đầu bàn tán hội hoa đăng năm nay náo nhiệt phong phú thế nào, đều là do hoàng thượng anh minh, tạo nên thời thịnh trị phồn vinh. Người đã đi rồi thì thao thao bất tuyệt kể những nét mới mẻ ngoài hội, toàn là những hàng hóa đặc sắc từ các nơi tiếng cống, rất đáng đi xem. Hoàng thượng nghe vậy cũng cao hứng, quyết định đến tiết Nguyên tiêu sẽ cử hành hội đèn long trọng ở hậu cung, mời trọng thần quý tộc đến cùng ăn mừng một buổi. Không còn sớm sửa nữa, mọi người đều cáo từ ra về. Mỹ Ly cố ý lưu lại với lão tổ tông một lúc, để tiện cho Tĩnh Hiền dẫn mẹ con Tổ Doanh ung dung rời đi, để nàng và Doãn Khác khỏi tên tò đưa mắt tiên họ. Cũng may có Dận Chân và Thái Thiệu, Doãn Khác chơi đùa hết sức vui vẻ, tựa hồ đã quên cảm giác

mắt mát khi nấy. Hiếu Trang nhìn tình cảnh vừa rồi cũng hiểu rõ ý tứ, nhưng không nói ra. Bà thương Mỹ Ly, nhưng cũng chẳng thể trách Tổ Doanh. Lúc người ngoài về hết, bà dặn Ngọc An đem quà năm mới tặng riêng cho Doãn Khác, quà cáp hết sức hậu hĩ, khiến Mỹ Ly cảm kích khôn nguôi.

Trên đường về nhà, Doãn Khác lẳng lặng ngồi trong lòng mẹ, vẻ tươi cười nhạt dần trên khuôn mặt trẻ con đã bắt đầu lộ nét tuần tú hơn người, nhưng cậu bé không hề vui vầy, không hề hỏi han. Thân là con vợ lẽ, loại nhạ cảm này chắc là có sẵn từ lúc mới sinh ra. Bên ngoài kiêu kiàng tiếng người huyên náo, không khí lễ hội hết sức tưng bừng, Mỹ Ly cúi đầu, ghé lại gần khuôn mặt non nớt của Doãn Khác, “Con có muốn đi hội hoa đăng không?” Doãn Khác không đáp ngay, nhưng dù gì cũng là một đứa bé chưa tới năm tuổi, do dự một lát thì thành thật thú nhận, “Dạ muốn.” Mỹ Ly cười khê, “Vậy chúng ta về nhà thay quần áo, gọi bọn Nguyệt Mặc rồi cùng dung dăng ra đường, có được không? Con thích thứ gì thì ngạch nương sẽ mua cho con thứ đó.” Doãn Khác giờ mới chịu mỉm cười, gật đầu ríu rít. Hội hoa đăng chật ních những người, như thể toàn bộ kinh thành đều chen chúc ở đây. Mỹ Ly buộc phải siết chặt tay Doãn Khác, hồi hận không dẫn theo thị vệ, Doãn Khác lớn rồi nàng không ẵm nổi nữa, nhưng so với đám đông này thì cậu quá nhỏ bé, chen chúc rất khổ sở. Mỹ Ly cố gắng trêu đùa cho con vui, cùng con chơi trò ném phi tiêu, tung vòng, cũng may hồi nhỏ nàng khá nghịch ngợm, thành thạo rất nhiều trò của bọn con trai, nên giành được phần thưởng lớn cho con: Một con cạp sứ hết sức đẹp mắt. Doãn Khác nhảy nhót hoan hô, vô cùng hưng phấn. Trước sạp bán kẹo hồ lô, bao nhiêu người đang xúm xít mua, kẹo hồ lô ở đây rất dài, quả sơn trà ngoài cùng to bằng quả hải đường, thật hiếm có.

Doãn Khác tỏ vẻ thèm thuồng món kẹo hồ lô nổi danh này, nên hai mẹ con lạnh đến run người vẫn xếp hàng dài dằng dặc chờ đến lượt, cuối cùng mua được xâu kẹo hồ lô dài cả hai thước. Kẹo hồ lô quá dài, chỉ có người khác cầm thì mới ăn được, Doãn Khác khăng khăng nhường cho ngạch nương ăn quả sơn trà lớn nhất, Mỹ Ly không cản được con, đề nghị mỗi người ăn nửa quả, Doãn Khác vỗ tay cười lớn đồng ý. Mỹ Ly cầm xâu kẹo hồ lô nặng trĩu cho Doãn Khác ăn, đôi tay nhỏ bé của cậu cũng dùng hết sức giơ lên bón cho nàng dùng thử, hai mẹ con cười rộ vui vẻ. Đã nhiều năm lắm rồi, lần đầu tiên nàng có thể thoải mái cười vang, chừng như tuổi thơ của Doãn Khác đã kéo dài tuổi thơ của nàng, hạnh phúc của Doãn Khác cũng là hạnh phúc của nàng vậy. Chung quanh bỗng nhộn nháo la lối, bốn tên thị vệ đang hùng dũng mở đường giữa đám đông ồn ào. Vài người lùi ra sau, suýt chút nữa là va phải Doãn Khác, Mỹ Ly vội vã quay lưng bảo vệ cho con. Nàng nghe thấy tiếng cười nói non nớt quen thuộc, không muốn ngoảnh đầu nhìn, cũng không muốn cho Doãn Khác nhìn. Theo ánh mắt Doãn Khác, nàng tái mặt xoay người lại, Tĩnh Hiền ẵm Doãn Giác, Tổ Doanh mỉm cười nín tay y, vừa nói vừa cười đi theo lối đi được thị vệ dọn sẵn, không để ý đến ai. Lòng nàng đột nhiên đau đớn, là đau đớn giùm cho con trai. Chồng nàng cùng một người đàn bà khác hạnh phúc đi lướt qua, nàng đã chấp nhận rồi, hờ hững rồi. Nhưng còn Doãn Khác thì sao, cậu bé nhìn thấy a mã mà mình sùng bái yêu thương ẵm em trai đi ngang qua, nhưng không ẵm mình. Quả nhiên, nụ cười của cậu dần dần biến mất, xâu kẹo hồ lô khi nấy còn khiến cậu vui vẻ giờ cũng đưa cho Nguyệt Sắc bên cạnh, không thèm để ý đến nữa.

“Doãn Khác...” Lúc này, nàng là một người mẹ, nhưng không nói được gì, không biết an ủi con thế nào. “Đi thôi, ngạch nương.” Doãn Khác bỗng nặn ra một nụ cười, kéo kéo tay nàng. Vẫn còn quá nhỏ, nụ cười giả tạo chưa được kín kẽ. Mắt nàng chợt đau nhói, thà là con cứ khóc âm ỉ đi. “Doãn Khác còn thích gì nữa? Ngạch nương mua cho,” Nàng cố nén giọng nghẹn ngào. Doãn Khác lắc đầu, đi được vài bước thì nhỏ giọng thốt: “Nếu mua được a mã thì tốt quá!” Mối Mỹ Ly run run, tiếng huyên náo chung quanh phẳng phất thuộc về một thế giới khác, cảm giác tuyệt vọng bất lực lại một lần nữa bao phủ lấy nàng. Nàng bỗng ý thức được rằng, Doãn Khác của nàng đã trưởng thành rồi, toàn bộ tình yêu của nàng không còn đủ với cậu bé nữa.

42. Chương 39

Chương 39: Tôn ti

Tĩnh Hiền cau mày nhìn Mỹ Ly trầm tư chải tóc cho Doãn Khác, nàng chải rất kỹ càng, hôm nay là giao thừa, nàng thắt dây buộc tóc đẹp nhất cho con. Nàng vuốt ve khuôn mặt bé bỏng của Doãn Khác, con trai

đẹp quá, đẹp đến nỗi khiến người ta phải thổn thức. Doãn Khác giống nàng, con trai mà có khuôn mặt trái xoan mỹ lệ, hàng mi dài đến mức con gái cũng phải ghen tị, nhưng ánh mắt dưới hàng mi dài rậm ấy càng lúc lại càng giống Tĩnh Hiền. Đôi đồng tử đen láy đã dần dần nhuốm nét u uẩn khiến nàng tê tái, nàng hiểu về lạnh nhạt đặc quánh trong đáy mắt kia, thật ra đó là một dạng buồn bã bơ vơ, vì không muốn bộc lộ cảm giác mất mát của mình nên chỉ còn cách tỏ vẻ bất cần trễ nải.

Tuổi thơ của nàng đã tối tăm, nàng tuyệt đối không muốn con mình cũng lặp lại vết xe đổ ấy. Mỹ Ly chăm chú ngắm nụ cười của con trai, nỗi cay đắng trong mắt nàng khiến Tĩnh Hiền áy náy, y đứng dậy, bước tới ôm lấy thắt lưng nàng an ủi, “Mỹ Ly, ta...” Mỹ Ly ngược mắt lên, đăm đăm nhìn y, ngực y như bị đâm một quyền, bao nhiêu lời nói đều nghẹn lại nơi cổ họng. Y cũng muốn ngang ngạnh hứa hẹn rằng về sau miễn cho nàng và Doãn Khác khỏi phải dập đầu chúc tết Tổ Doanh và Doãn Giác, nhưng mà... những giọt nước mắt của Tổ Doanh cũng đè nặng lòng y. Bốn năm năm qua, người đàn bà ấy chưa hề trách y một lời, vì lo nghĩ cho chồng mà quán xuyến cả vương phủ, ân cần chăm sóc miếng ăn giấc ngủ cho y, giữ đúng bổn phận hiền thê, không hề kiêu căng sơ sót. Nàng chẳng cầu xin y điều gì, chỉ có lần này khóc lóc van xin y đừng nhúng tay ngăn trở chuyện nàng và Doãn Giác nhận lễ dập đầu chúc Tết của mẹ con Mỹ Ly.

Mỹ Ly yêu Doãn Khác đến mức nào, y hiểu rất rõ, nhưng Tổ Doanh chẳng phải cũng yêu con mình như vậy sao? Bao nhiêu năm nay, vì lời dặn ngầm ngấm của y, Tổ Doanh chưa từng ngang ngược lập uy với Mỹ Ly, lần này làm vậy cũng chỉ là muốn nhấn mạnh vai trò “thế tử” của Doãn Giác. Y hiểu Tổ Doanh, mỗi lần vào cung, Doãn Khác được lão tổ tông bế lên ngồi cùng, yêu chiều quan tâm, Doãn Giác lại bị bỏ rơi một bên. Người làm a mã như y cũng không thấy thoải mái gì. Sự trầm lặng của y, nàng đã đoán trước được.

“Đi thôi!” Tĩnh Hiền buồn bực nhắm mắt, nhắc Doãn Khác lên khỏi ghế. Nghĩ tới chuyện con phải quỳ lạy em trai, y cũng cảm thấy xót thương bất nhẫn. Sinh trưởng trong gia đình quý tộc giàu sang, Tĩnh Hiền hiểu rõ hơn bất cứ ai thế nào là thế tử, Doãn Giác là người thừa kế của y, tương lai là chủ nhân của Khánh vương phủ. Là người cha, y cũng muốn xác lập uy quyền cho con. Nhìn sắc mặt ủ ê của Mỹ Ly, y hơi cau mày, có lẽ trong lòng nàng thầm oán trách y, nhưng nàng có nghĩ tới hay không, giờ y có thể một lần nữa nén lòng hủy bỏ quy củ, để cho Doãn Khác không phải khuất phục trước tôn ti tước vị, nhưng y có thể bảo vệ nàng và Doãn Khác cho đến hết đời hay không? Y rồi sẽ già, sẽ chết đi... Doãn Giác và Tổ Doanh sớm muộn gì cũng trở thành chủ nhân của bọn họ. Thoải mái ngang ngạnh bây giờ rất có thể sẽ trở thành nguồn gốc tai họa mai sau.

“Doãn Khác,” Y ôm chặt đứa bé vào lòng, “Đã sinh ra trong tông thất, có rất nhiều chuyện đành tuân theo quy củ.” Y nói với vẻ nghiêm túc, đau lòng khi thấy Mỹ Ly đứng bên hơi rùng mình.

Có lẽ Doãn Khác còn quá nhỏ, chưa hiểu rõ nỗi bi ai và bất lực khi phải dập đầu trước mặt em trai, do vậy, cậu ngoan ngoãn ôm lấy cổ Tĩnh Hiền, gật đầu lia lịa,

“Vâng, a mã.” Đại sảnh gấm hoa rõ ràng, đâu đâu cũng đầy màu sắc hoan hỉ, họ hàng gần xa có mặt hầu như đủ cả. Tổ Doanh đắc ý ung dung cười đón tiếp khách, thỉnh thoảng lại quay sang chăm sóc Doãn Giác đang ngồi trên giường lò ăn quả vặt. Lúc Tĩnh Hiền ẵm Doãn Khác và Mỹ Ly cùng tiến vào, nhiều ánh mắt ác ý lén lút quan sát về mặt Tổ Doanh, nàng ta vẫn mỉm cười ôn hòa tự nhiên, không hề tỏ ra xấu hổ hay khó chịu. Tĩnh Hiền đặt Doãn Khác xuống, Mỹ Ly nắm lấy tay con, lặng lẽ đi về chỗ ngồi của mình.

Thấy Tĩnh Hiền tới ngồi cạnh mình, Tổ Doanh bèn giúp y phủi hơi lạnh đọng trên áo ngoài, dịu dàng mỉm cười: “Uống hớp trà nóng nhé!” Dẫu lòng y đang nghĩ tới ai, cuối cùng y cũng phải ngồi xuống bên nàng, nàng vẫn là vợ cả danh chính ngôn thuận của y, đối với nàng mà nói, vậy cũng quá đủ rồi. Ban hát náo nhiệt mở màn, Mỹ Ly phát nhức đầu vì tiếng chiêng trống ngâm nga, cũng may Doãn Khác theo dõi đầy hứng thú, khiến nàng cảm thấy an lòng đôi chút.

Thời khắc giao thừa cũng là thời khắc vui sướng náo nhiệt nhất của mọi người. Đám con nít trong họ đến dự tiệc đều ríu rít tới gần chúc tết Tĩnh Hiền và Tổ Doanh, Tổ Doanh mỉm cười luôn tay chia bao lì xì, chủ khách vui vẻ. Ma ma quán sự cười tùm tùm đi về phía mẹ con Mỹ Ly, Mỹ Ly khẽ ôm lấy vai con, thời khắc này cuối cùng cũng tới. Mỗi nàng nhếch lên thành nụ cười lạnh lùng chua chát, đêm nay, giá trị lớn nhất của hai mẹ con nàng là phục vụ cho nghi thức tiếp theo. Những đứa trẻ khác chỉ cần sơ sài dập đầu chúc tết, Doãn Khác thì mỗi cử chỉ đều phải chú ý thận trọng, hai a hoàn còn cố ý ôm tằm lót đồ thêu vàng đặt xuống khoảng trống trước bàn tiệc chính. Doãn Giác cũng được ma ma đỡ đến ngồi ngay ngắn bên cạnh cha. Chắc cậu bé đã được tập luyện trước, nhỏ xíu mà ngồi nghiêm nghị đằng hoàng trên ghế cao.

Mỹ Ly không dám liếc nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ của con trai khi nhìn một nhà ba người ngồi ở ghế trên. Tình cảnh này, đừng nói Doãn Khác, chính nàng cũng cảm thấy đau đớn. bọn họ mới là người một nhà, còn hai mẹ con đứng trước mặt họ, bất quá chỉ là những kẻ hèn mọn dựa dẫm vào họ mà sống thôi. Đại sảnh chợt im phăng phắc, ai nấy đều hứng thú quan sát cảnh tượng này. Khi ma ma dẫn Mỹ Ly và Doãn Khác quỳ xuống tẩm lót đẹp đẽ, Tĩnh Hiên siết chặt lấy tay vịn ghế, y không nỡ nhìn ánh mắt của hai mẹ con. Mỹ Ly nói xong lời chúc tụng, dập đầu theo đúng nghi lễ, Tổ Doanh tươi cười gật đầu chấp nhận, ban thưởng bao lì xì thật dày. Sau mẹ con Mỹ Ly còn rất nhiều người khác theo lệ làm lễ chúc tết, ban hát vẫn tiếp tục diễn, Mỹ Ly thò tay nắm lấy tay Doãn Khác, “Có đói bụng không?” Bàn tay nhỏ bé ướm lạnh mồ hôi...

Cơn lạnh làm tim nàng se thắt, làm thân nàng đau đớn còn hơn bị đâm bởi thanh chủy thủ sắc bén nhất. Sự khác biệt trần trụi giữa chủ và tớ quả thực quá đối tào khốc với Doãn Khác thơ dại. Đệ đệ, a mã, trong một thoáng đã cách cậu thật xa, xa đến mức cậu thấy mình tủi nhục. So với những ngày thơ ngây quá vãng, giờ cậu đã cảm nhận được có sự thay đổi, em trai không còn là em trai, vì ma ma dạy lễ nghi nói là về sau, trong những dịp chính thức, cậu không thể gọi thẳng tên Doãn Giác mà phải gọi là thế tử. “Doãn Khác...” Là người mẹ, nắm lấy tay con trai, nhưng nàng có thể nói gì được? Đây chỉ là bắt đầu thôi, cuộc đời cậu sau này sẽ vĩnh viễn bị đóng dấu nung “con vợ lẽ”! Nếu có thể, nàng sẵn sàng thay con chịu mọi ủy khuất và hèn mọn, gấp mấy trăm lần, mấy ngàn lần cũng được! Nhưng đây là nỗi thống khổ không ai gánh vác được giùm ai, nàng chỉ đành tuyệt vọng đứng nhìn mối sầu thương của Doãn Khác.

Nàng có thể giúp gì được cho con đây? Sự hèn mọn thấp kém của nàng cuối cùng đã lan tới con trai rồi. Doãn Khác là một đứa bé rất nhạy cảm, Mỹ Ly thậm chí nhìn thấy rõ ràng nỗi thương xót và đau lòng trong mắt con. Không chỉ mình cậu, người mẹ mà cậu yêu thương cũng phải quỳ xuống trước mặt mẹ của em trai, đối với một đứa bé mà nói, nghi lễ trông bề ngoài giản đơn đó thực chất lại quá sức nặng nề. nhưng cậu vẫn mỉm cười ngọt ngào với ngạch nương, “Con muốn ăn bánh trôi, ngạch nương có muốn ăn không?” Tuy còn nhỏ, nhưng cậu cảm thấy rất có thể ngạch nương cũng đau lòng giống mình, cũng như lúc cậu buồn, ngạch nương tìm trăm phương ngàn kế để cậu vui, lúc ngạch nương đau lòng, đến phiên cậu dỗ dành mẹ: “Ngạch nương, cái tên mặt hề kia nhìn tức cười quá!” Khuôn mặt tươi tỉnh cố tỏ ra chân thật của con chính là vốc muối xát vào vết thương nhỏ máu của nàng, đau đến mức mắt nàng mờ hẳn đi. Nhưng nàng không thể khóc được, nàng là chỗ dựa cho con trai, làm sao có thể để con nhìn thấy mặt yếu ớt của mình!

“Đúng là tức cười thật!” Nàng cố nhếch môi lên. Khi Doãn Khác nũng nịu dụi đầu vào người nàng, cọ qua cọ lại như mèo con cố làm nàng vui, trái tim nàng như bị nước sôi dội bỏng. Con ơi, ngạch nương có thể làm gì cho con? Có thể vì con mà làm gì được đây? Tiếc tào hồ lâu, Tĩnh Hiên mới sang phòng Mỹ Ly. Y định đi thẳng đến thư phòng nghỉ đêm, vẻ trầm lặng bi thương của Mỹ Ly khi nhìn y còn nặng nề hơn ngàn vạn câu trách móc, y chỉ muốn khuất mắt cho đỡ đau lòng. Nhưng y lại không nỡ để nàng một mình. Đêm nay, đối với nàng, đối với Doãn Khác, đều quá sức khốc liệt. Trong phòng, ánh nến mờ ảo, nàng nằm trên giường, lưng quay về phía y.

Tĩnh Hiên cởi áo, nhẹ nhàng nằm xuống cạnh nàng, “Mỹ Ly...” Y biết nàng chưa ngủ, bèn vươn tay ôm lấy nàng. Y đột ngột dừng tay, từ thân thể cứng nhắc của nàng, y cảm nhận sự kháng cự biến mất lâu nay đã quay trở lại. Nàng quá oán hận rồi sao? Im lìm, đêm giữa nàng và y chỉ còn im lìm ngự trị.

43. Chương 40

Chương 40: Nguyên tiêu

Hoa đăng tinh xảo sắc sỡ khiến cả Tử Cẩm Thánh sáng rực như ban ngày, không gian về đêm càng huyền ảo rực rỡ, càng phô bày được vẻ phồn hoa xa xỉ. Mỹ Ly ngồi ở hành lang, nơi xà ngang nào cũng treo đầy đèn lồng, các phúc tấn mệnh phụ hôm nay đều đến đông đủ. Được hoàng thượng triệu kiến thưởng đèn là vinh dự hiếm hoi, do vậy ai cũng vui tươi cởi mở, ánh đèn hòa cùng tiếng cười tôn lên cảnh tượng thái bình, phú quý huy hoàng đến cực điểm. Lửa trong lò than bên cạnh chấp chờn vì gió, Mỹ Ly nhìn ngọn lửa, chẳng thấy chút ấm áp nào.

Bát Bộ Bát Trận đang cất trong ngực áo nàng, chỉ là tấm bản đồ mà nặng và lạnh như băng đá, làm nàng tức thở. Mấy ngày nay, hễ tiến cung, nàng đều mang theo trận đồ bên mình, nhưng mỗi lần có cơ hội dâng lên hoàng thượng, nàng lại lần nữa bỏ qua. Điều nàng cần nói với hoàng thượng, cầu khẩn hoàng thượng, không phức tạp chút nào, cảm giác lưỡng lự giống hệt những lần nàng muốn nói rõ thân phận của Doãn Khác cho Tĩnh Hiên nghe vậy. Lời đã tới môi, nhưng lòng đột nhiên tuyệt vọng. Bức trận đồ này nàng cất giữ cẩn thận suốt năm năm trời với tâm trạng đầy mâu thuẫn. Nó đúng là vật báu mà hoàng thượng luôn mong có được, nhưng cũng là củ khoai nóng, ăn thì ngon mà cầm thì bỏng tay. Nàng định kể với Tĩnh Hiên, nhưng liệu y có đứng về phía Doãn Khác không? Doãn Giác cũng là con trai y, thậm chí còn là con vợ cả, được thương yêu hơn hẳn Doãn Khác.

Nàng không dám thử, bởi nàng chỉ có một cơ hội này thôi. Nàng có thể dùng bức trận đồ này đổi lấy thứ Doãn Khác muốn hay không? Trở thành con vợ cả? Trở thành thế tử? Trở thành Khánh thân vương? Chính nàng cũng cảm thấy những yêu cầu này nghe như h vọng xa vời. Thật ra, nàng không ôm ấp tham vọng gì cả, chẳng qua chỉ muốn Doãn Khác khỏi phải sống hèn mọn bất lực như nàng, chỉ muốn đôi mắt đẹp của con đừng càng lúc càng trĩu nặng suy tư. Nếu hoàng thượng biết, hết Thừa Nghị lừa mình, lại đến lượt nàng giấu diếm suốt nhiều năm như vậy, người sẽ nghĩ thế nào, quyết định thế nào? Nếu Tĩnh Hiên biết bản đồ kho báu mà mình lao lung tìm kiếm lại nằm ngay bên cạnh, ngay trong tay nàng, y sẽ nghĩ gì, sẽ làm gì? Nàng thực sự không quyết định được. Nàng không sợ chết, cũng không sợ thua trắng hai tay, vì nàng sớm đã trắng tay rồi. Ý vua khó dò, nếu hoàng thượng muốn cầm trận đồ mà không nhớ công nàng dâng lên, lại giận nàng lừa dối, trút tội xuống cả Doãn Khác, thì chẳng khác gì nàng chính tay đập nát tương lai của con!

Tĩnh Hiên đối xử với Doãn Khác... nàng không thể không phủ nhận, y cũng thương yêu đứa con này, nhưng nàng sao mà không phát hiện được khúc mắc trong lòng y? Nàng vượt quyền chồng, trực tiếp đi cầu xin hoàng thượng, sau này Tĩnh Hiên có thể ủng hộ Doãn Khác được sao? Nàng cười khổ, đứng ở lập trường của y, ủng hộ con ruột hay ủng hộ con kẻ khác, kết quả không cần nói cũng biết. Đây là lần đặt cược liên quan đến sống chết, liên quan đến vận mệnh, nàng do dự, nàng sợ hãi, vì nàng không thể chấp nhận thất bại, vì tiền cược lại chính là cuộc đời và tương lai Doãn Khác.

Đèn treo trong đình đều là hàng cực phẩm được lựa chọn kỹ càng, nhiều đèn có treo câu đối và câu đối. Hoàng thượng dẫn theo một một tốp hoàng tử quý tộc, vừa ngắm nghía vừa cười vui giải đố. Mỹ Ly đứng từ xa trông lại, người hoàng thượng cầm tay là thái tử Dân Nhưng, câu đối đèn nào cũng hỏi gã trước, đám hoàng tử theo sau đều như người thừa. Có một câu thái tử không trả lời được, bát a ca định lên tiếng đáp thay thì bị thái giám hầu cận len lén ngăn cản. Cảnh tượng ấy, hiển hiện rõ rệt trước mắt nàng! Đến cả ở hoàng gia, sự phân biệt giữa con vợ cả và con vợ lẽ cũng tàn khốc y như vậy. Bao hào quang đều dành riêng cho thái tử, con vợ cả, những kẻ khác muốn dự phần chút xíu liền bị coi là cướp đoạt, là tiếm quyền!

Tương lai thái tử lên ngôi, các huynh đệ của gã đều là thần tử. Sau cái dập đầu trước Doãn Giác, cảm giác bị ai, cảm giác chán ghét bản thân sẽ tích lũy gia tăng theo năm tháng, cho đến khi sinh mệnh kết thúc. Cùng là con của một người cha, thậm chí cùng tuổi, chỉ vì là con vợ cả con vợ lẽ mà cách biệt nhau như trời với đất. Trước khi ban thưởng tiệc rượu, hoàng thượng đi vào hậu điện thay áo nghỉ ngơi, Mỹ Ly biết đây là cơ hội duy nhất để nàng bệ kiến hoàng thượng mà không khuấy động ai khác. Giao con cho nhũ mẫu chăm sóc, nhân lúc không ai chú ý, nàng lẩn vào hậu điện, thái giám cung nữ theo hầu không nhiều, tất cả đều bận túi bụi, vào vào ra ra chuẩn bị cho bữa tiệc tối sắp đến. Mỹ Ly nấp ở khoảng hẹp giữa tường cung điện và mái hiên, trời nhá nhem, không ai phát hiện ra nàng. Nàng dựa vào bức tường lạnh như băng, nhắm mắt lại một lát, chỉ cần nàng dâng bức trận đồ cho hoàng thượng, chỉ cần nàng nói hết những lời cần nói, còn chuyện tiếp theo, chỉ đành nghe ý trời mà thôi.

Vừa định lách mình ra ngoài, nàng chợt nghe thấy tiếng hoàng thượng vang lên, “Cùng đi xem nào, Trát Mục Lăng!” Nàng cứng đờ người, thu mình trong bóng tối âm ám nặng nề. Trát Mục Lăng? A mã của Tổ Doanh? Sao lão ta lại ở hậu điện? Tiếng nói tiếp tục vọng tới, giọng Khang Hy đầy phần chấn, “Người xem, Đại Thanh vào tay trăm hai mươi mấy năm, giờ đã có được cảnh tượng thế này!” Trát Mục Lăng vâng dạ, hoàn toàn bất phục: “Hoàng thượng anh minh chính là phúc lớn vận đời của Đại Thanh ta.” Khang Hy đã quen tai với những lời như vậy, không hồ hởi nhiều lắm, ngưng một chút rồi thở dài, “Cảnh phồn hoa này là để cho người đời xem, để cho nước láng giềng xem, còn những chỗ khó xử của trăm, người quản lý Hộ bộ nhiều năm như vậy, lẽ nào lại không biết?” Trát Mục Lăng run sợ: “Lão nô đáng chết.” “Trong thời điểm

thế này, người sao có thể quay lưng lại sự coi trọng của trẫm, cáo lão bỏ đi?” “Hoàng thượng...” “Người... đã bao năm qua rồi, người vẫn chưa tin tưởng trẫm?” Mỹ Ly áp sát vào tường, cảm giác máu đang rút dần khỏi mặt, toàn thân ớn lạnh. Không ngờ hoàng thượng lại nói với Trát Mộc Lãng những lời như vậy? “Lão nô đáng chết...” Giọng Trát Mộc Lãng run run. “Trẫm niên thiếu lên ngôi, bình loạn tam phiên, đuổi ngoại xâm... Những chuyện này không đủ cho trẫm cảm thấy thỏa mãn! Trẫm muốn dựng nên thiên triều uy chấn bốn phương, thành tựu được trẫm đời xưng tụng. Vì vậy, trẫm không tiếc công vất vả, không tiếc cả cái chết!” “Hoàng thượng!” “Vậy người thì sao, Trát Mộc Lãng?” “Nô tài cũng nguyện chết tận trung cho hoàng thượng!” Khang Hy mỉm cười, “Trẫm không cần người chết! Người biết, trẫm cũng biết, người đang làm lưỡi dao giết người, đã nhiều năm rồi, chuôi dao trẫm có làm bị thương người chưa? Công thần quý tộc, miệng lưỡi người đời, có từng làm bị thương người chưa? Con trai người, trẫm hứa quan cao lộc hậu, con gái người, trẫm ban danh dự vinh hoa. Trát Mộc Lãng à Trát Mộc Lãng, người làm sao có thể từ quan với trẫm?” “Lão nô tội đáng muôn chết!” Trát Mộc Lãng quỳ xuống, cảm kích đến rơi nước mắt. “Hoàng thượng đối xử với lão nô, với gia đình lão nô quả thực là ân trạch cao dày, lão nô đâu có tan xương nát thịt cũng chẳng báo đáp được muôn một. Lão nô biết sai rồi, lão nô tội lỗi đáng chết, dám đòi bo bo giữ mình lúc hoàng thượng triển khai kế hoạch vĩ đại ngàn đời. Lão nô biết rõ...” Nói đến đây, Trát Mộc Lãng nghiêng rằng, không úp mở nữa, “Những việc đã làm khó mà cho phép lão nô được yên ổn đi hết tuổi trời, vì lo cho vợ con cháu chất nên mới có hành động bất trung bất nghĩa này, ngàn vạn lần mong hoàng thượng khai ân tha thứ.” Khang Hy trầm lặng hồi lâu, hôm nay Trát Mộc Lãng đã thổ lộ hết gan ruột, y cũng không cần lòng vòng nữa, “Trát Mộc Lãng, người còn chuyện gì chưa an tâm đây?” “Hoàng thượng,” Trát Mộc Lãng quỳ mọp dưới đất, nước mắt ròng ròng, “Lão thần tự biết tội nghiệt nặng nề, chỉ cần hoàng thượng đáp ứng lão thần hai chuyện, lão thần đời này không còn lo lắng, tận tâm vì hoàng thượng dẫu phải thịt nát xương tan!” “Nói đi.” “Mai sau, nếu có ngày hoàng thượng không bảo vệ được lão thần nữa, xin hoàng thượng mở cho gia đình lão thần một đường sống, để họ an ổn hưởng hết tuổi trời.” “Trẫm hứa với người.” “Con gái lão nô, Tố Doanh, trước giờ được lão nô yêu quý như châu báu, nó được theo Khánh vương gia đương nhiên là nhờ ân điển của hoàng thượng, nhưng Khánh vương gia...” Ngần ngừng bất mãn còn giá trị hơn cả ngàn lời nói, bao nhiêu năm nay, những chuyện xảy ra ở Khánh vương phủ luôn là đầu đề bàn tán của giới quý tộc kinh thành. Khang Hy cố nhiên hiểu rõ điều mà lão chưa nói ra miệng. “Lão nô khẩn cầu hoàng thượng, cho phép nó được sống mãi trong cảnh phú quý bình an, độc chiếm tôn vinh của vương phi, không phải nhần nhục trước người khác.”

Khang Hy do dự một lát, đây tuy là chuyện nhà của Khánh thân vương, nhưng lại liên quan đến rất nhiều khía cạnh tế nhị khác, cuối cùng y cũng “ừ” một tiếng. Mỹ Ly nhắm mắt lại, tiếng ừ hời hợt của hoàng thượng khiến nàng tái tê đến độ không khóc nổi. Hoàng thượng hứa bảo đảm cho Tố Doanh một đời phú quý, độc chiếm tôn vinh, vậy là, bao kỳ vọng của nàng đều tan biến, chuyện thay đổi vận mệnh của nàng và Doãn Khác đều biến thành không tưởng. Lại là cảm giác tuyệt vọng hèn mọn, bao lần đau khổ giày vò rồi phải thất bại dưới mỗi một ngón tay út của kẻ khác. Tố Doanh nhần nhục nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng không muốn bỏ qua cho vợ lẽ con thứ nữa. Nàng ta không cần làm náo động nghiêng trời lệch đất, chỉ cần xin cha mình giả vờ từ quan, tất cả mọi chuyện còn lại đều được giải quyết rốt ráo như đao sát chặt đứt rồi.

Mỹ Ly không biết mình ngăn người trong góc tối đó bao lâu, khi nàng thông thả mà loạng choạng đi ra ngoài, trong vườn chỉ còn lại tên thái giám trực ban, nhìn nàng như nhìn thấy ma, sững sờ đến quên cả thỉnh an. Cuộc nói chuyện khi nãy cứ như là cơn ác mộng hỗn loạn do nàng tự tưởng tượng ra! Nhưng mà, nàng quá nhiều kinh nghiệm rồi, những chuyện khiến nàng tuyệt vọng đều không phải là mộng. Nàng ở trong bóng tối rất lâu, yến hội trước điện đều đã tan, mọi người đều tản ra ngắm đèn nơi vườn ngự uyển lộng lẫy như nhân gian tiên cảnh. Giữa đám người lựa là gấm vóc, nàng trông thấy Doãn Khác, cậu đang lo lắng ngó nghiêng bốn phía, nhận ra nàng thì mừng quýnh co giò chạy lại, luôn miệng gọi ngạch nương, rồi rít hỏi này giờ nàng đi đâu. Mỹ Ly mỉm cười với con, nàng chỉ có thể mỉm cười mà thôi. Nàng đúng là người mẹ vô dụng nhất trần đời! Dùng hết mọi phép mầu, nhưng vẫn vô hiệu.

Doãn Khác kéo tay nàng đi về phía khoảnh rừng nhỏ cách xa đám người, nơi này cũng treo la liệt câu đố đèn. Doãn Khác mỉm cười nói nhỏ với nàng, Ngọc An cô cô lên mách cho cậu biết, hoàng thượng đã giấu đáp án cho câu đố độc đắc ở chính cánh rừng này, trên chiếc đèn lồng treo cao nhất. Đèn rất cao, trông nổi bật, nhưng nếu muốn nhìn rõ dòng chữ nhỏ phía trên thì e là phải tốn không ít công sức. Dưới tàng cây treo đèn lồng đã lơ lửng một đám người. Tố Doanh đang nắm tay Doãn Khác, bên cạnh là mấy tên nô tài lui

húi lẳng xằng. Mắt Mỹ Ly tối lại, nàng và Doãn Khác có lão tổ tông thương yêu, Tổ Doanh và Doãn Giác cũng có kẻ khác giúp đỡ. Một tên thái giám cao gầy được mấy người khác giúp đỡ, kiệu Doãn Giác lên vai, rồi chậm chậm đứng dậy, Doãn Giác chồm sát vào đèn lồng, phá ra cười ha hả, luôn miệng nói: “Nhìn thấy rồi, nhìn thấy rồi”.

Nhận ra sự có mặt của hai mẹ con Mỹ Ly, Tổ Doanh cười ruồi, càng lúc nàng càng thấy khó mỉm cười với bọn họ, vì cảm giác được mỗi nguy hiểm đang tượng hình dần. Ánh mắt Mỹ Ly không còn lạnh nhạt thờ ơ nữa, dầu ẩn chứa bất lực, quẫn quại, đau đớn, nhưng vẫn khiến Tổ Doanh kinh rợn. Tổ Doanh đã mất niềm tin ở Tĩnh Hiền. Y lẩn lộn trên đường danh lợi nhiều năm, tuyệt đối không phải là kẻ nhân từ nương tay. Sinh trưởng nơi hoàng gia, địa vị và tôn ti đã thâm nhập vào tận xương tủy của y. Nhưng rất có thể những điều đó cũng không thể thắng nổi lời khấn khoản van nài của Mỹ Ly. “Chúng ta đi thôi.” Tổ Doanh gọi con trai cùng đám người hầu rời đi, không buồn nhìn mẹ con Mỹ Ly lần nữa. Tổ Doanh đã chờ đợi lâu lắm, nhẫn nại lâu lắm rồi, nàng không định tiếp tục thế này nữa, bất cứ thứ gì dám uy hiếp đến con trai nàng, nàng đều không thể xuôi tay bằng quan! Sự nhẫn nại của nàng đã vượt qua điểm cực hạn rồi.

Dưới gốc cây chỉ còn hai mẹ con nương tựa vào nhau, Tổ Doanh và Doãn Giác oai vệ rời đi, khiến Mỹ Ly và Doãn Khác trông càng trở trời thê thảm. Doãn Khác thất vọng ngẩng đầu nhìn chiếc đèn lồng treo ở tận nhánh cây cao ngất, cậu không có người hầu đông đảo theo sau, chỉ có người mẹ nhỏ nhắn yếu ớt này thôi.

Mỹ Ly ngẩng đầu nhìn chiếc đèn lồng tỏa ánh sáng rực rỡ, nghe rõ tiếng thở dài khe khẽ của con trai, đầu gối đột nhiên mềm nhũn, nàng ngã ngồi xuống mặt đất lạnh như băng, ôm chặt lấy con, nước mắt một khi trào ra thì không sao kìm giữ được nữa, đây là lần đầu tiên nàng gào khóc ra tiếng trước mặt Doãn Khác, “Ngạch nương đúng là vô dụng! Ngạch nương...” Nàng thực sự không biết mình còn khả năng làm gì cho con nữa. “Nàng sao vậy?!” Tĩnh Hiền rảo bước đi lại, thô bạo bịt miệng Mỹ Ly, “Năm mới đứng đây bù lu bù loa, làm kinh động người khác thì nàng sẽ thế nào?” Năm mới mà khóc, là chuyện trong cung đặc biệt kiêng kỵ. Thần trí Mỹ Ly đã hỗn loạn, không nói được tiếng nào, chỉ nghẹn ngào nức nở, nước mắt trào qua kẽ tay Tĩnh Hiền. Doãn Khác sợ hãi, kéo tay ngạch nương lắc đầu quầy quậy, “Con không cần xem nữa, ngạch nương, đừng khóc nữa! Con không xem đâu! Chẳng có gì hay để xem! Ngạch nương, đừng khóc!” Tĩnh Hiền vừa bực bội vừa đau lòng, cau mày hỏi con: “Tóm lại là chuyện gì?” Doãn Khác bứt rứt lo lắng, “Con muốn nhìn thấy chữ ghi trên lồng đèn, ngạch nương không thể ẵm con lên cao nhìn, nên òa khóc.”

Tĩnh Hiền không nói gì, đây chỉ là lý do mà Doãn Khác nghĩ tới thôi. Mỹ Ly mất tích lâu như vậy, y sớm đã lục tung cả Tử Cấm Thành lên rồi, nàng vô duyên vô cớ bắt tằm, đến giờ sắc mặt vẫn còn hốt hoảng. Từ lần dập đầu vào đêm ba mươi, y cảm giác được nỗi tuyệt vọng nặng nề của nàng, càng lúc y càng lo lắng. “Mỹ Ly, đừng khóc! Nếu không muốn làm hại Doãn Khác thì đừng khóc, có được không?” Y cố sức bình tĩnh khuyên nhủ bên tai nàng, chỉ cần nhắc đến Doãn Khác... Phản ứng của nàng khiến y ghen tỵ đến chua xót. Cuối cùng nàng cũng gật đầu, lý trí và tâm tình khôi phục lại đôi chút. Buông tay che miệng nàng, y hơi nhướn mày, “Khóc chuyện gì? Càng lớn càng biến thành con nít.” Y vờ như không biết, lên tiếng chế nhạo, “Lại đây!” Y cởi áo khoác ngoài triều phục giao cho Mỹ Ly, ngồi xuống vỗ vỗ vào vai mình, gật đầu ra hiệu cho Doãn Khác. Doãn Khác mắt mở to, nhất thời không biết làm sao. “Lại đây, a mã bé con lên nhìn.” Mỹ Ly bịt miệng, không để mình khóc ra tiếng, nhìn Doãn Khác ngồi trên vai Tĩnh Hiền, hào hứng tìm đáp án câu đố đèn. A mã vẫn còn thương cậu, đối với trẻ con mà nói, vậy là mỹ mãn rồi. Tĩnh Hiền vừa đặt Doãn Khác xuống đất, Dận Chân và Thái Thiệu đã vội vã chạy tới, Doãn Khác đắc ý bước tới đón, cho họ biết câu trả lời.

Khi chạy đi lãnh thưởng, Doãn Khác còn không quên quay đầu chào tạm biệt ngạch nương. “Ban này nàng đi đâu?” Tĩnh Hiền đứng dưới tàng cây treo đầy đèn lồng huyền ảo, hạ giọng hỏi, “Có chuyện gì xảy ra sao?” Nàng nhìn y, vẫn tuấn tú như xưa, nàng thực sự không còn sức nào nghĩ xa hơn nữa, những lời dồn nén trong lòng, nàng không còn sức nhẫn nại, không còn sức chờ đợi thời cơ thích hợp hơn!

“Có lẽ ngài cảm thấy Doãn Khác phục tùng thân phận của Doãn Giác là điều đương nhiên, nhưng ngài...” Nàng nức nở kêu lên, “Nhất định phải biết, Doãn Khác là con trai ruột của ngài, cũng như là Doãn Giác vậy, là con ruột của ngài!” Bao năm qua nàng không thêm giải thích sự trong sạch của mình với y, nhưng đêm nay nàng đã bị dồn vào đường cùng, nàng chẳng màng tự trọng nữa, “Nếu mà, nếu mà lúc trước... tôi thực sự trao thân cho Vĩnh Hách, thì dầu chết tôi cũng không chịu theo ngài, vì như thế là phản bội chàng, làm nhục chàng!” Tĩnh Hiền sững sờ, mặt thoát tái mét đi. “Tôi...” Nàng liên tục lùi lại, đầu gối nhũn ra run lẩy bẩy, “Tôi phải nói rõ với ngài! Tôi phải minh oan cho Doãn Khác!” Nàng

ngẩng đầu nhìn nơi xa xôi nhất trên bầu trời đêm, nước mắt lạnh như băng từ cổ chảy xuống ngực. Nàng vừa khóc vừa cười, hỏi y, hỏi nàng, hỏi trời cao, “Dẫu nói ra rồi, thì có ích gì? Có ích gì?” Không có câu trả lời.

44. Chương 41.1

Chương 41: Lựa chọn

Thật nhẹ nhàng, bao nhiêu bối rối trĩu nặng trong lòng, nay nói được ra hết thật nhẹ nhàng quá! Tĩnh Hiền ẵm nàng rời khỏi hoàng thành, bước chân loạng choạng. Có lẽ là tại thần thái y quá sức khác thường, đám nô tài gặp họ trên đường đều lộ vẻ kinh ngạc, né qua một bên nhường đường. Thân thể chơi vơi, Mỹ Ly hít sâu không khí se lạnh của tháng Giêng, nghe tiếng tim đập nhanh hơn hẳn bình thường, không biết đây là khoảnh khắc hồ đồ nhất, hay tỉnh táo nhất đời y.

“Tĩnh Hiền.” Lần đầu tiên trong cả cuộc đời, nàng gọi thẳng tên y.

Tĩnh Hiền rung mình, chân cũng vấp một cái. “Nhiều năm nay, ngài nợ tôi, nợ Doãn Khác.”

Nàng mềm mại dựa vào lòng y, cuối cùng cũng thẳng thắn nói ra được câu này. “Mỹ Ly...” Lúc y lên tiếng gọi nàng, trong lòng tràn ngập bi thương.

“Trước giờ tôi cứ sợ nói ra, ngài sẽ nghĩ là tôi xảo trá, vì Doãn Khác mà lừa dối ngài. Bây giờ, tôi đã đến đường cùng rồi, Tĩnh Hiền, tôi chỉ muốn ngang bằng thêm một lần.”

“Mỹ Ly!” Y run giọng cắt ngang, lời nàng nói khiến y thẳng thốt và tê tái. Y không sao chịu đựng được nữa.

“Tĩnh Hiền, nếu ngài cảm thấy thiếu nợ tôi, vậy thì hãy đáp ứng nguyện vọng của tôi đi!” Nàng mỉm cười nhìn y, ngọt ngào, bướng bỉnh, y dừng bước, đây là vẻ mặt riêng có của Mỹ Ly thiếu nữ, y cứ tưởng đời này sẽ không thể nào thấy lại được nữa.

“Nàng nói đi.” Y dăm dăm nhìn nàng, chột hy vọng thời gian dừng trôi, thế giới tan rã, như vậy thì y có thể lưu giữ được nàng.

“Tôi muốn làm bình thê, muốn Doãn Khác làm thế tử của ngài!” Đằng sau nụ cười là nỗi tuyệt vọng mà cả nàng và y đều thấu hiểu.

Giọng điệu này, tâm trạng này của nàng, đều vô cùng quen thuộc. Giống như rất lâu về trước, nàng ôm chặt lấy thắt lưng y, biết rõ y chán ghét đến mức không muốn quay người lại nhìn, nhưng nàng vẫn không muốn buông tay, vẫn áp sát vào lưng y đòi y hứa hẹn, “Tĩnh Hiền ca ca thích Mỹ Ly đi mà? Cả đời chỉ thương mỗi mình Mỹ Ly được không?” Những nguyện vọng nàng đòi y hứa hẹn, chẳng có gì y thực hiện được.

“Tĩnh Hiền, đời này kiếp này, ngài có thể thực hiện nguyện vọng của tôi một lần không? Nguyện vọng của tôi?” Nàng nhìn y, nhân thần tập trung vào điểm tối ở tận đáy mắt đen láy. Lời van cầu của nàng nghiền nát tim y thành mạt vụn.

Y muốn đáp ứng, muốn đồng ý ngay không do dự. Không phải bởi y là người đàn ông duy nhất của nàng, không phải vì Doãn Khác quả thật là con ruột của y. Những điều đó đã phai nhòa cùng năm tháng, chẳng còn quan trọng như xưa nữa. Chỉ là, thời khắc này, y mới ý thức được mình chưa hề hoàn thành bất cứ nguyện vọng nào của nàng, dù chỉ một lần. Y không thể cho nàng một đáp án chắc chắn, những lời hoàng thượng vừa nói với y...

Mỹ Ly đưa ra yêu cầu không hợp lúc chút nào, nhưng mà, y không sao cự tuyệt được. Sự do dự của y khiến nàng nhắm mắt lại. Thật ra, mỗi lần bày tỏ nguyện vọng của mình với y, trong lòng nàng hiểu rõ hơn ai hết: Không thể nào trở thành hiện thực! Mỗi lần buộc y hứa hẹn, là tuyệt vọng lại tiếp tục chất chồng. Y ẵm nàng trong tay đi thẳng ra xe ngựa, đứng giữa gió đêm giá rét ngắm nàng hồi lâu, trầm giọng ra lệnh cho thị vệ a hoàn cẩn thận hộ tống nàng hồi phủ. Trước khi đi, y đột nhiên nhảy lên xe, ôm nàng vào lòng.

“Mỹ Ly, bất kể thế nào, ta phải thử xem, ta phải cố gắng vì nàng một lần!” Tim nàng chợt thất lại, nhúc nhối. Như không muốn đối mặt với câu trả lời của nàng, Tĩnh Hiên nhanh chóng nhảy khỏi xe ngựa, biến mất nơi lối đi vào cung đình u ám. Mỹ Ly vén màn, nhìn theo hướng y khuất bóng.

Y nói, y tình nguyện cố gắng vì nàng. Nằm trong chăn ấm, Mỹ Ly nhìn ngọn lửa nhảy nhót nơi chiếc đèn đồng đặt ở chân giường. Y đi lâu quá... Nguyệt Mặc, Nguyệt Mi và các a hoàn, tuy không biết trong cung xảy ra chuyện gì, nhưng đều nhận thấy sắc mặt Mỹ Ly khác hẳn ngày thường, nên không dám tự tiện trở về nghỉ ngơi.

Mỹ Ly trước giờ đối xử với họ rất tử tế, nhưng nay ngoảnh mặt làm ngơ, không buồn bảo họ lui, nàng đang đợi kết quả, tim nàng, mắt nàng chỉ có chỗ cho việc này mà thôi. Đợi y, đã bao nhiêu năm rồi nàng chưa từng đợi y nôn nao đến thế. Doãn Khác về đến nhà, vào phòng làm nũng hồi lâu, sau khi chắc chắn ngạch nường đã ổn thỏa cả rồi mới an tâm theo nhũ mẫu về phòng. Ma ma vào cung cùng nàng lúc ban ngày, bây giờ ngơ ngác kể cho Nguyệt Mặc về cơn giận đột ngột của Tổ Doanh phúc tấn.

Trên đường về nhà, phúc tấn nổi giận đùng đùng, từ ngày vào vương phủ tới giờ, đây là lần đầu tiên kẻ hầu người hạ nhìn thấy vẻ tức giận mất kiểm soát của phúc tấn. Thậm chí nàng ta còn giáng một bạt tai thật nặng vào tên thái giám nhỏ lỗ mãng trượt tay khi đỡ nàng lên kiệu. Nguyệt Mặc rầu rĩ trở về phòng, nhìn thật lâu vào ánh mắt hoảng hốt của Mỹ Ly, xem ra đêm nay không chỉ bên nhà bọn họ mất ngủ. A hoàn bé được phái đi dò tin chạy về báo lại rằng, ngạch nường của Tổ Doanh đang đêm chuyển sang nghỉ tại vương phủ. Mãi trưa hôm sau, Tĩnh Hiên mới bước vào phòng Mỹ Ly, mặt tái xanh tái xám. Mỹ Ly thì đã thức trắng suốt đêm, sắc mặt uể oải tái nhợt, đôi mắt đen láy cũng phủ một tấm màn âm u mệt mỏi. Y ôm nàng vào lòng, hơi lạnh từ triều phục thấm vào nàng qua lớp áo lót mỏng manh. Sắc mặt y rất khó coi, nàng ngoan ngoãn dựa vào lòng y, thật ra lúc y đi thì nàng đã biết trước kết quả rồi. Khánh thân vương có quan trọng cách mấy cũng không so sánh được với trời! Y còn là bề tôi. Uy thế đế vương... nàng hiểu sâu sắc hơn y nhiều. “Mỹ Ly, cố đợi một thời gian!” Y siết chặt vòng tay, “Tin ta đi, có một ngày ta sẽ hoàn thành nguyện vọng của nàng.” Nàng mỉm cười lặng lẽ, sẽ có một ngày? Nhưng nàng cũng thấy thỏa mãn rồi, chí ít y không bỏ rơi nàng, không còn cười nhạt khinh bỉ nguyện vọng của nàng nữa. Hoàng thượng giáng chỉ, vừa đột ngột vừa gấp rút, như thể đuổi theo Tĩnh Hiên đến vương phủ. Hoàng thượng phái y xuống Giang Nam làm việc, lập tức lên đường.

Mỹ Ly tỉ mỉ giúp y chuẩn bị hành trang, nàng đoán chắc là y đã chọc giận hoàng thượng, quá đáng đến mức hoàng thượng muốn đuổi y đi, không muốn nhìn thấy y trong thời gian tới. Lúc tiễn biệt, mặt Tổ Doanh cũng xanh lét như mặt nàng. Về cái đêm mà chẳng ai vào mộng được ấy, dấu không nhắc tới nhưng họ đều biết rõ chuyện gì đã xảy ra. Tổ Doanh vẫn theo lệ chuẩn bị chu đáo cho Tĩnh Hiên, hết như bao nhiêu năm nay. Chỉ có điều, nàng không còn mỉm cười với y nữa, y cũng nhận ra vẻ lạnh lùng và thất vọng chưa từng thấy đang xuất hiện trên gương mặt nàng. Y có thể nói gì với một Tổ Doanh trong tình trạng thế này đây? Xưa nay y vẫn luôn áy náy trước những nỗ lực của nàng, trước thái độ tận tâm không oán không hối bao nhiêu năm qua. Y bất lực nhận ra, nếu quả thật không có Mỹ Ly, thì được người vợ như Tổ Doanh cũng đủ để đời một người đàn ông không phải hối tiếc. Nhưng mà... cuối cùng y cũng phụ bạc nàng! Tĩnh Hiên ra đi quá gấp rút, ra đi như tháo chạy, y không thực hiện được nguyện vọng của Mỹ Ly, lại làm tổn thương Tổ Doanh hoàn toàn. Tiễn vương gia xong, cổng vương phủ chậm chậm đóng lại.

Tổ Doanh không bỏ đi ngay, mà lạnh lùng nhìn sang Mỹ Ly bấy giờ cũng đang quay về phía mình. “Mỹ Ly tỷ tỷ.” Nàng cười nhạt, bỗng dừng lại cách xưng hô từ khi chưa lập gia đình, “Ham muốn của tỷ càng lúc càng nhiều, ta không thể nhượng bộ được nữa.” Để bảo vệ địa vị chính phi và thân phận thế tử của Doãn Giác, nàng đã bỏ qua, đã nhẫn nhịn rất nhiều, vẫn chưa đủ sao? Giờ đây Mỹ Ly còn muốn tước đoạt chỗ dựa duy nhất của nàng. Không! Không thể được! Mỹ Ly không đáp lại, Tổ Doanh có gì sai chứ? Nàng ta cũng gắng sức bảo vệ con mình, như nàng vậy thôi.

Mỹ Ly không mặc lễ phục, nói muốn vào cung nhưng lại không dẫn theo Doãn Khác, làm bọn Nguyệt Mặc hết sức ngạc nhiên. Thấy sắc mặt lo lắng của họ, Mỹ Ly bèn mỉm cười an ủi, “Ta sẽ về sớm.” Mấy ngày nay, tuy không biết nội tình, nhưng ai cũng thấp thỏm lo lắng. Đến gặp hoàng thượng... là chuyện xảy ra đã bao lâu rồi? Từ khi rời khỏi An Ninh điện, nàng không còn dùng khí diện kiến hoàng thượng nữa, mà ngay cái gọi là dùng khí đó chẳng qua cũng chỉ là liều mình khi đến bước đường cùng thôi. Nhưng giờ đây, nàng có thể đến thẳng Dưỡng Tâm điện cầu kiến hoàng thượng mà không e sợ chút nào. Kiệu Mỹ Ly còn chưa rời phủ, Tổ Doanh đã nhận được tin báo từ ma ma. “Phúc tấn, muốn can ả ta lại không?” Tề ma ma

phẩy tay cho người báo tin lui xuống rồi nhìn sang Tổ Doanh và Ngọc phúc tấn, ngạch nường của nàng ta, hiện vẫn đang ở chơi vương phủ chưa về nhà.

Ngọc phúc tấn cả đêm không ngủ, sắc mặt mệt mỏi, hàng mày cau cau, bà ta đưa tay day day huyết thái dương, dáng điệu hết sức phiền não. “Để ả đi!” Khuôn mặt kiêu diễm của Tổ Doanh chợt lộ vẻ hung dữ, làm Tề ma ma cũng giật mình. “Ừ.” Ngọc phúc tấn tán thành quyết định của con gái, “Đừng hành động hấp tấp vội! Mỹ Ly cách cách thân cô thế cô, chẳng khuấy động được chuyện gì to tát đâu, kể cả vương gia còn phải bắt lực mà.” Câu nói tựa mũi kim đâm vào lòng Tổ Doanh. Hiểu con ai bằng mẹ, Ngọc phúc tấn nhìn nàng ta một hồi rồi liếc mắt ra hiệu cho Tề ma ma. Ma ma hiểu ý, liền đi kiểm tra lại gian phòng vốn không có người hầu lai vãng, thậm chí còn mở cửa nhìn thông ra hành lang.

Bấy giờ Ngọc phúc tấn mới vừa uống trà, vừa chậm rãi nói: “Mối rắc rối này... e rằng không dung túng được nữa. Bấy lâu con đã nuôi ong tay áo rồi.” Tổ Doanh nhìn xuống, đôi mắt đẹp ngập đầy băng giá: “Con cứ nghĩ thời gian có thể giúp mình.” Tề ma ma vốn hiểu rõ tình hình trong phủ, bèn lo ngại can gián: “Nếu ra tay thật, thì dù có cẩn thận đến mấy, chỉ e lúc vương gia trở về cũng không tiện giải thích đâu.” “Giải thích?!” Tổ Doanh cười ha hả, nước mắt lại rùng rùng tuôn rơi, “Hắn có bao giờ giải thích với ta đâu!” Nàng không sợ trở mặt với y nữa, nàng đã tuyệt vọng về y rồi. Người đàn ông đó, cho đến hết đời cũng sẽ không giao trái tim cho nàng. Khang Hy không bắt ngờ trước việc Mỹ Ly cầu kiến. Hôm nọ Tĩnh Hiền đã kể tận tường với y rồi. Thân là quý tộc hoàng gia, lúc đầu được chọn hòa thân với công chúa Mông Cổ, sau lại đi cưới con gái của trọng thần, cuối cùng còn phải bảo đảm vị trí chính phi của Tổ Doanh...

Tĩnh Hiền trước giờ không hề kháng cự mệnh lệnh của y, nhưng tận sâu trong thâm tâm, y vẫn áy náy với Tĩnh Hiền. Khi buông lời cự tuyệt, y cũng cảm thấy thương tâm lắm. Nhưng mà, tại sao Mỹ Ly vẫn chưa chịu từ bỏ ý định? Nếu có thể, y đã đáp ứng từ lúc Tĩnh Hiền cao giọng tranh cãi, hạ giọng thỉnh cầu rồi. Mỹ Ly hành lễ theo nghi thức long trọng nhất, ba lần quỳ, chín lần dập đầu. Mắt Khang Hy sầm xuống nhìn người phụ nữ kiêu diễm tuyệt vọng trước mặt. Đó là người thân, người em họ xa của y. Chán ghét thói kiêu căng của nàng thuở nhỏ, một thời gian dài về sau, y đã chẳng mấy quan tâm đến nàng. “Mỹ Ly...” Y thở dài, sợ rằng hôm nay y lại khiến nàng phải thất vọng. Mỹ Ly chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đấng cửu ngũ chí tôn mà toàn dân ngưỡng vọng, Khang Hy nhíu mày, nàng nhìn thẳng như vậy là phạm tội bất kính rồi. Vốn đã quen với thái độ nhún nhún trầm lặng của nàng, nên hành động liều lĩnh này thật sự khiến y kinh ngạc. “Hoàng thượng, Mỹ Ly đến cầu xin người.”

Quả nhiên... Khang Hy khó chịu cầm chung trà uống một ngụm. Không can xin được chuẩn bị làm càn đây mà! “Mỹ Ly đến đây cầu xin người với tư cách là một người mẹ cầu xin cho con trai.” Ánh mắt thành khẩn của Mỹ Ly làm Khang Hy có phần dao động, cuối cùng y thở dài, “Mỹ Ly, trầm biết lý do khiến người đến đây, lần trước chuyện gì cần nói Tĩnh Hiền cũng đã nói rõ rồi,” Y cười khổ, “Chuyện không nên nói cũng đã nói hết. Người phải biết, vua không nói chơi, trẫm đã hứa với Trát Mục Lăng là con gái lão sẽ được đối xử tử tế, trẫm tuyệt đối nói được làm được...” Mỹ Ly tủm tỉm cười. Nụ cười thấu hiểu ấy khiến Khang Hy mất tự nhiên, y khựng lại. “Hoàng thượng, nô tỳ hiểu rõ, người cũng có chỗ khó xử riêng.” Khang Hy nhướng mày “ừ” một tiếng, chắc Tĩnh Hiền cũng đã nói rõ quyết định của hoàng thượng với nàng rồi. Nhưng nàng nói tiếp: “Trước yến tiệc lễ Thượng nguyên, nô tỳ có ra sau điện tìm người, nghe thấy người nói chuyện với Trát Mục Lăng.” Nàng thần nhiên thừa nhận việc nghe lén quần thần bàn luận.

Khang Hy nhìn nàng vẻ dò xét, càng lúc càng không hiểu nàng muốn làm gì. Khóe môi y giật giật, dù bất nhẫn cũng không buồn vòng vo nữa, “Người đã biết thì còn tới khẩn cầu vô ích làm gì? Một ngày kia, dù Trát Mục Lăng thân bại danh liệt, trẫm cũng không nuốt lời hứa với lão ta.” Mỹ Ly mỉm cười, “Nô tỳ nghe thấy rõ mà, nô tỳ tuyệt đối không khiến người khó xử đâu.” Nàng lấy Bát Bộ Bát Trận ra khỏi ngực áo, quỳ xuống đi bằng gối đến trước án của Khang Hy, giơ lên cao quá đầu. Khang Hy cau mày, tiếp lấy bản đồ trên tay nàng, nhìn kỹ chốc lát rồi mặt chợt đổi sắc, cơn giận trào ra từ đáy mắt. Bản đồ này sao lại ở trong tay Mỹ Ly, ngấm lại chắc chắn có người đưa cho nàng! Không thể nào là Tĩnh Hiền, chỉ có thể là... Thừa Nghị! Thừa Nghị chết đã được gần năm năm, nói cách khác, Mỹ Ly trước giờ vẫn dấu bức trận đồ mà y mong mỗi tìm kiếm. “Người thờ thứ này ra là muốn đòi hỏi gì ở trẫm?” Giọng điệu y vừa lạnh nhạt vừa mỉa mai. Ắ nghĩ là mình đủ tư cách đòi hỏi sao? Dấu bị y giết chết, ả cũng không được phép oán hận lấy một câu nữa là. “Hoàng thượng, Mỹ Ly biết tội.” Nàng quỳ mọp xuống, nhưng không hoảng sợ, nàng sớm đã dự liệu được cơn giận của hoàng thượng.

“Lúc trước, Thừa Nghị ca đưa trận đồ cho nô tỳ là muốn nô tỳ dâng cho người, xin người khôi phục phong

hiệu, để nô tỳ không đến nỗi phải nhún nhường trước danh phận của người khác.” Khang Hy lạnh lùng hừ một tiếng, chẳng nói chẳng rằng. “Nô tỳ sợ người vì vậy mà trách tội Thừa Nghị ca nên mới không dâng. Về sau vẫn giữ, cũng là do chút mê muội của người mẹ, hy vọng tương lai sẽ dâng lên với danh nghĩa Doãn Khác, lập chút công lao.” Khang Hy vẫn trầm lặng nhưng nét mặt dịu lại, nghĩ ra chuyện gì đó bèn hơi cau mày, không còn lộ vẻ khinh bỉ chán ghét nữa. Mỹ Ly có thể vì Thừa Nghị mà không dâng trăn đồ, thật sự là một quyết định không dễ dàng trong tình huống ngày ấy. Nàng nói thẳng ra như vậy, khiến Khang Hy lại thấy trọng sự lương thiện của nàng, cơn thịnh nộ cũng nhạt đi vài phần. “Hoàng thượng, nô tỳ đến đây không phải để đòi hỏi người. Giấu giếm nhiều năm như vậy, Mỹ Ly tội nghiệt nặng nề, nhưng mà, xin thánh thượng thông cảm cho nỗi khổ tâm của một người mẹ. Doãn Khác chẳng có gì cả.” Nghe lời nói nghẹn dần về cuối của nàng, Khang Hy cũng thấy xót xa. Đúng vậy, Mỹ Ly chỉ có thể dựa vào bức trăn đồ này để lo toan cho tương lai của con trai mà thôi.

45. Chương 41.2

“Đứng dậy đi! Dù sao chẳng nữa, dâng lên bức trận đồ này cũng tính là công lao.” Khang Hy búng tay áo, “Nói đi, ngươi cầu xin chuyện gì?” “Nô tỳ khẩn cầu người phong Doãn Khắc làm thế tử.” Mỗ Ly không đứng dậy, chỉ ngẩng đầu nhìn hoàng thượng. Khang Hy lộ vẻ kinh ngạc, “Không được!” Y chán ghét quay mặt đi, sao lại cứ luẩn quẩn thế này! Y không thể phong nàng làm chính phi, con trai nàng đương nhiên cũng không thể trở thành thế tử. Mỗ Ly nở nụ cười mờ nhạt, “Người sẽ không vi phạm lời hứa đâu, cứ để Tổ Doanh độc chiếm mọi tôn vinh, bởi vì một kẻ đã chết không thể tranh giành được gì với nàng ta. Bản thân người, sau khi truy phong mẫu phi làm hoàng hậu thì mới trở thành con vợ cả.” “Hỗn hào!” Khang Hy tức giận.

“Hoàng đế ca ca, đừng giận Mỹ Ly. Mỹ Ly vẫn hay chọc người tức giận, sau này sẽ không như vậy nữa.” Nàng ngoẹo đầu mỉm cười, chắc đây là lần cuối cùng trong đời họ gặp nhau. Thật ra, trước khi y tổng nàng vào lãnh cung, nàng không mấy e sợ vị hoàng đế được mọi người kính ngưỡng này, nhưng tình anh em là chân thành, là xuất phát từ tận đáy lòng. “Không phải vì dâng lên bức trận đồ mà cho rằng đủ tư cách đến cầu xin người, chỉ là dùng tấm lòng người mẹ sẵn sàng chết vì con đến cầu xin người ban ơn thôi.” “Mỹ Ly...” Mắt Khang Hy tối lại, y đương nhiên hiểu rõ ý nàng, muốn trở thành chính phi, lại không vi phạm lời hứa của y với Trát Mộc Lãng, chỉ có cách là... truy phong. Tâm ý Mỹ Ly dành cho con khiến y cảm động sâu sắc, bà nội của y, mẹ của y cũng từng hy sinh tất cả vì y và tiên hoàng. “Người nhặn tâm bỏ lại Doãn Khác sao? Đối với con trẻ mà nói, người mẹ là không thể thay thế.” Y, thánh thượng của Đại Thanh, cũng là kẻ mồ côi mẹ.

Y chiếm được cả thiên hạ, nhưng mỗi lần nhớ tới mẹ, vị hoàng đế anh dũng cơ trí này lại cảm thấy đau buồn chua xót. Doãn Khác trở thành thế tử, thành Khánh thân vương tương lai, nhưng lại mất mẹ, nó sẽ chấp nhận sao? Sẽ vui lòng sao? Khang Hy dụ giọng: “Mỹ Ly, người không nên quá tham lam.” Mỹ Ly cười khổ, nàng tham lam ư? “Người có được đứa con trai ưu tú như Doãn Khác, có được người chồng thật lòng yêu thương như Tĩnh Hiên, bất kể năm xưa hắn có phạm sai lầm hay không, thì bao năm qua, trước tấm lòng hắn dành cho người, người không nên cứ mãi lạnh lùng. Chỉ tính riêng mỗi tình si khiến y đấu tranh vì người hôm qua, người đã không nên bỏ mặc y rồi! Có lẽ giờ người cảm thấy Doãn Khác phải chịu phạt dòng thứ thì thật đáng buồn, nhưng mất đi vòng tay che chở của người mẹ chẳng phải cũng lại đáng buồn hay sao? Hôm nay trẫm cũng hứa với người, công người dâng trận đồ trẫm ghi lại cho Doãn Khác, người không cần làm chuyện ngốc nghếch gì hết cả.” Bỏ lại Doãn Khác, người đau khổ nhất, bịn rịn nhất chính là nàng! Nhưng mà, cảm giác bị vận mệnh vứt bỏ bên lề đường... vị đế vương con trời này làm sao hiểu được. Mỹ Ly nhắm mắt lại, lệ nóng lăn dài, lời nói của hoàng thượng đã đánh vào chỗ yếu đuối nhất trong lòng nàng, suýt chút nữa là nàng dao động. Rồi nhớ đến nét buồn bã u ám trong mắt Doãn Khác, nàng nhận ra không còn đường lui nữa. Có mẹ lo lắng đương nhiên là hạnh phúc, nhưng đó chỉ là khi còn nhỏ mà thôi.

Cuối cùng cũng có lúc đứa con lớn lên, rời xa vòng tay người mẹ, lúc đó nó sẽ phát hiện, cuộc đời mình

không thể bó gọn trong mảnh trời nhỏ do mẹ gắng sức tạo ra nữa! Mỹ Ly thở dài lắc đầu, nước mắt thấm đầm hàng mi, “Rất nhiều người có thể làm tròn vai trò người mẹ để che chở cho Doãn Khác, nhưng chỉ mình nô tỳ cam tâm tình nguyện chết đi vì con mà thôi.” Trầm lặng hồi lâu, Khang Hy thở dài, “Về đi, suy nghĩ cho kỹ. Người lựa chọn thế nào, trẫm cũng ủng hộ.” Từ hoàng cung về, Mỹ Ly mệt mỏi đến độ kiệt quệ. Nàng khấp chặt áo choàng, cổ kiệu kín thế này, vẫn không ngăn được gió rét lùa vào hay sao? Doãn Khác gần như chạy hắt ra ngoài phủ đón mẹ. Suốt hai hôm nay, ứng xử bất bình thường của Mỹ Ly đã khiến đứa bé vốn tinh tế nhạy cảm này thấy bất an. Mỹ Ly xuống kiệu nắm lấy tay con, vừa nói chuyện vừa đi vào trong phủ. Nàng không đang tâm siết chặt tay Doãn Khác. Tay nàng quá lạnh, nàng không muốn tước đoạt hơi ấm của con, không nỡ. “Ngạch nương vào cung có việc gì thế?” Doãn Khác siết chặt lấy tay mẹ, bao nhiêu lo lắng đều tiêu tan. Cậu ngẩng đầu nhìn nụ cười của Mỹ Ly, trên đời này, chẳng có gì khiến đứa bé cảm thấy an ổn vững tâm bằng nụ cười của người mẹ. “Ngạch nương đi thăm lão tổ tông, Doãn Khác hôm nay làm gì?” Mỹ Ly đổi đề tài. Doãn Khác âm ỨC, “Viết được có một trang chữ! Hôm nay con cứ mãi lo lắng cho ngạch nương.”

Mỹ Ly không nén được nụ cười, bộ dạng lăm bằm nói chuyện, rồi ánh mắt giọng điệu của con, đều giống hệt Tĩnh Hiền. Nguyệt Mặc và Nguyệt Sắc hồn hồn chạy từ trong vườn ra nghênh đón họ, Nguyệt Mặc trở Doãn Khác, “Tiểu tổ tông của tôi ơi, giờ chịu ở yên rồi phải không?! Phúc tấn đã về rồi, người cũng phải làm xong bài tập mà thầy giao cho, không thì ngày mai sẽ phải chịu khổ đó!” Doãn Khác tình nghịch lè lưỡi ra với cô ta, khiến Nguyệt Mi và Mỹ Ly đứng bên phá lên cười. “Mau đi thôi!” Nguyệt Mặc thô bạo kéo Doãn Khác về phía thư phòng. Mỹ Ly cũng không ngăn cản, nàng chăm chú quan sát cô gái đi theo nàng suốt năm năm nay. Khi nàng mới vào Khánh vương phủ, Nguyệt Mặc chỉ là một a hoàn bé dưới biệt viện, chớp mắt một cái cô cũng đã lấy chồng làm mẹ, từ tỷ tỷ Nguyệt Mặc biến thành ma ma Nguyệt Mặc. Tuy không phải là nhũ mẫu của Doãn Khác, nhưng từ khi Doãn Khác ra đời, cô ta luôn giúp đỡ chăm sóc, thời gian ở bên cậu còn nhiều hơn thời gian ở với con ruột. Doãn Khác cũng thân với cô ta hơn các ma ma khác. “Ngạch nương, ngạch nương!” Doãn Khác đắc ý vẫy tay gọi Mỹ Ly, “Lại đây nhìn trang chữ con viết này.” Mỹ Ly mỉm cười gật đầu, rảo bước đuổi theo Doãn Khác và Nguyệt Mặc. Bàn học của Doãn Khác đặt một chồng sách dày, Mỹ Ly cảm thấy đau lòng, con trẻ còn nhỏ đã phải vất vả như thế, nàng xấu hổ nhớ lại khi mình bằng tuổi con, chỉ biết nghịch ngợm khiến người lớn đau đầu.

Con trai luôn phải gánh vác nhiều hơn con gái, đọc sách, ra làm quan, cuộc đời của họ đương nhiên là không giống nàng, không giống cuộc đời chỉ bó gọn trong một khoảnh trời vuông vắn. “Doãn Khác đã nắm chắc bài vở chưa?” Mỹ Ly cũng như những người mẹ quý tộc khác, đều hết sức coi trọng kỳ thi tuyển bạn học cuối tháng Giêng. Hoàng gia thường chọn vài đứa nhỏ thích hợp trong các gia đình quý tộc làm bạn học cho hoàng tử. Đó là ân điển hiếm có, không những thu lượm được kiến thức từ các bậc danh nho đương thời, mà còn có cơ hội thân cận với hoàng tử, cảm tình thuở nhỏ khi lớn lên có thể biến thành quan cao lộc hậu, thậm chí vinh quang to lớn hơn thế. Đây là đạo lý mà giới quý tộc ai nấy đều ngầm hiểu. “Dạ rồi.” Doãn Khác mỉm cười gật đầu, Mỹ Ly tự hào vuốt má con, nàng từng nghe thầy dạy khen ngợi Doãn Khác không chỉ một lần, rằng cậu tuy nhỏ tuổi nhưng thông minh hơn người, đây cũng là điều khiến nàng tự hào và vui sướng nhất. “Doãn Khác muốn trúng tuyển, như vậy thì có thể đọc sách và chơi đùa cùng Dận Chân ca ca.” Doãn Khác tràn đầy chờ mong, lại hết sức tự tin. Cậu đã nắm vững mọi bài thầy dạy, thầy từng nói, nhất định cậu sẽ trúng tuyển một cách dễ dàng. Mỹ Ly bật cười vì những lời ngây thơ của Doãn Khác. Con nít chẳng hiểu gì về kế mưu danh lợi, chỉ muốn ngày ngày được gặp mặt người bạn mình thích mà thôi.

“Đúng rồi, tiểu bối lạc nhất định phải cố gắng hơn nữa.” Nguyệt Mặc trước giờ còn yêu cầu nghiêm khắc hơn cả Mỹ Ly, “Doãn Giác thiếu gia cũng rất chăm chỉ, ngày nào cũng học bài đến khuya, mấy ngày nay thậm chí cũng không đi chơi đấy!” Miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Nguyệt Mặc lại chẳng coi thế tử ra gì. Cậu ta và Doãn Khác là một trời một vực, Doãn Giác nghịch ngợm hiếu động, thầy dạy bao lần vẫn ngô ngọng ngu ngơ. Bài vở giống hệt Doãn Khác, nhưng cậu ta phải học tới tận khuya, đến nỗi Tổ Doanh phúc tấn cũng phải đích thân trông coi, nếu không cậu ta lại nhấp nhộm. Bởi vậy, Nguyệt Mặc hết sức tự hào về tiểu chủ nhân của mình. Mỹ Ly nhận ra đắc ý trong mắt Nguyệt Mặc. Cũng là người mẹ, cô ta cao hứng chuyện gì nàng đương nhiên hiểu rõ. Mỹ Ly mỉm cười, càng yên tâm hơn.

Nàng ra đi rồi, Nguyệt Mặc vẫn sẽ chăm chú cho Doãn Khác. Ra đi... nàng nói khẳng khái mạnh mẽ như vậy, nhưng đến khi cần phải hành động, thì lại phát hiện ra mình còn có bao gánh nặng không nỡ buông xuống. Ví dụ như nàng muốn đợi cho đến khi Doãn Khác thi xong, trở thành bạn học của hoàng tử, muốn đợi Tĩnh Hiền trở về từ phương nam. Quả thực còn rất nhiều điều quyến luyến. Hôm con cháu quý tộc

tham gia cuộc thi, lão tổ tông chuẩn bị riêng một gian điện nhỏ để các bà mẹ nghỉ ngơi. Mỹ Ly ngồi giữa đám phúc tấn gấm hoa rực rỡ, vẻ mặt khá bình thản, nằng tin tưởng vào Doãn Khác. So với nàng, Tổ Doanh lo lắng hơn nhiều, chính bản thân nàng ta cũng không muốn con mình thua kém Doãn Khác. Cuộc thi kéo dài một canh giờ thì kết thúc, các phúc tấn bỏ luôn thói quen ung dung bình tĩnh ngày thường, ủa ra ngoài vườn đón lấy con. Doãn Giác cúi đầu, ủ rũ tụt lại tít đằng sau các tiểu bối lạc và tiểu thiếu gia. Tổ Doanh nhìn sắc mặt của con, trong lòng buốt giá. Doãn Khác hơn hở mỉm cười nhào vào lòng Mỹ Ly, Mỹ Ly vui vẻ vỗ vỗ lưng con khích lệ. Tổ Doanh sầm mặt kéo tay Doãn Giác, tuy thâm giận con không chịu cố gắng, nhưng nàng vẫn không nỡ trách mắng nó, nhất là trước mặt Mỹ Ly và Doãn Khác. Đi qua khúc quanh, nàng ta gặp Ngọc phúc tấn vừa thỉnh an thái hoàng thái hậu về.

Con gái gặp mẹ, bao nhiêu uất ức chột trào ra, Tổ Doanh cay cay sống mũi, bật gọi “Ngạch nương!” Ngọc phúc tấn nhìn con gái, ánh mắt vừa thương yêu vừa trách cứ, đã là nữ chủ nhân của một vương phủ, bình thường nhà nhận chửi chạch là thế, giờ lại giờ bộ dạng trẻ con khóc lóc làm nũng ra. Nhưng nhìn xuống cháu ngoại rầu rĩ, bà hiểu ngay nguồn cơn có sự. Bà mỉm cười điểm tay vào trán con gái, “Con bé này, vậy mà cũng buồn bã sao? Bạn học của hoàng tử, đâu phải cứ thi tốt là được tuyển.” Bà cười nhạt. Tổ Doanh nhướn mày, sự nghi ra. “An tâm đi,” Ngọc phúc tấn xoa đầu cháu ngoại, “Ngạch nương sẽ giúp con lo lắng chu toàn. Thế tử của bà ơi, cúi đầu buồn bã làm gì? Theo ngoại tổ mẫu về phủ nhé? Bà có thứ rất hay cho cháu này.” Doãn Giác vui vẻ ra mặt, cậu vốn chẳng mấy quan tâm đến kỳ thi lần này, chỉ là sợ mẹ trách móc, nay bà ngoại cũng đứng về phía cậu, đương nhiên cậu không cần lo lắng sợ hãi nữa. Mỹ Ly khẽ vỗ vào lưng Doãn Khác. Lúc nàng ngồi xuống ôm lấy con, Doãn Khác đã cao hơn cả nàng. “Thi tốt chứ?” Nàng nhích ra xa một chút, nhìn khuôn mặt tuần tú của cậu bé. Doãn Khác gật mạnh đầu, đôi mắt đen láy sáng rõ, đôi môi hoàn mỹ cong lên hồn nhiên. Nụ cười của cậu làm tâm hồn Mỹ Ly chấn động. Đứa bé mỉm cười hạnh phúc quá, thỏa mãn quá...

Nàng nhớ tới lời nói của hoàng thượng, nàng có phải là quá tham lam hay không? Ở bên cạnh Doãn Khác, tuy con không thể trở thành thế tử, nhưng sẽ luôn giữ được nụ cười trong sáng này. Con sẽ được hoàng thượng đặc biệt coi trọng, có cha quan tâm, có mẹ thương yêu... May ra cuộc đời con sẽ không đen tối âm u như nàng tưởng. Toàn là viện cớ cả! Nhưng nhìn dáng vẻ Doãn Khác lúc này, nàng không nỡ lòng nào, không đành bỏ con mà đi. Tâm hồn nàng, lần đầu tiên vì nụ cười của con mà nhen nhóm đôi chút hy vọng, nàng lại hân hoan về cuộc sống sau này. Thậm chí nàng còn muốn chia sẻ với Tĩnh Hiên niềm vui của mình, kể cho y biết sự ưu tú của Doãn Khác. Đưa lá thư vừa viết cho người hầu chuyển đến Giang Nam, lòng nàng chột dâng lên niềm hạnh phúc bình đạm. Thấy y chịu chia sẻ thống khổ với nàng, nàng cũng mong được cùng y chung hưởng niềm vui. Ngày công bố danh sách trúng tuyển sắp đến. Trở thành bạn học của hoàng tử cũng là một vinh dự đáng kể, hoàng thượng sẽ trực tiếp hạ chỉ đến gia đình có con trai trúng tuyển, phủ đệ nào được thánh chỉ đều cử hành nghi thức ăn mừng, đốt pháo mở tiệc.

46. Chương 41.3

Đối với chuyện Doãn Khác trúng tuyển, Mỹ Ly và người hầu trên dưới đều cho rằng đó là đương nhiên thôi. Thầy dạy của Doãn Khác cũng lên vỗ ngực cam đoan rằng nhất định cậu sẽ trúng tuyển. Nguyệt Mặc, Nguyệt Mi sớm đã chuẩn bị dây pháo, chỉ cần nhận được thánh chỉ là sẽ tổ chức ăn mừng tưng bừng một phen. Đám người hầu từ sáng sớm đã hân hoan hỉ hả, Mỹ Ly cũng cười tủm tỉm nhìn Nguyệt Sắc và Nguyệt Mặc chuẩn bị bao lì xì để thưởng cho đám người hầu đến chúc mừng. Doãn Khác cũng đặc biệt cao hứng, qua hôm nay, cậu có thể vào cung chơi với Dận Chân ca ca hằng ngày. Nghe Thái Thiệu nói nó thi cũng không tệ, nghĩ đến chuyện có thể ở chơi suốt ngày với bạn bè, đứa trẻ con nào mà chẳng mong đợi chứ. Tiếng báo tin vui tiến thẳng vào nội viện, gã sai vặt phụ trách việc đốt pháo suýt nữa đã chồm nhang vào ngồi, nhưng đoàn người cao giọng chúc mừng lại đi thẳng sang khu nhà của Tổ Doanh. Nhà chính vang lên tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc, Doãn Khác nhấp nhồm sốt ruột, đứng ngoài hành lang nhìn ra cửa, Mỹ Ly an ủi ôm lấy vai con trai. Thánh chỉ của Doãn Giác đã tới nơi, thánh chỉ cho con nàng chắc cũng sắp tới rồi. Chờ đợi mòn mỏi, khuôn mặt Doãn Khác đã lộ vẻ mất mát thương cảm. Mặt trời ngả về tây, tiếng pháo

đi đứng ở những phủ đệ chung quanh vọng lại, đó là tín hiệu cho thấy con nhà khác cũng đã trúng tuyển, nhưng rồi tất cả từ từ chìm vào im lặng. Yên tiệc chúc mừng Doãn Giác đã bắt đầu, Tổ Doãn sai đầy tớ đến mời mấy lần, nhưng chẳng ai đi dự.

Tiếng chúc mừng cười nói từ tiền sảnh loáng thoáng vọng vào khiến cho khu nhà của trác phúc tấn thêm phần hiu quạnh, hiu quạnh đến mức người ta phải ngậm ngùi. Doãn Khác không đứng ngoài hành lang nữa mà lẳng lặng quay về phòng mình, đóng chặt cửa lại. Dưới gió xuân lành lạnh, Mỹ Ly đứng ngoài vườn nhìn cánh cửa đóng chặt. Doãn Khác chưa bao giờ thương tâm khóc lóc trước mặt nàng, chắc con đang giấu mình vào góc, tự liếm láp vết thương chẳng? Đúng là con trai nàng, về điểm này nó rất giống, rất giống nàng, nàng mơ hồ trông thấy mình trong góc An Ninh điện, nước mắt rờn rờn, khóc mà không ra tiếng. “Chủ tử, hay là người vào cung hỏi thử xem sao?” Nguyệt Mặc không thể chấp nhận được sự thật rằng Doãn Khác thi rớt, cô khẳng khái quả quyết đây là một lần lần hoang đường. Mỹ Ly chậm rãi gật đầu, đương nhiên là nàng phải hỏi cho rõ ràng. Vừa bước vào cửa cung, nàng gặp đúng gã thái giám tổng quản lo thủ tục chọn bạn học lần này.

Phượng công công là người quen cũ của nàng, từng là tiểu thái giám chỗ lão tổ tông, sau đó theo hoàng thượng mới một bước lên mây. Phượng công công nhìn thấy nàng, vội vã bước tới thỉnh an, vẻ mặt có phần mất tự nhiên. Hắn thừa biết vì sao Mỹ Ly cách cách lại vội vàng tiến cung. “Phượng công công,” Mỹ Ly nhìn về mặt khó xử của hắn, đã biết ngay cái gọi là sai lầm chỉ là suy nghĩ ấu trĩ của nàng và bọn Nguyệt Mặc thôi. “Doãn Khác thi không tốt sao?” Nàng hỏi thẳng nhưng chẳng khác gì tiếng thở dài. Phượng công công lắc đầu quầy quậy, tuy thành tích không công khai, nhưng hắn đương nhiên là biết. “Không, không, tiểu bối lạc trả lời rất tốt, đến thái phó cũng phải tấm tắc khen, nói con nít năm tuổi được vậy là không dễ dàng gì. Hiềm nỗi...” Hắn nuốt nước miếng, nhìn xuống giày, “Hiềm nỗi, chỉ có hậu duệ dòng chính mới đủ tư cách trúng tuyển làm bạn học của hoàng tử mà thôi.” Mỹ Ly hơi rùng mình, không nói thêm câu nào. Phượng công công áy náy, “Không hiểu tại sao, tổ tiên quả thật có quy củ như vậy, nhưng bao nhiêu năm rồi không áp dụng, tự nhiên năm nay...” Mỹ Ly cười buồn. Oán hận của Tổ Doãn không trực tiếp nhắm vào nàng, nhưng lại khiến nàng đau đớn hơn gấp bội. “Hoàng thượng đã biết chuyện của Doãn Khác chưa?” Nàng khẽ hỏi, ôm ấp tia hy vọng cuối cùng. “Biết rồi, nhưng Khoa Đồ đại nhân phụ trách Thượng thư phòng đưa ra lời răn dạy của tổ tiên, hoàng thượng cũng không tiện phản bác.” Trên đường hồi phủ, nàng nhìn túi hương tua rua đang đưa qua lại trong kiệu.

Quả là ngốc quá, hoàng thượng để nàng tự lựa chọn, nàng lại nghĩ rằng mình có quyền lựa chọn thật, trong khi vận mệnh vĩnh viễn chỉ đem lại cho nàng những kết quả mà nàng buộc phải chấp nhận. Lựa chọn trước giờ vẫn là một điều xa xỉ đối với nàng. Đám a hoàn tụ tập ở cửa, lo lắng chờ nàng, thấy vẻ trầm mặc của nàng thì đều thất vọng cụp vai như bong bóng xì hơi, không nói nên lời. Doãn Khác vẫn nhốt mình trong phòng riêng, không chịu đi ra. Mỹ Ly gõ gõ cửa phòng, lòng thầm khiếp hãi, bỗng nhiên nàng không đủ can đảm đối diện với nỗi đau của Doãn Khác. Doãn Khác vắng dạ, nhưng một hồi lâu sau mới mở cửa, đập vào mắt nàng vẫn là khuôn mặt tươi cười thoải mái. Nụ cười của Doãn Khác từng đem lại hy vọng cho nàng, hiện tại lại khiến quyết tâm của nàng thêm kiên định, vì nàng nhìn thấy rõ ràng nỗi phiền muộn và mất mát đằng sau nụ cười đó. “Ngạch nương...” Cậu chủ động nắm tay nàng, kéo vào phòng ngồi. “Doãn Khác không buồn nữa”. Thậm chí cậu còn mỉm cười dụi đầu vào lòng nàng. “Dẫu không thể đọc sách cùng Dân Chân ca ca, con cũng sẽ chăm chỉ học hành, không kém gì bọn họ!” Học không kém thì có ích lợi gì? Lúc nhỏ đã bị đẩy ra khỏi vòng giao tế của kẻ cầm quyền, khi lớn lên, có ưu tú cách mấy cũng chỉ là một bồi lực vô danh, vĩnh viễn không thực hiện được khát vọng quyền lực. Tất cả chỉ bởi cậu là con vợ lẽ! Mỹ Ly mỉm cười vuốt ve bím tóc đen nhánh của con, gật đầu.

Doãn Khác thật sự quá hiểu chuyện, quá cảm thông đi, cậu mới có năm tuổi, thế mà đã biết cách khắc chế nỗi buồn để an ủi nàng, sự kiên cường của con khiến nàng vừa tự hào vừa chua xót. Từ rày về sau, cậu cần phải kiên cường như vậy mới sống sót được. Nguyệt Mặc đứng bên lén lau nước mắt, tiểu bối lạc hiểu chuyện mà lại khiến người ta đau lòng. Cậu mới có mấy tuổi chứ? Mỹ Ly đứng dậy, ra lệnh cho cô chăm sóc Doãn Khác cẩn thận, Nguyệt Mặc nhún mình vâng dạ. Đi đến cửa, Mỹ Ly lại quay đầu nhìn Nguyệt Mặc đang bày thức ăn cho Doãn Khác, khẽ gọi: “Nguyệt Mặc...” “Chủ tử?” Nguyệt Mặc nghi hoặc nhìn nàng, không hiểu sắc thái ẩn hiện trong mắt nàng. Mỹ Ly mỉm cười, “Có người chăm sóc Doãn Khác, ta cũng yên tâm.” Nguyệt Mặc cau mày, cứ cảm thấy câu nói bình thản nhưng đặc biệt nhấn mạnh của Mỹ Ly dường như có hàm ý nào khác. Làn khói uể oải lơ lửng tỏa ra từ lồng ấp, khiến buổi trưa chớm xuân thêm phần ấm áp thoải mái. Mỹ Ly mỉm cười nghe lão tổ tông nói chuyện phiếm với các phúc tấn khác, giọng lên

bỗng xuống trầm, tiếng cười đùa không ngớt, dầu nàng không chăm chú lắng nghe nhưng cũng cảm thấy tâm tình thoải mái. Giờ là lúc ấm áp nhất trong ngày, màn gấm trước cửa điện được vén lên để ánh mặt trời thỏa thích rọi vào, làn gió phảng phất ý xuân nhàn nhạt.

Cây đào ngoài vườn đã lốm đốm trở nụ xinh xinh, Doãn Khác đang cùng tứ a ca và Thái Thiệu đá bóng ngoài vườn, mấy bé gái thì chơi cầu trong góc, quả cầu của một tiểu cách cách bị bé gái lớn hơn đá văng lên cành cây, cô nàng đứng dưới gốc cây khóc hu hu, đám thái giám vội vã chạy đi khiêng ghế. Doãn Khác không chịu được cảnh khóc lóc, tay chân nhanh nhẹn trèo lên cây, thoáng chốc đã lấy được quả cầu, khiến đám cung nữ thái giám sợ đến trắng bệch mặt, đứng dưới tàng cây ngược mắt vươn tay như muốn đón lấy Doãn Khác, miệng lắp bắp khen ngợi thở than: “Tiểu tổ tông ơi là tiểu tổ tông...” Mỹ Ly mỉm cười, tài trèo cây của Doãn Khác chính là do người mẹ bú dưỡng bình này truyền thụ. Lão tổ tông bị kinh động vì cảnh tượng nhộn nhạo ngoài vườn, bèn cùng mọi người tò mò nhìn ra xem xét, vừa kịp trông thấy hai đứa bé trắng trẻo đáng yêu đứng dưới gốc cây trong ánh xuân rực rỡ. Doãn Khác trả lại quả cầu cho Vũ Nhu, làm bộ làm tịch vỗ vỗ đầu cô bé nói gì đó, chắc là dỗ cô đừng khóc. Trò chơi bị gián đoạn vì hành động bất ngờ của Doãn Khác, tứ a ca ngán ngẩm lẩn lẩn quả bóng dưới chân, Thái Thiệu lộ vẻ khinh thường tiến về phía một cô bé ngồi ở hành lang say mê đọc sách. Bé trai tuần tú, nên dù dữ tợn thì trông vẫn đáng yêu, cậu bĩu môi mĩa mai cô bé xinh xắn: “Vì sao người không chơi cùng bọn họ? Chỉ biết đọc sách mà thôi, đúng là đồ xấu xí một sách!” Cô bé này nhỏ tuổi hơn Thái Thiệu, thân hình cũng thấp bé hơn, nhưng lại bình tĩnh đứng dậy, chững chạc nhún mình chào cậu ta, không thềm nhìn thẳng mặt. Thái độ rất lạnh lùng, dù còn non nớt, rõ ràng là không mấy may thiện cảm với Thái Thiệu, giọng nói thì hoàn toàn trái ngược với dáng điệu cung kính của mình: “Ai cần người lo!” Chẳng mấy khi thấy tiểu bối lặc Thái Thiệu bị con gái chọc tức, đám a hoàn thị nữ châu hầu xung quanh cùng phá lên cười khiến cậu bé thêm xấu hổ, cau mày muốn xông tới dạy cho con một sách ranh con này một bài học, các cung nữ vội vàng ngăn cản.

Tứ a ca trước giờ luôn mang bộ dạng cụ non, bèn tiến lại gần chỉ dạy cho tiểu huynh đệ: “Đánh con gái là không tốt.” Thái Thiệu lạnh lùng trừng mắt, chưa kịp đáp trả thì tứ a ca đã liếc thấy Doãn Khác và Vũ Nhu được lão tổ tông gọi vào trong, cậu vốn tỉ mỉ chu đáo nên ra về người lớn nắm tay Thái Thiệu chạy theo luôn, vừa kịp lúc nghe lão tổ tông cười tùm tùm hỏi: “Doãn Khác có thích Vũ Nhu không?” Vũ Nhu mới ba tuổi, một tay nắm lấy Doãn Khác, tay kia cầm quả cầu, vẫn còn thút thít khóc. Hiếu Trang chăm chú quan sát cô bé, tuổi tuy nhỏ nhưng trông đã ra dáng mỹ nhân rồi, “Không hổ là con gái của Xảo Tâm, nhìn đáng yêu chưa kìa!” “Lão tổ tông!” Nhân lúc Doãn Khác chưa kịp đáp lời, tứ a ca bước lại gần nói chen, “Doãn Khác không thích Vũ Nhu đâu!” Cậu thay mặt em phát biểu một cách chắc chắn như chém đinh chặt sắt, khiến các phúc tấn phá lên cười ha hả. Hiếu Trang mỉm cười lườm cậu, “Ta hỏi Doãn Khác, con sốt ruột làm gì? Chẳng lẽ con cũng thích Vũ Nhu sao?” Tứ a ca nóng nảy, sao lại lòi cả cậu vào cuộc làm gì? “Chúng con chẳng ai ưa Vũ Nhu cả, nó hay khóc lắm!” Bị thẳng thắn “từ chối” như vậy, Vũ Nhu uất ức bĩu môi, nước mắt lại rùng rùng tuôn rơi. “Đi mau, đi đá cầu thôi!” Tứ a ca kéo Doãn Khác rảo chân chạy, ra tới ngoài vườn mới thở phào một hơi. “Dận Chân ca ca, vì sao lại nói là đệ không thích Vũ Nhu? Thực ra đệ rất thích muội ấy.” Doãn Khác nghi ngờ hỏi. “Đồ ngốc!” Dận Chân cốc vào trán cậu, “Trước mặt lão tổ tông mà nói bậy nói bạ thích người này người nọ sao? Cẩn thận không bà đưa con bé khóc nhè kia về làm phúc tấn của người bây giờ!” Doãn Khác bưng tỉnh, gật đầu lia lịa, thì ra có chuyện như vậy sao. “Còn người thì toàn lo chuyện bao đồng!” Thái Thiệu lườm Dận Chân, chẳng đồng ý với lời răn dạy của cậu. Dận Chân đang định mắng Thái Thiệu là đồ không biết tốt xấu, thì nghe ngặc nường của Doãn Khác gọi, “Tứ a ca!” Mỹ Ly đứng ở hành lang, khi này đi ra theo bọn trẻ, chứng kiến hết mọi chuyện. Dận Chân cười hì hì đi tới, hỏi có chuyện gì.

Mỹ Ly nhẹ nhàng kéo tay cậu, “Tứ a ca, về sau hãy giúp ta để ý dạy dỗ Doãn Khác nhé, thay ta chăm sóc cho nó.” Nàng dặn dò như vậy không phải vì Dận Chân là hoàng tử, bởi hoàng tử mà không được coi trọng thì cũng tủi phận vô cùng. Nàng dặn, chỉ vì đứa bé nghiêm nghị già dặn này là bạn tốt của Doãn Khác, được Doãn Khác coi như anh trai, hy vọng mai sau nó sẽ ghi nhớ lời gửi gắm hôm nay của nàng. Thái Thiệu nóng tính hệt như a mã, liền hỗn hển chạy tới, giọng trách móc: “Dì Mỹ Ly à, dì còn nhờ Dận Chân dạy dỗ người khác hay sao? Doãn Khác sẽ bị phiền đến chết mất.” Mỹ Ly mỉm cười, nhìn cậu bé giống hệt Thừa Nghị, “Thái Thiệu cũng phải làm bạn mãi với Doãn Khác nhé!” Nói chuyện với trẻ con, nàng tự nhiên giọng ngọt ngào, nhận ra điều đó, nàng phá lên cười. Lão tổ tông truyền đem thức ăn ngọt chiêu đãi các phúc tấn, đám cung nữ thái giám vốn đang đứng tán dóc chờ lệnh ngoài vườn lập tức bận rộn tụi tụi, gọi các tiểu chủ rửa tay rửa mặt, lại giúp truyền gọi và bày biện thức ăn.

Nhân lúc nhón nháo, Mỹ Ly lặng lẽ đi vòng ra sau chính điện, từ nhỏ đã lẫn lóc nơi Từ Ninh cung, nàng biết rõ mọi bí mật của cung điện này như lòng bàn tay. Vườn sau có mấy gian nhà san sát tầm thường, nhìn qua tường là kho, nhưng lại có một cung nữ còn trẻ đứng trông coi. Nàng mỉm cười tinh nghịch, thối ranh quái thú nhỏ trở lại, nàng nghiêm mặt nói với cô cung nữ tập sự vẫn còn khờ khạo, rằng tổng quản thái giám của Từ Ninh cung đang tìm cô có việc, mình từ vườn sau đi ngang qua nên đến nhấn giùm. Tiểu cung nữ dễ dàng trúng kế, không chút nghi ngờ rảo bước chạy ra tiền điện. Mỹ Ly che miệng mỉm cười, đẩy cửa tiến vào gian phòng nằm sát tường bao. Từ Ninh cung tràn ngập từ bi nhân ái, nhưng cũng có một gian chuyên cất giấu độc dược, có lẽ đó mới chính là diện mạo cơ bản nhất của quyền lực. Khi còn bé, nàng từng tò mò đến đây tìm hiểu, vừa nể vừa sợ mấy loại độc dược này. Bao nhiêu năm đã qua, một số loại thuốc đã biến mất khỏi giá, nhưng lại bổ sung một số loại nàng chưa gặp bao giờ.

Mỹ Ly thông thuộc tiến vào, nhắc lấy chiếc bình tinh xảo đặt ở ngăn tủ trong cùng. Loại độc dược này vô cùng quý giá, nghe nói nếu uống phải sẽ chết rất nhẹ nhàng, bộ dạng cũng không quá kinh khủng. Nàng sống đã khổ sở đau đớn lắm rồi, chết... cũng nên nhẹ nhàng một chút. Dùng xong bữa, các phúc tấn nói chuyện một lúc rồi lần lượt cáo lui, Doãn Khác đã chạy tới khu vườn ở cung nào đó chơi đùa, cậu biết ngách nường sẽ không về sớm, vì lão tổ tông thường giữ ngách nường lại nói chuyện nhà. Mỹ Ly vẫn tươi cười, nhưng ánh mắt thẳng thốt cùng nét ưu sầu vô tình lộ ra không thể che giấu được thái hoàng thái hậu vốn rất quen thuộc với nàng. Hiếu Trang thăm thở dài, vẫn là vì chuyện của Doãn Khác sao? Khoa Đồ bên Thượng thư phòng tự nhiên tích cực như vậy, hoàng thượng và bà đều hiểu rõ lý do tại sao. Thỉnh cầu của Tĩnh Hiền đã thực sự chọc giận Tổ Doanh, với uy thế của Trát Mục Lăng, hoàn thành việc nhỏ nhặt thế này đúng là dễ như trở bàn tay.

“Mỹ Ly à, ta đã bảo hoàng thượng đặc biệt hạ chỉ mời danh nho của kinh thành là Dự Kỳ tiên sinh làm thầy dạy Doãn Khác, người an tâm chưa?” Không có người ngoài, Hiếu Trang bèn nói thẳng. Mỹ Ly đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi. Hoàng thượng đặc biệt hạ chỉ mời thầy dạy, đúng là ân trên hiếm có. Hoàng thượng và lão tổ tông thật quá bận lòng vì nàng và Doãn Khác rồi. Bao năm qua, nàng mang ơn lão tổ tông rất, rất nhiều. Mỹ Ly đột nhiên hành đại lễ dập đầu làm Hiếu Trang kinh ngạc, bà vội gọi cung nữ đỡ nàng dậy. Mắt Mỹ Ly rớm lệ, khuôn mặt xinh đẹp vẫn rạng nét cười. “Lão tổ tông, hãy để Mỹ Ly hành đại lễ tạ ơn đi. n đức của người dành cho Mỹ Ly và Doãn Khác, nô tỳ đời này kiếp này không sao báo đáp được.” Lời nói của nàng khiến Hiếu Trang chua xót trong lòng, Ngọc An cô cô cũng đưa khăn thấm nước mắt. “Hài tử này...” Hiếu Trang trách móc, “Chuyện gì cũng giữ trong lòng! Ngày sau của Doãn Khác còn dài, sẽ có nhiều cơ hội cho nó.” Mỹ Ly khẽ mỉm cười, đúng vậy, nàng chính là cơ hội của con. “Lão tổ tông,” Nụ cười nàng ngân thành tiếng thở dài, giọng điệu không còn trịnh trọng nữa mà trở lại ngây thơ như cô gái năm xưa, “Trước giờ người đều là chỗ dựa duy nhất cho Mỹ Ly và Doãn Khác. Đời này Mỹ Ly khiến người lo lắng nhiều quá, cuối cùng lại còn giao con trai của mình cho người, đúng là bất hiếu.” Nghe nàng tươi cười nói vậy, Hiếu Trang thấy tim bỗng rút. Chắc phải thương tâm lắm Mỹ Ly mới dùng đến những lời như thế, “Ngọc An, mau kéo nó đứng dậy cho ta!

Trời về chiều lại thả ra những lời này, thật khiến ta rầu lòng quá!” Mỹ Ly mỉm cười tự trách, “Mai đây ta sẽ không như vậy nữa.”

47. Chương 42

Chương 42: Hy vọng

Lại là một buổi sáng nắng đẹp. Mỹ Ly nằm ngửa trên gối, nuối tiếc ngắm bóng cây loang lổ in trên màn cửa sổ. Buổi sáng mùa xuân, đến cả bầu không khí cũng phảng phất hương thơm hy vọng. Hy vọng, đối với nàng mà nói, là vô cùng quý giá. Mọi nỗ lực của nàng chỉ là muốn cho Doãn Khác cũng cảm nhận được hy vọng trong cuộc đời, trong lòng có hy vọng thì mới có hạnh phúc.

Nguyệt Mi ôm chồng y phục sắp mặc tiến vào, Mỹ Ly mỉm cười nhìn qua, “Lấy chiếc áo bào màu xanh ngọc mới may ra đây, hôm nay ta chợt muốn ăn diện đẹp để một phen.” Mỹ Ly vui vẻ khiến Nguyệt Mi cũng

phấn khởi hẳn lên, môi mắt càng thêm sinh động, “Cách cách, hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?” Ngày đặc biệt à? Mỹ Ly vén lại mấy sợi tóc lòa xòa, chắc là vậy rồi.

Trước giờ nàng chỉ cần ăn mặc nhã nhặn là đủ, nàng không mấy kén chọn, trừ dịp lễ tết hay có chuyện gì quan trọng. Nhưng hôm nay, nàng khác hẳn ngày thường, được biệt cảm thấy hứng thú với quần áo trang sức, miệt mài phối mãi áo váy này với trang sức kia. Đám a hoàn cũng hết sức phấn khởi, nói cười rộn rịp, cả phòng rộn rã tiếng cười giòn. Ngay như Doãn Khác lẽ ra phải đi học ở thư phòng, nhưng lây cơn hứng chí bất bình thành linh của ngạch nương, cũng cười hì hì chạy sang phòng Mỹ Ly, ngồi bên bàn bát tiên chống cằm nhìn mẹ trang điểm, Mỹ Ly cũng không giục con về đi học.

“Ngạch nương đẹp quá!” Doãn Khác ngắm hình phản chiếu của mẹ trong gương, nghiêm túc khẳng định. Bộ dạng nghiêm trang của cậu khiến đám phụ nữ trong phòng phá lên cười. Mỹ Ly mỉm cười quay lại nhìn, vẫy vẫy tay gọi con, cậu liền nũng nịu chạy tới nhào vào lòng mẹ, khen lấy khen để, “Ngạch nương của con là người đẹp nhất trên đời này!” Mỹ Ly dí tay vào mũi con: “Đợi đến khi con tìm được cô gái mình yêu, sẽ không cảm thấy ngạch nương là đẹp nhất nữa.” Doãn Khác còn muốn cãi lại thì bị Mỹ Ly đẩy ra đứng thẳng người, “Đi đi, thầy dạy đang đợi con đó, hôm nay đã trễ khá lâu rồi.” Nàng vuốt ve đôi má bầu bĩnh trên khuôn mặt tuấn tú của con trai, lẩm bẩm nói thầm. Ánh mắt bịn rịn của Mỹ Ly khiến cậu bé nhận ra ngay, “Ngạch nương, hôm nay Doãn Khác trốn học ở nhà với người nhé?”

Theo bản năng, Mỹ Ly định gật đầu, nàng muốn Doãn Khác ở bên mình lâu thêm một chút nữa, một ngày cũng tốt, một giờ cũng hay... Nhưng cuối cùng nàng lắc đầu, “Hư quá, học hành phải chuyên tâm chứ!” Lời trách móc vừa thoát ra khỏi miệng, nàng lại thấy không đành lòng, bèn vuốt trán con, giọng nghiêm khắc lại biến thành giọng từ ái yêu thương của người mẹ, “Đi đi, tối nay ngạch nương sẽ làm đồ ăn ngon cho con.” Doãn Khác gật đầu, tiếc nuối theo Nguyệt Sắc rời đi. Mỹ Ly lẳng lặng nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đang xa dần. Mong sao sự ra đi của nàng sẽ không khiến con khổ sở lâu quá.

Con thông minh như vậy. nhạy cảm như vậy, nhất định sẽ hiểu rõ tấm lòng nàng. Con hưng phấn từ từ lắng xuống, mọi người quay về với công việc bận rộn ngày thường, Mỹ Ly ngồi bên cửa sổ đọc sách một lúc, thừa dịp không có người bèn bước ra khỏi nhà. Hoa nhài nở sớm khoe sắc rực rỡ, khiến chồi lá xanh non càng thêm phần đẹp mắt, Mỹ Ly chăm chú quan sát đĩnh đài lâu gác ven đường, Khánh vương phủ vô cùng quen thuộc, ngày nào nàng cũng vội vã đi ngang qua, nay nhìn kỹ lại thấy có chút lạ lẫm. Đây là nhà của Tĩnh Hiền, cũng là nhà của nàng, dẫu nàng đóng vai trò gì trong căn nhà này, cho đến khi sắp phải rời đi, nàng vẫn thấy đôi phần lưu luyến.

Tổ Doanh vô cùng bất ngờ khi thấy nàng đến, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ điềm nhiên, mời Mỹ Ly vào sảnh đằng sau nói chuyện, dáng điệu trịnh trọng nhưng xa cách. Nàng ta ngồi trên giường lò, quay lưng ra cửa sổ, ánh mặt trời mờ ảo chiếu qua song cửa, khiến khuôn mặt nàng ta mơ hồ hẳn đi. Mỹ Ly ngồi ngay đối diện, tủm tỉm cười nhìn Tổ Doanh, nhưng thực tình chẳng trông thấy gì. “Chẳng mấy khi người chủ động đến tìm ta.” Tổ Doanh trước giờ vui giận không lộ ra mặt, nay lại không buồn che giấu thái độ lạnh lùng. Từ khoảnh khắc Tĩnh Hiền van xin hoàng thượng lập bình thê, nàng ta và nàng đã chính thức trở thành địch thủ. “Tổ Doanh...” Biết là phí công, Mỹ Ly vẫn cố nhìn kỹ gương mặt của người đối diện, “Mấy năm nay, chắc cô cũng mệt mỏi lắm?” Tổ Doanh cứng người, Mỹ Ly mỉm cười. Đúng vậy, nhiều năm nay, ai cũng mệt mỏi cả. “Có mệt thật,” Gắng khống chế nỗi bi ai vừa trào dậy, Tổ Doanh lạnh nhạt đáp, “Vì con của ta, vì chính bản thân ta, có vất vả cách mấy ta cũng phải cố gượng đến cùng.” Lời tuy băng giá, lòng lại xót xa.

Đối thủ thường hiểu rõ nhau hơn cả bạn bè, nàng yêu thương một gã đàn ông không yêu mình, nàng cảm thấy tuyệt vọng, cảm thấy mệt mỏi, Mỹ Ly chẳng phải cũng vậy hay sao? Điều là những thứ vất vả theo đuổi nhưng vĩnh viễn không bao giờ chiếm được. Có lẽ nàng còn may mắn hơn Mỹ Ly một chút, người đàn ông nàng yêu vẫn còn sống, nhưng mà... Ánh mặt trời xuyên qua song cửa càng trở nên dịu dàng, sưởi ấm khuôn mặt xinh đẹp bình thần của Mỹ Ly. Chính là bởi trái tim đã chết, nên Mỹ Ly mới dám hành động bất chấp tất cả, không giống như nàng!

Tia hy vọng mong manh len qua khe hở tuyệt vọng, chẳng khác gì mũi gai đâm sâu vào linh hồn, không sao rút ra được, đau đến chết đi sống lại. Ngạch nương nói đúng, trước giờ nàng nuôi ong tay sao, nàng hiểu rõ hơn bất kỳ ai, lần này Tĩnh Hiền đi đến Giang Nam xa xôi là cơ hội tuyệt hảo không thể bỏ qua, nàng đã hạ quyết tâm ra tay. Nhưng mà, nàng không muốn phân tích nguyên nhân thực sự khiến mình cứ mãi

chần chừ, khiến mình cảm thấy bản thân hèn kém! Khi thật vọng đau đớn đến cực điểm, nàng rất hận, rất tức giận, không ngại trở mặt với Tĩnh Hiên, nàng đã bước ra khỏi vòng luẩn quẩn rồi. Nhưng khi nghĩ đến hậu quả nếu diệt trừ Mỹ Ly, nàng lại cảm thấy sợ hãi. Tĩnh Hiên đối với nàng có vài phần áy náy, vài phần thương hại, y đối xử với nàng là vì đền bù, ít nhất nàng có thể tự lừa dối mình là mọi hành động của y đều dịu dàng thật lòng. Dù vì Doãn Giác hay vì bản thân, nàng cũng không nỡ đập đổ niềm hạnh phúc giả dối này. Hai người đàn bà tư lự nhìn nhau. Mỹ Ly cảm thấy lạ lùng, dù không nhìn rõ nét mặt Tổ Doanh, nhưng nàng lại thấu suốt tâm sự của nàng ta.

“Tổ Doanh, ta phải đi rồi.” Nàng mỉm cười, không hề bi ai. Tổ Doanh sững sờ. “Tổ Doanh, ta không hận cô.” Nàng từng thâm ghen ghét Tổ Doanh bởi thân thế hiển hách, cha mẹ đủ đầy, nhưng khi cuộc đời đi đến điểm cuối cùng, bình tĩnh quay đầu nhìn lại con đường gập ghềnh đã qua, nàng mới phát hiện ra, Tổ Doanh vinh quang cả đời những cũng đáng thương như nàng vậy. Nếu lúc đầu, nàng thoát khỏi vận mệnh của Tĩnh Hiên, chắc chắn Tổ Doanh đã là một người đàn bà hạnh phúc. “Tổ Doanh,” nàng thở dài, “Cô cũng nói rồi, vì chính cô, vì Doãn Giác, đừng buông tay!”

Tổ Doanh tái mặt, môi run run, dĩ nhiên là hiểu ý Mỹ Ly, “Tại sao?” Từ khi lấy Tĩnh Hiên, đây là lần đầu tiên bọn họ nói chuyện thẳng thắn với nhau, nhìn thẳng vào nhau nhưng không thấy rõ nhau, bởi ký ức đã che khuất đôi mắt của họ. Thời khắc này đây, họ không phải là hai người đàn bà đau lòng vì một người đàn ông, mà là hai người đàn bà cùng chung một nỗi bất hạnh. Mỹ Ly không trả lời. Tổ Doanh thua keo này cũng thật oan uổng. Nhưng không sao, nàng ta cũng được đền bù mà, từ nay về sau, Tĩnh Hiên sẽ chỉ thuộc về mỗi mình nàng ta mà thôi. Nhìn Mỹ Ly rời đi, Tổ Doanh bỗng run lấy bầy. Nàng không truy hỏi lý do, cũng không muốn khuyên can, chỉ cần Mỹ Ly chịu ra đi, đối với nàng thế cũng đủ rồi. Thậm chí, cái chết của Mỹ Ly chẳng hề liên quan gì đến nàng ta cả! Nàng có nên cảm thấy may mắn không?

Chút hy vọng gần như bị dập tắt bởi phần nộ và âm ức, nay chợt bùng lên như lửa gặp củi khô. Về sau, trong cuộc đời của nàng và Tĩnh Hiên, sẽ không còn kẻ có tên là Mỹ Ly nữa sao? “Đợi chút!” Tổ Doanh gọi giật lại, dù vừa mở miệng nàng đã thấy hối hận, nhưng nàng vẫn muốn biết, “Cô còn yêu Tĩnh Hiên không?” Vài năm trước, nàng từng hỏi câu hỏi này, Mỹ Ly cũng nhớ ra, bèn quay đầu lại nhìn. “Năm ấy cô nói tình yêu dành cho chàng chỉ là mơ mộng hão huyền thời trẻ dại!” Tổ Doanh cau mày, dần từng tiếng. Mỹ Ly lừa nàng! Tĩnh Hiên cũng lừa nàng! “Bây giờ, cô nói thật với ta đi!” Nàng mím môi mỉm cười nhưng nước mắt lại tràn mi, “Nếu hồi trước ta nói cô và chàng là thế này, ta quyết không đẩy mình vào hoàn cảnh đáng thương tức cười như ngày nay đâu!” Không cần Mỹ Ly trả lời nữa. Mỹ Ly yêu Tĩnh Hiên hay không, đối với nàng mà nói chẳng còn quan trọng, bao nhiêu đau khổ của nàng chỉ quy về một lý do: Tĩnh Hiên yêu Mỹ Ly sâu sắc!

“Nói thật...” Mỹ Ly chậm rãi cân nhắc cảm nhận của mình thuở ấy khi nói với Tổ Doanh rằng mình đã buông tay. Bây giờ nàng nặng lòng cảm kích, vì muốn đền ơn nên ra sức đối xử tốt với Vĩnh Hách, nàng không muốn nảy sinh chút tình cảm nào với Tĩnh Hiên cả. Nàng hiểu rõ Tĩnh Hiên chỉ là giấc mộng thuở nhỏ của nàng, mà nàng thì đã tỉnh dậy từ lâu rồi. Nhiều năm như vậy trôi qua, nàng lại rơi vào một giấc mơ mộng khác, giờ đây tỉnh lại, người đàn ông luôn ở bên cạnh đã cho nàng cuộc sống an nhàn, cho nàng vinh sủng đặc biệt. Nàng hận y? Ốn y? Hay yêu y? Y đáp ứng mọi khác khao phi lý mà nàng từng mơ ước về “Tĩnh Hiên ca ca”, nhưng nàng không thể vui vẻ tiếp nhận và báo đáp y được. Mỹ Ly cất bước, “Ta yêu chàng, tiếc là... lại chậm một bước.” Nàng cũng muốn thành thực với chính bản thân, cuộc đời đi tới điểm tận cùng, mọi điều bỗng trở nên đơn giản.

“Ta sẽ không nói cho chàng biết! Sẽ không nói cho chàng biết!” Tổ Doanh gào lên sau lưng nàng, Tĩnh Hiên sẽ không bao giờ biết được rằng đồ công đồ sức năm năm ròng rã, cuối cùng y đã giành được trái tim Mỹ Ly! Y đã hy sinh quá nhiều cho Mỹ Ly! Nhiều đến mức một Khánh thân vương lạnh lùng kiêu ngạo khó có thể khiến làm được! Mỹ Ly không phải là đá, cuối cùng cũng đã cảm nhận được sự ản ản của y, tình yêu của y. Tổ Doanh chợt thấy hả giận. Nỗi tiếc hận của Tĩnh Hiên đã xoa dịu uất hận của nàng. Từ rày về sau, y cũng như nàng, đều phải sống trong nỗi đau ghi tâm khắc cốt.

48. Chương 43

Chương 43: Bi thương

Theo đúng lời hứa, Mỹ Ly chuẩn bị một bữa tối vô cùng thịnh soạn cho con trai. Doãn Khác rất thích món cá hun khói, nàng liền tỉ mỉ gỡ xương giúp cậu, Doãn Khác liền phá lên cười, “Ngạch nương, người còn tưởng con là con nít ba tuổi sao? Con đã biết tự mình nhả xương từ lâu rồi.” Mỹ Ly gỡ vờ trềng mắt, “Dù có tám mười tuổi thì vẫn là con nít đối với ngạch nương!” Doãn Khác nói giọng chắc nịch: “Thế thì hay lắm, khi Doãn Khác tám mươi tuổi, ngạch nương vẫn phải ở bên gỡ xương cho Doãn Khác nhé!” Mỹ Ly tủm tủm cười, đưa tay vuốt mái tóc đen nhánh của con, “Lại nói vớ vẩn rồi, ngạch nương làm sao thọ lâu như vậy? Doãn Khác sẽ trưởng thành, không có ngạch nương chăm sóc cũng vẫn sống rất hạnh phúc thôi.” Mặt Doãn Khác như hóa đá, cậu chưa hề nghĩ đến chuyện có ngày mẹ sẽ rời cậu mà đi, “Không!” Cậu lắc đầu thật mạnh, “Ngạch nương nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, luôn ở bên Doãn Khác!” “Hài tử ngọc này, mau ăn cơm đi,” Mỹ Ly mỉm cười, quay đầu nhìn ánh lửa chập chờn trên giá nến, cuối cùng vẫn giữ được nét cười trên môi, “Nhưng ngạch nương tin rằng, Doãn Khác là một đứa bé vừa dũng cảm vừa kiên cường, gặp phải chuyện gì cũng không sợ hãi, có thể vượt qua bất cứ khó khăn nào, đúng không?” Nguyệt Mặc đứng bên gấp thức ăn, nghe thấy bèn mỉm cười tiếp lời, “Sao đang vui vẻ lại nói những lời như vậy. Cách cách, người cũng ăn nhiều một chút đi!” Mỹ Ly nhướn cười, thơm lên khuôn mặt bất mãn của con trai, “Bởi vì Doãn Khác là niềm tự hào của ngạch nương, trong lòng ngạch nương, Doãn Khác là người tài giỏi nhất.” Tài giỏi nhất? Mặt Doãn Khác lộ rõ phiền muộn. Ngạch nương coi trọng cậu như vậy, nhưng cậu lại làm người thất vọng hết lần này đến lần khác, đến làm bạn học ở Thượng thư phòng cũng không trúng tuyển, tài giỏi nhất? Chắc là chỉ mình ngạch nương mới nghĩ như vậy thôi. Khoảng cách quá gần, nỗi mất mát quá lớn hiện lên rõ rệt trong đôi mắt đen láy của con trai, khiến nàng không sao tránh né được. Không còn tiếc nuối gì nữa, chỉ cần nỗi ưu sầu đừng mãi tích tụ trong đôi mắt này, thân nàng ra sao cũng không đáng ngại.

“Doãn Khác, nhớ kỹ lời ngạch nương,” Nàng nâng gương mặt bé nhỏ, trịnh trọng nhìn thẳng vào mắt con trai, “Đừng tiếc thương những gì đã mất, phải trân trọng mọi thứ đang có, con nhớ rõ chưa?” Con sẽ mất nàng, hy vọng con đừng mãi ghi khắc nàng vào lòng, dù gì thì ký ức của một đứa bé năm tuổi cũng không quá mức sâu đậm. Chỉ cần con sống an lành hạnh phúc, dẫu bị con quên đi, nàng cũng không cảm thấy đau buồn. Doãn Khác cau mày rồi gật đầu.

Mỹ Ly mỉm cười, con còn nhỏ quá, chưa thể hiểu rõ ý nghĩa của câu nói này, nhưng nàng hy vọng con sẽ ghi nhớ mãi mãi. Trân trọng... cả đời nàng và Tĩnh Hiền có bao nhiêu oán hận dây dưa, thật ra chỉ cần nàng hoặc y cố gắng trên trọng nhau thêm một chút, có lẽ sẽ không có kết thúc thảm thương thế này. Thức ăn thừa dọn xuống, Doãn Khác vẫn rúc vào lòng Mỹ Ly không chịu rời đi, “Hôm nay Doãn Khác ở lại ngủ chung với ngạch nương, có được không?” Cậu làm nũng. Lúc ăn cơm, lời ngạch nương nói khiến lòng cậu hết sức bức rức, tự nhiên còn quăn quýt mẹ hơn hẳn ngày thường.

Mỹ Ly ôm chặt lấy con, khoảnh khắc này, cảm giác ấm áp từ đứa con bé bỏng đang biến thành dũng khí của nàng, “Đi đi!” Cuối cùng nàng gượng mỉm cười, đẩy con ra, nước mắt muốn dâng trào, nhưng nàng không có mình khóc, nàng muốn sau này, mỗi lần hồi tưởng khoảnh khắc cuối cùng bên nàng, ký ức Doãn Khác sẽ toàn là nụ cười của mẹ. “Doãn Khác lớn rồi, không thể bám lấy ngạch nương mãi được.”

Doãn Khác thất vọng vô cùng, nhưng chẳng biết làm sao, lại bị Nguyệt Mặc càu nhàu dẫn về phòng làm bài tập. Cậu quẩn luyến quay đầu nhìn người mẹ tươi cười ngồi ở mép giường. Ánh nến chập chờn, ngạch nương của cậu vĩnh viễn là người phụ nữ đẹp nhất trần đời. Trong phòng giờ chỉ còn lại mình Mỹ Ly, nàng đứng dậy, đến trước đài gương ngắm mình. Phải lên đường rồi, nhưng nàng vẫn thấy người đàn bà trong gương thật xa lạ. Ánh đèn sáng rực, quang sáng vàng cam hết sức ấm áp. Nàng đứng thẳng người nhìn quanh phòng, đột nhiên cũng cảm thấy xa lạ.

Ánh mắt dừng lại ở bút giấy trên bàn sách, nàng mỉm cười, dẫu là vĩnh biệt, nhưng nàng vẫn không biết nên nói gì với y. Nhớ chăm sóc Doãn Khác cho tử tế? Nàng đã nói với y điều này nhiều lần lắm rồi. Nàng hy sinh vì Doãn Khác, y mà vẫn không thể hoàn thành được tâm nguyện cuối cùng của nàng thì coi như chẳng xứng đáng với tình yêu nàng dành cho y. Bao năm nay, y uất ức chẳng qua vì nàng keo kiệt không chịu mở lòng báo đáp. Nàng có thể biết ơn y, cho y tình thân, nhưng không dám cho y tình yêu. Bởi vì nàng sợ hãi. Nàng nằm dài trên giường, ai cũng nói người sắp chết sẽ hy vọng người thân ở bên cạnh, nhưng nàng là ngoại lệ. Nàng không muốn để Doãn Khác thấy nàng chết, cũng không muốn Tĩnh Hiền nhìn thấy. Mặc

dù nàng chỉ để lại cho họ một kết cục đầy tiếc nuối. Trân trọng, đó là lời nàng dặn dò Doãn Khác, nhưng cũng là điều nàng muốn nói với Tĩnh Hiên. Nàng thật lòng hy vọng sau khi nàng rời đi, y sẽ sống thật tốt, biết trân trọng những gì trước mắt.

Tổ Doanh là một người vợ hiền, một người đàn bà đức hạnh, chỉ cần nàng ta không làm hại Doãn Khác, nàng rất mong Tĩnh Hiên sẽ gắn bó với nàng ta đến răng long đầu bạc. Đó không phải là ước nguyện trái với lòng, Thư Mục Lộc Mỹ Ly này, thật ra luôn muốn đem lại cuộc sống hạnh phúc thư thái cho Khánh thân vương, chỉ là... chưa làm được. Ngày đông Giang Nam âm u lạnh lẽo, Tĩnh Hiên ở dịch quán, thường xuyên mất ngủ vì khí hậu quá đổi ẩm ướt rét buốt. Siết chặt áo lông, y bồn chồn quẳng thêm than vào lò sưởi, khoảng cách quá xa, khiến một chuỗi hoa lửa bùng bùng bốc lên. Theo bản năng y co người lại, tàn lửa bắn vào tay y, bỏng rát. “Có đau không, Tĩnh Hiên ca ca?” Ai đang nói vậy? Mỹ Ly?! Tĩnh Hiên đột ngột ngẩng đầu, màn đêm yên tĩnh, ngự trị khắp nơi là bầu không khí lạnh lùng cô đơn. Y bất giác cười giễu, nhớ nàng quá, không ngờ lại nảy sinh ảo giác. Y sẽ không buông tay, sẽ lập nàng làm bình thê, lập Doãn Khác làm thế tử, chỉ cần y còn một hơi thở, nhất định phải giúp nàng hoàn thành tâm nguyện! Y như đã nhìn thấy nàng, nét mặt tươi cười đứng ở cổng phủ chờ y tan triều, yếu điệu gợn tay gọi: Tĩnh Hiên ca ca!

“Người đâu!” Dù đang nửa đêm, y vẫn gọi tùy tùng thân cận, “Lập tức hồi kinh, đem thứ này giao cho Mỹ Ly phúc tấn!” Mỹ Ly phúc tấn... Y cảm thấy điệu cười của mình thật ngốc nghếch, vị ngọt từ cách xưng hô ấy thấm đẫm tim y. Y cẩn thận gia cho gã tùy tùng gói kẹo mức của cửa hàng nổi tiếng nhất Giang Nam, quà tuy nhỏ, nhưng y muốn nàng biết, dù ở xa y vẫn nhớ tới nàng. Doãn Khác mặc tang phục đứng ngoài cửa phòng mẹ.

Cậu không tin nổi, hôm qua còn cười nói vui vẻ, sao hôm nay lại bảo ngạch nương chết rồi? Tiếng gào khóc của bọn a hoàn bộc phụ nghe hết sức xa vời, cảnh tượng trước mắt đều như cơn ác mộng. Ngạch nương luôn nói cậu đã trưởng thành, nhưng mà, ngạch nương, người có biết không, Doãn Khác của người hiện không biết phải làm gì! Cậu không muốn khóc, vì cậu căn bản không tin! Khi cậu dừng bước trước cửa phòng ngạch nương, chẳng ai nhẫn tâm kéo cậu vào trong, vì để một đứa bé đột ngột đối mặt với cái chết của mẹ thì thật quá sức tàn nhẫn. Khi nỗi bi thương ban đầu dịu bớt, mọi người bắt tay thu xếp để việc ma chay của Mỹ Ly được tiến hành ổn thỏa, hoàng thượng và thái hoàng thái hậu đều tới tận nơi. Lão tổ tông thôn thức ôm Doãn Khác vào lòng, đau thương đến vậy là đứa bé này không hề khóc.

Hiếu Trang lo âu khẽ lay lay Doãn Khác, cậu chỉ cau mày, hỏi lão tổ tông đang nước mắt rùng rùng: “Vì sao ngạch nương không cần con nữa?” “Doãn Khác!” Hiếu Trang vừa nóng nảy vừa đau lòng, “Ngạch nương của con làm mọi việc đều là vì con cả!” “Vì con ư?” Đứa bé còn quá nhỏ, vẫn chưa thể thiếu được, lông mày càng cau lại, “Doãn Khác chỉ cần ngạch nương mà thôi, đã vì con thì phải ở lại với con chứ!” Hiếu Trang nhắm mắt lại, nước mắt tiếp tục tuôn rơi, con bé hư Mỹ Ly, người có thấy nỗi đau của con trai hay không? Sao người lại nhẫn tâm buông tay rời đi? Nhưng mà... Hiếu Trang ôm chặt lấy Doãn Khác, “Con à, con có một người mẹ tốt nhất, tốt nhất trên đời.” Đang đêm hoàng thượng triệu y hồi kinh, không hiểu có chuyện gì quan trọng. Dù sao chẳng nữa, y cũng hết sức phấn khởi, y có thể trở về bên nàng rồi. Giữa đường nhận được tin Mỹ Ly qua đời, y cười nhạt không tin! Chẳng phải y đã dặn nàng cố đợi thêm một chút sao? Chẳng phải uy đã hứa sẽ thực hiện nguyện vọng của nàng sao? Nàng đã đồng ý rồi mà! Nhận được kẹo y mua rồi mà? Nhận được chân tâm của y rồi mà? Vậy thì nàng không thể buông tay bỏ y lại được!

Bởi vì y sai người phi ngựa về truyền lệnh không cho nhập quan chôn cất, nên lúc y hấp tấp trở về gian phòng riêng của nàng và y ở vương phủ, mọi thứ vẫn duy trì như trước lúc nàng rời đi. Để giữ gìn thi thể, trong phòng không nhóm bất cứ lò sưởi chậu than nào, cửa phòng mở rộng, gió rít gào ùa vào từng cơn, màn cửa lay động trong gió, nhưng hoàn toàn không sinh khí. Nàng mỉm cười nằm trên chiếc giường từng cùng y điên loạn đảo phượng, chẳng có chút đau buồn ly biệt nào. Y bước tới, siết chặt lấy tay nàng, lúc này mới nhận ra nàng lạnh giá cứng đờ, y có thể cảm nhận được hàn khí, mọi hơi ấm đã tiêu tan. Y nhìn nàng, đầu chết đi, nàng cũng không lưu lại cho y một lá thư hay một lời nhắn nhủ. Thật ra, nhưng gì nàng muốn nói, y đều hiểu cả! Doãn Khác, Doãn Khác, chỉ là Doãn Khác! Y siết chặt lấy tay nàng, lúc nàng vĩnh viễn rời bỏ thế tục, vĩnh viễn rời xa y, nàng có quyền luyện y chút nào không? Nàng có biết, y phải đối mặt với nỗi đau khắc cốt mạnh liệt thế nào không? Y vẫn đang cố gắng, cố gắng thực hiện nguyện vọng của nàng, cố gắng để khoảng đời còn lại của nàng và y được hạnh phúc, nàng chẳng phải từng nói y nợ nàng sao? Ít

nhất nàng phải còn sống, thì y mới trả nợ được chứ? Bóng đêm âm trầm vây lấy Tổ Doanh, đặc quánh, nặng trĩu, đè hẳn xuống khiến nàng ngạt thở. Từ khi hồi phủ, đã một ngày một đêm rồi Tĩnh Hiền vẫn ở lì bên Mỹ Ly. Trong căn phòng này, bầu không khí chết chóc giăng mắc, thấp bao nhiêu nển cũng không xua được cảm giác giắc buốt, nhưng Tổ Doanh không sợ, so với chúng, còn có những thứ khiến nàng sợ hãi hơn.

“Tĩnh Hiền...” Nàng bước vào phòng, cảnh Tĩnh Hiền siết chặt tay Mỹ Ly khiến tim nàng đau nhói, lúc còn sống y không buông tay, người chết rồi y còn chưa thông suốt hay sao? Nàng cảm hận mình vì đã có mặt ở đây, cảm hận cảnh tượng trước mắt, nhưng giờ không phải là lúc nàng để mình hành động theo cảm tính. Mặt y vốn không chút biểu tình, nay mắt chợt lóe lên lạnh lẽo, ánh mắt y nhìn nàng thật hung ác, “Có phải người không? Có phải người đầu độc nàng không?!” Tổ Doanh cười thẳm, ánh mắt này cũng đủ để hủy diệt toàn bộ hy vọng của nàng. Khi chuyện nàng sợ hãi nhất biến thành sự thật, nàng liền không sợ hãi nữa. Trong lòng y, cuối cùng chỉ còn mỗi người đàn bà đã bỏ rơi y sao? “Đương nhiên là ngài muốn tôi giết nàng ta rồi,” Nàng cười lạnh, đầy u oán tức giận, chẳng lẽ y tưởng trên đời này chỉ có mình y và Mỹ Ly là đau khổ hay sao?

“Vậy thì ngài có thể an tâm đưa bọn tôi xuống địa phủ chôn cùng Mỹ Ly rồi.” Tĩnh Hiền lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt nàng, y chỉ đang đoán xem nàng có nói dối không, còn nỗi đau của nàng, y thôi bận tâm từ lâu rồi. Tổ Doanh càng cảm hận, nhìn ra bóng người gầy nhỏ ngoài hành lang, “Tĩnh Hiền, thật ra ngài nên hận chính bản thân mình kia! Bị kịch hôm nay toàn do một tay ngài gây ra, ngày trước ngài không nên lấy Mỹ Ly, hoặc không nên cưới tôi. Mỹ Ly thực ra có thể sống rất hạnh phúc, cuộc đời của cô ta đã bị ngài hủy hoại từng chút từng chút một. Ngài có thể đồng ý ngay khi lão tổ tông chỉ hôn cho hai người, cũng có thể để Mỹ Ly và Vĩnh Hách tình đầu ý hợp rồi đi, tất cả đều do ngài, tất cả điều tại ngài gây ra.” Tĩnh Hiền trầm lặng nghe nàng nói, lắng nghe rất chăm chú, cuối cùng y đột nhiên phá lên cười, tiếng cười thật thê lương, “Nàng nói rất đúng.” Doãn Khác đứng trong bóng đêm, lẳng lặng lắng nghe, cậu cũng lắng nghe rất chăm chú.

Nếu quả thật như Tổ Doanh phúc tấn nói, đặt vào những khả năng khác, ngạch nương của cậu có thể sống cuộc đời hạnh phúc, vậy thì tốt biết bao? Dẫu cho cậu không thể sinh ra ở thế giới này, chỉ cần ngạch nương có thể sống hạnh phúc, cậu không tồn tại thì cũng chẳng sao. Có lẽ, sự tồn tại của cậu mới là nỗi đau lớn nhất trong đời ngạch nương. Lúc bỏ đi, Tổ Doanh cả thấy có chút khoái trá khi báo được thù, mọi người cứ hận bản thân mình đi, cứ cảm thấy đau đớn bị ai như nàng vậy đi!

49. Chương 44

Chương 44: Nguyên vọng

Tổ Doanh mặt mày vô cảm ngồi trên chiếc xe ngựa xóc nảy không ngừng. Thật buồn cười, đúng là thế sự khó lòng đoán được! Nàng không bao giờ tưởng nổi, hoàng thượng lại truy phong Mỹ Ly làm chính phúc tấn của Khánh thân vương, đổi lập Doãn Khác làm thế tử. Hèn gì Mỹ Ly sẵn lòng hủy thân, cái chết của nàng ta đáng giá quá đi! Thuở trước Mỹ Ly phải dập đầu thỉnh an nàng, bây giờ đến phiên nàng phải làm bộ dạng cung kính đi tế bái Mỹ Ly, đóng vai trò vừa nhục nhã vừa nực cười trong tang lễ.

Tĩnh Hiền chôn Mỹ Ly ở ngôi mộ bên trái lăng mộ của y, đó là lăng mộ bắt đầu xây dựng từ khi y trưởng thành. Khoảnh đất bên trái là dành cho vợ cả, Tổ Doanh từng cho rằng mình là chủ nhân của căn mộ đá đó. Nhưng khi y cho nàng biết quyết định của mình, nàng chỉ cười lạnh lùng, không có gì bất ngờ, y quyết định thế nào nàng cũng không bắt giờ.

Mỹ Ly chết đi, nhưng lại cướp theo tất cả của nàng! Vinh quang của vương phi, tôn quý của thế tử, trái tim của người đàn ông này, Mỹ Ly chiếm hữu toàn bộ. Nàng ta sống uất ức cả đời, nhưng trận đánh cuối cùng lại chiến thắng giòn giã. Nghi thức tang lễ vừa phiền toái vừa nặng nề, làm cạn kiệt thể lực cũng như

cảm xúc của mọi người, ai nấy đều mệt mỏi ứng phó đủ kiểu lễ nghi và tế bái. Doãn Khác được phong làm thế tử nhưng vẫn chưa khóc được, cũng không nói câu nào với cha. Tổ Doanh cảm thấy đây có lẽ là niềm an ủi duy nhất của nàng. Khi tất cả kết thúc, trời cũng đã sập tối, mọi người lục tục lên xe ra về. Tĩnh Hiền nhìn gò núi cây cối um tùm dưới ánh tà dương, đây chính là nơi ở cuối cùng của Mỹ Ly, huyết mộ còn chưa đầy kín, sẽ có một ngày y cũng đến đây. Tổ Doanh đứng sau lưng y, cũng nhìn về phía lăng mộ đó, lúc sống nàng phải chung chồng với Mỹ Ly, chết rồi vẫn như vậy sao? Sắc mặt nàng xanh lét hậm hực, hoàng thượng không thể nuốt lời với a mã, quả thật nàng vẫn “độc chiếm” tôn vinh của vương phi, nhưng nàng vĩnh viễn không giành được thứ nàng muốn nữa.

“Tổ Doanh...” Tĩnh Hiền nhìn sườn núi, mỉm cười nhạt nhẽo, bình tĩnh gọi tên nàng, “Lúc còn sống, vinh quang của Khánh vương phi ta cho nàng hết, chết rồi thì để Mỹ Ly độc chiếm tất cả của ta, được không? Nàng mở to mắt, nhất thời không hiểu được ý Tĩnh Hiền. Trong lúc nàng hoảng loạn nhìn quanh, y giờ tay trở một gò núi đằng xa, “Ở nơi đó, ta xây cho nàng một hầm mộ riêng.” Tổ Doanh bỗng phá lên cười ha hả, sườn núi vắng lại tiếng cười thê lương, nghe thật xót xa chua chát.

Cuối cùng Mỹ Ly cũng chiếm hữu toàn bộ, còn nàng, bị đuổi ra khỏi thế giới riêng của nàng ta và Tĩnh Hiền. Hoa bồ công anh lại nở đầy vườn An Ninh điện, những sợi bông bị thổi tung, bay lơ lửng khắp mảnh trời nhỏ hẹp. Tĩnh Hiền ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh ngắt, “Đào lên!” Y trầm giọng ra lệnh cho đám thị vệ đi theo, “Đào ba thước cũng phải đào cho ra.” Đời này y không thực hiện được nguyện vọng nào của Mỹ Ly, y sợ về sau khi gặp lại, nàng vẫn vì vậy mà giận dữ. Nàng nói, nhưng điều không thực hiện được đều chôn dưới đất, dù sao chẳng nữa, y cũng phải hoàn thành chí ít một nguyện vọng cho nàng.

“Vương gia, ở đây có này!” “Vương gia, ở đây cũng có!” Y chậm chậm đi đến nhìn xem, hố nông dưới gốc cây có ba viên đá, phía trên là nét chữ non nớt của nàng: “Tĩnh Hiền” “đến thăm” “Mỹ Ly”. Đôi môi y run bần bật, ở An Ninh điện, nàng vẫn một mức ngóng trông y. Nếu như lúc trước y có thể đến gặp nàng thì tốt quá, nếu như y nhìn thấy nỗi bi thương của nàng, nhìn thấy sự cô đơn của nàng, có lẽ y sẽ không nhẫn tâm với nàng như vậy, có lẽ y sẽ vĩnh viễn là Tĩnh Hiền của nàng. Hố nông dưới hiên nhà cũng có ba viên đá, y hít sâu một hơi rồi mới dám nhìn, ngàn vạn lần, ngàn vạn lần, cầu xin đây là một nguyện vọng mà y có thể thực hiện được. “Tĩnh Hiền” “đưa đi” “Mỹ Ly” Y khom người cầm lấy ba viên đá, nhẹ nhàng vuốt ve, làm sao đây, Mỹ Ly, làm sao đây? Lại là một nguyện vọng mà y vô phương thực hiện! Y cười khổ, cũng vì y không thể hoàn thành được những nguyện vọng này, nên nàng mới bỏ y lại một mình. Mỹ Ly... ta xin lỗi. Lá cây phát phơ rơi lả tả trong làn gió lạnh, Tổ Doanh mắt hờn sâu nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ. “Tề ma ma, đem gương lại đây!” Nàng ra lệnh, giọng yếu ớt nhưng không mất vẻ uy nghiêm. Cả đời nàng đều đóng vai nữ chủ nhân, nhưng chẳng chiếm được thứ gì. Người đàn bà trong gương gầy gò vàng vọt, rõ ràng chưa rơi ba mươi nhưng lại chẳng khác gì đoá hoa đã héo tàn. “Xấu quá!” Nàng than thở, ba năm bệnh liệt giường đã biến mỹ nhân tươi đẹp mê hồn thành bộ dạng khó coi thế này.

Cũng may, nàng không phải tiếp tục sống khổ sở nữa. “Phúc tấn, uống thuốc đi!” Tề ma ma muốn giằng lấy gương trong tay nàng, nhưng không thành công. “Thuốc...” Hơi thở càng lúc càng dồn dập, Tổ Doanh mỉm cười, “Không uống nữa, ta đã uống đến tận cùng rồi.” Tề ma ma muốn khóc nhưng cố nhịn. “Phúc tấn, có muốn gặp Doãn Giác không?” Tổ Doanh lắc đầu, “Không, ta muốn gặp Tĩnh Hiền.” Nàng hạ giọng xuống, mỉm cười lạnh nhạt. Mắt Tề ma ma ánh lên bi thương, không muốn để Tổ Doanh nhìn thấy, bà quay người dẫn a hoàn đi chuyển lời. Tĩnh Hiền đến không quá chậm, Tổ Doanh lại cảm thấy đợi y quá lâu, thật ra nàng một mực chờ đợi y, nhưng chẳng có ý nghĩa gì cả. Vì y cũng đang đợi một người, đợi đến khi gặp được người đã mang đi mọi vui buồn yêu hận của y.

Tĩnh Hiền nhìn người đàn bà sắp đến lúc đèn cạn dầu khô trên giường. Vợ của y! Y mắc nợ nàng, nhiều không kém mắc nợ Mỹ Ly. Y nhẹ nhàng cầm tay nàng, vài phần ăn năn, nhưng đa phần là bất lực. Tổ Doanh nhìn y mỉm cười, sắc mặt nhợt nhạt khiến mắt môi trở nên mơ hồ, “Cuối cùng tôi cũng phải chết, ngài an tâm rồi chứ?” Nàng bình tĩnh hỏi, nói chuyện sinh tử mà vẫn tỉnh như không. “Tổ Doanh...” Y thở dài, Tĩnh Hiền vương gia năm xưa ý chí hăng hái, tuyệt đối không ngờ nổi cuộc đời tràn ngập đã tâm khát vọng lại kết thúc một cách cô đơn như vậy. Thành tựu? Từ đầu y đã không cần thành tựu làm gì nữa. “Tôi chết rồi, ngài sẽ không phải lo có người ám hại Doãn Khác. Ngài báo công với Mỹ Ly được rồi.”

Nàng quá hiểu y, quá hiểu đến mức chẳng còn cảm thấy tuyệt vọng nữa, cuối cùng nàng cũng có thể giống y, không vui không buồn. Y cười khổ gật đầu, không hề che giấu: “Đúng vậy!” Mỹ Ly giao phó Doãn Khác cho y, trách nhiệm này đã trở thành mục đích duy nhất của đời y. Tổ Doanh mỉm cười gật đầu, ra lệnh cho

Tề ma ma, “Gọi thế tử và Doãn Giác tới đây.” Doãn Khác cùng tuổi với Doãn Giác, nhưng giờ cậu đã trở thành một thiếu niên trầm mặc ít nói. So với cậu, Doãn Giác vẫn là một đứa bé, cậu nhào vào giường bệnh của mẹ, òa lên khóc lớn. “Thế tử...” Tổ Doanh nắm tay con, đặt vào bàn tay nhỏ bé chưa trưởng thành của Doãn Khác, “Doãn Giác là em trai của người, về sau... người phải lo lắng cho nó!” Doãn Khác gật đầu, “Vâng, phúc tấn.” Tổ Doanh không giao phó con trai cho Tĩnh Hiền. Nàng hiểu rõ hơn ai hết, Tĩnh Hiền làm xong trách nhiệm của mình, sẽ đi đến nơi mà y muốn đi nhất. Lúc lâm chung, nàng nên nói gì với người đàn ông này đây? Nàng nhìn y mỉm cười mất mát, trước giờ nàng vẫn nhìn lầm y. Y không phải là Khánh thân vương đã tâm bình bực không ai bì được, mà, thật không ngờ, lại là một kẻ yêu đến cuồng si. Tĩnh Hiền nắm lấy tay nàng, y cảm thấy bất lực trước mọi chuyện, “Tổ Doanh, ta xin lỗi nàng.”

Nàng lắc đầu, đến thời điểm này, ai xin lỗi ai có ý nghĩa gì đâu? Ngày trước, nhận thấy ánh mắt chăm chú của y nhìn Mỹ Ly, lẽ ra nàng không nên tiếp tục mê mẩn lạc lối, lẽ ra đừng mơ ước vinh quang của Khánh thân vương phi. Tình yêu của nàng pha trộn quá nhiều hư vinh, rơi vào kết quả thế này, nàng cũng không thể trách Tĩnh Hiền hoàn toàn. Nàng nhắm mắt. Khoảnh khắc cuối cùng, lòng nàng chỉ giữ lại được một tiếng thở dài sâu thẳm.

50. Chương 45

Chương 45: Giác mộng

Năm Khang Hy thứ ba mươi hai, cuộc chiến lần hai giữa Thanh triều và Chuẩn Cát Nhĩ bắt đầu. Đám người đưa tiễn vẫn cất tiếng hoan hô liên hồi chờ mong tin thắng trận, Tĩnh Hiền dắt ngựa chậm chậm đi trên con đường lát đá xanh, không hề nghe thấy tiếng hò la vang dội bên tai. Lần xuất chinh trước, y giận vẻ lãnh đạm của nàng, cười trên lưng ngựa cao nhất chỉ để nàng dễ dàng nhìn thấy.

Y đợi nàng nói lời chúc bình mình đắc thắng trở về, đợi nàng nói nhớ y, chờ y. Cơn tức giận khi đó, thì ra chỉ là nổi bẹn rịn không nở rời xa mà thôi. Giờ đây y bị vây giữa đám đông chen chúc, nàng đã không sao tìm thấy được rồi. Không sao đâu, Mỹ Ly, ta có thể đi tìm nàng mà. Y tủm tỉm cười, ngẩng đầu nhìn về phía Doãn Khác đang đứng bên thái hoàng thái hậu. Cậu liền rào bước tiến lại chỗ y. Y vỗ vỗ vai Doãn Khác, ngạc nhiên phát hiện con trai của y và Mỹ Ly đã cao đến mức này rồi. Mấy năm nay, y cũng không xứng là một người cha. Doãn Khác mập mạp môi, ba năm nay, hai cha con ai cũng ôm nỗi đau riêng mình, sống trong cùng một phủ đệ nhưng rất hiếm khi gặp mặt. Trước cử chỉ thân mật của cha, cậu cảm thấy bất ngờ mà xa lạ. “Chúc a mã... chiến thắng trở về.” Dù gì cha cũng đi viễn chinh ngàn dặm, cậu chân thành chúc phúc cho cha. “Con đừng phụ lòng ngạch nương.” Nhắc đến ngạch nương, Doãn Khác cụp mắt, hàng mi dài cong vút chấp chới, sắc mặt trở nên lạnh lùng.

Tĩnh Hiền nhìn con trai, đứa bé này đang hận y sao? Đúng vậy, đúng là nó nên hận y. Doãn Khác chín tuổi đã là một đứa bé hết sức tuấn tú, ngũ quan thanh tú ôn hòa, rất giống ngạch nương. Cũng bởi vì quá giống, bình thường Tĩnh Hiền không muốn nhìn lâu, giờ đến lúc chia tay. Y mới có đủ dũng khí quyền uy ngắm nghía con. Đại quân hùng dũng đi dọc theo sườn núi bên ngoài thành Thừa Đức, Tĩnh Hiền giảm tốc độ, ngẩng nhìn về phía hầm mộ của Thừa Nghị. Tuy hấn tôn quý chẳng kém thân vương, lại gần bó với hoàng thượng như huynh đệ, nhưng lúc còn sống công tội khó đo lường, vẫn còn chút khúc mắc với hoàng gia, do vậy, dầu cho phép Tĩnh Hiền đào núi làm lăng theo nghi thức thân vương, nhưng Khang Hy không cho lập bia xây mộ.

Tĩnh Hiền gò ngựa dừng lại, chấp tay hướng về phía lăng Thừa Nghị nơi sườn núi. Y từng oán trách Thừa Nghị hành động quá cảm tính, không để ý tới toàn cục, không ngờ cuối cùng y cũng đi theo vết xe đổ của hấn, y mỉm cười cay đắng. Anh em bọn họ trước giờ rất hợp ý nhau, tính tình cũng y hệt. Chuẩn Cát Nhĩ chuẩn bị cho cuộc chiến lần này đã lâu. Lần thảm bại trước kích thích cừu hận sâu sắc nơi tướng sĩ, tinh thần chiến đấu dâng cao, khiến quân Đại Thanh cảm cực rất vất vả, chiến sự vô cùng hung hiểm, kéo dài từ mùa hè đến tận mùa đông. Hôm nay tuyết xuống mịt mờ, cánh phải của quân Mông Cổ đột nhiên tấn công. Thực là chuyện bất ngờ, Đại Thanh không lường được người Mông Cổ lại tấn công giữa lúc thời tiết khắc nghiệt thế này, cánh phải do Tĩnh Hiền làm thống soái bị tập kích, nhờ sự chỉ huy trầm ổn mà sắc bén của

y, binh sĩ ráo riết ứng chiến, bảo đảm đủ thời gian để quân chủ lực đến cứu viện. Vào mùa đông, Chuẩn Cát Nhĩ không thể chống cự nổi Thanh triều cương thịnh, chỉ có tốc chiến tốc thắng mau ra mới chiếm được chút lợi thế, nếu chống cự lâu dài, cuối cùng cũng sẽ thành châu chấu đá xe, rơi vào thế bại. Đẩy lui đợt tập kích quấy nhiễu của Mông Cổ xong, chủ soái Táp Trát Lý đánh chiêu thu binh. Dưới màn tuyết nặng nề, hần phát hiện ra Tĩnh Hiên không tuân tướng lệnh, lại dẫn theo cánh quân riêng đuổi theo bại binh.

Táp Trát Lý cau mày hừ một tiếng. Tĩnh Hiên vương gia kiêu dũng thiện chiến, lập chiến công oai hùng, khổ nổi không thích tuân theo sự chỉ đạo bên trên, khiến hần hết sức khó xử. “Mau đuổi theo Khánh thân vương, truyền lệnh của bản soái, bảo y thu binh về trại!” Vì cái chết của Thừa Nghị bối lực mấy năm về trước, hôm xuất chinh, hoàng thượng đặc biệt gọi hần vào gặp riêng, dặn dò hần kiểm chế hành động khinh suất của Khánh thân vương. Bây giờ gió lớn tuyết dày, vương gia mạo hiểm truy kích, đi vào sâu trong lòng địch, vạn nhất có mất mát gì, hần ăn nói làm sao với hoàng thượng đây? Tuyết lông ngỗng rơi hồi lâu thì dần dần ngừng lại, sắc trời vẫn âm trầm như cũ. Gió mạnh cuốn lấy lông tuyết rời rạc, rét buốt đến cứng cả người. Nhánh quân Chuẩn Cát Nhĩ thất bại chật vật trốn vào núi tuyết trập trùng đằng trước. “Vương gia, giặc cùng chóe đuổi!” Phó tướng Hòa Khất Đạt kéo ngựa chặn trước mặt Tĩnh Hiên. Vương gia hiểm khi liệu lĩnh khinh suất thế này, tuy đại thắng đang ngay trước mắt, tàn quân Mông Cổ đã sức cùng lực kiệt, nhưng mạo hiểm như vậy là không nên. “Đuổi theo!” Khuôn mặt tuần mỹ dính máu quân thù, trời lạnh khiến sắc diện xám xanh chết chóc, đôi mắt lạnh lùng càng thêm đen sáng quắc, “Phải đuổi tận giết tuyệt!” Sườn núi tuyết trơn trượt, quân lính chỉ đành xuống ngựa đi bộ, binh sĩ Tĩnh Hiên dẫn theo không nhiều, hơn trăm người nhưng tinh thần rất phấn khởi, từng bước đẩy quân địch vào chỗ chết.

“Bắn tên!” Tĩnh Hiên đánh giọng ra lệnh, quân sĩ vội vã giương cung lấp tên. Bại quân Mông Cổ bị bao vây. Biết không còn đường sống, mắt đỏ ngầu, dứt khoát liều chết chống cự, hung hãn dùng thi thể làm mộc che, xông lại đánh giáp lá cà. Tĩnh Hiên liền bỏ rơi hộ vệ, xông lên chém giết như vũ bão. Đầu lĩnh quân địch vốn đang chiến đấu điên cuồng, thấy Tĩnh Hiên bị vây trong trận, liền bất chấp sống chết bám riết không tha. Khi đao Tĩnh Hiên chém vào đầu hần, thì loan đao của hần cũng xé rách áo giáp Tĩnh Hiên, đâm phập vào tận phổi. “Vương gia!” Hộ vệ kêu thảm đờ thân hình ngã quỵ của chủ, sắc mặt còn tái nhợt hơn mặt y. Hoa tuyết đậu xuống gương mặt nhợt nhạt, đọng mãi không tan. Tĩnh Hiên ngược mắt nhìn lớp lớp mây xám, môi mỉm cười nhẹ nhõm, y tin tưởng, đằng sau lớp mây mù kia chính là thiên đường mà y luôn mong mỏi.

“Hòa Khất Đạt!” Máu cạn quá nhanh, y thều thào, “Lấy túi gấm trong ngực ta ra.” Hòa Khất Đạt bối rối. Vương gia bị thương ở ngực, giờ lục lấy túi nhất định sẽ đau đớn vô cùng, khiến tử vong đến nhanh hơn. “Mau!” Tĩnh Hiên nóng nảy. Hòa Khất Đạt lần bàn tay run rẩy, lấy túi nhỏ vẫn còn ấm hơi chủ nhân ra khỏi lớp áp giáp rách nát. Tĩnh Hiên ho khan một tiếng, khuôn mặt đẹp như tạc nỏ nụ cười, “Mở ra!” Ba hòn đá được đổ xuống mặt tuyết, nét chữ trên đá đã phai mờ. Bàn tay bẻ bết máu của Tĩnh Hiên vuốt ve từng viên đá một, y đưa sát mắt nhìn kỹ rồi trịnh trọng xếp xuống đất theo đúng thứ tự. Hòa Khất Đạt oà khóc nhìn lại, ba viên đá là: “Mỹ Ly” “đưa đi” “Tĩnh Hiên”. Tĩnh Hiên bắt đầu thoi thóp, nhưng y vẫn mỉm cười. Mỹ Ly, ta lập được chiến công như vậy cho Doãn Khác, lại không tiếc lấy cái chết cho nó thừa kế tước vị, như vậy... có thể làm giảm bớt cơn giận của nàng với ta chưa?

Tĩnh Hiên thở dài lắc đầu, được rồi, Mỹ Ly, ta thừa nhận, ta chỉ là quá đổi nhớ nàng, thấy trách nhiệm cũng hờn hờn rồi, muốn chạy đi tìm nàng mà thôi. Lúc nàng ở An Ninh điện, ta không tới, bây giờ, mặc cho nàng ở đâu, ta cũng phải đến bên nàng. Nàng không còn cô đơn nữa. Ta cũng không còn cô đơn nữa. “Lấy tuyết lau mặt cho ta.” Y khẽ ra lệnh. Hòa Khất Đạt vội dùng tay vốc tuyết, đợi cho tan rồi cuống quýt lau những vết máu đáng sợ đang đọng trên mặt y. Tĩnh Hiên cười thành tiếng, lầm bầm, “Nhất định phải lau cho sạch, nếu không, làm cho nàng sợ, nàng lại không thêm tha thứ cho ta...” Không biết là do nhắm mắt hay do tử vong xâm nhập, y chìm vào bóng đêm đen kịt, y hơi lo sợ, không sợ chết, mà sợ nàng chưa tha thứ cho y, không chịu đến đón y, khiến y hoang mang không biết tìm nàng ở đâu.

“Mỹ Ly! Mỹ Ly!” Y cao giọng hét gọi, dần dần đổi ra nóng nảy và hoảng loạn. Đột nhiên bốn bề sáng bừng, y vô thức nheo mắt lại, không còn cảm thấy rét lạnh, cũng không còn đau đớn. Trong vầng hào quang, nàng mỉm cười như trăng sang nước xuân, chìa tay cho y: “Tĩnh Hiên ca ca...” “Mỹ Ly!” Y vội giơ tay nắm chặt lấy. Lần này, y sẽ vĩnh viễn không buông. Có lẽ tất cả chỉ là giấc mộng của y, nhưng miễn là trong mộng có nàng, thì y chẳng còn nuối tiếc.

51. Lời Tác Giả (End)

Lời bạt

Thương Ly được cấu tứ vào năm 2008, từ một cảm xúc ngẫu nhiên của tôi. Cảm xúc đó là thế này... Bấy giờ tôi đang viết Mùa đông sang năm còn tuyết, một áng văn chương ngọt lịm đường, nam nữ chính âu yếm quyến luyến nhau vô cùng, tự dưng tôi cảm thấy ứ chế, muốn đổi vị nhuộm chút bi tình, thế là... Thương Ly, trong hình dung nguyên sơ của tôi, là một câu chuyện khởi đầu lạnh lùng thâm trầm, rồi dần dần trở nên ấm áp, để mọi người được nếm trải khổ tận cam lai, được chứng kiến một kết thúc viên mãn. Nhưng viết mãi, viết mãi, tôi chợt phát hiện ra rằng, nguyện vọng tốt đẹp của tôi không ích lợi gì cho diễn biến tình yêu của Mỹ Ly và Tĩnh Hiên cả, nên tôi đành để tùy hai người họ vậy. Để chuẩn bị cho lần xuất bản này tại Việt Nam, tôi đã tiến hành chỉnh sửa thật kỹ càng tỉ mỉ, hy vọng có thể nắn nót ra một kết thúc êm đềm hơn, để tình yêu của hai người gặp chuyển biến kỳ diệu, chẳng hạn trước khi Mỹ Ly tự vẫn, Tĩnh Hiên kịp quay về... Như thế, đọc đến cuối truyện, tâm hồn mọi người sẽ thư thái hơn đôi chút. Nhưng suy nghĩ rất lâu tôi mới nhận ra, kỳ thực tình yêu của Mỹ Ly và Tĩnh Hiên không ngang trái ở kết cục mà ngang trái ở quá trình. Cho dù Tĩnh Hiên kịp về ngăn nàng quyết tuyệt thì cũng có thể thay đổi được gì đây? Quá khứ sẽ lặp lại mà thôi! Tuy rất áy náy, nhưng sinh lý đầy tiếc nuối, từ biệt đây tang thương mới là Thương Ly nguyên chất. Mong rằng bạn đọc Việt Nam sẽ mở lòng đồng cảm, đón nhận câu chuyện éo le, đón nhận đôi người chưa xót này... TUYẾT LINH CHI Trường Xuân, 7-2012

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-ly>